

AMANDA QUICK

Come on you
Louisiana
I am here until
I am glad you would
I wish you

I want with

Scandal

14

Three quarters

AMANDA QUICK

Scandal

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

Lira
2012

Coperta: Andrei Gamart

Scandal

Amanda Quick

Copyright © 1991 Jayne A. Krentz

*Cartea este dedicată câtorva dintre prietenele mele
foarte bune: Suzanne Simmons Guntrum, Stella
Cameron, Ann Maxwell, Linda Barlow.
Mulțumirile mele.*

capitolul 1

Fiica era secretul răzbunării sale. Înțelesese asta cu luni în urmă. Prin ea avea să se răzbune pe întregul clan Faringdon, căci dintre cei patru bărbați care îi erau datori pentru ceea ce se întâmplase cu douăzeci și trei de ani în urmă, Broderick Faringdon îi era cel mai dator.

Prin ea avea să-și recâștige dreptul său din naștere și să-l pedepsească pe cel care i-l furase în primul rând.

Simon Augustus Traherne, conte de Blade, își opri armăsarul castaniu între niște ulmi golași și rămase tăcut, privind casa impunătoare. Nu mai văzuse St. Clair Hall de douăzeci și trei de ani, dar în ochii lui triști părea la fel ca atunci când plecase.

Din pricina luminii gri a soarelui de iarnă târzie, zidurile de piatră ale edificiului emanau o strălucire glacială. Clădirea avea o eleganță rigidă, nu o arhitectură înzorzonată ca multe alte reședințe asemănătoare. Fusesse construită în stilul paladian atât de îndrăgit în ultimul secol și avea un aer de solemnitate distantă.

Casa nu era la fel de masivă ca altele, dar fiecare linie a sa avea un rafinament incontestabil, chiar dacă rece, de la ferestrele înalte până la scările largi care duceau spre ușa de la intrare.

Chiar dacă în anii scurși clădirea nu se schimbase, peisajul în care era amplasată suferise transformări majore, observă Simon. Gata cu peisajele austere de peluze interminabile presărate din când în când cu clasicele fântâni. Fuseseră înlocuite de grădini cu flori. Multe grădini cu flori. Evident, cineva o luase razna plantând grădini cu flori.

Chiar și în toiul iernii, efectul lor era vizibil din depărtare. Primăvara și vara, zidurile cenușii se înălțau dintr-un amalgam îmbietor de flori vesele, plante agățătoare și garduri vii tunse în forme ciudate.

Era caraghios. Casa nu fusese niciodată caldă și primitoare. N-ar fi trebuit să fie înconjurată de grădini viu colorate și garduri vii tăiate în forme prostești. Simon bănuia cine era de vină pentru peisagistica

revoltătoare.

Roibul se foi neliniștit. Contele mângâie absent gâtul armăsarului cu mâna îmbrăcată într-o mănușă de piele.

— Nu mai durează mult, Lap Seng, îi murmură el, strângând frâiele. O să mă ocup de nenorociții ăia de Faringdoni foarte curând. După douăzeci și trei de ani, mă voi răzbuna în sfârșit.

Iar fiica era cheia.

Nu era ca și cum domnișoara Emily Faringdon ar fi fost o puștoaică inocentă ieșită de pe băncile școlii. Avea douăzeci și patru de ani și, după spusele gazdei lui, Lady Gillingham, era foarte conștientă că i se diminuaseră drastic șansele de a găsi un soț bun. Circulasera zvonuri voalate despre un scandal din trecutul domniței care îi nimicise orice speranță de alianță respectabilă.

Asta o făcea pe Emily Faringdon extrem de utilă.

Simon își dădu seama că petrecuse atâția ani trăind printre culturile ciudate din Indiile de Est, încât nu mai gândea ca un englez. De fapt, prietenii și cunoștințele sale îl acuzau deseori că era mult prea enigmatic.

Poate că așa și era. Răzbunarea, de exemplu, nu mai era pentru el un concept simplu, direct, ci mai degrabă unul care implica o atenție și o planificare amănunțite. După tipicul oriental, presupunea să distrugă o familie întreagă, nu doar un singur membru al acesteia.

Un gentleman englez de viță nobilă nu s-ar fi gândit niciodată să se folosească de o tânără inocentă în dorința sa de răzbunare. Simon descoperise însă că nu-l deranja deloc această idee. Chiar deloc. Oricum, dacă zvonurile erau adevărate, doamna nu era deloc inocentă.

În timp ce făcea cale-ntoarsă spre reședința gazdelor sale îl cuprinsese o satisfacție rece. După douăzeci și trei de ani de așteptare, avea să obțină în sfârșit St. Clair Hall și răzbunarea.

*

Emily Faringdon știa că era îndrăgostită. Nu-l cunoscuse niciodată în persoană pe cel care îi dobândise afecțiunea, dar asta nu o făcea mai puțin sigură de dragostea ei. Știa din scrisorile sale că domnul S.A. Traherne era un bărbat cu care sufletul ei comunica la un nivel superior. Era un om perspicace, sensibil și rafinat, înzestrat cu viziune și inteligență, cu un caracter puternic. Era, pe scurt, perfect.

Din nefericire, șansele de a-l cunoaște vreodată în persoană,

darmite de a avea o relație romantică cu el, erau extrem de reduse.

Emily oftă, își puse ochelarii cu ramă de argint și scoase scrisoarea de la S.A. Traherne din grămada de plicuri, ziare și reviste care sosiseră cu poșta de dimineață. În ultimele câteva luni devenise tot mai pricepută la a dibui scrisul de mână îndrăzneț, elegant al lui Traherne și sigiliul său neobișnuit în formă de cap de dragon. Datorită corespondenței ei considerabile și diverselor publicații la care era abonată, pe biroul enorm de mahon se adunau mereu o grămadă de scrisori, însă reușea de fiecare dată să le depisteze pe cele de la S.A. Traherne.

Mânui cuțitașul cu multă grijă, ca să nu deterioreze sigiliul prețios. Fiecare componentă a unei epistole de la S.A. Traherne era foarte importantă și demnă să fie păstrată pentru totdeauna într-o cutie specială pe care Emily o cumpărase anume.

Tocmai rupea cu atenție sigiliul de ceară roșie, când ușa bibliotecii se deschise și fratele ei intra agale în încăpere.

— Bună dimineața, Em. Văd că muncești din greu, ca de obicei. Nu știu cum poți, surioară dragă.

— Bună, Charles.

Charles Faringdon își sărută fugar sora pe obraz, după care se așează cu gesturi elegante într-un fotoliu de partea cealaltă a biroului enorm. Îi aruncă un zâmbet nonșalant și atrăgător, specific bărbaților Faringdon, și își încrucișă picioarele.

— Bineînțeles, nu știu ce ne-am face dacă nu ți-ar plăcea să te îngropi aici, în toate scrisorile astea plictisitoare și enervante.

Emily puse reticentă pe birou plicul de la S.A. Traherne și îl acoperi discret cu ultimul număr din *The Gentleman's Magazine*. Scrisorile de la Traherne erau strict personale, nu le putea lăsa la vedere, unde ar fi putut atrage interesul întâmplător al vreunui membru al familiei.

— Se pare că ești în toane foarte bune, spuse ea vioaie. Să înțeleg că ți-ai revenit după descurajarea pe care ți-au pricinuit-o pierderile recente la cărți și ai hotărât să te întorci în oraș? Îl privi pe fratele ei arătos prin lentilele rotunde ale ochelarilor, observându-i expresia familiară de iritație și afecțiune.

Emily îl iubea pe Charles, așa cum îi iubea și pe fratele lui geamăn, Devlin, și pe tatăl ei cel mereu binedispus și foarte sociabil. Dar nu avea cum să ignore faptul că bărbații Faringdon se caracterizau prin iresponsabilitate și nepăsare, lucru care putea fi extrem de obositor

uneori. Chiar și frumoasa ei mamă, care murise cu șase ani în urmă, se plânsese frecvent de asta.

Totuși, Emily trebuia să recunoască evidența: cu excepția izbitoare a propriei persoane, cei din clanul Faringdon erau foarte arătoși. În acea dimineață, Charles arăta superb ca întotdeauna în costumul lui de călărie. Haina îi fusese croită de Weston, după cum prea bine știa sora lui, pentru că tocmai plătitese factura pentru ea. Pantalonii croiți perfect pe corp îi scoteau în evidență silueta zveltă, iar cizmele străluceau de lustruite ce erau. Emily aproape că-și vedea reflexia în ele.

Înalt, cu un păr atât de blond că părea poleit în lumina soarelui și cu ochii la fel de albaștri precum cerul de vară, Charles era un Faringdon tipic. Pe lângă trăsăturile unui Adonis tânăr, mai moștenise și șarmul specific familiei.

— Bineînțeles că mi-am revenit, o asigură Charles vesel. Plec spre Londra în câteva minute. Este o zi splendidă pentru un drum călare. Dacă ai instrucțiuni pentru Davenport, i le voi transmite cu bucurie. Mai mult ca sigur voi ajunge mai repede ca poștalionul. De fapt, am pus chiar și rămășag cu Pearson pe tema asta.

— Nu, zise Emily clătînând din cap. Nimic pentru domnul Davenport astăzi. Poate că voi lua anumite decizii săptămâna viitoare, când primesc vești despre recolta de fasole de la corespondenții mei din Essex și Kent.

Charles strâmbă din nas.

— Fasole. Cum poți să te gândești la chestii de felul producției de fasole, Emily? Este ceva atât de-al naibii de plictisitor!

— Cu nimic mai plictisitor ca detaliile privind producția de fier și cărbune și recoltele de grâu. Mă surprinde că nu ești și tu puțin mai interesat de asemenea probleme. Toate lucrurile de care te bucuri în viață, de la cizmele tale elegante până la calul de vânătoare superb pe care l-ai cumpărat luna trecută, sunt rezultatul direct al atenției acordate unor amănunte precum producția de fasole.

Charles rânji cu un gest de cedare și se ridică.

— Fără predici, Em. Sunt chiar mai plictisitoare ca fasolea. Oricum, biviviul e absolut spectaculos. Tata m-a ajutat să-l aleg de la Tattersall, și știi ce ochi format are pentru caii pursânge.

— Da, dar a fost îngrozitor de scump, Charles.

— Gândește-te că e o investiție. Fratele ei o sărută din nou scurt pe obraz. Ei bine, dacă nu ai vești pentru Davenport, am șters-o. Ne

vedem din nou când am nevoie să iau o pauză de la mesele de joc.

Emily îi zâmbi cu nostalgie.

— Transmite-le salutările mele tatei și lui Devlin. Aproape că-mi doresc să merg cu tine la Londra.

— Prostii. Întotdeauna îmi spui că ești mai fericită aici, la țară, unde ai ce face toată ziua. Charles se îndreptă cu pași mari spre ușă. Oricum, e joi. În după-amiaza asta e întâlnirea societății literare, nu-i așa? N-ai vrea să lipsești.

— Nu, sigur că n-aș vrea. La revedere, Charles.

— La revedere, Em.

Emily așteptă ca ușa de la bibliotecă să se închidă după fratele ei ca să ridice *The Gentleman's Magazine* de pe scrisoarea de la S.A. Traherne. Zâmbi, simțind o plăcere secretă când începu să citească scrisul elegant.

Draga mea domnișoară Faringdon,

Mă tem că acest bilețel va fi destul de scurt, dar sper că îmi veți ierta graba când vă voi spune de ce.

Se pare că foarte curând voi ajunge prin zona dumneavoastră. Voi fi oaspetele lordului Gillingham, care am înțeles că e vecin cu dumneavoastră. Trag nădejde că nu sunt prea îndrăzneț dacă îmi exprim speranța că veți fi destul de binevoitoare încât să-mi oferiți prilejul de a vă cunoaște personal cât voi fi acolo.

Emily înlemni, șocată. S.A. Traherne venea la Little Dippington.

Nu-și credea ochilor. Cu inima gonindu-i nebunește, apucă scrisoarea și reciti primele rânduri.

Era adevărat. Avea să fie oaspetele soților Gillingham, care aveau un conac nu departe de St. Clair Hall. Cu degete tremurânde, lăsă cu grijă foaia din mână și se forță să inspire adânc de câteva ori ca să controleze suvoiul încins ce-o năpădise.

Era o înflăcărare amestecată cu spaimă.

Acea parte din ea care tânjise să-l cunoască pe S.A. Traherne în carne și oase se războia deja cu partea cealaltă, care se temuse întotdeauna să-l întâlnească. Tensiunea apărută brusc între cele două îi dădu o stare de amețală.

Încercând cu disperare să-și păstreze cumpătul, își aminti că dintr-o astfel de întâlnire nu avea cum să iasă ceva romantic. De fapt, era pe

punctul de a pierde relația epistolară care devenise atât de importantă pentru ea în ultimele câteva luni.

Riscul teribil pe care îl implica această situație era ca, în timpul petrecut prin vecinătate, S.A. Traherne să audă niște aluzii îngrozitoare despre Incidentul nefericit din trecutul ei. Evident, gazda lui, Lady Gillingham, știa totul despre pata aceea neplăcută de pe reputația lui Emily. La fel ca toți ceilalți din preajma conacului Little Dippington. Se întâmplase cu cinci ani în urmă și nimeni nu mai prea vorbea despre asta, dar categoric nu era un secret.

Emily încercă să fie cât se poate de realistă. Mai devreme sau mai târziu, dacă S.A. Traherne rămânea destul de mult prin zonă, cineva cu siguranță avea să menționeze Incidentul.

— La naiba, rosti ea destul de tare în liniștea bibliotecii. Tresări la auzul acelor cuvinte atât de nefeminine.

Unul dintre dezavantajele faptului că petrecea atât de mult timp singură în acea casă enormă, doar cu o mână de servitori care să-i țină companie, era că dobândise câteva obiceiuri urâte. De exemplu, înjura nestingherită, ca un bărbat când avea chef, ceea ce i se întâmpla frecvent. Își spusese că trebuia să-și strunească limba pe lângă S.A. Traherne. Era sigură că unui bărbat atât de sofisticat și sensibil ca el i se părea inacceptabil să audă sudălmi din gura unei femei.

Avea să fie foarte dificil să se ridice la standardele înalte ale lui S.A. Traherne, constată ea cu amărăciune. Simți un junghi de vinovăție când se gândi dacă nu cumva îl indusese în eroare cu privire la propriul ei nivel de rafinament.

Sări în picioare și se apropie de fereastra care dădea înspre grădină. Chiar nu știa dacă să se bucure sau să dispere din pricina scrisorii lui Traherne. Avea impresia că se bălăbănea pe marginea unei prăpăstii.

S.A. Traherne venea la Little Dippington. Încă nu reușea să perceapă amploarea posibilităților și riscurilor aferente. Nu-i spusese când avea să sosească, însă era limpede că nu peste multă vreme. Poate în câteva săptămâni. Sau luna următoare.

Poate că ar fi trebuit să inventeze o scuză, de pildă o vizită imposibil de amânat. Totuși, nu s-ar fi îndurat să piardă această ocazie, chiar dacă s-ar fi putut solda cu un eșec în toată puterea cuvântului. Ce oribil că o îngrozea așa de tare să se gândească la o întâlnire cu bărbatul pe care îl iubea.

— La naiba, repetă Emily. Și apoi își dădu seama că rânjea ca o

idioată chiar dacă îi venea să plângă. Aproape că nu mai suporta întregul amalgam de emoții. Se întoarse la birou și citi restul scrisorii de la S.A. Traherne.

Vă mulțumesc pentru ultima dumneavoastră poezie, „Gânduri la ceasurile întunecate dinainte de mijirea zorilor”. Am citit-o cu mult interes și, trebuie s-o mărturisesc, m-au impresionat cu precădere versurile în care explorați asemănările remarcabile dintre o urnă crăpată și o inimă frântă. Extrem de tulburător. Sunt sigur că veți fi primit un răspuns pozitiv de la un editor înainte ca misiva mea să ajungă la destinație.

*Al dumneavoastră pentru totdeauna,
S.A. Traherne*

Emily știi în acel moment că nu avea cum să scape sub pretextul vizitării unei rude inexistente. Indiferent de ce avea să se întâmple, nu putea rata ocazia de a-l cunoaște pe bărbatul care-i înțelegea atât de bine poemele și care-i aprecia versurile ca fiind extrem de tulburătoare.

Împături scrisoarea la loc și o strecură în corsajul rochiei bleu cu talie înaltă. Aruncând o privire la pendulă, constată că trebuia să se întoarcă la treabă. Avea multe de făcut înainte să se ducă la întâlnirea Societății literare de joi după-amiaza.

Găsi ultima scrisoare de respingere de la editor doar când ajunsese pe la jumătatea teancului de pe birou. O recunoscuse imediat, deoarece primise multe altele la fel. După toate aparențele, domnul Pound, un bărbat evident limitat intelectual și absolut insensibil, nu considera că poeziile ei erau extrem de tulburătoare. Pe de altă parte însă, vestea că S.A. Traherne avea să se afle curând prin vecinătate îi alină considerabil amarul.

— Fir-ar să fie, nu înțeleg de ce vrei să mergi la o reuniune a societății literare locale, Blade. Sprâncenele stufoase ale lordului Gillingham se ridicară în timp ce acesta-și privea oaspetele.

El și Simon stăteau în curtea din fața conacului, așteptând să le fie aduși caii.

— M-am gândit c-ar putea fi distractiv. Simon își pocni ușor cravașa

de cizmă. Devenea tot mai nerăbdător, acum că mai erau doar câteva minute până s-o cunoască pe domnișoara Emily Faringdon.

— Distractiv? Ești un tip cam ciudat. Presupun că e din cauza anilor petrecuți în Orient. Nu-i prea bine ca omul să stea prea mult printre străini, zic eu. Își face tot felul de idei năstrușnice.

— Dar asta mi-a adus și averea de care mă bucur acum, îi aminti Simon sec.

— Mda, așa e. Gillingham își drese glasul și schimbă subiectul. Le-am spus domnișoarelor Inglebright că vei lua parte la reuniunea lor. Vei fi mai mult decât binevenit, sunt sigur, dar ar trebui să te avertizez că societatea asta e doar o haită de fete bătrâne care se întâlnesc o dată pe săptămână și ridică în slăvi niște nenorociți de poeți. Femeile sunt foarte, foarte înclinate spre prostii romantice de genul ăsta, știi?

— Așa am auzit. Totuși, sunt curios să văd cum se distrează mai nou lumea de la țară.

— Cum vrei. Vin cu tine la Rose Cottage și te prezint, dar după aia ești pe cont propriu. Nu te superi dacă nu rămân și eu, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, murmură Simon în timp ce un rânđaș le aduse caii. E ideea mea năstrușnică și sunt pregătit să suport consecințele.

Simon sări ușor în șaua lui Lap Seng și o porni la galop alături de gazda lui. Nerăbdarea pe care o simțea devenea tot mai intensă, rozându-i măruntaiele. Se chinui să o controleze. În mod normal, se mândrea cu propria stăpânire de sine.

Nu se îndoia că avea să fie primit bine de domnișoarele Inglebright și grupul de fete bătrâne cititoare de poezii. Poate că nu era arătos ca lorzii Byron, Ashbrook și alții de seama lor, dar era, la urma urmei, un conte.

Era pe deplin conștient că acest simplu fapt, combinat cu averea și puterea sa de netăgăduit, pune în umbră orice defecte fizice și orice păcate, erori de judecată și alte defecte de caracter.

Fără îndoială că doamnele din Societatea literară de joi după-amiaza fuseseră încântate să afle că Înălțimea Sa, contele de Blade, dorea să participe la modesta lor reuniune.

Rose Cottage merita într-un totu atributul „modest”. Era o casă micuță, situată nu departe de sat, înconjurată de o grădină de trandafiri.

Două femei scunde, cu părul cărunț, de vârste nedeterminate,

stăteau în poartă, întâmpinându-le pe alte trei femei care tocmai sosiseră pe jos. Toate erau înfolfite în pelerine uzate și mantale îmblănite care-și pierduseră de mult luciul. Bonetele lor demodate erau strânse bine sub bărbie.

Simon le studie în timp ce se apropia călare împreună cu lordul Gillingham. Avu imediat impresia că era pe punctul de a se confrunta cu un stol de porumbei agitați. Înjură încet în sinea lui, întrebându-se care dintre aceste păsări șterse era Emily Faringdon. Se simți descurajat, însă și oarecum surprins.

Cumva, din scrisorile ei, nu și-o imaginase ca pe o femeie severă de vârstă mijlocie. Se așteptase la o tânără vioaie care deborda de energie și romantism.

Cinci perechi de ochi circumspecți priveau pe furiș de sub bonetele de modă veche. Niciuna dintre acele priviri nu părea să aparțină cuiva sub patruzeci de ani. Simon se încruntă. Fusese absolut convins că domnișoara Faringdon era mult mai tânără. Și mai drăguță. Cei din clanul Faringdon erau cunoscuți pentru frumusețea lor, din păcate neînsoțită de o inteligență pe măsură.

— Bună ziua, doamnelor. Gillingham își scoase pălăria cu un aer galant și zâmbi jovial. L-am adus pe oaspetele dumneavoastră din această după-amiază. Permiteți-mi să vi-l prezint pe contele de Blade. Știți, s-a întors recent din Indiile de Est. Vrea să vadă ce se mai petrece prin cercurile literare de aici, din Anglia.

Simon tocmai își scotea căciula din blană de castor cu bor ondulat, oțelindu-se pentru sarcina care îi stătea înaintea, când își dădu seama că nu se zărea nici urmă de entuziasm în vreuna dintre cele cinci perechi de ochi care îl înfruntau.

Miji și el ochii în timp ce Gillingham făcu prezentările. Nici urmă de îndoială. Doamnele din Societatea literară de joi după-amiaza nu erau încântate să-l vadă. De fapt, putea să jure că detectase iritare și suspiciune pe chipurile lor. Ai fi crezut chiar că bunele doamne ar fi preferat ca el să nu se fi aflat deloc acolo.

Gillingham încheie rapid formalitățile.

— Domnișoarele Inglebright, domnișoara Bracegirdle, domnișoara Hornsby și domnișoara Ostly.

Femeile răspunseră politicos, dar rece. Nu era nici o domnișoară Faringdon, constată Simon. Se simțea ușurat, însă asta complica lucrurile în același timp. Spera că domnișoara doar întârzia.

— Frumos din partea dumneavoastră să vă alăturați întâlnirii noastre, milord, rosti placid domnișoara Bracegirdle, o femeie înaltă, osoasă, cu o față prelungă.

— Da, într-adevăr, declară afectat cea mai în vârstă din cele două surori Inglebright. Lăsa impresia că nou-venitul ar fi făcut mai bine să se fi dus în schimb la vânătoare. Ce amabil din partea dumneavoastră să vă aplecați asupra micii noastre societăți de țară! Mă tem că ne veți considera destul de neinteresante, însă. Nu e nicio asemănare cu marile saloane din Londra.

— Nu, nu, nicio asemănare, gânguri domnișoara Ostly, plinuță și prost îmbrăcată. Am rămas cam în urmă aici, milord.

— Saloanele din Londra nu m-au impresionat în mod deosebit, spuse Simon, uimit de primirea care i se făcea. Ceva nu era în regulă. Doar câteva grupuri de doamne vorbărețe și filfizoni care preferau să discute ultimele scandaluri și nu ultimele lucrări de literatură, continuă el.

Cele cinci femei se priviră stânjenite. Cea mai tânără dintre domnișoarele Inglebright își dresе vocea.

— Uneori, și noi mai pălăvrăgim despre astfel de prostii, milord. Știți cum e la țară. Abia așteptăm să vină cineva de la oraș cu ultimele bârfe.

— Atunci aș putea să vă furnizez ultimele noutăți, răspunse Simon, pe jumătate amuzat. Nu aveau să scape atât de ușor. Intenționa să plece când voia el.

Femeile se priviră una pe cealaltă, părând mai nesigure și enervate ca oricând. În momentul acela le atrase atenția sunetul de potcoave de pe drum.

— Ah, uite-o și pe domnișoara Faringdon, spuse domnișoara Hornsby, părând să se bucure sincer pentru prima dată.

„Misterioasa domnișoară Faringdon“, se gândi Simon; când se uită peste umăr, văzu o iapă gri bălțată galopând spre micul grup. I se puse un nod în stomac.

În primul rând, femeia din șa călărea bărbătește și nu pe lateral. În al doilea rând, această membră a clanului Faringdon nu era nici pe departe blondă. Niște cârlionți de un roșu aprins săltau în dezordine sub o bonetă veselă de pai.

Pe chipul doamnei sclipea ceva. Simon era foarte intrigat. Emily Faringdon purta o pereche de ochelari cu rame de argint. Îi privi țintă

câteva secunde. Nicio altă femeie pe care o cunoștea n-ar fi purtat ochelari în public.

— Domnișoara Emily Faringdon, îl informă în șoaptă lordul Gillingham. Apartține unei familii simpatice, deși sunt niște cartofori cu toții. Toată lumea îi numește Faringdonii cei flușturatici și neisprăviți, știi? Asta cu excepția domnișoarei Emily. Ce fată drăguță. Păcat de incidentul nefericit din trecutul ei.

— A, da. Incidentul. Simon își aminti bârfa pe care o scosese recent de la gazda lui. Fusesse o informație extrem de utilă. Deși nu deținea încă toate detaliile, cunoștea destule despre trecutul lui Emily ca să se bizuie pe un avantaj tactic important în campania pe care era pe punctul să o lanseze.

Nu reușea să-și ia privirea de la Emily Faringdon. Văzu cu uimire o mână de pistruie răspândiți pe nasul delicat. Iar ochii din spatele lentilelor sclipitoare erau foarte verzi. Incredibil de verzi.

Lordul Gillingham tuși discret.

— N-ar fi trebuit să spun nimic, murmură el. S-a întâmplat pe când avea doar nouăsprezece ani, săraca de ea. Este totul în trecut. Nimeni nu mai vorbește despre asta, evident. Am încredere că n-o vei face nici dumneata.

— Bineînțeles că nu, murmură Simon.

Interlocutorul său se îndreptă puțin în șa și-i zâmbi binevoitor lui Emily.

— Bună ziua, domnișoară Emily.

— Bună ziua, milord. Ce zi încântătoare, nu-i așa? Emily își opri iapa și-i zâmbi cu căldură lui Gillingham. Ne însoțiți în după-amiaza asta? Începu să descălece fără ajutor.

— Permiteți-mi, domnișoară Faringdon. Simon cobora deja din șa, aruncându-i frâiele tovarășului său. O privi rapid pe Emily în timp ce înainta spre ea. Încă nu-i venea să creadă că-și găsisese în sfârșit prada. Toți Faringdonii pe care îi văzuse până atunci fuseseră înalți, blonzi și incredibil de arătoși.

Uitându-se acum la ea, Simon nu putea decât să presupună că, în urmă cu douăzeci și patru de ani, vreo zână mai răutăcioasă strecurase un copil pe ascuns în leagănul din casa familiei Faringdon. Ba Emily aducea chiar puțin a spiriduș. În orice caz, nu amintea nici pe departe de o zeiță impunătoare. Era mult prea scundă, foarte slabă și nu avea deloc sâni. Într-adevăr, totul la ea părea firav, de la năsul în vânt la

curba blândă a șoldului, aproape imperceptibilă sub materialul greu al costumului demodat de călărie.

Lumina soarelui licări din nou pe lentilele ochelarilor când Emily se întoarse către Simon. Acesta se trezi pironit de privirea ei verde în care strălucea un amestec revigorant de inteligență vioaie și inocență binevoitoare.

Simon hotărî că domnișoara Emily Faringdon avea să se dovedească a fi oricum, numai plictisitoare nu. Puțin cam în urmă cu moda, evident, însă defel plictisitoare. „E exact ca scrisorile ei, la urma urmei“, se gândi el. Doamna era originală.

Se întinse spre ea, cuprinzându-i talia fină. O simți ușoară și suplă sub degetele lui. „Puternică pentru înălțimea ei. Și plină de vitalitate feminină.“

La naiba! Se încingea doar atingând-o. Simon se încruntă și își redobândi imediat stăpânirea de sine.

Gillingham începu să le facă cunoștință în grabă, dar Emily nu asculta cu atenție.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea cu respirația puțin întretăiată. Se concentra asupra săculețului de mână pe care îl legase de șa. A spus Blade? Doamne sfinte, nu ni se întâmplă prea des să fim vizitate de un conte joi după-amiaza.

— Numele meu de botez e Simon. Simon Augustus Traherne, rosti Simon apăsător. Cred că mă cunoașteți mai degrabă ca S.A. Traherne, domnișoară Faringdon.

Emily Faringdon rămase cu gura căscată, și ochii ei verzi se măriră de groază în spatele lentilelor.

— S.A. Traherne? Nu, nu se poate să fiți domnul Traherne. Se smuci în spate, ieșind din prinsoarea lui, de parcă ar fi ars-o.

— Aveți grijă, domnișoară Faringdon, strigă Simon văzând cum iapa își înălța capul brusc, alarmată.

Avertismentul lui veni însă prea târziu. Cizma lui Emily lovi accidental pânțele rotund al iepei, care, simțindu-se ofensată de un asemenea tratament, se dădu într-o parte, agitată. Săculețul de mână se lovi de coastele animalului.

Ochelarii lui Emily îi căzură pe vârful nasului. Încercă să-i împingă la loc, chinându-se să-și controleze în același timp patrupedul. Dar era deja pe jumătate descălecată și, când iapa sforăi și se trase iarăși în lateral, înclinându-se, tânăra femeie începu inevitabil să alunece în jos.

— Dumnezeule, ți-pă domnișoara Bracegirdle, cade de pe cal.

— Așa este, confirmă lordul Gillingham, evident îngrijorat.

Una dintre domnișoarele Inglebright se repezi să apuce căpăstrul, însă aceasta fu ultima picătură pentru iapă.

Animalul se ridică pe picioarele din spate, lovind aerul cu copitele din față.

— La naiba, murmură Emily, pierzându-și complet echilibrul și căzând direct în brațele lui Simon, care o așteptau larg deschise.

capitolul 2

Emily își dori ca podeaua de la Rose Cottage să se caște sub scaunul ei și să o înghită cu totul. Era îngrozită. Era umilită. Ar fi dat orice să leșine pe loc. Din nefericire, nu era chiar atât de delicată și sensibilă.

Furia îi întuneca mințile. Era absolut intolerabil ca marea dragoste a vieții ei să apară pe furiș și să o prindă complet nepregătită pentru o astfel de ocazie monumentală.

Sorbi din ceai ca să-și calmeze nervii, ascultând sporovăială haotică a membrilor societății literare despre articolele dintr-un număr recent al *Edinburgh Review*. Se simțea o lipsă totală de entuziasm cu privire la acest proiect.

Ceașca zăngăni când Emily o puse pe farfurie. Sunetul o făcu să-și dea seama cât de încordată era. În ritmul ăsta, era doar o chestiune de timp până să verse ceaiul pe covor.

— Presupun că n-ar trebui să mă surprindă recenzia la ultima scriere a lui Southey. Vocea calmă, profundă a lui Simon tranșă o conversație agitată despre lucrarea destul de anostă a lui John MacDonald, *O monografie geografică a Imperiului Persan*. Ca de obicei, redactorii au fost complet pe lângă subiect în comentariile lor. Pur și simplu nu știu cum să-l abordeze pe Southey. Bineînțeles, se pare că nu știu cum să-i abordeze nici pe Wordsworth sau Coleridge, nu-i așa? Ai crede că au ceva de împărțit cu Poeții lacului. Discuția slăbuță, care oricum începuse destul de greu, în scurt timp se opri de tot. Din nou. Simon sorbi din ceai și își privi interlocutoarele, dându-le prilejul să răspundă. Când nu vorbi nimeni, încercă să reia conversația.

Bineînțeles, la ce te poți aștepta de la adunătura aia de scoțieni care se autointitulează critici literari? Cum a spus și Byron acum câțiva ani, criticii din Edinburgh sunt meschini și răutăcioși. Tind să fiu de acord. Ce părere are micul dumneavoastră grup despre asta?

— Vă referiți la poemul satiric al lui Byron, *Barzi englezi și critici scoțieni*, domnul meu? reuși să întrebe politicos domnișoara Hornsby.

— Corect. Nerăbdarea transpărea clar din vocea lui Simon.

Domnișoara Hornsby se albi de parcă ar fi fost înțepată de o viespe. Vreo două doamne își dreseră glasurile și se priviră agitate.

— Mai doriți ceai, milord? se interesă Lavinia Inglebright, apucând ceainicul.

— Mulțumesc, rosti Simon sec.

Emily se crispă sesizând iritarea și frustrarea contelui, pe măsură ce conversația se transforma iarăși într-o flecăreală lipsită de substanță, dar nu-și putu reprima un zâmbet fugar. Efectul glacial pe care îl avea Simon asupra Societății literare de joi după-amiaza o amuza.

Era ca și cum ai fi avut de-a face cu un dragon. Știai că trebuie să fii foarte politicos, dar nu prea aveai habar cum să te porți cu creatura.

Așezat la locul de onoare, în apropierea șemineului, S.A. Traherne părea să ocupe tot spațiul disponibil din încăperea aceea micuță, înzorzonată, feminină. De fapt, o copleșea cu masculinitatea lui puternică, emanând o primejdie subtilă.

În timp ce-l observa pe ascuns, tânăra femeie se simți cuprinsă de un fior ciudat. Contele era bine făcut, musculos, zvelt și lat în umeri. Coapsele puternice îi erau clar evidențiate de pantalonii strâmți. Emily sesiză că Lavinia Inglebright privea neliniștită scaunul delicat pe care stătea el. Săraca Lavinia se temea probabil că piesa fragilă de mobilier avea să se rupă în bucăți. Se întrezărea un dezastru social.

„Ce-i drept, contele căzut printre rămășițele scaunului Laviniei Inglebright ar fi o priveliște interesantă“, își spuse în sinea ei. În clipa următoare hotărî că o lua razna. De ce nu se încheia odată după-amiaza asta interminabilă?

Își înăbuși un geamăt și miji ochii, încercând să găsească masa cea mai apropiată, unde să-și așeze cu grijă ceașca și farfuria zornăitoare. Fără ochelari, totul era doar o ceață colorată. Bineînțeles, îi ștersese și-i pusese în săculețul ei imediat ce contele o lăsase jos din brațe. Dar răul fusese deja făcut. Fusese văzută cu ei.

După atâtea luni de speranțe tainice, când își cunoscuse în sfârșit

marea dragoste a vieții avusese ochelarii pe nas. Era pur și simplu de nesuportat.

Iar dezastrul nici măcar nu se încheia acolo. Blade o văzuse și călărind bărbătește. În plus, o surprinsese purtând o bonetă demodată și cel mai vechi costum de călărie al ei. Evident, nu-și acoperise pistruii cu pudră înainte să plece de la St. Clair Hall. Nu se deranja niciodată să se pudreze când era la țară. Toți cei din Little Dippington știau deja cum arăta.

Doamne, ce eșec.

Pe de altă parte, Simon Augustus Traherne, conte de Blade, era chiar perfect, așa cum știuse că avea să fie. Ce-i drept, răceala din privirea lui stranie o luase pe nepregătite, însă era de așteptat ca ochii unui dragon să aibă o lucire de gheață, se gândi ea.

Și nici nu putea să-l acuze pentru duritatea neașteptată a trăsăturilor sale. Doar nu era vina lui Blade că nu exista nici urmă de blândețe sau moliciune în nasul acela îndrăzneț, pomeții înalți și maxilarul parcă tăiat în piatră. Era chipul unui om cu un mare caracter, se gândi Emily. Un chip pe care se citea o voință enormă. Pur și simplu un model de perfecțiune masculină.

Ce păcat că era conte! Prăpastia dintre ei era mult mai amplă acum decât atunci când el fusese pur și simplu S.A. Traherne.

Ceașca și farfuria din mâna ei zornăiră riscant când se aplecă înainte.

— Permiteți-mi să iau eu ceașca, domnișoară Faringdon. Degetele lui puternice și calde se atinseră de ale ei când îi luă abil obiectele de porțelan din mână.

— Mulțumesc. Emily își mușcă buza și se lăsă pe spate. Groaza ei depășise orice limite. Evident, probabil că fusese pe punctul de a-și pune ceașca și farfuria în poala cuiva, poate chiar a lui. La naiba. Înălță o rugăciune disperată să scape din acest coșmar.

— Sugerez să vă puneți ochelarii, domnișoară Faringdon, murmură Simon în șoaptă, în timp ce doamnele începură să dezbată fără prea mult chef despre corectitudinea recenziilor din *Edinburgh Review*. Nu are sens să bâjbâiți pe jumătate oarbă. Suntem prieteni vechi. În ceea ce mă privește, nu trebuie să vă preocupe moda.

— Bănuiesc că aveți dreptate, milord, oftă Emily. În orice caz, m-ați văzut deja cu ei, nu-i așa? Cotrobăi prin săculețul ei după ochelari și și-i puse pe nas. În fine, văzu mai limpede chipul sculptat al lui Simon

și ochii lui stranii. Își dădu seama că acesta o observa foarte atent și se gândi că-i putea citi gândurile. Nu prea corespund așteptărilor dumneavoastră, nu-i așa, milord?

Buzele contelui se ridicară într-un zâmbet.

— Sunteți și mai interesantă în persoană decât în scrisorile dumneavoastră, domnișoară Faringdon. Vă asigur, nu sunt absolut deloc dezamăgit. Sper doar să puteți spune același lucru despre mine.

Emily căscă gura, uluită. O închise rapid la loc.

— Dezamăgită? se bâlbâi ea. O, nu, nicidecum, domnule Traherne, adică milord. Roși, amintindu-și că avea douăzeci și patru de ani și nu era o școlăriță prostuță. În plus, corespunda cu bărbatul acesta de luni de zile.

— Bine. Să continuăm atunci. Simon părea satisfăcut. Sorbi iarăși din ceai strâmbându-se ușor, de parcă savoarea nu-i era întru totul pe plac.

Hotărâtă să se comporte ca un adult, Emily se forță să participe la conversația greoaie din jurul ei. Întrucât doamnele izbutiseră în sfârșit să încropească o discuție despre influența Poeților lacului, făcu tot posibilul să-și aducă o contribuție cât de cât inteligentă. Contele sorbi în tăcere din ceai pentru o vreme.

Tocmai ce se simțea mai în largul ei când, din senin, Simon lăsă din mână ceașca și interveni. În salonașul cochet, cuvintele sale avură efectul unei bombe.

— Că tot veni vorba de Byron și cei de felul lui, rosti contele calm, a avut cineva ocazia să citească ultima lucrare a lordului Ashbrook, *Eroul din Marliana*? Personal, mi s-a părut o imitație destul de slăbuță a lui Byron. Iar asta e o afirmație blândă. Tipul pur și simplu nu e la fel de interesant ca Byron, nu-i așa? Îi lipsește un simț puternic al ironiei. Dar fără îndoială că Asbbrook e destul de îndrăgit în unele cercuri, în prezent. Sunt curios să aflu care e părerea dumneavoastră. Comentariul aparent inofensiv îngheță atmosfera din încăpere. Domnișoarele Inglebright își ținură respirația la unison. Gura domnișoarei Bracegirdle tremura din cauza șocului. Domnișoara Hornsby și domnișoara Ostly se uitară una la cealaltă. Emily își coborî ochii spre mâinile pe care le ținea împreunate foarte strâns în poală. Chiar și Simon, cu toată sofisticarea și tot calmul lui, părea oarecum speriat de tăcerea de plumb care se lăsase în salon. Era o tăcere de-a dreptul ostilă și acuzatoare, diferită de cele de dinainte. Contele privi

în jurul lui ușor îngrijorat. Să înțeleg că n-ați avut prilejul să citiți poemul epic al lui Ashbrook?

— Nu, milord. N-am avut. Emily își coborî pleoapele, conștientă de văpaia care-i mistuia obraji. Se întinse din nou după ceașca de ceai, încercând cu disperare să găsească o ocupație degetelor tremurânde.

— Nu ați pierdut mare lucru, vă asigur, spuse Simon fără tragere de inimă. Ochii lui aurii trădau o curiozitate periculoasă; aducea cu un dragon care descoperise o posibilă pradă.

Doamnele din Societatea literară de joi după-amiaza se treziră brusc la viață. Ca și când menționarea numelui lui Ashbrook le pusesese în mișcare, preluară controlul asupra conversației. Vocile lor se ridicară puternic, umplând salonul cu o dezbateră lungă și prozaică despre o lucrare recentă numită *Patronage*, de Maria Edgeworth. Chiar și criticii din Edinburgh, care în mod normal o linguseau pe domnișoara Edgeworth, găsiseră cu greu câteva lucruri bune de spus despre acest roman. Membrele cenei îl sfârtecară pur și simplu în bucăți.

Cu un zâmbet rece, de necitit, Simon se lăsă pe spate în scaun și permise ca discuția să se dezlănțuie în jurul lui.

— Iertați-mă, îi murmură el lui Emily. Se pare c-am făcut o alegere nefericită.

Emily, care tocmai sorbea din ceai, se înecă.

— Chiar deloc, milord, reuși ea să îngaimă cu răsuflarea întretăiată și ochii umeziți. Doar că nu cunoaștem foarte bine scrierile lordului Ashbrook.

— Înțeleg. Simon se întinse și o bătu între umeri.

Emily se clătină sub forța loviturii, după care își recăpăta echilibrul și respirația.

— Mulțumesc, milord, șopti ea.

— Cu plăcere. Afișând un surâs sardonic, Blade se ridică în picioare. În salon se lăsă din nou tăcerea, de data asta plină de speranță. Bărbatul ridică o sprânceană. Cu îngăduința dumneavoastră, doamnelor, trebuie să plec. I-am promis lui Lady Gillingham că mă întorc devreme. Sper că voi avea plăcerea imensă de a vă revedea. Vă asigur că a fost o după-amiază foarte instructivă.

Urmară câteva minute de curtoazie haotică, timp în care Simon fu condus degrabă spre ușa căsuței. Făcu o plecăciune politicoasă și se îndreptă spre poartă, unde îl aștepta legat armăsarul. Încălecă, își înclină pălăria și o porni la galop.

Un val de ușurare se lăasă din nou peste Rose Cottage. Celelalte cinci femei se întoarseră ca una spre Emily.

— Credeam că nu mai pleacă, murmură Priscilla Inglebright, trântindu-se în scaun. Lavinia, ce-ar fi să ne torni încă o ceașcă de ceai, te rog?

— Sigur. Sora ei luă ceainicul, în timp ce doamnele se reasează pe locurile lor. Ce șoc am avut când lordul Gillingham a trimis vorbă că Blade voia să ne viziteze azi. Nu puteam să refuz. Gillingham mi-a spus că musafirul său e un personaj foarte important la Londra.

— Presupun că e un om de vază, comentă sora ei, dar nu se potrivește deloc în grupul nostru.

— Deloc. Domnișoara Hornsby oftă. Era ca și cum trebuia să întreținem o fiară enormă care a nimerit cumva la noi în salon.

— Un dragon, sugeră blând Emily.

— Un dragon e o descriere foarte potrivită, încuviință domnișoara Ostly. Are un aer primejdios, nu-i așa? Ochii ăia ciudați te îndeamnă să fii foarte precaut. Te trec fiori de gheață când îi vezi.

— Ar trebui să fim foarte flatate că ne-a vizitat un conte, dar, sinceră să fiu, mă simt incredibil de ușurată c-a plecat. Bărbații de felul lui nu au ce căuta la un ceneclu de țară ca al nostru, afirmă Priscilla Inglebright. E absolut extenuant să înfrunți o asemenea personalitate.

— Mi se pare că familia lui a locuit prin apropiere la un moment dat. Lavinia se încruntă, căzută pe gânduri.

Emily tresări.

— Ești sigură?

— O, da. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de-atunci. Eu și Priscilla ne mutaserăm de curând aici. Familia contelui deținea destul de multe pământuri prin jur, dacă-mi amintesc bine. Lavinia se opri brusc, cu o expresie ciudată în privire. Dar, cum am spus, asta a fost cu peste douăzeci de ani în urmă și nu țin minte toate detaliile.

— E culmea că a trebuit să-și facă apariția tocmai azi, remarcă domnișoara Hornsby. Așteptam și noi vești de la Emily și-a trebuit să petrecem o oră discutând ultimele cronici literare. Extrem de frustrant. Dar măcar putem trece la treabă acum. Se întoarce cu o privire întrebătoare spre tânăra femeie. Ei bine, draga mea? Cum a mers?

Emily își împinse mai ferm ochelarii pe nas și își apucă săculețul de mână. Își simțea mintea mult mai clară acum că S.A. Traherne plecase.

— Stimate membre ale Societății literare de joi după-amiaza, sunt încântată să vă aduc vești bune. Scotoci prin săculeț în timp ce vorbea, scoțând niște hârtii. Acțiunile la canalul navigabil pe care le-am cumpărat au fost vândute cu un profit respectabil. Am primit raportul domnului Davenport cu poșta de azi-dimineață. A dus deja cambiile la bancă și a depus sumele în conturile voastre.

— Măi să fie, exclamă domnișoara Bracegirdle cu o strălucire veselă în ochi. S-ar putea să-mi permit totuși căsuța de la capătul străzii. Ce ușurare să știu că voi avea un acoperiș deasupra capului după ce-mi pleacă la școală ultima odraslă!

— Ce palpitant, declară domnișoara Hornsby. Gândește-te, Martha, se întoarce ea spre domnișoara Ostly, așa ne putem asigura o pensie decentă.

— Foarte bine, răspunse Martha Ostly, din moment ce-a devenit destul de clar că niciunul dintre angajatorii noștri nu se va chinui să ne ofere așa ceva. Ce ușurare să te gândești că n-o să-ți petreci bătrânețile în sărăcie!

— În ritmul ăsta, eu și Lavinia vom avea curând suficienți bani ca să ne deschidem propriul pension pentru domnișoare, spuse Priscilla Inglebright fericită. Ni s-a părut un vis imposibil, și acum e pe cale să se împlinească.

— Mulțumită lui Emily, adăugă Lavinia Inglebright zâmbindu-i călduros celei mai tinere membre din grup.

— Mă cutremur când îmi imaginez ce s-ar fi ales de noi dacă nu ne-ai fi sugerat planul incredibil de a pune banii în comun și de a investi în acțiuni și fonduri, Emily. Domnișoara Hornsby dădu din cap. Eu, una, mă îngrozeam la gândul că va trebui să am grijă de vreo rudă vârstnică. Am niște neamuri înfiorătoare, te umilesc pentru cel mai mic gest caritabil.

— Suntem salvate și îi datorăm totul lui Emily, conchise domnișoara Bracegirdle. Dacă te putem răsplăti cumva, să ne spui numaidecât.

— M-ați răsplătit peste măsură fiind prietenele mele, le asigură Emily. Nu voi uita niciodată ce-ați făcut pentru mine acum cinci ani, când mă umplusem de rușine.

— Prostii, draga mea, spuse domnișoara Bracegirdle. Pur și simplu am insistat să iei parte la reuniunile noastre de joi după-amiaza, ca de obicei.

„Și le-ați arătat astfel foarte clar tuturor că oamenii cumsecade din

Little Dippington nu o vor ostraciza pe fiica familiei Faringdon doar din cauza Incidentului nefericit“, se gândi Emily, cuprinsă de un val de afecțiune. Avea să le fie mereu recunoscătoare acelor doamne.

Cu o licărire poznașă în ochi, Lavinia Inglebright se ridică și propuse:

— Știți ce? Cred c-ar trebui să sărbătorim. Să aduc sticla aia de Bordeaux pe care am păstrat-o pentru ocazii speciale, Priscilla?

— Ce idee încântătoare! exclamă sora ei.

Simon se văzu obligat să-și plimbe armăsarul aiurea printre copaci aproape o jumătate de oră înainte ca prada lui să binevoiască să apară.

Contele fumega în sinea lui. Lucrurile nu începuseră chiar așa de bine precum anticipase el când aranjase să participe la reuniunea de joi după-amiaza. Obligat să însceneze o retragere strategică, se hotărâse să o aștepte în pădurice pe Emily, care urma să se întoarcă la St. Clair Hall.

Se așteptase ca întrunirea societății literare să se încheie la scurt timp după plecarea lui, dar era evident că bunele doamne găsiseră în sfârșit un subiect de discuție. Frigul îi intrase în oase, deși era o după-amiază neobișnuit de caldă. La urma urmei, era sfârșitul lui februarie.

Lap Seng necheză încet și își ciuli urechile fine. Simon îl struni și ascultă. Auzi la distanță sunetul unui cal venind la trap.

— Era și vremea, mârâi el încălecând la loc. Apoi se încruntă când auzi vocea lui Emily intonând vioi, dar fals, un cântecel.

— *La ce-s buni bărbații, vă întreb, doamnelor/Dac-am avea un dram de minte, i-am azvârli în ghearele dracilor./Toate au cică un rost pe lume, până și lipitorile/Dar rostul bărbaților nu-l putem dibui/Decât dacă le umblăm în izmene, căutându-le comorile.*

În pofida proastei lui dispoziții, Simon se trezi rânjind. Se pare că membrele societății se delectaseră cu ceva mai tare decât ceaiul după plecarea lui.

Apucă mai strâns frâiele și îl scoase pe Lap Seng dintre copaci, în mijlocul drumului. O clipă mai târziu, iapa pestriță a lui Emily apărui tropăind de după curbă.

La început, tânăra femeie nu-l văzu. Era mult prea concentrată asupra cântecului obscen. Ochelarii îi străluceau în lumina soarelui și cârlionții roșii îi săltau pe ritmul melodiei. Pe Simon îl cuprinse brusc

dorința de a vedea cum i-ar fi arătat părul de culoarea focului dacă l-ar fi lăsat să-i cadă liber pe umeri.

— Fir-ar să fie, bombăni el pe sub mustață. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie atras fizic de femeia asta. Trebuia să-și păstreze mintea limpede și să-și urmeze scopul. Răzbunarea cu sânge-rece presupunea gândire cu sânge-rece. Bună ziua, domnișoară Faringdon.

Emily își opri calul, uluită.

— Milord, ce căutați aici, pentru numele lui Dumnezeu? Era roșie la față și în ochii ei de spiriduș se citea panica. V-ați pierdut? Familia Gillingham locuiește chiar peste delușorul acela. Trebuie doar să faceți stânga la pârau și să urcați colina de-a curmezișul.

— Mulțumesc, spuse Simon. Dar vă asigur că nu m-am pierdut. Vă așteptam. Începusem să mă tem că ați apucat alt drum spre casă.

Ea îl privi inexpressiv.

— Dar ați spus că familia Gillingham vă aștepta să ajungeți devreme.

— Mărturisesc c-a fost o scuză ca să pot pleca. Am avut impresia clară că prezența mea le inhiba pe bunele doamne de la societatea literară.

— Mă tem c-aveți dreptate, milord. Nu suntem deloc obișnuite să primim în rândurile noastre un dragon – îngrozită, încercă imediat să o dregă – adică un conte.

— Un dragon, hm? Așa mă considerați dumneavoastră, domnișoară Faringdon?

— O, nu, domnul meu, îl asigură ea rapid. Ei bine, poate că există o anumită asemănare la nivelul ochilor.

Simon zâmbi larg.

— Dar dinții?

— O asemănare extrem de mică. Dar vă asigur că absolut nesemnificativă, milord. Corespundeți pe deplin imaginii pe care mi-am făcut-o din scrisorile dumneavoastră.

Simon expiră încet, străduindu-se din răsputeri să nu-și piardă răbdarea.

— V-ar plăcea să mă însoțiți într-o plimbare? Avem multe de discutat.

— Avem?

— Bineînțeles. Suntem prieteni vechi, nu-i așa?

— Suntem?

— Corectați-mă dacă greșesc, domnișoară Faringdon, dar aveam

impresia că am corespondat câteva luni de zile.

Ea începu să se agite.

— O, da, milord. Cu siguranță. Categorie. Buclele ei roșii săltară sub bonetă când dădu din cap a încuviințare. Simt că vă cunosc de ani de zile.

— Sentimentul e reciproc.

— Doar că nu mă așteptam să vă cunosc în persoană.

— Înțeleg. Ce spuneți de-o plimbare pe malul pârașului? Simon descălecă și se îndreptă cu pași mari și hotărâți spre ea, trăgându-l pe Lap Seng.

Ea îl privi cu o dorință nedisimulată.

— Mi-ar plăcea foarte mult, milord, dar mă tem că nu s-ar prea cuveni.

— Prostii. Cine să ne vadă? Și chiar dacă ne-ar observa cineva împreună, nu ar avea de ce să comenteze. La urma urmei, tocmai ce ni s-a făcut cunoștință, potrivit uzanțelor, la întrunirea unui cenacul respectabil.

Ezitatea ei dispăru imediat. Îi zâmbi radios.

— Aveți dreptate, milord. Nu-mi vine să cred că în sfârșit ne-am întâlnit. E încununarea tuturor speranțelor mele.

Începu să coboare de pe iapă și Simon se întinse să o ajute. De data asta, spre dezamăgirea lui, nu-și mai pierdu echilibrul și nu i se prăbuși în brațe. O parte din el își dorea să simtă din nou trupul acela moale, ușor și feminin.

— Îmi pare rău că v-am luat prin surprindere în după-amiaza asta, spuse el, mânând caii înspre pădurice. Sperasem să vă surprind. Știu ce mult vă plac surprizele.

— Foarte atent din partea dumneavoastră. Chiar îmi plac surprizele. Emily se opri, după care specifică: de cele mai multe ori.

— Dar nu întotdeauna, zâmbi el.

— Aș fi vrut din tot sufletul să fiu pregătită pentru întâlnirea noastră. Nici nu vă imaginați cum am întors pe toate părțile scrisoarea primită azi-dimineață. Am presupus că voi avea la dispoziție săptămâni întregi ca să pun la punct toate detaliile. Nu c-ar fi contat prea mult, bănuiesc.

Contele o privi și își dădu seama că-i ajungea doar până la umăr. Era mică, însă mișcările ei aveau o eleganță încântătoare.

— Permiteți-mi să vă spun că arătați excelent, domnișoară

Faringdon. Într-adevăr, m-ați fermecat din clipa în care v-am văzut.

— Chiar așa? Își încreți nasul, vădit uluită de afirmația lui.

— Absolut.

— Vă mulțumesc, milord. Vă asigur că și eu am fost la fel de fermecată. De dumneavoastră, vreau să spun.

„Va fi aproape prea ușor“, se gândi Simon.

— Dar nu voiam să vă supăr pe dumneavoastră sau pe doamnele de la societatea literară, declară el cu glas tare. Iertați-mă, vă rog.

— Vedeți dumneavoastră, astăzi nu plănuiserăm să discutăm despre poezie sau ultimele recenzii, îi explică Emily, pășind ușor în dreptul lui.

— Despre ce aveți de gând să discutați?

— Investiții, spuse ea fluturând nonșalant din mână.

— Investiții?

— Da, îmi dau seama că trebuie să vi se pară incredibil de plictisitor. Îl privi neliniștită. Vă asigur că astăzi a fost o zi mai deosebită. Aveam să le dau prietenelor mele niște vești excelente despre unele plasamente pe care le-am făcut în numele lor. Știți, le îngrijorează situația pensiilor lor. Și pe bună dreptate.

— Vă ocupați de pensiile lor?

— Mă pricep cât de cât la chestiunile financiare, așa că fac tot ce pot. Doamnele pe care le-ați cunoscut astăzi s-au purtat foarte frumos cu mine. Măcar atât pot face ca să le răsplătesc. Îi zâmbi liniștitor. Dar vă promit că în mod normal ne petrecem timpul dezbătând ultimele romane și volume de poezii. Chiar săptămâna trecută am analizat cu mare atenție cartea domnișoarei Austen, *Mândrie și prejudecată*. Voiam să vă scriu despre asta.

— Cum vi s-a părut romanul?

— E foarte agreabil în felul lui. Adică domnișoara Austen e cu siguranță o scriitoare foarte bună. Are un dar neîntrecut de a scoate în evidență anumite tipuri de personaje, dar...

— Dar? Era curios fără să vrea.

— Subiectele ei sunt atât de obișnuite, nu credeți? Se referă la tipuri umane și evenimente atât de comune!

— Domnișoara Austen nu e Byron, sunt de acord.

— Așa e, aprobă Emily cu entuziasm. Cărțile ei sunt destul de antrenante, însă le lipsește exotismul ce răzbate din scrierile lordului Byron, ca să nu mai pomenim de spiritul de aventură și de pasiunea

exacerbată. La cenaclul nostru tocmai am terminat de citit *Ghiaurul*.

— Și v-a plăcut, să înțeleg?

— O, da. O atmosferă splendidă, aventuri remarcabile, pasiuni incitante – mi-a plăcut la fel de mult ca *Childe Harold*. Abia aștept următorul poem al lui Byron.

— Dumneavoastră și majoritatea londonezilor.

— Spuneți-mi, milord, ați auzit cumva cum se pronunță mai exact „G”-ul din *Ghiaurul*¹? E dur sau moale? Joia trecută am discutat destul de mult pe tema asta și niciuna dintre noi nu era sigură, deși domnișoara Bracegirdle, care stăpânește excelent istoria antică, consideră c-ar trebui să fie moale.

— E o chestiune încă nesoluționată, din câte știu eu, răspunse ambiguu Simon. Încă nu avusese ocazia să citească poemul și nici nu intenționa să o facă. Citise literatură romantică și poezie doar cât să-și pună la punct capcana. Acum că lațul era pe cale să se strângă în jurul prăzii, nu-l mai interesau câtuși de puțin poemele tratând despre pasiune și aventură. Avea lucruri mult mai bune de făcut.

— Nu c-ar conta realmente, spuse Emily. Treaba cu „G”-ul, vreau să spun.

— Pentru Byron ar trebui să conteze, zise el ridicând din umeri. Ajunseseră la pârlau și erau acum în siguranță, feriți de orice priviri curioase. Se întoarse o luă spre dreapta, în amonte.

Emily își ridică fustele costumului de călărie ponosit cu un gest grațios care conferi ținutei mai multă eleganță decât avea de fapt. Se uită curioasă la peisajul din jur.

— Mă scuzați, milord, dar se pare că știți încotro mergeți. Vă amintiți cărarea asta din vremea copilăriei?

Simon îi aruncă o privire piezișă. Bineînțeles, era clar că avea să afle despre asta destul de curând.

— De unde știți că familia mea a avut o casă aici?

— Lavinia Inglebright a pomenit despre asta.

— A trecut foarte mult timp de atunci, spuse Simon precaut.

— Totuși, ce coincidență uluitoare, nu-i așa? Imaginați-vă doar, milord, ați început să corespondați cu mine deoarece ați descoperit întâmplător că vă împărtășeam interesul pentru literatura romantică.

¹ Titlul original al poemului lui Byron este *Giaour* (n. red.)

După aceea se vedește că ați locuit lângă Little Dippington când erați mic. Iar acum facem cunoștință. Incredibil!

— Viața e plină de coincidențe bizare.

— Prefer să cred că e vorba de soartă. Știți ce? Văd cu ochii minții un băiețel alergând pe lângă pârau, poate cu un câine. Aveați un câine, milord?

— Cred că da.

— Mă gândeam eu. Eu însămi vin des pe aici. Vă amintiți poemul meu intitulat *Versuri într-o zi de vară pe malul unui iaz*?

— Destul de bine.

— L-am scris pe când contemplam iazul micuț din fața noastră, îl informă ea cu mândrie. Poate vă amintiți un vers sau două din el?

Simon aruncă o singură privire la expresia plină de speranță din ochii ei verzi și se trezi scotocind cu disperare prin minte după un pasaj din poemul suav, dar ușor de uitat pe care i-l trimisese mândră într-una dintre ultimele ei scrisori. Fu extrem de ușurat când memoria lui excelentă îi veni în ajutor. Făcu o încercare cu primele două versuri.

— „Privește iazul presărat cu stropi de soare încins.

Stau lângă el visând comorile-i de nedescris.”

— V-ați amintit! Emily părea la fel de încântată de parcă i-ar fi oferit o lădiță de giuvaieruri. În clipa următoare i se destăinuie roșind: Îmi dau seama c-ar trebui să rescriu anumite părți. Nu-mi place foarte mult felul în care „nedescris” rimează cu „încins”. „Aprins” sau „stins” s-ar potrivi mai bine, nu credeți?

— Păi, începu Simon precaut, e greu de spus.

— Nu c-ar conta prea mult în momentul de față, îi spuse ea vioi. Lucrez la un proiect important și va dura o vreme până să mă întorc la *Versuri într-o zi de vară pe malul unui iaz*.

— Un proiect important? Cumva, discuția începuse să-i scape printre degete, constată el.

— Da, l-am numit *Doamna misterioasă*. Va fi un poem epic de mare amploare, cu aventuri și pasiuni întunecate, în stilul lui Byron. Își ridică timidă privirea spre el. Sunteți singurul, în afară de membrele societății literare, căruia i-am spus până acum, milord.

— Sunt onorat, rosti el cu o mică plecăciune. Aventură și pasiuni întunecate, hm?

— O, da. E vorba de o tânără cu părul de culoarea apusului de soare care pleacă în căutarea iubitului ei dispărut. Vedeți dumneavoastră, cei

doi urmau să se căsătorească, însă familia ei nu era de acord și le-a interzis să se mai vadă. El a fost obligat să plece. Dar mai întâi i-a dat un inel fetei și-a asigurat-o că se va întoarce s-o ia cu el, în pofida opreliștilor.

— Dar planul n-a mers bine?

— Exact. El nu-și mai face apariția, iar eroina știe că a dat de necaz și că are nevoie cu disperare de ea.

— De unde știe? Întrebă Simon.

— Ea și eroul sunt atât de apropiați, atât de uniți de pasiunea lor pură și nobilă, încât pot comunica pe un plan superior. Pur și simplu simte că el are probleme, astfel că își părăsește căminul pornind în căutarea lui.

— Un gest destul de riscant. Poate că el s-a folosit pur și simplu de ostilitatea părinților ei ca pretext s-o abandoneze. Poate că se plictisise de ea, iar faptul că familia tinerei l-a alungat i-a oferit prilejul să scape de o legătură stânjenitoare pe care nu și-o dorea. Lui Simon îi veni să-și dea palme imediat ce termină de vorbit. Expresia îngrozită de pe chipul fetei era de-ajuns să-i răscolească bruma de conștiință care-i mai rămăsese.

— O, nu, îngăimă Emily. Nu s-a întâmplat deloc așa.

— Bineînțeles că nu, spuse contele, forțându-se să zâmbească larg. Vă tachinam doar. Trebuie să mă iertați. Cum aș putea să cunosc povestea din spatele poemului dumneavoastră? Doar dumneavoastră îl scrieți.

— Exact. Și vă promit că va avea un final fericit. Vedeți dumneavoastră, prefer finalurile fericite.

— Spuneți-mi ceva, domnișoară Faringdon. Dacă cineva v-ar da zece mii de lire, ce-ați face cu ele?

Entuziasmul ei eteric dispăru ca prin farmec. În spatele lentilelor, privirea visătoare a lui Emily deveni dintr-odată șireată. O inteligență ascuțită sclișea ca un foc verde în ochii aceia de spiriduș.

— Aș investi într-o companie care urmează să construiască un nou canal, despre care am aflat de curând, aș achiziționa poate câteva titluri bancare și aș plasa niște bani în obligațiuni cu dobândă de patru la sută. Totuși, aș avea grijă cu ultimele. Războiul ăsta obositor împotriva lui Napoleon se va sfârși curând și s-ar putea ca dobânda obligațiunilor să scadă. Trebuie să fii gata să te miști rapid când ai de-a face cu banii guvernului.

— Excelent, murmură el pe sub mustață. Voiam să mă asigur că am nimerit femeia potrivită. Pentru o clipă începusem să mă îndoiesc.

Emily clipi.

— Mă scuzați?

— Nu contează. O glumă personală. Simon îi zâmbi. Sfaturile dumneavoastră financiare sunt foarte logice, domnișoară Faringdon. Strategiile noastre se aseamănă foarte mult.

— Oh! Jucați la Bursă?

— Printre altele. Am diverse interese financiare. Opri caii și legă frâiele de doi copaci din apropiere, după care o luă pe Emily de braț și o duse înspre un bolovan mare de lângă iaz. O privi așezându-se și ajustându-și cu eleganță fustele grele ale costumului de călărie. Îl distraseră pentru o clipă mișcările mâinilor ei peste faldurile groase. Apoi își veni în fire. „E timpul să ne întoarcem la scopul nostru inițial”, se gândi. Nici nu vă imaginați cât înseamnă asta pentru mine, declară el alăturându-i-se. Locul ăsta mi-a apărut de nenumărate ori în vis, și de fiecare dată dumneavoastră erați lângă mine. După ce v-am citit poemul, am știut că apreciați acest peisaj la fel de mult ca mine.

Ea se uită în jur, încruntându-se la malurile acoperite de iarbă și la iazul puțin adânc.

— Credeți că l-am redat bine în poezie, milord? Sunteți sigur c-ați recunoscut exact locul acesta din descrierea mea?

Simon îi urmări privirea, amintindu-și de câte ori venise acolo în tinerețea lui singuratică, refugiindu-se de tatăl lui tiranic și rece sau de cererile nesfârșite ale mamei lui slabe de înger, mereu suferinde.

— Da, domnișoară Faringdon. Cu siguranță l-aș recunoaște oricând.

— E atât de frumos! Vin destul de des aici ca să fiu singură și să mă gândesc la poemul meu epic, *Doamna misterioasă*. Acum, când știu că ați cunoscut odinioară acest colț de rai, că ați meditat aici, va însemna cu atât mai mult pentru mine.

— Mă flatați.

— Spun doar adevărul. Ciudat, nu-i așa? Se răsuci spre el cu sprâncenele unite într-o expresie sinceră. Dar m-am simțit foarte aproape de dumneavoastră de când v-am citit prima scrisoare. Nu vi se pare că e mâna uimitoare a sorții că ne-am descoperit reciproc prin scrisori?

— O mână absolut uimitoare. Simon se gândi câte săptămâni petrecuse căutând cea mai bună metodă ca să o abordeze pe

domnișoara Emily Faringdon. O scrisoare alcătuită sub pretextul că auzise despre interesul pe care-l manifesta pentru poezie i se păruse cea mai rapidă, mai ușoară modalitate de a pătrunde iarăși la St. Clair Hall.

— Am știut din prima scrisoare că sunteți foarte special, milord.

— *Eu* am fost cel care avea impresia că purta corespondență cu o femeie foarte specială. Galant, îi ridică mâna și i-o sărută.

— Am visat atât de mult la o relație ca a noastră, mărturisi ea cu un surâs visător.

Contele o măsură din priviri. Era tot mai ușor. Femeia era deja pe jumătate îndrăgostită de el. Din nou, trânti ușa în fața sentimentului aceuia cicălit de vină care îl agasa într-un colț îndepărtat al minții.

— Spuneți-mi, domnișoară Faringdon, cum anume vedeți relația noastră?

Ea roși, dar ochii îi scliffeau de entuziasm:

— O relație foarte pură, milord. O relație într-o sferă superioară, dacă mă înțelegeți.

— O sferă superioară?

— Da. La cum văd eu lucrurile, legătura dintre noi este evident intelectuală. E un produs nobil al minții, o relație care se desfășoară pe tărâmul metafizic. O prietenie bazată pe o sensibilitate asemănătoare și înțelegere reciprocă. Am putea spune că avem o comuniune spirituală, milord. O uniune a reflecțiilor fundamentale. Pasiunile noastre sunt dintre cele mai înalte.

— Pe toți dracii, bombăni Simon.

— Milord?

Îl privea cu o asemenea inocență, încât îi venea s-o apuce de umeri și s-o scuture zdravăn. Nu putea fi chiar atât de naivă, în ciuda poeziilor ei. Avea, la urma urmei, douăzeci și patru de ani, și mai era și povestea aceea cu Incidentul nefericit pe care i-o menționase Gillingham.

— Mă tem că mi-ați supraestimat virtuțile nobile, domnișoară Faringdon, rosti el fără menajamente. Nu am venit în Hampshire ca să am o legătură spirituală cu dumneavoastră.

Strălucirea din ochii ei se stinse instantaneu.

— Mă scuzați, milord?

Simon scrâșni din dinți și îi apucă mâna.

— Am venit cu un scop mult mai lumesc, domnișoară Faringdon.

— Și care ar fi acesta?

— Am venit să vă cer de soție.

Tânăra femeie nu reacționează deloc așa cum se așteptase el de la o fată bătrână cu un trecut îndoielnic. Ar fi trebuit să fie încântată că un conte voia să discute cu tatăl ei despre o posibilă căsătorie. În schimb, mormăi indignată:

— La naiba!

Simon își pierde răbdarea.

— Până aici, anunță el. Trebuie să renunțați la toate balivernele astea romantice despre sferele superioare ale dragostei cu care v-ați îndopat atâtea luni.

— Milord, despre ce vorbiți?

— Păi, despre pasiunile mai întunecate, bineînțeles, domnișoară Faringdon. Se întinse spre ea și o trase în brațele lui. Sunt curios să văd dacă realmente vă plac astfel de lucruri.

capitolul 3

Emily își dădu seama cu uluire că era strânsă ca într-o menghină. Trecuseră cinci ani de când fusese ținută în brațe de un bărbat într-un mod atât de intim. Iar faptul că o ținea așa tocmai Simon, dintre toți oamenii, era aproape de neînțeles. Simon era însoțitorul ei de pe tărâmul metafizic, prietenul ei nobil, distins, sensibil, intelectul ei pereche.

Doar în cele mai întunecoase ore din noapte și în cele mai secrete vise ale ei își permisesese să aibă fantezii cu el ca un iubit în carne și oase.

— O, Simon, spuse ea cu respirația tăiată, privindu-l cu o uimire și o dorință atât de aprige, încât tremura în brațele lui.

El nu-i răspunse. Ochii lui de aur luceau cu o intensitate care, la orice alt bărbat, ar fi fost alarmantă. Totuși, în privirea lui se citeau mai degrabă nerăbdarea și iritarea, nu patima amoroasă. Dar poate că era numai imaginația ei.

Fără să rostească vreun cuvânt, îi dădu jos ochelarii și boneta și le puse pe stâncă lângă pălăria lui. Apoi își coborî încet gura peste a ei și

Emily uită de toate, cu excepția căldurii poruncitoare a sărutului.

Era exact așa cum visase că avea să fie sărutul lui în acele ore tăcute din toiul nopții, când își permitea să se lase pradă viselor zadarnice.

De fapt, era mai mult decât visase ea. Nu și-ar fi putut imagina niciodată contactul pasional dintre cele două guri pentru că nu mai trăise niciodată ceva asemănător. Nu semăna deloc cu săruturile pe care le primise cu cinci ani în urmă. În acel moment mistuitor, senzația brațelor lui Simon în jurul ei și intimitatea copleșitoare a buzelor lui îi zdruncinară iluziile romantice fragile și îi deschiseră ochii asupra senzualității absolute.

Mâna lui Simon, care îi stătuse pe talie, începu să-i alunece înspre sân. Emily simți vag c-ar fi trebuit să-l oprească imediat, dar i se păru dincolo de puterile ei. Era S.A. Traherne, bărbatul pe care-l așezase pe un pedestal, bărbatul pe care-l iubise de la distanță cu o pasiune pură și nobilă... bărbatul visurilor ei.

În acea clipă avu revelația orbitoare că Simon îi împărtășea dragostea. Rămase subjugată de uimire.

Degetele lui își continuă traseul ascendent peste corsetul costumului de călărie până când sânul delicat ajunse să i se odihnească în palmă. Emily îl auzi gemând în timp ce degetul lui mare trasă cu blândețe conturul curbei fine. Sfârcul i se întări brusc, dureros, sub stofa de lână. Înfiorată, simți cum palma lui Simon se închise posesiv peste sânul ei.

— Vino aici, spiridușule, îi murmură Simon pe un ton aspru, răgușit, trăgând-o peste coapsele lui și strângând-o la piept cu un genunchi îndoit și brațele ca de fier. Forța lui ar fi trebuit s-o înspăimânte pe Emily, dar nu se întâmplă astfel. Era dragonul ei și știa că va avea grijă de ea.

Cu degetele răsfirate, se agăță de haina lui. Mirosea frumos, se gândi ea. O combinație de piele și cal și căldură masculină. Sub efectul aromelor îmbătătoare, i se cuibări tandru în brațe.

— Desfă-ți buzele pentru mine, îi ceru Simon încet.

Emily îl ascultă instinctiv. Fără vreun avertisment, limba lui i se strecură îndrăzneată în gură. Șocată, își ținu respirația și se trase în spate. Cu obrazii în flăcări, își dădu brusc seama de umflătura mare care o apăsa pe coapsă.

— Doamne, Emily. Pentru o clipă, lumea păru să se oprească. Abia putea respira, darmite să mai răspundă. Emily, deschide ochii și

privește-mă.

Visătoare, contemplă chipul sculptat al lui Simon. Era atât de aproape, încât îl putea vedea fără ochelari. O fascina strălucirea care-i înlocuise răceala din ochi. Privirea lui aurie era acum încinsă, o flacără sălbatică plină de dorință masculină ținută rigid sub control.

— Dragonule, șopti ea, atingându-i blând obrazul cu degetele. Dragonul meu cu ochi de aur.

— Dragonii au o reputație periculoasă pe lângă domnițe.

— N-are rost să suflați foc și fum în încercarea de a mă înspăimânta, milord, surâse ea. Știu că sunt în siguranță cu dumneavoastră.

— Pe ce se bazează această certitudine?

— Vă cunosc foarte bine. Am citit și recitit toate scrisorile pe care mi le-ați trimis. Totuși, trebuie să recunosc, mi-e greu să cred că se întâmplă asta.

— Și mie. O dădu jos din poală și își trecu o mână prin părul brunet. Sfinte Sisoe! Mi-am pierdut mințile.

— Știu ce vreți să spuneți. Sunt sigură că la asta se refereau poeții când vorbeau despre un exces de emoții nestăpânite și adorabile. E foarte incitant, nu-i așa? Emily se îndreaptă de spate, simțindu-se puțin amețită, dar altminteri pe culmile fericirii.

— Eu aș găsi un cuvânt mai potrivit decât „incitant“.

— Cum ar fi?

— Prostesc.

Emily se încruntă la tonul lui sardonice.

— S-a întâmplat ceva, milord? Bâjbâi după ochelari, deoarece Simon se depărtase prea mult și nu-i putea vedea clar expresia din privire.

— Poftim, spuse el întinzându-i ochelarii. Când și-i puse pe nas, Emily constată că bărbatul se încrunta amenințător.

— S-a întâmplat ceva. Ce anume, milord?

El îi aruncă o privire batjocoritoare, piezișă.

— Chiar nu știți? După ceea ce aproape că s-a petrecut cu nicio clipă în urmă?

Emily își înclină capul într-o parte, măsurându-l din priviri.

— M-ați sărutat. A fost minunat. Cea mai minunată experiență din viața mea. De ce ar fi ceva în neregulă?

— La naiba, femeie, încă cinci minute și am fi... La dracu'. Nu contează.

— Încă cinci minute și-am fi fost aruncați pe țărnul aurit și

transcendent al dragostei, poate?

— Pe toți dracii! Nu e momentul pentru eufemisme poetice. Simon privi fioros apele liniștite ale iazului. Vru să spună ceva, însă buzele i se crispară. O clipă mai târziu, un rânjel malițios i se creionă pe gura aspră. Aruncați pe țărnul aurit și transcendent al dragostei? Din ce operă ați mai luat și versul ăsta?

— L-am inventat chiar eu, se împăună tânăra. E un vers din poemul epic la care v-am spus că lucrez în prezent, *Doamna misterioasă*. Încă încerc să găsesc o rimă potrivită pentru „dragostei”.

— Ați încercat „pacostei”?

— Acum mă tachinați, zâmbi ea. Spuneți-mi adevărul, milord. Ce părere aveți despre vers?

El îi aruncă o privire peste umăr; ochii aurii ar fi trebuit să-i lucească de pasiune, însă Emily se temu că detectase în ei o undă de amuzament.

— E foarte iscusit, domnișoară Faringdon. Veniți aici. Ea se întoarse de bunăvoie la pieptul lui, dar de data asta contele o sărută doar ușor pe frunte și apoi pe vârful nasului, înainte s-o îndepărteze din nou. Acum, fiți atentă, domnișoară Faringdon, căci am ceva extrem de important să vă spun.

— Da, milord?

— De acum înainte, oricând suntem în pericolul de a fi aruncați pe țărnul aurit și transcendent al dragostei, vreau să-mi trageți o palmă peste față. Ați înțeles?

Emily se holbă la el șocată.

— Nu voi face așa ceva.

— Ba da, dacă aveți un strop de bun-simț.

— Sunt sigură că nu veți depăși limitele bunei-cuviințe, milord.

— Deja le-am depășit, șuieră el printre dinți.

— Din păcate, milord, nu sunt deloc sigură că ne putem baza pe bunul meu simț în astfel de situații. Mi s-au dat asigurări că nu sunt deloc înzestrată în această privință. Prin urmare, trebuie să ne bazuim pe cavalerismul dumneavoastră. Nu vă faceți griji, milord, sunt convinsă că veți ști exact cum să procedați.

— Ce naiba vreți să spuneți? Cum adică nu aveți bun-simț în asemenea chestiuni?

— O, nimic – nimic, sincer, spuse ea în pripă, nevrând să ofere detalii despre Incidentul nefericit până nu era absolut necesar. La

urma urmei, imediat ce Simon afla ce se întâmplase pe când avea nouăsprezece ani, avea să fie obligat să înceteze toate acele discuții minunate despre dragoste. Pur și simplu, familia mea consideră că dragostea pentru literatura romantică mi-a afectat judecata, explică ea vag. Era adevărul, chiar dacă nu complet.

— Și așa a fost? Ochii lui aurii erau impenetrabili.

Îmbujorată, Emily se uită la cravata lui înnodată perfect; nu părea să fi fost perturbată în vreun fel de gesturile pasionale.

— Ar trebui să știți deja răspunsul, milord. Mă cunoașteți mai bine ca oricine altcineva.

— Din pricina scrisorilor? Îi prinse blând bărbia și o forță să-l privească în ochi. Știți ce? S-ar putea să aveți dreptate. Am impresia foarte clară că sunteți o tânără groaznic de neînțeleasă. Dar e o greșeală să presupuneți că știți despre mine la fel de multe câte știu eu despre dumneavoastră.

— Nu cred că mă înșel, milord. Prin scrisorile noastre am dezvoltat o tovărășie spirituală perfectă. Comunicarea noastră, care are loc pe cele mai înalte dintre planuri, ne-a condus pe amândoi la o adevărată înțelegere a...

— Destul, o întrerupse el tăios. Domnișoară Faringdon, e întotdeauna o eroare să vă imaginați că puteți avea încredere completă într-un bărbat când vine vorba de pasiune.

— Nu cred, milord, zâmbi ea senină. Nu în cazul dumneavoastră. V-aș încredința inima și viața.

— Fir-ar să fie. Simon dădu încet din cap și-i lăsă bărbia din mână. Se pare că familia dumneavoastră avea dreptate. Vă lipsește cu desăvârșire bunul-simț în astfel de lucruri. Prin urmare, nu vă deranjează riscurile pe care le implică jocul iubirii?

Ea ridică ușor din umeri.

— Provin dintr-o spiță de cartofori, milord. O avem în sânge.

— Și cât de des v-ați asumat acest tip de risc? Întrebă el agresiv.

Emily privi spre iaz, alegându-și cu grijă cuvintele. Știa că onoarea îi cerea să fie sinceră, dar nu suporta gândul că avea să distrugă această idilă spunându-i întreaga poveste.

— N-am mai fost îndrăgostită niciodată până acum. Nu. Acum o știu. Cândva, cu mult timp în urmă, am crezut că sunt, dar s-a dovedit că mă înșelam. De atunci nu a mai existat nimeni cu care să vreau să-mi asum un astfel de risc.

— Interessant.

Își întoarse neliniștită capul și-l văzu măsurând-o cu privirea lui rece.

— Milord?

El mormăi ceva nedeslușit și apoi se ridică în picioare.

— Nu-mi acordați nicio atenție. Evident nu gândesc foarte clar în momentul de față. O urmare directă a faptului că am navigat prea aproape de un țărm transcendent și aurit, bănuiesc eu. Să mergem. Vă voi însoți până aproape de St. Clair Hall.

— Am spus ceva greșit, milord?

— Nicidecum. Cred că totul va merge foarte bine între noi doi de acum înainte. Aveam pur și simplu nevoie să dobândesc anumite informații înainte să continui.

— Înțeleg. Foarte înțelept. Emily se relaxă și-i zâmbi, fără să-i pese că i se citeau toate emoțiile în privire. Știa foarte bine că nu exista viitor pentru ei, dar aveau prezentul și era hotărâtă să se bucure de el cât mai mult timp posibil. În cea mai recentă scrisoare a dumneavoastră mi-ați spus că v-au mișcat în mod deosebit versurile mele despre urne și inimi frânte.

Gura lui se curbă într-o grimasă nedefinită când o luă de braț și o conduse înapoi spre caii care-i așteptau.

— Într-adevăr, domnișoară Faringdon.

— Ei bine, mă bucur că sunteți interesat de ele, spuse ea viaoie. Domnul Pound, librar și editor, nu a fost. Am primit o altă respingere grosolană din partea lui cu poșta de azi-dimineață.

— Evident, domnul Pound are și mai puțin bun-gust decât criticii din Edinburgh.

Emily râse încântată.

— Foarte adevărat. Se opri iarăși, sub imperiul vinovăției. Era obligatoriu să-l avertizeze că sentimentele lui erau sortite dezastrului. Milord?

— Da, domnișoară Faringdon? Simon era ocupat cu dezlegatul iepei pestrițe.

— Ați vorbit serios când mi-ați spus c-ați venit ca să... să mă cereți de soție?

— Da, domnișoară Faringdon. Am vorbit foarte serios. O ridică ușor în șa.

Tânăra femeie îi atinse mâna în momentul în care se desprindea de

pe talia ei. Lacrimile începură să i se adune în ochi.

— Este imposibil, așa cum veți descoperi curând. Dar vreau să știți că vă voi fi veșnic recunoscătoare pentru această clipă. Voi prețui această amintire tot restul vieții.

— Ce naiba? Simon se încruntă la ea.

Emily nu mai suportă să rămână aproape de el. Avea să întrebe de ce plânge. Lovind blând coapsele iepei cu gleznele, se răsuci și se îndepărtă de el în galop pe drumul care ducea la St. Clair Hall.

Briza răcoroasă șterse picăturile umede care îi alunecaseră pe obraji.

Simon, ros de curiozitate, izbuti să se stăpânească până când Lady Gillingham, elegantă și discretă ca întotdeauna, se ridică de la masă pentru a le îngădui domnilor să savureze un pahar de porto după cină.

Imediat ce plecă, bărbații se relaxară. Se lăsară pe spătarele fotoliilor, își întinseră picioarele sub masă și ridicară paharele. Lordul Gillingham își aprinse o țigară de foi.

Simon nu avu mult de așteptat până să prindă ocazia de a aduce vorba despre Emily. Gazda era într-o dispoziție flecară, din moment ce consumase deja destul de mult Bordeaux la cină.

— V-a plăcut întâlnirea societății literare? întrebă Gillingham, mijind ochii prin ceața albăstruie a fumului de la țigară.

— Mi s-a părut interesantă. Simon răsuci paharul de cristal, privind jocul de lumină de pe fațetele acestuia. E evident că valul acesta de nebunie după noua poezie romantică s-a răspândit dincolo de granițele Londrei. Cel puțin printre doamne.

— Nu știu ce-o să iasă, mormăi Gillingham clătinând sever din cap. Toate prostiile alea romantice o să le afecteze rău pe femei.

— Cu siguranță nu și pe bunele doamne din Little Dippington?

— Poate că nu le-o face rău celor mai în vârstă, ca surorile Inglebright și celelalte, dar nu-s deloc sănătoase pentru tinerele doamne.

— Cum ar fi domnișoara Faringdon? întrebă încet Simon.

— Tocmai aiurelile astea i-au distrus viața. Păcat. Dar, la o adică, n-a prea avut nicio șansă, crescând în cuibul ăla de cheltuitori și cartofori. Era doar o chestiune de timp până să dea de necaz după ce i-a murit mama.

— Am înțeles că mama ei a murit acum vreo șase ani.

— O femeie încântătoare. Frumoasă, bineînțeles. Toți Faringdonii sunt incredibil de arătoși. Mai puțin domnișoara Emily. Părul ăla roșcat și pistruii nu sunt moșteniți din familie, să știi. Și apoi ochelarii. Poate c-ar fi reușit să ascundă unele defecte cât să treacă de-un sezon monden, dar sărăcuța n-a avut posibilitatea asta.

— Din cauză că i-a murit mama?

— Și apoi a fost Incidentul nefericit, explică trist Gillingham.

— Mai exact, cât de grav a fost acel Incident nefericit? Întrebă Simon cu precauție. Era timpul să afle toate detaliile sordide, se gândi el.

— Destul de grav, după spusele lui taică-său. Săraca puștoaică.

— S-a întâmplat acum cinci ani? tatonă Simon.

— Cam așa, cred. Domnișoara Faringdon avea nouăsprezece ani pe atunci. Își pierduse mama cu un an înainte. Nenorocitul ăla de taică-său și desfrânații ei de frați erau mereu pe la chefuri, iar ea stătea singură în casa aia mare. Nu poți să-l ții pe un Faringdon departe de tripouri prea mult timp. Oricum, au lăsat-o pe domnișoara Faringdon mai mult sau mai puțin în plata Domnului, doar cu slujitorii. S-a simțit izolată, fără îndoială. Nimeni care să-i dea sfaturi. Sărăcuța era sortită dezastrului.

Simon se întinse după sticla de vin și umplu paharul gazdei.

— Și-a lovit?

— Dezastrul? A lovit, bineînțeles. Sub forma unui tânăr crai, evident. Întotdeauna-i așa, nu?

— Da. Simon sorbi din vinul aromat și se întrebă de ce simțea brusc c-ar fi trebuit să pună capăt discuției chiar în clipa aceea. Bănuia cam cum se sfârșea povestea și deja nu voia să mai asculte. Aflase însă cu multă vreme în urmă că orice informație este vitală, mai ales dacă plănuiești o răzbunare. Tânărul ăsta mai e prin zonă?

— Ashbrook? Nu, blestematul. Nu l-am mai văzut după Incident. Am auzit că a fost înnobilit în urmă cu doi ani. Acum e baron. Și poet. Dacă umbli prin saloanele londoneze, n-ai cum să nu dai peste el și admiratorii lui. Probabil că l-ai văzut la vreo petrecere. E la mare modă.

Degetele lui Simon se încordară automat în jurul paharului. Le destinase atent, nevrând să spargă cristalul fragil.

Când auzise numele lordului Ashbrook își amintise brusc, foarte clar, cinci perechi de ochi acuzatori răsucindu-se spre el în după-amiaza aceea când îi menționase întâmplător ultimul poem epic.

Tresări când se gândi la gravitatea *faux pas*-ului de mai devreme.

— Deci Ashbrook a ruinat-o pe Em... Adică pe domnișoara Faringdon?

— A convins-o să fugă împreună cu el. Foarte trist.

— S-au căsătorit pe ascuns?

— Biata domnișoară Faringdon asta nădăjduia, însă mă îndoiesc de faptul că Ashbrook a avut vreodată intenția s-o ia de nevastă. Faringdon i-a prins din urmă a doua zi și umblă vorba că Ashbrook n-a stat să-l înfrunte pe tatăl indignat. Dar răul fusese deja făcut. Cuplul petrecuse noaptea la un han, mi-a spus Faringdon între patru ochi.

— Înțeleg.

— Al naibii de trist. Emily e o dulceață de fată. Nimeni de-aici nu vorbește despre Incident. Nu vrem s-o rănim. Aș aprecia dacă nu vei spune nici dumneata nimic.

— Desigur. Simon și-o imaginează pe Emily încercând să-i explice că era imposibil ca el s-o ceară în căsătorie. Evident, era la fel de convinsă ca toți ceilalți că nu mai prezenta niciun interes din punct de vedere social. Putea spera cel mult la o legătură pură, nobilă, distinsă, prin corespondență. Nu era de mirare că fusese uluită când el apăruse în carne și oase.

Își aminti că-l întâlnise pe Ashbrook la câteva baluri din Londra. Bărbatul se chinuia din răputeri să lase impresia unei senzualități ardente și afișa un aer cinic, blazat. Doamnele care se îngrămădeau în jurul lui îl considerau fascinant. Nu era deloc un secret că-l priveau ca pe un simbol al noului stil romantic promovat de Byron.

— De ce n-a insistat Faringdon ca Ashbrook să se însoare cu fiica lui? se interesă el.

— Probabil că a făcut o încercare, dar s-a lovit de un refuz net. Nu prea poți să-l forțezi pe un bărbat, știi? Este o chestie de onoare și toate cele. Iar Broderick Faringdon nu ocupă o poziție importantă în cercurile înaltei societăți. Are niște legături distante cu un baron sărăcit de prin Northumberland, însă asta-i tot.

— Deci Faringdon a lăsat baltă toată povestea?

— Mă tem că da. Micuța noastră domnișoară nu avea nici înfățișarea și, la vremea respectivă, nici averea necesară ca Ashbrook să fie interesat de un angajament de durată. Mă tem că tânărul se juca doar cu sentimentele ei și Emily a plătit pentru propria nechibzuință, așa cum se întâmplă deseori.

Simon se uită la vinul din pahar.

— Sunt surprins că nici Broderick Faringdon, niciunul din gemeni nu l-au provocat pe Ashbrook.

— Faringdonii riscă la mesele de joc, nu când vine vorba de gâturile lor.

— Înțeleg.

— Mare păcat, conchise Gillingham, întinzându-se după carafă. Noroc cu doamnele din societatea literară locală.

— De ce spuneți asta?

— Sunt un grup plictisitor, dar foarte respectabil. Au strâns rândurile și i-au acordat domnișoarei Faringdon tot sprijinul. Au dat de înțeles foarte clar că n-o vor exclude chiar dacă reputația ei era ruinată. Dacă mă întrebi pe mine, cred că o invidiază în secret. A adus puțină agitație în viețile lor monotone.

Simon se gândi că era un comentariu surprinzător de perspicace din partea gazdei sale. Se întrebă dacă Gillingham știa că Emily le răsplătea pe binefăcătoarele ei asigurându-le tuturor pensii confortabile la bătrânețe.

— Deci domnișoara Faringdon nu s-a căsătorit niciodată din cauza scandalului. Totuși, mi-e greu să cred că nu s-a găsit ceva care să treacă povestea cu vederea și s-o ceară oricum în căsătorie. E o creatură interesantă.

— Păi, ar fi Prendergast, spuse Gillingham gânditor.

Simon se încruntă.

— Cine-i Prendergast?

— Un mic nobil de aici, de la țară. Deține destul de multe pământuri prin zonă. A rămas văduv acum un an și a dat de știre că e dispus să uite Incidentul din trecutul domnișoarei Faringdon. Nu e chiar visul unei tinere, însă domnișoara Faringdon nu prea mai este tânără. Și nici nu prea are de ales.

Câteva ore mai târziu, Simon renunță la orice încercare de a-și găsi somnul. Dădu la o parte cuverturile grele, coborî din pat și își luă pantalonii, cizmele și o cămașă. Apoi își puse mantaua și ieși pe hol.

Fusese neliniștit încă de când urcase în dormitor. Poate că o plimbare avea să ajute.

Casa era rece și întunecoasă. Se gândi să aprindă o lumină, dar în cele din urmă abandonă ideea. Vedea destul de bine pe timp de noapte.

Coborî fără zgomot treptele și apoi parcurse coridorul care ducea spre bucătărie. În clipa următoare se găsea afară, în noaptea senină și rece.

Sub lumina lunii găsi ușor cărarea spre St. Clair Hall. Trecuseră ani de zile de când se plimbaser pe acolo noaptea, dar nu uitase drumul prin pădure.

Zece minute mai târziu, Simon străbătea cu pași mari aleea elegantă din fața conacului, cizmele scârțâindu-i pe pământul înghețat. Se opri la baza scărilor și decise să treacă prin grădină spre zidul lateral al clădirii. Tresări când văzu lumina aprinsă la fereastra bibliotecii.

Stomacul i se încordă. Luminile străluceau la fel de tare ca în noaptea aceea, cu douăzeci și trei de ani în urmă, când dăduse buzna în bibliotecă și își găsisese tatăl la birou, prăbușit cu fața în jos într-o băltoacă de sânge.

Știa ce anume îl atrăsese acum în acel loc. Venise să verifice dacă stafia tatălui său mai plutea cumva pe deasupra biroului.

O parte îndepărtată a minții lui se aștepta să vadă încă pistolul din mâna cadavrului; să vadă sângele și carnea sfârtecă și materia cenușie împrăștiată pe peretele din spatele fotoliului. Trăise ani de zile cu această imagine înfiorătoare. Dar în locul fantomei unui bărbat care pierduse totul și alesese calea de scăpare a lașilor, lăsându-și fiul de doisprezece ani să se descurce cum putea, Simon o zări pe Emily.

Părând foarte mică și fragilă în fotoliul masiv, stătea aplecată peste biroul enorm de mahon. La lumina lumânării, părul ei roșcat strălucea la fel de intens precum coama lui Lap Seng în razele soarelui.

Purta o bonetă albă din dantelă și un capot elegant, cu volănașe la gât. În picioare avea niște papuci din satin diafan. Scria de zor cu pana într-un carnețel cu copertă de piele.

Lui Simon îi trecu prin cap că o creatură romantică precum Emily trebuia să țină un jurnal. Dacă așa stăteau lucrurile, nu era greu de ghicit care avea să fie însemnarea din acea noapte.

Sau poate compunea alte strofe pentru *Doamna misterioasă*.

Privi alte câteva minute, spunându-și că ar fi trebuit să plece, însă nu se putu clinti. O văzu pe Emily lăsând din mână pana și întinzându-se să stingă lămpile, apoi luând un sfeșnic pentru a-și lumina drumul spre etaj și ieșind din încăpere.

Biblioteca se cufundă în întuneric.

Simon își dădu seama că încă stătea locului, holbându-se în beznă.

În cele din urmă, se forță s-o pornească înapoi spre casa soților Gillingham.

Nu văzuse imaginea pentru care venise. Fantoma tatălui său, care ar fi trebuit să fie acolo, fusese izgonită de Titania roșcată cu ochi verzi.

Săptămâna următoare trecu fără ca Emily să perceapă scurgerea timpului. Nu scrisese niciodată versuri mai ușor. Era inspirată de orice vedea sau atingea, dar mai ales de Simon, pe care avusese prilejul să-l întâlnească foarte des.

Știa că norișorul pe care plutea avea să se destrame curând, azvârlind-o jos cu o bufnitură sonoră, însă era hotărâtă să se bucure de acea stare cât mai mult posibil.

Absorbea destulă experiență transcendențială cât să-i ajungă toată viața.

Emily era îndrăgostită și se părea că obiectul afecțiunii ei făcea tot posibilul să-i iasă în cale.

Se văzuse cu Simon la partida de cărți de la Hathersage sâmbătă seara. Fusese partenerul ei la whist și câștigaseră. Normal. Cum ar fi putut o astfel de pereche să piardă? se gândise ea ulterior.

Participase la serata muzicală dată de soții Seward luni după-amiaza. Emily îi aruncase o privire secretă, zâmbitoare, când mezina familiei Seward pierduse ritmul în timp ce interpreta un *Divertimento* de Mozart. Amândoi aplaudaseră atât de tare la sfârșit, că fetița îmbujorată le oferise un bis.

Când Emily mergea la cumpărături, se ciocnea de Simon, care se oprea să stea la taclale cu ea. În plus, părea să se afle pe drumul spre St. Clair Hall ori de câte ori ieșea Emily călare.

Spre sfârșitul săptămânii, Simon apăru în grădina casei parohiale tocmai când Emily își lua la revedere de la doamna Ludlow, soția preotului. Călărea roibul pe care îl botezase Lap Seng. O salută pe doamna Ludlow cu politețea cuvenită, descălecă și luă parte la discuție timp de câteva minute.

În cele din urmă își luă rămas-bun și se săltă înapoi în șa, de unde se uită surâzător la Emily.

— Sper că îmi promiteți un dans mâine-seară la balul dat de familia Gillingham, domnișoară Faringdon, spuse el, trăgând de frâiele armăsarului.

— O, da, bineînțeles, răspunse tânăra pe nerăsuflăte. Avea să fie

primul lor dans împreună, se gândi ea, privindu-l cum se îndepărta în galop. Abia de-și putea stăpâni entuziasmul.

— Măi să fie, murmură soția preotului. Se pare că Blade e foarte interesat de tine, domnișoară.

Fata roși, conștientă de ceea ce probabil că-și imagina doamna Ludlow. Soția preotului era o persoană foarte cumsecade. Fără îndoială că-i părea rău de Emily: toți știau că mai devreme sau mai târziu Blade avea să afle despre Incident, moment în care ar fi renunțat s-o mai curteze.

— Conte le îmi acordă o atenție binevoitoare, îngăimă ea. Următoarea replică a doamnei Ludlow o surprinse însă.

— Familia lui a locuit pe-aici la un moment dat. Acum mai bine de douăzeci de ani, cred.

Emily, care se așteptase la un avertisment blând cu privire la faptul că-l lăsa pe conte să creadă că atențiile lui puteau avea o finalitate, clipi uimită.

— Așa a spus și domnișoara Inglebright.

— Băiatul și mama lui au plecat după moartea tatălui. O situație foarte tristă. Doamna Ludlow părea să mai aibă ceva de adăugat, dar se răzgândi brusc și scutură din cap cu fermitate. Nu mai contează, dragă. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Ei bine, Emily, sper c-o să porți cea mai frumoasă rochie mâine-seară.

Interlocutoarea ei zâmbi, întrebându-se dacă urmau cumva predica și avertismentul.

— Așa intenționez, rosti ea cu un aer vag sfidător.

— Bine, bine. Tinerii ar trebui să se simtă bine cât pot. Acum mergi în pace; sunt sigură că săracii din Little Dippington îți vor fi recunoscători pentru hainele pe care le-ai adus în după-amiaza asta.

Deci nu avea să urmeze niciun avertisment. Emily răsufală ușurată pe când se întorcea spre locul în care își legase iapa. Totuși, era nedumerită. Nimeni nu părea să creadă că ar fi trebuit să pună capăt flirtului cu Blade. De asemenea, se părea că nimeni nu se simțise obligat să-l informeze pe conte despre Incidentul nefericit.

Se întrebă dacă oamenii de treabă din Little Dippington nu sperau cumva ca povestea lor de dragoste să aibă un final fericit. Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să deschidă subiectul.

Când Simon apăru la următoarea întâlnire a Societății literare de joi după-amiaza, Emily recunoscuse vrând, nevrând că situația devenea cam

ciudată. Știa în adâncul inimii că nu-i putea permite să o curteze atât de fățiș când totul era în zadar.

Vinovăția o apăsa tot mai tare. „Mai devreme sau mai târziu, scandalurile ies mereu la iveală”, își zise tânăra femeie. Dacă nimeni nu avea de gând să intervină, trebuia să se ocupe ea însăși de această sarcină extrem de neplăcută.

Momentul adevărului o îngrozea, dar știuse de la bun început că dragostea pe care o simțea pentru contele de Blade era sortită eșecului. Era timpul să pună capăt acestei mascarade romantice.

capitolul 4

Emily termină dansul scoțian cu obraji în flăcări, conștientă că râdea mult prea zgomotos. Era neobișnuit de vioaie, și asta deoarece își făcea curaj pentru un demers ingrat: informarea lui Simon despre scandal.

În acea seară, în timp ce se îmbrăca pentru petrecerea dată de familia Gillingham, își jurase că avea treacă la fapte neîntârziat. Oricât de mult ar fi iubit fantezia în care trăia, Emily știa că nu mai suporta să aștepte pur și simplu să cadă securea. Trebuia să se ocupe de situație. Cu cât lucrurile continuau mai mult așa, cu atât avea să-i pară mai rău atunci când Simon avea să descopere într-un final adevărul și să se îndepărteze dezgustat.

Alesese intenționat să poarte cea mai bună ținută a ei, pe care i-o făcuse croitoreasa din sat. Era prima dată când purta rochia de muselină verde pal împodobită cu panglici galbene și câteva rânduri de volănașe. Lornionul i se legăna discret pe o panglică atașată de corsaj. Obiectul era o bătaie de cap, însă Emily refuzase cu hotărâre să poarte ochelarii.

Decolteul adânc al rochiei cu talie înaltă fusese menit să pună în evidență un piept impunător. Când comandase ținuta, sperase că avea să-i amplifice curbele deloc impresionante, însă mai devreme, când se îmbrăcase, avusese impresia că nu făcea decât să atragă atenția asupra osaturii ei fragile.

— Ba deloc, insistase servitoarea ei, Lizzie, admirându-și încântată

stăpâna. Vă face să păreți vaporeasă și delicată. Ca și cum v-ați lua zborul în lumina lunii.

Emily ar fi dat orice s-o creadă, însă nu se simțea deloc vaporeasă. Avea în stomac o bilă de plumb care părea crească văzând cu ochii.

Mica sală de bal din reședința familiei Gillingham era plină până la refuz cu oameni de-ai locului îmbrăcați în hainele lor cele mai bune. Lordul și Lady Gillingham aveau reputația de-a fi destul de binevoitori ca să-i invite și pe vecinii lor mai puțin stilați o dată sau de două ori pe an. Prezența lui Simon în casa lor păruse o scuză bună pentru un astfel de eveniment. Se organizase un bufet cu șampanie, dulciuri și aperitive.

Mai devreme, toți ochii se concentraseră asupra lui Simon și Emily, care deschiseseră dansul. Fără ochelari și pierdută într-o ceață romantică, Emily putu să ignore privirile curioase pe care știa că le atrăseseră ea și contele. Simon, ca de obicei, nu se sinchisea, dar asta pentru că nu se deranja niciodată să observe astfel de lucruri. Nu-și imagina ce-ar fi putut să-i zdruncine calmul: sentimentul acela de putere interioară și siguranță care îl caracteriza atât de bine era absolut impresionant.

Își ridică lornionul câteva secunde și privi pe furiș mulțimea până îl văzu pe Simon vorbind cu preotul. În mod categoric, Blade era cel mai încântător bărbat din încăpere, hotărî ea. Bineînțeles, era puțin pătinitoare, dar nimeni nu putea nega faptul că în costumul lui de seară auster, negru și alb, Simon era periculos de atrăgător printre invitații în veșminte pestrițe.

— Bună seara, domnișoară Faringdon. Să vă aduc un pahar de limonadă?

Emily își înăbuși un geamăt la sunetul nedorit al vocii lui Elias Prendergast. Își coborî lornionul, neavând nevoie de ajutor ca să-i vadă fața grasă, roșie, cu favoriți stufoși. De asemenea, nu avea nevoie de ochelari sau de lornion ca să vadă că rotofeiul domn Prendergast se strânsese într-un corset pentru această ocazie. Auzea balenele scârțâind când se mișca.

— Nu, mulțumesc, murmură ea, gândindu-se că-i trebuia de fapt un pahar cu șampanie. Își deschise evantaiul și începu să-l fluture asiduu în timp ce Prendergast se aplecă spre ea. Bărbatul mirosea de parcă nu s-ar fi deranjat să se spele pentru petrecere. Prendergast era de modă veche și nu avea deloc încredere în noua modă de a folosi frecvent apa

și săpunul, preferând să utilizeze o cantitate mai însemnată de parfum.

— Am vrut să vă vizitez, acum că am ieșit din doliu, domnișoară Faringdon, începu el cu un aer important. Cred c-ar trebui să discutăm ceva.

Emily zâmbi politicoasă.

— Sunt convinsă că nu ar fi deloc potrivit, domnule. Cu siguranță veți dori să așteptați până ce tatăl meu vine acasă.

— Tocmai asta-i, fir-ar să fie, bombăni Prendergast evident iritat. Tatăl dumneavoastră nu prea stă pe la țară. E imprevizibil în venituri și plecări, nu-i așa?

— E foarte ocupat cu afacerile din oraș. Ce petrecere încântătoare, nu-i așa? Emily își flutură evantaiul într-un arc grațios. Nici n-ar putea fi altfel, Lady Gillingham e întotdeauna o gazdă elegantă.

Cu sprâncenele stufoase unite într-o încruntătură, bărbatul își dresе vocea. Inima fetei îi stătu în loc sub lovitura unei premoniții îngrozitoare.

— Domnișoară Faringdon, domnișoara mea dragă, mă consider într-un fel sfătuitoarea dumneavoastră, din moment ce părintele dumneavoastră e atât de absent, rosti Prendergast pe un ton de rău augur. Și mi s-a atras atenția că avem în zonă un vizitator cu care v-ați întâlnit destul de des în ultima vreme.

— Mă șocați, domnule. Nu știam că plecați urechea la bârfele locale. Trebuie să fie foarte obositor să vă puneți la curent cu toate.

Prendergast pufni pe nas și se încruntă fioros. Se știa foarte bine că răposata lui soție fusese o creatură timidă ca un șoricel, căreia nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă o remarcă atât de usturătoare.

— Uite ce-i, domnișoară. Știu foarte bine cum își poate pierde mințile o femeie după soiul de atenție romantică pe care v-o acordă Blade, dacă îmi permiteți să spun așa.

— Dar nu vă permit, domnule. Emily zâmbi tot mai larg și mai agresiv, aprinzându-se de mânie. Prendergast era pe cale să distrugă puținul timp care îi mai rămăsese cu Simon.

Trăsăturile greoaie se închegară într-o expresie furtunoasă pe care Emily o văzu destul de bine și fără lornion.

— O spun doar pentru că sunt foarte preocupat de reputația dumneavoastră, domnișoară Faringdon.

— Toată lumea știe că reputația mea nu mai poate fi reparată, domnule. Vă rog să nu vă faceți griji pentru ea.

— Haide, haide, nu trebuie să fiți atât de dură, o muștră Prendergast. E adevărat că există un scandal destul de urât în trecutul dumneavoastră. Dar erați tânără și prostuță și-ați făcut o greșală. Fetele pătesc tot timpul astfel de lucruri. Eu, fiind un bărbat versat și deloc lipsit de experiență în educarea tinerelor impetuoase, sunt gata să trec cu vederea Incidentul.

— Câtă bunăvoință din partea dumneavoastră!

— Ei bine, da. Blade, firește, nu o va putea face. Doar sunt în joc numele familiei și titlul lui.

Degetele lui Emily se încheștară pe evantai.

— Vă rog, nu vă deranjați să-mi mai dați și alte sfaturi, domnule.

Prendergast se îndreptă de spate. Când se înălță amenințător deasupra lui Emily, corsetul îi gemu, gata să plesnească.

— Domnișoară Faringdon, ați permis o dată ca pasiunile dumneavoastră excesive să vă scape de sub control, provocându-vă ruina socială. Sper că nu ați uitat lecțiile învățate cu acea ocazie nefericită.

— Vă asigur că nu am uitat nimic, spuse Emily printre dinți. Dar începeți să mă enervați, domnule.

— Domnișoară Faringdon, m-ați înțeles greșit. Intențiile mele sunt cât se poate de oneste. Doresc numai să vă fiu de ajutor oferindu-vă un debușeu respectabil pentru tendințele dumneavoastră impetuoase. Îi apucă mâna și o strivi între palmele lui umede, carnoase.

— Vă rog să-mi înapoiati mâna, domnule. Emily încercă fără succes să-și retragă degetele din menghina asudată.

Prendergast îi ignoră eforturile, înțețind strânsoarea. Se aplecă mai aproape, până când respirația lui urât mirositoare și parfumul greu o aduseră pe victimă în pragul leșinului, după care mârâi în șoaptă:

— Domnișoară Faringdon, înțeleg pe deplin cât de dificilă trebuie să i se pară unei tinere atât de pasionale îndurarea criticilor deprimante ale societății. Sunt sigur că măritișul v-ar face mult mai fericită. În sanctitatea patului nupțial ați fi liberă să dați frâu liber acelor impulsuri pe care acum sunteți obligată să le țineți sub control.

— Domnule, dacă nu îmi dați drumul chiar acum, voi fi forțată să recurg la măsuri drastice.

Prendergast era însă foarte hotărât să-și ducă la îndeplinire misiunea.

— Aveți nevoie de un bărbat care se poate descurca cu excesul

dumneavoastră de emoții, domnișoara mea dragă. Vă asigur că eu sunt acela. În plus, intenționez să-l vizitez pe tatăl dumneavoastră cât mai curând posibil pentru a-l informa de intențiile mele.

— Nu! Emily simți cum i se taie respirația.

— Tocmai de aceea, continuă Prendergast de parcă n-ar fi auzit panica din vocea ei, i-am trimis o scrisoare prin care îl informam de pericolul care vă pândește în prezent și l-am asigurat că voi avea grijă de dumneavoastră până se întoarce dânsul să vă protejeze de atențiile lui Blade.

— Ocupați-vă de treburile dumneavoastră, domnule. Nu doresc să fiu protejată de atențiile sale.

— Se joacă doar cu emoțiile dumneavoastră, precum craiul celălalt de acum cinci ani.

Emily își pierde în sfârșit controlul. Își închise dintr-o mișcare evantaiul și-l trânti de palma lui Prendergast cu atâta putere, încât lamelele de lemn pocniră.

— Au! Bărbatul îi dădu brusc drumul, frecându-și dosul palmei. Obrajii dolofani îi erau de-un roșu aprins. A, domnișoară Faringdon, sunteți într-adevăr o creatură foarte pasională. Abia aștept să ne căsătorim. Vă asigur că vă voi struni foarte bine, domnișoara mea dragă. Foarte bine, da.

— Mai bine nu vă țineți răsuflarea cât așteptați acea ocazie monumentală, îl sfătui Simon cu vocea lui rece, amenințătoare.

Emily tresări dându-și seama că Blade apăruse lângă ea și îi adresă un zâmbet radios. Dragonul ei era mare și feroce, se gândi ea, și avea o mulțime de dinți albi, puternici. În plus, erau toți ai lui, lucru care nu se putea spune despre Elias Prendergast.

— Bună seara, milord, spuse ea fericită. Sper că vă simțiți bine?

— Foarte bine. Mă gândeam că s-ar putea s-aveți nevoie de ăsta. Îi înmână un pahar cu șampanie.

— Ce perspicace din partea dumneavoastră! Degetele tinerei femei cuprinseră recunoscătoare paharul.

— Domnișoara Faringdon preferă limonada, anunță Prendergast.

— Vă înșelați. În momentul de față, domnișoara Faringdon preferă șampania, îl corectă ea sorbind din licoarea acidulată.

Pretendentul constată încruntat că pe chipul ei nu se zărea nici urmă de căință.

— Vom discuta mai multe despre această chestiune într-un moment

mai convenabil, domnișoară Faringdon.

— Ce chestiune? Preferința mea pentru șampanie? Vă asigur că nu avem nimic de discutat.

— Mă refeream la alte aspecte, mai urgente, șuieră Prendergast. Își înclină brusc capul. Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să schimb o vorbă cu un amic. Se îndepărtă țanțos, însă demnitatea îi era știrbită oarecum de scârțâitul corsetului.

Emily își înăbuși un mic oftat. Oricât de nesuferit ar fi fost Prendergast, avea totuși dreptate într-o privință. Nu putea să-l mai ducă de nas pe Simon. Mai luă o înghițitură din șampanie și își ridică privirea spre conte. Stătea destul de aproape ca să vadă c-o privea cu un amuzament batjocoritor.

— S-ar părea că se dă o luptă acerbă pentru mâna dumneavoastră, murmură el.

Emily dădu rapid din cap, făcând să-i salte bucelele.

— Nu-i acordați atenție domnului Prendergast. Stă pe capul meu de când a murit biata lui soție. Simon, trebuie să vorbim.

— Sunt numai ochi și urechi.

— Nu, nu aici. Nu acum. Privi pe furiș în jur, vrând să verifice dacă nu cumva se afla cineva prea aproape de ei. Simon, trebuie să discutăm între patru ochi.

— Sună promițător.

— Mă tem că nu e de glumă, milord. Din contră, e o chestiune foarte serioasă. Vă rog, când vă pot vedea? Trebuie... I se tăie vocea și își ridică lornionul ca să mai arunce o privire rapidă în preajmă, apoi rosti pe un ton încărcat de tristețe: Trebuie să vă comunic anumite lucruri.

— Ah.

— Am preferat să nu vă informez până în acest punct al relației noastre. A fost o lașitate din partea mea, dar am presupus c-o va face altcineva în locul meu.

— Mă alarmați. Mă simt ca un personaj dintr-un roman publicat de Minerva Press. Mai am puțin și încep să tremur plin de groază din cauza primejdiilor necunoscute.

— Milord, știți prea bine că nimic nu v-ar putea face să tremurați cu groază, se îmbufnă Emily. Vă jur că e și-așa destul de greu. Vă rog să nu mă ironizați.

— Nici prin gând nu mi-ar trece. Foarte bine, dacă nu mi se permite să tremur îngrozit, îmi voi face curaj pentru această declarație teribilă.

Ce spuneați de biblioteca dumneavoastră, să zicem la unu după miezul nopții? Pe la ora aceea ar trebui să fi ajuns deja acasă, iar servitorii vor fi dormind de mult.

Șocată, Emily își scăpă lornionul.

— Biblioteca mea? Vreți să veniți la St. Clair Hall? În noaptea asta?

— Puteți aranja să fiți în bibliotecă, singură, la ora respectivă?

— Ei bine, da. Bineînțeles că pot. Lucrez deseori în bibliotecă după ce servitorii s-au culcat. Se încruntă, gândindu-se la problemele practice pe care le implica planul. Va trebui să vă deschid ușa de la intrare.

— Nu-i nevoie. Contele sorbi din șampanie și privi cuplurile care se plimbau agale. Asigurați-vă doar că sunteți în bibliotecă la ora unu. Voi veni acolo.

Emily își ridică lornionul și se uită la el. Ca de obicei, nu reuși să deducă aproape nimic din expresia lui. I se părea absolut uimitor că-și putea ascunde complet firea sensibilă și pasională în spatele detașării reci.

— Prea bine, milord. La ora unu.

Trebuie să recunoască faptul că, deși destăinuirile urmau să-i provoace o suferință cumplită, o fascina modul în care Simon pregătise ultima lor întâlnire clandestină. Dar, la o adică, nimic nu era obișnuit la contele de Blade. Avea să-și amintească toată viața de curtea pe care i-o făcuse, iar gândurile acelea obsedante aveau să-i inspire scrierile și visurile ani la rândul.

Câteva minute înainte de ora unu, Emily se așează la biroul de mahon cu privirea fixată asupra carafei de coniac. Își pusese din nou ochelarii, dar era gata să-i smulgă de pe nas și să-i vâre în sertarul de sus al biroului imediat ce ajungea Simon.

Carafa părea foarte îmbietoare. Emoțiile și nerăbdarea îi dădeau fiori reci tinerei femei. În ultima jumătate de oră tot dezbătuse dacă să-și toarne sau nu un pahar, ca să prindă curaj.

Limbile pendulei de lângă șemineu se mișcau atât de lent, încât Emily se întrebă dacă nu cumva se opriseră de tot. Cele câteva lumânări erau singura sursă de lumină din încăpere. Focul fusese pregătit pentru dimineață, dar nu îndrăznea să-l aprindă. Vreun angajat avea să observe în ziua următoare că stătuse din nou până târziu și aveau să se îngrijoreze cu toții că muncea prea mult. Prin urmare, temperatura din cameră scădea implacabil.

Tresărind, își simți pielea ca de găină pe brațe când un curent brusc de aer rece pătrunse în încăpere în spatele ei. Tremură în capotul cu volănașe și se întrebă dacă nu cumva se deschisese o fereastră. Începu să se ridice de pe scaun.

În clipa aceea simți o altă prezență în cameră.

Sări în picioare cu buzele depărtate ca să țipe, apucând în același timp cuțitașul de scrisori de pe birou, însă nu apucă să scoată niciun sunet. O mână mare se încleștă ferm peste gura ei și o trase repede în spate spre un trup bărbătesc.

Se prăbuși ușurată când își dădu seama cine o ținea.

— M-aș simți mult mai bine-venit dacă ați lăsa din mână cuțitașul de scrisori, spuse Simon, luându-și mâna de pe gura ei. Stinse lumânarea pe care o ținea în cealaltă mână.

— Simon! La naiba. Emily aruncă obiectul ascuțit, se răsuci și-l privi încruntată prin lentile. M-ai speriat îngrozitor. De unde-ai apărut? Cum naiba te-ai furișat așa? M-am uitat la ușă o veșnicie. Contele își dezlegă mantaua și făcu un pas într-o parte, arătând spre un raft de cărți care aluneca încet, silențios, înapoi la locul lui. Emily văzu intrândul întunecos care se căsca în piatră în spatele bibliotecii și căscă ochii mari, uimită și încântată. Un pasaj secret! Simon, e minunat. Țâșni pe lângă el și alergă spre pasajul care dispărea rapid. În fața unei asemenea aventuri îi dispăru orice gând la mărturisirea îndelung plănuită.

— Stăpâniți-vă entuziasmul, domnișoară Faringdon. Simon se întinse și-o prinse de braț, oprind-o. Biblioteca se va închide în urma dumneavoastră. Este mult prea grea s-o deschideți cu mâna. Trebuie să folosiți mânerul ascuns.

— Ce mâner ascuns? Unde e? O, ce palpitant! Parcă am fi într-un roman care-ți îngheață sângele în vine, precum acelea tipărite de Minerva Press pe care le-ați menționat mai devreme. Nu-mi vine să cred. Când te gândești c-am trăit aici aproape toată viața și n-am știut niciodată despre acest secret.

— Calmați-vă. Evident amuzat de însuflețirea ei, Simon aruncă o privire prin încăpere, până observă carafa de coniac. Își aruncă mantaua grea pe un scaun. Există două mânere, îi explică el îndreptându-se spre măsura pe care se afla coniacul.

— Două?

— Unul în pasaj, în spatele zidului, și unul ascuns chiar în bibliotecă.

Turnă băutură în două pahare în timp ce vorbea. Cel care a construit St. Clair Hall credea că trebuie să ai rute de ieșire în caz de urgență.

— Dar de unde-ați știut despre pasajul secret? Emily privi cu regret cum biblioteca se lipea de peretele înalt.

— Încă nu v-ați dat seama de asta? Mă uimiți. Știu despre pasaj pentru că am locuit aici.

Uluită, Emily se răsuci rapid și îl văzu sprijinindu-se de birou cu o lejeritate nepăsătoare, bându-și coniacul, își dădu seama că se schimbaseră de hainele de seară. Avea o ținută absolut neprotocolară, compusă din pantaloni, cizme și o cămașă de in. Nici măcar nu purta cravată. Părea un bărbat care se relaxa în confortul propriei case.

Propria lui casă.

Fără să spună ceva, Simon îi oferă al doilea pahar de coniac. „Ca și când el ar fi gazda și eu oaspetele”, se gândi ea brusc.

— St. Clair Hall a aparținut familiei tale? Emily apucă paharul cu ambele mâini, privindu-i chipul. Ce coincidență uimitoare!

— Încă una pe care s-o notezi în jurnal, murmură el sorbind din băutură.

Emily își mușcă buza de jos, nereușind să-i citească starea sufletească.

— Trebuie să fi fost foarte tânăr când ai plecat.

— Doisprezece ani.

— De ce n-ai menționat că această casă ți-a aparținut cândva?

— Nu mi s-a părut a fi prea important, spuse el ridicând din umeri.

Emily luă o gură de coniac, încruntându-se din nou. Avea impresia clară că îi scăpa ceva, dar nu reușea să-și dea seama nici în ruptul capului ce anume. Imaginația romantică puse din nou stăpânire pe ea.

— Este evident că această coincidență bizară e doar un alt element obsedant din relația noastră sortită pierzaniei, milord, izbuti să rostească în cele din urmă.

Simon îi aruncă o privire tăioasă.

— Sortită pierzaniei, ați spus? Mărturisesc că nu sunt la fel de școlit ca dumneavoastră în ceea ce privește subtilitățile literaturii romantice. Poate binevoiți să-mi explicați?

Emily mai luă o gură de coniac și începu să se plimbe încolo și-ncoace prin cameră. Papucii de satin nu scoaseră niciun sunet pe covor.

— Trebuie să vă spun, milord, că nu putem avea parte de un final

fericit. Și e doar vina mea.

— Cum anume? murmură el privind-o cu ochi mijiți.

Emily strânse paharul cu atâta înverșunare, că articulațiile degetelor i se albiră. Nu-l putu privi în ochi când ajunse la capătul camerei și se îndreptă iarăși spre birou. „Mai bine s-o spun rapid și să termin cu asta”, se hotărî ea.

— Milord, v-am amăgit cu nerușinare, trebuie să v-o mărturisesc. Am flirtat scandalos cu dumneavoastră și v-am lăsat să credeți că aș accepta o ofertă de căsătorie.

Urmă o tăcere scurtă, încărcată, după care Simon întrebă rece:

— Vrei să-mi spui că nu ai accepta o astfel de ofertă?

— O, nu, milord. Nu la asta mă refeream. Îi aruncă o privire chinută, se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași mari și îndrăzneți spre capătul opus al încăperii. Vă asigur că aș fi profund onorată de o astfel de ofertă. Profund onorată. Dar nu vă pot îngădui s-o formulați.

— Cum intenționezi să mă oprești?

— Spunându-vă adevărul despre mine. Un adevăr pe care m-am așteptat categoric să vi-l fi spus cineva până acum. Emily se încruntă pentru o clipă. Într-adevăr, nu-mi imaginez de ce nu ți-a menționat nimeni despre Incidentul nefericit până acum, dar din moment ce oamenii buni din Little Dippington au găsit de cuviință să-și țină gurile, trebuie să-ți mărturisesc eu totul.

— Trebuie să fie o confesiune interesantă, mai mult ca sigur, dacă trebuie făcută în secret la această oră târzie din noapte.

Dinspre măsua se auzi sunetul cristalului clincănind ușor. Aruncând o privire furișă, Emily constată că oaspetele își turnase un alt pahar de coniac. Se gândi că nu i-ar fi stricat nici ei încă unul.

— Milord, voi încerca să scurtez povestea cât mai mult posibil, ca să vă puteți întoarce la treburile dumneavoastră. Emily inspiră profund și își adună curajul. Adevărul oribil e că nu aveți cum să-mi cereți mâna pentru simplul fapt că sunt o femeie distrusă.

— În ce sens? Mie îmi pari a fi într-o formă perfectă. Sănătoasă tun.

Tânăra închise ochii și se opri în fața rafturilor din capătul opus al camerei.

— M-ați înțeles greșit, murmură ea. Încerc să vă spun că sunt distrusă din punct de vedere social. Ca să fiu mai directă, în trecutul meu există un mare scandal.

— Un scandal?

— Un scandal ce are legătură cu un bărbat. Vâlva a fost atât de mare, încât familia mea m-a asigurat că niciun gentleman cu capul pe umeri, mai ales unul care trebuie să-și onoreze titlul, precum dumneavoastră, nu ar dori să mă ia de soție. „Gata, își zise ea cu tristețe. S-a isprăvit.“ Așteptă furtuna care mai mult ca sigur trebuia să urmeze. Contele de Blade nu avea să aprecieze faptul că-l lăsase să se facă de râs mai bine de o săptămână.

— Se întâmplă cumva să discutăm despre prostia aia care a avut loc când aveai nouăsprezece ani? Întrebă Simon afabil.

Emily nu mai înțelegea nimic.

— Ați auzit despre Incident, milord?

— Fii sigură, draga mea, că întotdeauna caut să obțin cât mai multe informații posibil înainte să demarez un proiect. E un obicei mai vechi de-al meu. Unul pe care l-am dobândit în timpul anilor petrecuți în Orient.

Ea se răsuci și se holbă la el, neînțelegând cum de putea să ia lucrurile atât de ușor.

— Milord, n-a fost o chestiune neînsemnată. Am fugit cu un bărbat. Sau ar fi trebuit să fug cu un bărbat. Mă tem că am cedat prostește în fața unui exces de pasiune romantică, iar prețul a fost usturător.

— Devine tot mai interesant.

— La naiba, Blade, nu-i de glumă. Nu înțelegeți? Am fugit cu un bărbat. Tatăl meu ne-a ajuns din urmă, dar a fost... își dresе vocea tușind scurt: a fost prea târziu.

— Prea târziu? Contele ridică o sprânceană, nepărând deloc alarmat.

— Am fost obligați să petrecem noaptea pe drum, șopti ea întorcându-și privirea de la ochii strălucitori ai lui Simon. Tatăl meu ne-a găsit abia în dimineața următoare.

— Înțeleg. Spune-mi ceva, Emily. De ce am impresia foarte clară că nu regreti întru totul Incidentul?

Tânăra femeie își reluă plimbarea agitată.

— Acum îmi pare rău, desigur, însă la momentul respectiv a fost cel mai incitant lucru care mi se întâmplase vreodată, nu pot să n-o recunosc. Oftă deznădăjduită. Dar tata mi-a explicat fără ocolișuri că o să rămână singurul lucru incitant din viața mea, întrucât n-o să mă mai vrea niciun bărbat serios. M-a adus acasă și mi-a spus că trebuie să mă dedic studiului, ocupându-mă de bursa de valori și investiții.

— Îți plac aceste subiecte?

— O, da, uneori sunt de-a dreptul fascinante. Dar nu despre asta e vorba acum. Emily inspiră adânc. Milord, în lumina acestor informații, va trebui să abandonați intenția de a-mi cere mâna.

— Îmi abandonez rareori intențiile, draga mea. Mi-am făcut reputația de a duce la bun sfârșit lucrurile pe care le încep. Întreabă pe oricine din Londra.

— Ei bine, nu cred că veți dori să procedați la fel și cu această chestiune, ripostă ea. Bărbații cu o poziție ca a dumneavoastră nu se însoară cu femei ruinate. Deci, milord, v-am făcut o mărturisire și, dacă nu sunteți complet dezgustat de mine, aș dori să vă mai comunic ceva.

— Te asigur că n-am de gând să plec acum. Sunt fascinat să aud orice altceva ai avea de spus.

— Prea bine, atunci, poate vă întrebați de ce port un capot la această întâlnire clandestină.

— Am presupus că ți-e foarte frig, iar halatul e fără îndoială mult mai călduros decât rochia încântătoare pe care ai purtat-o mai devreme. Încăperea asta a fost întotdeauna rece.

Emily gemu. Se întreabă pentru prima dată dacă fermecătorul conte de Blade nu era puținel cam greu de cap în anumite privințe. Se concentrează asupra bibliotecii și se forță să continue.

— Mi-am pus capotul pentru că sunt pe cale să vă ofer o legătură romantică ilicită.

— Mă tem că nu înțeleg, draga mea. Deja avem o legătură romantică legitimă.

Ea se răsuci, exasperată.

— Am crezut că sunteți un bărbat versat. Vă rog, fiți atent. Din moment ce nu există posibilitatea unei căsătorii între noi și eu m-am îndrăgostit iremediabil de dumneavoastră, mi s-a năzărit ideea să vă ofer o... legătură amoroasă.

— O legătură amoroasă? O privi întrebător.

— Îți ofer o aventură, nătângule. Emily trase aer în piept îngrozită, când își dădu seama ce spusese. Închise ochii, umilită. Fața i se roși ca para focului. Milord, iertați-mă. N-am vrut să vă fac nătâng. Mă tem că sunt foarte agitată și trebuie să admit că am un temperament greu de stăpânit. Ocazional, îmi pierd cumpătul.

— Ești evident o femeie foarte pasională, așa cum a spus și Prendergast.

— Iar dumneavoastră sunteți un bărbat care pare să se amuze de cele mai ciudate lucruri. Lăsa pe masă paharul de coniac, dându-și seama că băuse mai mult decât suficient, și își vârî mâinile în buzunarele capotului. Ei bine? întrebă ea șovăitor. Cum rămâne cu oferta mea?

Contele se îndreptă încet de spate și puse jos paharul gol. Traversă încăperea spre ea, mâinile lui puternice cuprinzând-o călduros de umeri.

— Emily, draga mea, te rog să fii convinsă că sunt profund onorat de oferta ta încântătoare.

— Dar? murmură ea întristată.

— Dar cred că, fiind o creatură excesiv de pasională și cu un puternic temperament romantic, ar fi mai bine dacă mi-ai permite să te îndrum.

— De ce? întrebă ea cutezător. Credeți că vă puteți păstra sângele-rece și într-o astfel de chestiune, așa cum încercați s-o faceți cu toate celelalte?

— Cei care mă cunosc îți vor spune că pot și că de obicei îmi păstrez sângele-rece cam în toate situațiile. Te-am avertizat, Emily.

— Baliverne. Este doar o atitudine pe care o ațișați. N-are rost să vă lăudați cu sângele dumneavoastră rece, deoarece știu adevărul. Nu uitați că am aflat foarte multe despre dumneavoastră din corespondența pe care am purtat-o, milord. Gândurile noastre s-au întâlnit și s-au amestecat pe un plan superior. Am privit adânc unul în sufletul celuilalt.

— Poți să crezi ce vrei, draga mea. Cu toate astea, vei fi de acord măcar cu faptul că sunt mai în vârstă ca dumneata și-am văzut multe pe lumea asta.

— Negreșit. Eu am trăit în Little Dippington toată viața.

— Atunci îmi vei accepta experiența și-mi vei permite să iau eu deciziile cu privire la viitoarea noastră relație.

— Așa voi face?

— Da, Emily, spuse el cu blândețe. O vei face. Își înclină capul și o sărută pe vârful nasului. Sunt convins că trebuie să aștepti până în noaptea nunții ca să te lași în voia altui exces de pasiune romantică.

— Atunci voi aștepta pentru totdeauna, milord, deoarece nu intenționez sub nicio formă să-l iau de soț pe Elias Prendergast, singurul care-mi va face o ofertă.

— Nu, draga mea, nu e. Și eu îți voi face o ofertă. Imediat ce tatăl tău se întoarce în Little Dippington.

Emily îl privi fără să înțeleagă.

— Îmi veți face o ofertă? Dar, milord, tocmai v-am explicat că sunt o femeie distrusă.

— Nu e cazul să mai discutăm despre Incidentul nefericit din trecutul dumitale.

— Nu?

— Începi să înțelegi. Își trecu ușor gura peste a ei, apoi se trase înapoi, zâmbind vag.

Ea îi prinse mâna mare între pumnii ei micuți.

— Simon, vorbești serios? Ai de gând să mă ceri de nevastă, în pofida scandalului groaznic din trecutul meu?

— O, da, Emily. O să-l abordez pe tatăl tău cu prima ocazie.

Abia de-i venea să creadă. Bucuria o năpădi ca un val de neoprit.

— Și nu dorești să începem o aventură amoroasă în noaptea asta?

— E evident dificil să-i rezist unei femei atât de pasionale ca tine, Emily, dar vreau să aștept până în noaptea nunții ca să ne consumăm uniunea.

— Of!

Simon râse încet când îi citi dezamăgirea din ochi. Îi duse o mână la buze și-o sărută pe încheietură, fără să-și mute privirea de la ea.

— Bineînțeles, scumpa mea, asta nu înseamnă că nu ne putem permite să gustăm puțin din fructul interzis.

Radiind de fericire, tânăra femeie îi cuprinse gâtul cu brațele.

— Asta înseamnă că mă vei săruta?

— Printre altele. Își plecă fruntea fixând-o cu ochii lui de dragon de culoarea aurului topit și își lipi buzele calde pe curbura gâtului ei.

— O, Simon!

— Îmi place când îmi rostești numele așa. Îmi place foarte mult. Aproape la fel de mult ca atunci când tremuri la atingerea mea.

O apucă strâns de talie și o ridică. Ea îl privi de sus uimită, ținându-se de umerii lui în timp ce se lăsa purtată spre biroul de mahon.

Simon o așeză pe margine și începu să-i desfacă halatul de creton. Cu gesturi lente, înrobindu-i privirea, dădu la iveală cămașa de noapte din muselină brodată de dedesubt.

Emily simți că se înroșise din cap până-n picioare. Fără îndoială,

contele vedea cum sfârcurile i se împingeau în materialul moale. Își aminti că era o femeie cu reputația distrusă și că el se aștepta probabil la o oarecare sofisticare din partea ei în astfel de lucruri.

Își drese vocea.

— Milord, asta numești dumneata sărutat? spuse ea cu o detașare studiată.

— Nu, asta numesc eu să guști din fructul interzis. Zâmbi, privind-o în ochi, și își înclină capul, acoperindu-i gura cu a lui. Își duse mâna spre sânul ei.

Emily înțepeni șocată și apoi gemu încet, înconjurându-i gâtul cu brațele. Degetul mare al lui Simon trecu peste sfârcul ei, făcându-l să se întărească de dorință. Buzele li se uniră într-un sărut tandru. Pe măsură ce se apropiau tot mai mult unul de altul, căldura trupului masculin alunga răcoarea din cameră.

Vibrând de plăcere, Emily abia dacă observă că mâinile lui nu se odihneau o clipă. Simon îi împinse tivul cămășii de noapte până la coapse, după care îi prinse ferm genunchii. Încet, blând, îi desfăcu picioarele și apoi, printr-o mișcare șocant de intimă, se postă cu îndrăzneală între ele.

Tânăra femeie deschise brusc ochii.

— Milord... Simon, eu...

— Șșșt, scumpa mea. Nu-și ridică gura de pe a ei când vorbi. Degetele îi alunecară pe interiorul coapselor ei cu mișcări aparent aleatorii. Ești foarte moale. Ca mătasea caldă.

Instinctiv, ea încercă să-și apropie picioarele, însă dădu peste coapsele lui tari, musculoase. Simți textura aspră a pantalonilor pe pielea ei goală, senzația trimițându-i un fior de panică pe șira spinării.

— Închide ochii și nu te gânde la ceea ce fac, porunci Simon.

Mâinile i se apropiară de locurile cele mai secrete ale trupului ei. Ea închise ochii, ținându-și brusc respirația.

— Sărută-mă, Emily. Vocea lui Simon era aspră și seducătoare.

Emily își dădu seama cu un sentiment de vinovăție că se lăsase fascinată în totalitate de mișcarea mâinilor lui. Evident, ar fi trebuit să se concentreze mai mult pe a-i răspunde la sărutări.

Nevrând să-l dezamăgească, îi prinse ușor fața între palme și își apăsă impetuos gura de a lui până li se ciocniră dinții.

— Mult mai bine, scumpa mea, murmură el încurajator. Dar trebuie să te relaxezi puțin. Desfă-ți buzele pentru mine.

Tremurând, îl ascultă. Limba lui Simon îi pătrunse adânc în gură și, în același timp, degetele lui găsiră căldura umedă dintre picioarele ei.

Emily înlemni. Încercă să vorbească, dar nu reuși, încercă să inspire adânc, dar nu putu. Încercă să-și imagineze cum ar fi reacționat o femeie sofisticată la un gest atât de intim, dar eșuă. Situația era pur și simplu prea copleșitoare. Simțurile ei erau năucite.

Pe Simon nu părea să-l mire faptul că unica ei reacție consta într-un tremurat febril. Buzele îi rămaseră lipite de ale ei, în timp ce degetele lui o mângâiau cu o blândețe infinită.

Emily începu să uite cât de ciudat era totul, când un val de căldură și tensiune începu să crească în partea inferioară a corpului ei. Degetele i se încheștară violent în cămașa de in a bărbatului.

— Simon, reuși ea să îngâne în sfârșit, eliberându-și pentru o clipă gura din a lui și holbându-se la el cu ochi imenși, întrebători.

— Ține-te de mine, spiridușule, o sfătui el. Îți promit că totul va fi bine. Amintește-ți ce spun poezii. Trebuie să ne deschidem față de lumea experiențelor senzuale dacă vrem să cunoaștem adevărul cu privire la lumea metafizică. Deschide-te cu toată încrederea.

Neștiind ce altceva să facă, simțindu-se efectiv pierdută într-o mare de emoții uluitoare, necunoscute, Emily ascultă. Închise ochii și se agăță de Simon, ca și când viața ei ar fi depins de asta.

Degetele lui umede se mișcau cu ușurință peste petalele delicate care îi apărau secretele. În secunda următoare părură să găsească un loc foarte special. Emily își arcui neputincioasă spatele, în timp ce sentimentul de nerăbdare din ea amenința să explodeze. Avea nevoie cu disperare de ceva, dar nu știa ce anume. Se hotărî în cele din urmă că era vorba de atingerea lui Simon. Instinctiv, își desfăcu și mai mult picioarele, pledând tăcut ca senzațiile uimitoare să continue.

— Da. Simon o sărută pe gât fără a înceta mângâierile. Da, scumpa mea. Acum, Emily. Arată-mi cât de pasională ești cu adevărat. Un deget se strecură încet în învelișul ei umed.

Lui Emily i se tăie respirația. Deschise gura, gata să-și strige entuziasmul, în timp ce întregul corp i se convulsiona. Gura lui Simon o acoperi pe a ei, amortizând țipătul moale, feminin, de eliberare.

Preț de câteva clipe, tânăra femeie se simți planând pe ceea ce putea fi descris doar ca un plan cu adevărat metafizic, după care se prăbuși încet, fără vlagă, la pieptul lui Simon.

— La naiba, murmură ea pradă stupefacției.

Simon scoase un sunet scurt, înăbușit, care-ar fi putut fi un râset sau un geamăt. Îi era imposibil să-și dea seama.

— Ah, Emily. Ești într-adevăr o creatură foarte pasională. Își retrase încet mâinile dintre picioarele ei și îi rearanjă cu blândețe hainele.

Emily își ridică capul de pe umărul lui. Încă se simțea amețită și părea să se adune cu greu. Apoi își dădu seama că el îi dăduse jos ochelarii la un moment dat.

— O, Simon!

— Da, Emily. O sărută pe vârful nasului și îi înmână ochelarii cu o eleganță curtenitoare.

Când și-i puse pe nas, constată că bărbatul avea un zâmbet enigmatic și o privea pe sub pleoapele semiînchise cu ochii strălucindu-i de un foc auriu. Nu arătase niciodată mai periculos sau mai irezistibil de atrăgător. Apoi Emily își coborî ochii și văzu umflătura proeminentă din pantalonii lui strâmți.

— Simon?

Flacăra aurie i se stinse când îi urmări privirea, fiind înlocuită de tristețe.

— Nu te îngrijora, Emily. Voi fi bine. Dar, ca nu cumva să cedez și mai mult în fața tentației încântătoare pe care mi-o oferi în noaptea asta, cred că e de preferat să plec. Plimbarea lungă până acasă în aerul rece al nopții îmi va rezolva problema. Se îndepărtă de ea și își apucă mantaua.

— Ne vedem curând? Își dorea cu disperare ca el să mai rămână.

— Dacă-mi amintesc bine, eu și membrele societății literare am acceptat o invitație la ceai la St. Clair Hall mâine după-amiază. Abia aștept.

Emily îi dăruie cel mai fermecător zâmbet al ei și sări de pe birou. Se clătină și trebui să se prindă de margine ca să-și găsească echilibrul. Ochii i se umplură de veselie când își dădu brusc seama că se simțea extraordinar de bine, deși umezeala dintre coapsele ei era deconcertantă.

— Da, așa e. Ceai, mâine. Milord, dacă nu dorești să mai guști din fructul interzis în seara asta, îmi poți face o favoare enormă?

El o privi cu un amuzament precaut în timp ce-și punea mantaua cu glugă.

— Și despre ce anume ar fi vorba?

— Îmi arăți cum să deschid intrarea în pasajul secret?

— În mod evident, să afli taina pasajului e la fel de incitant pentru tine ca o noapte de pasiune ilicită, rânji el.

Emily, temându-se că-l jignise, îl bătu ușor pe mână împăciuitoare.

— Îmi plac foarte mult lucrurile ascunse, milord. Și ar fi grozav dacă aş putea folosi pasajul în poemul meu, *Doamna misterioasă*. Jur că s-ar potrivi perfect cu povestea!

— Cine sunt eu să mă opun muzei tale literare? Simon o luă de mână și o duse spre bibliotecă.

capitolul 5

Emily se încruntă atentă la scrisoarea primită de la administratorul tatălui ei, domnul Davenport.

Draga mea domnișoară Faringdon,

Vă informez că am urmat instrucțiunile dumneavoastră și am vândut anuitățile din Mările Sudului și obligațiunile din India. Veți fi încântată să aflați că prețul final pentru ambele a fost deosebit de satisfăcător. Vă rog să mă informați ce ați hotărât în privința investițiilor miniere pe care le-ați menționat în ultima scrisoare.

Servitorul dvs. umil, B. Davenport

Emily zâmbi cu satisfacție și își notă să-i comunice lui Davenport dorința ei de a investi în proiectul minier din Northumberland. Când termină, se întinse și trase de frânghia cu clopoșel care atârna lângă birou. Duckett, majordomul, apărură aproape instantaneu.

— Ah, aici erai, Duckett. Emily zâmbi vioaie. Te rog să le spui angajaților că anuitățile din Mările Sudului și obligațiunile din India au dat roade. Investițiile voastre au realizat un profit frumosel și au fost vândute luni. Cambiile sunt în bancă.

Trăsăturile aspre ale lui Duckett se luminau de recunoștință.

— Tot personalul va fi foarte încântat, domnișoară Faringdon. Foarte încântat, într-adevăr. Vă rog să acceptați cele mai sincere aprecieri din partea noastră. Nu știți ce ușurați suntem să știm că vom

avea o pensie sigură. Ezită puțin, după care adăugă: Ținând cont de împrejurări.

Emily strâmbă din nas.

— Ne cunoaștem de mulți ani, Duckett. Putem fi sinceri unul cu celălalt. Știu foarte bine că dacă servitorii s-ar baza pe faptul că tata își va aminti să pună ceva deoparte pentru pensiile lor, veți muri de foame la bătrânețe.

— O afirmație destul de dramatică, dar probabil foarte adevărată. Duckett își permise un zâmbet fin. În orice caz, suntem extrem de recunoscători pentru sfaturile și serviciile dumneavoastră în materie de investiții, domnișoară Faringdon.

— Eu sunt cea extrem de recunoscătoare, Duckett, replică Emily foarte serioasă. Aveți atâta grijă de mine! Nu știu ce m-aș face fără voi. M-aș simți foarte singură pe aici, fără îndoială.

— Mulțumesc, domnișoară Faringdon, spuse încet majordomul. Ne dăm toată silința.

— Și reușiți foarte bine, surâse ea. O, Duckett, încă ceva înainte să pleci.

— Da, domnișoară?

Emily se opri, căutându-și cuvintele potrivite. Nu-i plăcea să jignească.

— Doamna Hickinbotham are vreo... hm... întrebare cu privire la aranjamentele din după-amiaza asta?

Privirea lui Duckett se îmblânzi.

— Niciuna, domnișoară Faringdon. Vă asigur că acolo unde a mai lucrat, doamna Hickinbotham a dobândit o experiență vastă în ceea ce privește servitul ceaiului.

Emily se simți imediat rușinată că pusese la îndoială calificările menajerei.

— Da, bineînțeles. Probabil sunt puținel neliniștită. Nu prea primim vizite aici, la St. Clair Hall. Și n-am mai invitat niciodată un conte la ceai până acum.

— Doamna Hickinbotham a povestit că a supravegheat pregătirile pentru vizita unui marchiz, acum câțiva ani.

— Minunat. Emily se simțea deopotrivă umilită și ușurată. Mulțumesc, Duckett.

— Cu mare plăcere, domnișoară Faringdon. Vă asigur că totul va decurge foarte bine în după-amiaza asta.

— Sunt convinsă că ai dreptate. Încă un lucru. Îți spui, te rog, doamnei Hickinbotham să se uite dacă mai avem ceai Lap Seng? Dacă da, aș prefera să ne servească din acela, în loc de Congou.

— Lap Seng? Voi întreba.

— Mulțumesc. Vezi dumneata, e pentru conte. Din nu știu ce motiv, și-a numit calul Lap Seng, deci presupun că preferă acest tip de ceai Souchong.

— Calul? Duckett păru ușor uluit, dar își reveni imediat. Înțeleg. Voi vorbi numaidecât cu doamna Hickinbotham, domnișoară Faringdon. Majordomul ieși în tăcere din bibliotecă.

Emily privi ușa închizându-se și se gândi că într-una din zile trebuia să îl întrebe pe Simon de ce își numise robul Lap Seng. Avea atâtea lucruri să-l întrebe, atâtea subiecte fascinante de discutat! Avea să fie o adevărată delectare căsnicia cu un bărbat care-i oferea o legătură intelectuală, un gentleman rafinat și sensibil cu care putea comunica pe un plan mai înalt, transcendent.

Bineînțeles, și comunicarea lor din planul fizic avea să fie atât de incitantă. Emily simți cum o trece un val de căldură, deși nu era foc în vatră.

Privi visătoare pe fereastră. Niciodată în viața ei nu mai încercase un sentiment asemănător eliberării zguduitoare pe care o trăise noaptea precedentă în bibliotecă. Îi oferise o perspectivă cu totul nouă asupra anumitor pasaje poetice scrise de autorii ei favoriți.

O făcuse și să înțeleagă într-un mod cu totul nou expresia „exces de pasiune”.

Un fior de fericire pură, nealterată o străbătu ca o descărcare de la una dintre acele mașinării electrice utilizate de savanți pentru experimente științifice. Era incredibil. Aproape de neînțeles.

Nu era obișnuită să aibă noroc și în alte domenii în afară de cel financiar.

— La naiba, șopti ea cu voce tare. Apoi se încruntă numaidecât. Trebuia neapărat să renunțe la înjurăturile atât de nedemne de o doamnă. Avea să fie contesă curând, iar contesele precis nu înjurau.

Spera că Simon nu avea să-și aplice literal standardele nobile insistând asupra unei logodne de durată. În acea perioadă erau la modă logodnele de un an sau chiar mai bine, deoarece trebuiau rezolvate numeroase detalii de genul celor categorisite vag drept „aranjamente”. Ea nu credea că ar fi suportat să aștepte un an.

Reticentă, se concentrează din nou pe scrisorile, ziarele și notițele adunate grămadă pe biroul ei. Ultimul lucru de care avea chef în acea dimineață era să lucreze la investițiile ei, dar, la ritmul în care cheltuiau bărbaii Faringdon, era esențial trateze aspectul financiar cu o atenție constantă. Mama ei îi explicase deseori că tatei și gemenilor trebuia să le poarte mereu de grijă cineva, ba chiar îi amintise acest lucru de pe patul de moarte.

Fără vlagă, apucă ultimul număr din *The Gentleman's Magazine* și îl deschise la rezumatul lunar al cotațiilor de la bursa de valori. Aruncă o privire peste fluctuațiile zilnice ale prețurilor obligațiunilor indiene și ale celor aferente canalului și analiză dobânzile băncilor și fondurilor de investiții, făcându-și rapid câteva notițe înainte să întoarcă pagina.

Apoi își trecu degetul peste tabelul prețurilor plătite recent pentru grâu, secară, orz și fasole în interiorul țării și le compară cu prețurile de pe coastă. Își luă din nou penița și notă câteva comentarii, după care verifică prețurile medii la făină, zahăr, fân și paie de luna anterioară, căutând să deducă tendințele.

După ce termină, întoarse pagina la sinteza meteorologică lunară, pe care o parcurse în treacăt. Iarna nu se terminase, iar temperaturile zilnice și cantitățile de precipitații nu erau la fel de importante pentru calculele ei cum aveau să fie primăvara și vara. În doar câteva luni avea să înceapă să le urmărească îndeaproape, încercând să estimeze recoltele.

După ce spicui tot ce putu din *The Gentleman's Magazine*, se întoarse la corespondența ei. Sir Alfred Chumley avea vești despre un nou proiect de exploatare a cărbunelui și o anume doamnă Middleton îi scrisese s-o întrebe dacă ar fi fost interesată de o navă care urma să plece curând spre Indiile de Vest. Se aștepta să revină cu un profit important, la fel ca ultima.

Doamna Hickinbotham găsisese ceaiul Lap Seng.

Emily îl privi neliniștită pe Simon sorbind din băutura exotică, fumurie. Când îi zâmbi peste gura ceștii cu o otheadă de cunoscător, îi veni să o îmbrățișeze pe menajeră. Ochii acesteia sclipiră, dar expresia ei rămase potrivit de reținută în timp ce făcu o plecăciune și îi lăsă pe membrii societății literare cu discuțiile lor.

Gazda se răzgândise de trei ori cu privire la rochia pe care să o poarte, până când Lizzie o convinsese s-o aleagă pe cea de muselină cu

guler cu volănașe. Rochia era de un galben pal cu dungi albe fine și, potrivit lui Lizzie, îi punea în valoare culoarea părului. Lui Emily nu i se părea o idee prea bună să scoți în evidență părul roșcat, dar Lizzie îi alungă temerile fără preget.

Doamnele din societatea literară acceptaseră cu entuziasm invitația la ceai. Începeau să se deprindă cu prezența contelui la reuniunile lor și nu le fusese greu să observe atenția pe care acesta i-o acorda lui Emily. Bunele doamne erau toate încântate în ascuns de povestea de dragoste nobilă care îmbobocea în mijlocul lor și îl salutară acum pe Simon cu o cordialitate sinceră.

Ca de obicei, acesta părea o fiară întunecoasă, cu ochi de aur, înconjurată de niște păsărele vioaie, ciripitoare. Pe Simon nu părea să-l deranjeze contrastul. Emily se lămurise însă de mult că era absolut imperturbabil.

Bufetul și conversația se derulă cu atâta ușurință, încât Emily presupuse că avea un talent nedescoperit până atunci de a întreține oaspeți. Trebuia să repete experiența, se hotărî ea în timp ce discuția se anima tot mai mult.

— Și cum merge cu poemul tău, Emily? o întrebă domnișoara Bracegirdle după ce încheiaseră o dezbatere energică privind meritele prelegerilor lui Samuel Coleridge despre Shakespeare. Niciunul dintre cei prezenți nu asistase la vreuna, dar opinia generală era că nu corespundeau calibrului înalt așteptat de la Coleridge.

— Lucrez la extinderea poemului, ca să includ o nouă aventură, anunță Emily. Îi aruncă o privire lui Simon și se îmbujoră. Am o idee minunată despre o scenă într-un pasaj secret.

— Ce incitant! Domnișoara Ostly, căreia îi plăceau evident romanele de la Minerva Press mai mult decât celorlalte, era pur și simplu fascinată. Și poate o fantomă? Ador fantomele.

Sprâncenele lui Emily se ridicară deasupra ramelor ochelarilor în timp ce reflectă dacă să adauge o fantomă la *Doamna misterioasă*.

— Fantomele sunt întotdeauna excelente într-o poveste de aventură și dragoste. Dar e greu să găsești cuvinte care rimează cu „fantomă”. Întotdeauna se sfârșește cu „aromă” sau „comă”.

— Sau „axiomă”, propuse Simon.

Domnișoara Hornsby, care acceptase mai devreme un pahar de sherry în loc de ceai, chicoti. Lavinia Inglebright îi aruncă o privire usturătoare. Deschise gura ca să sugereze o altă posibilă rimă, dar fu

întreruptă de sunetul roților de trăsură și al potcoavelor de cai de pe alee. Se uită la Emily surprinsă.

— Cred că ai musafiri.

Tânăra femeie înlemni, căutând rapid spre fața neperturbată a lui Simon. Nu primea aproape niciodată vizitatori și toți cei din salon o știau.

— Tata și frații mei, fără îndoială. Deci scrisoarea trimisă de Elias Prendergast ajunsese la Londra și avusese rezultatul așteptat, își zise ea. Nu știam că vin. „Nu acum. Nu atât de curând.”

Simon, care îi citea gândurile perfect, își menținu zâmbetul acela cald, de nepătruns, și sorbi din ceaiul fumuriu.

Din hol se auziră tropote de cizme și zumzetul unor voci masculine nerăbdătoare, iar peste o clipă ușa salonului se deschise brusc.

Cei trei bărbați Faringdon intrară cu pași mari, ca trei vârtejuri poleite cu aur. Înalți, arătoși și îmbrăcați la patru ace în costume de călărie după ultima modă, afixau oboseala firească după o asemenea călătorie. Gemenii, Devlin și Charles, se uitară rapid la grup după vreun chip femeiesc drăguț și, negăsind nimic care să le placă, îl priviră fioros pe Simon.

Broderick Faringdon, tatăl lui Emily, își cam pierdea deja din păr și ce îi mai rămăsese trecea de la auriu la argintiu, însă avea aceeași înfățișare elegantă ca fiii lui. Nasul acvilin și ochii albaștri, împreună cu aerul desfrânat, încă îl făceau foarte atrăgător pentru femei.

— Sărut mâinile, doamnelor. Blade.

În timp ce doamnele murmurară un val de salutări politicoase, Broderick Faringdon înclină scurt din cap înspre Simon.

Emily simți răceala din cameră. Ceva nu era deloc în regulă. Instinctele ei îi spunea că erau mai multe în joc decât un tată nemulțumit care avea de-a face cu un pețitor indezirabil. Privirea îi zbură spre conte, însă dragonul abia dacă răspunse la salutul tatălui ei cu o înclinare a capului, după care se ocupă iarăși de ceaiul Lap Seng.

— Tată! Emily sări în picioare. Nu ne-ai trimis vorbă înainte. Nu am știut că trebuia să te așteptăm.

— N-am trimis vorbă înainte pentru că știam că voi ajunge înaintea poștei. Am un armăsar nou care întrece orice alt animal pe patru picioare. Vino și întâmpină-l pe tatăl tău cum se cuvine, domnișoară.

Ascultătoare, Emily se duse spre el și îl sărută pe obraz, după care se dădu înapoi, mijind ochii. Acum că trecuse prima undă de șoc, era

supărată că îi întrerupseseră sindrofia.

— Serios, tată, cred că ai fi putut să mă avertizezi.

— Este casa mea, fato. De ce-ar trebui să mă anunț, ca un oaspete?

În spatele lui Emily, doamnele din societatea literară se ridicau repede în picioare, zburătăcindu-se ca niște păsărele.

— Trebuie să plec, spuse Priscilla Inglebright. Mulțumim din suflet că ne-ai găzduit în după-amiaza asta, Emily.

— Da, a fost o tratație încântătoare, rosti domnișoara Bracegirdle hotărât, în timp ce își apucă săculețul de mână.

După aceea, toate își luară rămas-bun cu iuțeală. Emily stătu în ușă, cu un zâmbet amabil pe chip, în timp ce fierbea în interior. Tatăl și frații ei stricaseră totul. Numai Simon își tărăgăna plecarea.

În hol, doamnele își puneau în grabă șalurile și își legau bonetele. Într-o clipită, fură ajutate să urce în trăsura pe care Emily o comandase ca să le ducă spre locuințele lor.

O tăcere periculoasă se lăsă în salon.

„La naiba“, se gândi Emily răsucindu-se ca să-și înfrunte tatăl.

— Ei bine, tată, cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite în pripă?

— Întreabă-l pe Blade. Presupun că știe răspunsul. Broderick Faringdon îl privi fioros pe Simon, care își termina calm ceaiul. Ce dracu' vă închipuiți că faceți, domnule?

Sprâncenele lui Simon se ridicară ușor.

— Credeam că e evident, Faringdon. Am fost invitat la ceai și mă bucur de o ceașcă delicioasă de Lap Seng.

— Nu încerca să mă tragi pe sfoară cu prostiile astea despre ceai. Pui ceva la cale, Blade.

Simon afișă unul dintre cele mai reci zâmbete ale sale și lăsă din mână ceașca goală. În ochi îi străfulgeră un sentiment de mulțumire sau poate chiar de triumf.

— În cazul acesta, trec mâine pe la ora trei ca să discutăm.

— S-o crezi dumneata, mârâi Faringdon.

Emily tresări când văzu pata roșie urâtă de pe fața tatălui ei. Devlin și Charles se holbau la ea de parcă s-ar fi umplut de rușine pentru a doua oară.

— Da. Cu siguranță o voi face. Simon se ridică în picioare cu o eleganță letală, dominându-i chiar și pe înalții Faringdoni. Pe mâine, Faringdon. Se duse la Emily, îi luă mâna și i-o sărută. Mulțumesc pentru ceai, domnișoară Faringdon. M-am simțit foarte bine. Dar, la o

adică, întotdeauna mă simt bine în prezența dumneavoastră.

— La revedere, milord. Vă mulțumesc pentru că mi-ați onorat invitația. Emily își dori brusc să-l apuce de redingota albastră atât de frumos croită și să-l țină pironit în salon. Nu voia să rămână singură cu tatăl și frații ei, însă nu avea ce să facă.

O clipă mai târziu, Simon își luă din mâinile lui Duckett pălăria din blană de castor cu bor ondulat și mânușile din piele de York și ieși agale pe ușa din față, spre șareta familiei Gillingham care îl aștepta. Se auzi un ropot de copite și roți, și contele dispăru în zare.

Emily își împreună mâinile în față și se încruntă la tatăl și frații ei.

— Sper că sunteți mulțumiți. Mi-ați distrus reuniunea. Ne simțeam minunat până să dați voi buzna fără ca măcar să cereți voie.

— Ți-am mai spus, e casa mea, fată. Nu trebuie să-ți cer îngăduința ca să intru în propriul salon. Fir-ar să fie, Emily, ce se întâmplă aici? Broderick Faringdon se proțăpi înaintea ei, cu mâinile în șold. Am primit o scrisoare de la Prendergast, care îmi spunea că ești curtată de contele de Blade, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sunt. Credeam că vei fi încântat și mândru, tată.

— Mândru? Devlin își turnă un pahar mare de Bordeaux dintr-o sticlă care fusese pregătită pentru Simon. Îi aruncă o privire miloasă surorii lui. Ți-ai pierdut mințile, Em? Știi ce-o să se întâmple când Blade va afla despre Incident. De ce l-ai dus de nas? Știi cum se va termina totul.

— Cum de-ai lăsat ca lucrurile să ajungă atât de departe, Em? interveni Charles. Acum mai mult ca sigur vom avea parte de o scenă rușinoasă. Tot noroiul ăla vechi va fi răscolit și te vei simți ca o proastă de zile mari.

— Știe deja despre scandal, țipă Emily cu mâinile încleștându-i-se în pumni. Știe deja și nu-i pasă. M-ați auzit? Nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Se așternu o tăcere apăsătoare. Preocupat, Faringdon senior își turnă un pahar de vin.

— Deci așa joacă, murmură el. Știam că urzește o nemernicie. Omul e al naibii de periculos. Toți cei din Londra o știu. Îmi doresc să fi rămas în Indiile de Est. De ce naiba a trebuit să se întoarcă?

— Despre ce vorbești, tată? întrebă Emily poruncitor? Omul îmi va cere mâna. Știe clar că reputația mea este distrusă, dar mă iubește oricum.

— Emily, draga mea, ești îngrozitor de naivă. Broderick se trânti pe canapea și își sorbi vinul dintr-o înghițitură. Bărbații ca Blade nu se însoară cu femei ca tine. De ce-ar face-o? Cu titlul lui și averea pe care și-a făcut-o în Indiile de Est, poate alege dintre nenumăratele fecioare drăguțe care apar pe piață în fiecare sezon monden. De ce să-și aleagă o marfă uzată?

Emily roși, alungând sentimentul de umilire.

— Se pare că nu-i pasă de astfel de lucruri, tată.

— Tuturor bărbaților le pasă de astfel de lucruri, spuse Charles cu o agresivitate frățească.

— Serios? se rățoi Emily furioasă. Atunci de ce vă străduiți din răspuțeri să seduceți orice femeie sărmană pe care o puteți găsi și să o transformați într-o marfă uzată?

— Haide, acum, bombăni Devlin. Eu și Charles suntem gentlemen. Nu seducem tinere inocente de calitate.

— Doar pe tinerele inocente din clasele inferioare? Cele care nu au de ales? Bănuiesc că în opinia voastră statutul lor social face ca asta să fie în regulă?

— Ajunge! răcni Broderick Faringdon. Ne îndepărtăm de la subiect. Emily, voi fi direct cu tine. Ne-ai pus pe toți într-o situație foarte gravă și abia acum încep să suspectez cât ne va costa.

— De ce ne-ar costa ceva? țipă ea. Mă căsătoresc. Ce-i greșit în asta?

Paharul din mâna tatălui ei lovi masa cu o trosnitură puternică.

— Fir-ar să fie, fată, nu înțelegi ce se întâmplă? Blade nu intenționează să se însoare cu tine. Deloc.

— Atunci de ce mă va cere?

Broderick Faringdon tăcu pentru o clipă. Devenise foarte iscusit la a citi intențiile adversarilor săi în jocurile cu miză înaltă.

— Mai mult ca sigur îmi va propune un schimb.

— Pe toți dracii, ai dreptate, tată. Charles își mai turnă niște Bordeaux.

— Blestemat să fie. Evident. Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură Devlin.

— Un schimb? întrebă Emily cu ochii holbați de uimire. Tată, ce tot zici acolo?

Broderick clătină din cap.

— Nu înțelegi încă? Blade nu vrea să te ia de nevastă. Intenționează să ne amenințe că va fugi cu tine dacă nu-i dau ce vrea. Aruncă o

privire meditativă prin salonul elegant. Și cred că știu ce va cere în schimbul favorii extraordinare de a ieși din viețile noastre.

Devlin îl privi tăios.

— Ce vrea, tată?

— St. Clair Hall. Broderick dădu pe gât vinul care-i mai rămăsese. Nenorocitul naibii mă urăște. A așteptat douăzeci și trei de ani să se răzbune și acum a găsit, în sfârșit, o cale.

Emily se simțea amețită. Se lăsă țeapănă pe scaunul tapisat cu brocart, fără să-și mute ochii de la tatăl ei.

— Cred că ai face bine să ne explici, tată. Acum.

Broderick își privi lung cei trei copii și apoi oftă din greu.

— Mi-aș dori ca mama voastră să mai fi fost printre noi. Ea se ocupa mereu de astfel de chestiuni neplăcute. Avea un stil aparte. Aș fi putut să las totul pe seama ei.

Devlin se uită la Charles și apoi direct la tatăl lui.

— Eu și Charles înțelegem parțial. Știm că Blade încearcă să se folosească cumva de Emily. Dar ce legătură are cu St. Clair Hall? De ce ar vrea casa ca să nu fugă cu Em? Omul e la fel de bogat precum Ceresus. Ar putea cumpăra o duzină de case la fel de frumoase ca asta.

Emily își strânse pumnii.

— Mi-a spus că a fost cândva casa lui, șopti ea. A locuit aici în copilărie.

Pe chipul lui Broderick apăru o expresie îngrozită, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Ți-a spus asta?

— O, da, tată. Suntem foarte apropiați. Emily miji sfidător ochii în spatele lentilelor.

— Cât de apropiați? Întrebă Devlin brusc. Apropiați în sens intim? Pentru numele lui Dumnezeu, nenorocitul ăla te-a sedus deja, Em? De-aia crede că o să fugi cu el?

— Conte a fost un gentleman perfect, îl informă Emily cu mândrie.

— Ei bine, măcar putem fi recunoscători că omul mai are ceva resturi de conștiință, spuse Broderick îngândurat. Mă îndoiesc însă că mă va ajuta prea mult.

— Tată, rosti Emily tăios, e obligatoriu să ne dai toate lămuririle.

Bărbatul mai vârstnic dădu din cap cu tristețe.

— Va trebui să aflați oricum, mai devreme sau mai târziu. Blade s-a asigurat de asta, nenorocitul dracului. Foarte pe scurt, n-am cumpărat

St. Clair Hall după ce mi-a surâs norocul, cum v-am spus cândva. Am câștigat casa și grosul averii Traherne direct de la tatăl lui Blade, la un joc de cărți, acum douăzeci și trei de ani. Contele și-a achitat datoria, ca un gentleman adevărat.

— Și? Emily se încruntă la el. Știu că mai e ceva, tată.

— Și apoi nebunul s-a întors aici și și-a tras un glonț în cap.

Tânăra femeie închise ochii îngrozită.

— Doamne sfinte!

— Nu văd care e problema, comentă Charles. A fost o datorie de onoare și bărbatul a plătit. Faptul că s-a sinucis mai târziu nu e treaba noastră.

Emily se cutremură.

— Cum poți fi atât de nemilos? Nu-ți dai seama ce trebuie să se fi întâmplat?

— Nu prea mai sunt multe de povestit, mormăi Broderick. Băiatul și mama lui au plecat din casă și s-au dus să locuiască undeva în nord. Mama nu s-a mai arătat niciodată în societate, din câte știu eu. Se pare că a murit acum câțiva ani.

— Și Blade? Întrebă Devlin. Ce s-a întâmplat cu el?

— O rudă de-a lui – o mătușă, cred – a reușit într-un final să strângă destui bani ca să-i cumpere o funcție. Probabil c-a făcut-o ca să scape de el. Blade a luptat în Războaiele Peninsulare câțiva ani. După aceea a vândut totul și s-a dus în Indiile de Est.

— Pentru că nu avea o avere a lui, adăugă Emily cu înverșunare. I-ai furat moștenirea, l-ai lăsat fără pământurile și proprietățile lui de drept. După ce tatăl lui s-a sinucis, Simon și mama lui au fost aruncați din casă fără niciun ban. Au ajuns la mila rudelor. Blade trebuie să fi fost într-o situație imposibilă, la cât de mândru e. Cum ai putut să faci așa ceva, tată?

Broderick îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Am câștigat totul într-un meci corect, să nu uiți niciodată asta, domnișorică. Așa merg lucrurile. Nu joci, dacă nu-ți permiți să plătești.

— Tată!

— Oricum, Blade s-a descurcat bine. Prin cluburi se aude că a trăit ca un pașă pe acolo, prin insule. Le-a făcut unele favoruri celor de la Compania Indiilor de Est, care l-au răsplătit cu o parte din comerțul cu ceai. Acum se bucură de o avere considerabilă. Dumnezeu știe că nu are nevoie de nimic de la noi.

— Dar crede că-i datorezi St. Clair Hall? Întrebă Devlin.

Broderick încuviință.

— Nenorocit ranchiunos. L-am văzut doar de două ori de-a lungul anilor. M-a căutat înainte să plece la război și apoi chiar înainte să plece spre Orient. De fiecare dată mi-a spus doar că într-o zi voi plăti pentru ce le-am făcut lui și familiei lui. A jurat că familia mea va suferi la fel de mult ca a lui. Mi-a jurat și că va recupera St. Clair Hall. Mi-am zis că e doar o fanfaronadă.

— Și acum crede că a găsit o modalitate de a te forța să-i dai casa, spuse Charles, încruntându-se la sora lui. Dar dacă-i atât de bogat, de ce nu se oferă pur și simplu s-o răscumpere?

— E o chestiune de principiu. Crede că-i sunt dator. V-am spus, vrea să se răzbune. Și probabil știe că nu aş vinde-o nici dacă mi-ar face o ofertă decentă.

— De ce nu? se interesă Charles nerăbdător. Abia de stăm pe aici, oricum. Mai puțin Emily, bineînțeles.

Broderick privi din nou în jur, contemplând mobilierul scump.

— Este cea mai elegantă casă pe care a avut-o un Faringdon vreodată, pentru numele lui Dumnezeu. Mai elegantă decât orice lucru dobândit de tata sau de bunicul sau chiar de baron, blestematul ăla zgârcit. M-am descurcat mai bine ca oricare dintre ei. Sunt primul Faringdon care a devenit cineva. Și casa asta o dovedește.

Devlin aruncă o privire scurtă la chipul palid al lui Emily.

— Ar putea ieși foarte urât, într-adevăr. Blade nu e tipul care să blufeze. Emily, sigur n-ai fost atât de proastă încât să-ți pierzi capul după el?

— Bineînțeles că a fost, murmură Charles. Uită-te la ea. Își închipuie că nenorocitul ăla chiar vrea s-o ia de nevastă. Și exact asta o să-i spună când o cheamă să fugă împreună. O să-l creadă, așa cum l-a crezut și pe Ashbrook. Hristoase, ce porcărie! Trebuie s-o încuiem în cameră.

— Nu fi idiot, spuse Emily. Aș putea scăpa din orice cameră din casa asta. Se îndreptă de spate, mândră, furia încinsă curgându-i prin vene. Dar veți vedea. Blade îmi va cere mâna și mă voi căsători cu el.

— Nu te vrea. Nu de soție. Nu e destul de clar? Charles scutură exasperat din cap. Măine, la ora trei, nu-ți va cere mâna. Ci o să-l șantajeze pe tata.

— Ba îmi va face o ofertă respectabilă, la naiba, replică Emily, cu

voce pițigăiată și tensionată. Îl cunosc, fir-ar să fiți!

Broderick oftă din rărunchi.

— Ba nu, Emily, nu-l cunoști. Nimeni nu-l cunoaște pe Blade. N-ai auzit ce se vorbește prin cluburi. Omul e învăluit în mister și al naibii de influent. Se zice că are la degetul mic până și oameni precum Canonbury și Peppington. Un singur lucru e cert, anume că e foarte bogat și foarte periculos.

— Nu-i spune astfel de lucruri, tată, îl mustră Devlin. O să i se pară doar și mai incitant. Știi ce imaginație romantică are.

— Ascultă-mă, Emily, ești o fată rațională când vine vorba de finanțe, spuse Broderick pe un ton lingușitor. Mă aștept să fii rațională și în chestiunea asta. Nu suntem într-un afurisit roman de dragoste. E real. E în joc viitorul tău. Tactica lui Blade e veche de când lumea, deși sunt de acord că în general nu o aplică bărbații de rangul lui. De obicei, vreun derbedeu sărăcit se oferă să nu o mai curteze pe fată în schimbul unei sume mari de bani.

— Singura diferență aici, spuse Charles, e că Blade nu-i deloc sărac.

— Sunt convinsă că vă înșelați, rosti Emily printre dinți. Contele îmi va face o ofertă după toate regulile și eu o voi accepta, chiar și fără acordul tău, tată. Nu mă poți opri.

Broderick își masă tâmplele.

— Adu-ți aminte dezastrul de acum cinci ani, draga mea. Nu cred că vrei să treci din nou prin umilința și chinul de atunci. Te-ai prăpădit zile întregi.

— Nu e același lucru, țipă Emily. Contele se va căsători cu mine.

— Ba e exact același lucru, fir-ar să fie, îi strigă Broderick la rândul lui. Și Blade nu se va căsători niciodată cu tine. Dar până să-ți dai tu seama de asta, vom fi cu toții... Se opri brusc.

— Veți fi cu toții ce anume, tată? Însă Emily își dădu brusc seama de ceva. Când venea vorba despre chestiuni financiare, rareori se lăsa orbită de dragoste. Făcu ochii mari când înțelese. A, cred că încep să intuiesc amploarea amenințării contelui. E foarte isteț, nu-i așa?

— Haide, Em, nu-ți face griji pentru detalii, spuse Charles rapid. Lasă-l pe tata să se ocupe de asta. Îl privi neliniștit pe Devlin, care se încrunta amenințător.

— Nu te preocupă doar amenințarea la adresa reputației mele, nu-i așa? mârâi Emily. La urma urmei, ai trecut deja prin asta. Nu, adevăratul risc e că s-ar putea ca Blade să mă depărteze de voi o

vreme. Poate luni de zile. Sau chiar un an sau doi. Și, odată privați de abilitățile mele financiare, voi trei ați pierde curând St. Clair Hall și restul averii la mesele de joc.

— Să fiu al naibii, Emily, nu e vorba de asta. Îmi fac griji pentru tine. Ești singura mea fiică. Crezi că aș vrea să te văd ruinată a doua oară? se încruntă Broderick.

Emily își încrucișă brațele sub piept și încuviință satisfăcută.

— Foarte isteț, într-adevăr. Pun pariu că fără mine, ca să vă reîntregesc periodic averile la bursă, voi trei n-ați fi în stare să păstrați casa, armăsarii pursânge sau orice altceva mai mult de un an.

— Nu-i adevărat, se răsti Charles. Ne facem griji pentru tine. Reputația și fericirea ta contează.

— Mulțumesc, replică Emily sec. Ce frumos din partea voastră.

— Ascultă, Em... începu Devlin furios.

— De fapt, întrebarea numărul unu e cum a ajuns contele să vadă cât de importantă sunt pentru situația ta financiară, tată.

— O întrebare al naibii de bună, murmură Broderick în timp ce își turnă încă un pahar de Bordeaux. Ceea ce nu înseamnă că fratele tău nu are dreptate, adăugă el rapid. Sunt îngrijorat pentru tine, Emily. Foarte îngrijorat.

— Și noi la fel, o asigură Charles. Banii n-au nimic de-a face cu asta.

— Sunt ușurată să aud asta, murmură ea. Ce bine e să știi că familia ține la tine! Se ridică și ieși din cameră.

În spatele ei, Broderick Faringdon își turnă ce mai rămase din sticla de vin. El și fiii lui se cufundară într-o tăcere tristă.

Emily se duse direct în sanctuarul ei, biblioteca, unde se așeză la biroul de mahon și se holbă în gol la grădină. Rămase mult timp nemișcată, după care deschise sertarul și scoase cutia frumoasă care conținea teancul de scrisori de la Simon.

Era vremea să iasă din negura romantică în care trăia de câteva zile. Tatăl ei avusese dreptate în legătură cu un lucru: era în joc viitorul ei. Era momentul să reflecteze serios la problema cu care se confrunta.

De fapt, trebuia să-și pună în aplicare aceeași inteligență tăioasă pe care o folosea în mod normal în chestiunile financiare. Luă prima scrisoare din teanc. O parcursese de nenumărate ori și ar fi putut s-o recite din memorie.

*Draga mea domnișoară Faringdon,
Îmi permit să mă prezint pe cale epistolară deoarece am aflat
că avem anumite interese intelectuale în comun. Din câte înțeleg,
că sunteți interesată de anumite poeme publicate recent de un
librar pe nume Pound. Domnul Pound a binevoit să-mi ofere
adresa dumneavoastră...*

După o oră în care reciti scrisorile și își derulă în minte tot ce discutaseră în ultimele câteva zile, își dădu seama că unele concluzii erau inevitabile.

În primul rând, familia ei avea dreptate. Simon începuse flirtul doar cu scopul de a o folosi ca să se răzbune pe tatăl ei. Întregul lanț de evenimente pe care-l atribuisese unei sorți binevoitoare avea acum o logică implacabilă, îngrozitoare.

Pe de altă parte, bărbatul care scrisese acele epistole sensibile, inteligente, nu putea fi un monstru, așa cum pretindea tatăl ei.

În al treilea rând, încă era îndrăgostită de dragonul acela misterios din Orient, cu ochii lui de aur.

Provenea dintr-un neam de cartofori, își aminti ea. Sosise timpul să riște pentru fericirea ei viitoare.

Trăgând o coală de hârtie, luă condeiul și scrisese un bilețel scurt.

Milord,

*Trebuie să vă văd imediat. Vă rog să îmi faceți favoarea de a
ne întâlni în secret în locul unde am discutat prima dată cât de
dificil e să găsim o rimă pentru „încins“. Vă rog să dați dovadă de
discreție și precauție și să nu spuneți nimănui. Riscul e mare.*

A dvs.,

O prietenă

Se încruntă în timp ce împături foaia și trase de clopoțel chemând un servitor. Spera că formularea era destul de vagă ca să nu dea nimic de gol în cazul în care mesajul avea să fie interceptat. Trebuie să fii foarte atent când aranjezi întâlniri clandestine.

Simon o aștepta la eleșteu. Emily răsuflă ușurată când văzu roibul legat de un ulm.

Dragonul veni spre ea printre copaci, privind-o neclintit cu ochii lui aurii. Emily își adună tot curajul să-l înfrunte.

— După cum vedeți, am primit bilețelul dumneavoastră, domnișoară Faringdon. Contele se întinse să o ajute la descălecat.

— Mulțumesc, milord. Emily își păstră anume tonul protocolar și complet lipsit de emoție, dar nu putu să nu-i simtă prin haine căldura mâinilor. Se îndepărtă de el imediat ce atinse pământul, se răsuci brusc și o porni spre izvor. Nu vă voi răpi mult timp. E destul de târziu.

— Într-adevăr. El o urmă, cizmele lui înalte călcând silențios pe covorul de frunze moarte care acoperea solul.

Emily se așează cu afectare pe bolovanul unde o sărutase Simon prima dată și riscă să-i arunce o privire de sub borul bonetei de pai. El nu zâmbi. Pur și simplu se sprijini cu un picior de piatră, își puse cotul pe genunchi și așteptă.

„Răbdarea e punctul lui forte”, își dădu seama Emily. Așteptase douăzeci și trei de ani să se răzbune.

— Am vorbit cu tatăl și frații mei. Câteva lucruri au devenit foarte clare, începu ea cu prudență.

— Chiar așa?

— Milord, vreau să știți că pricep pe deplin motivele acestei răzbunări destul de ciudate pe care ați plănuțit-o, spuse ea contemplând iazul. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră, că aș fi încercat ceva la fel de drastic. Ne asemănăm din anumite puncte de vedere.

— Înțeleg că tatăl dumneavoastră a fost destul de vorbăreț.

— Mi-a explicat ce s-a întâmplat în trecut. Cum a dobândit familia mea St. Clair Hall. Și tragedia cumplită a morții tatălui dumneavoastră. Aveți tot dreptul să doriți să vă răzbunați.

— Ești foarte înțelegătoare, draga mea.

Ea se întrebă dacă o lua cumva peste picior. Imposibil de spus din tonul lui rece. Inspiră adânc și continuă:

— Îmi dau seama că nu intenționați să-mi faceți o ofertă autentică de căsătorie. Veți amenința că o să mă convingeți să fug cu dumneavoastră și o să mă țineți ascunsă pe post de amantă vreo câteva luni dacă tata nu vă predă St. Clair Hall. Fără îndoială că mă veți șantaja emoțional în tot acest timp promițându-mi că ne vom căsători.

— Doar câteva luni?

Emily încuviință din cap.

— Destul cât să vă asigurați că ai mei ajung într-o situație financiară destul de gravă încât să renunțe la casă. Dacă eu nu le îndrum

investițiile și nu le țin în frâu excesele așa cum obișnuia să facă mama, nu va dura prea mult. Mai ales dacă aranjați să fie ademeniți în anumite jocuri cu miză mare. Odată ce redobândiți St. Clair, fără îndoială că aveți de gând să mă trimiteți acasă dezonorată.

— Ce machiavelism îmi atribui!

— De fapt, e un plan genial. Emily se simți obligată să-i recunoască meritele.

— Mulțumesc, spuse Simon blând. Dar presupun că se va alege praful de el, acum că mi-ai descoperit uneltirile?

— O, nu, încă poate funcționa. Aveți nevoie doar de cooperarea mea. Și știți mult prea bine că o aveți, milord.

— Îmi spuneți că ați accepta să fugiți cu mine și să fiți amanta mea pentru o vreme? Apucă un băț și se jucă distrat cu el.

Emily își împreună mâinile.

— Da. Dacă ar fi singura mea opțiune. Știți că sentimentele mele pentru dumneavoastră sunt foarte profunde, milord. Însă aș prefera să vă fiu soție. Mi-ar plăcea să trăim împreună tot restul vieții, nu doar câteva luni sau un an.

— Înțeleg.

— Știu că inițial nu ați intenționat să ne căsătorim, dar v-aș ruga să luați în considerare anumite aspecte la care e posibil să nu vă fi gândit.

Simon nu răspunse preț de câteva secunde. Apoi bățul pocni între degetele lui.

— Ce aspecte?

— Îmi dau seama că n-aș fi soția pe care și-ar dori-o un bărbat de rangul dumneavoastră, murmură ea fără să-l privească. Nu am nici înfățișarea, nici poziția socială necesară, iar momentan e limpede că nu puteți simți afecțiune pentru vreun Faringdon. Și, bineînțeles, mai e și Incidentul nefericit din trecutul meu. Dar cred că pot compensa aceste neajunsuri în diverse moduri.

— Domnișoară Faringdon, nu încetați să mă uimiți. Abia aștept să aud ce aveți de spus.

— Vorbesc foarte serios, milord. În primul rând, aș vrea să subliniez faptul că dacă vă căsătoriți cu mine, scopul răzbunării va fi atins. Rudele mele vor depinde financiar de dumneavoastră. Vor avea acces la aptitudinile mele în materie de investiții doar dacă vă cer permisiunea să mă consulte. Nu ar fi o răzbunare potrivită?

— O idee interesantă.

— Din punct de vedere bănesc, i-ați juca din sfori pe Faringdoni pentru totdeauna.

— E adevărat, spuse el după o scurtă chibzuință.

Emily își mușcă neliniștită buza.

— Vă rog să mai luați ceva în considerare, milord. Voi fi o soție excelentă. Știți, eu vă înțeleg. Simt că vă cunosc foarte bine din scrisorile dumneavoastră. Avem multe lucruri în comun în sfera intelectuală, iar conversațiile noastre vor atinge un nivel pe care majoritatea cuplurilor nu-l obțin niciodată.

— Pe scurt, nu mă veți plictisi la cină.

— Sunt sigură că vom găsi numeroase teme de interes comun pe care să le discutăm de-a lungul anilor. Am convingerea că o asemenea tovarășie ar fi deosebit de satisfăcătoare pentru un bărbat cu o minte atât de luminată.

— Propuneți ca relația noastră să continue pe planul superior care a caracterizat-o de la bun început? Vă imaginați uniunea noastră ca pe o asociere intelectuală între doi oameni care gândesc asemănător?

— Exact, spuse Emily, tot mai entuziasmată pe măsură ce observa că el o asculta cu atenție. Milord, înțeleg acum pe deplin că nu sunteți îndrăgostit de mine. Știind asta, îmi dau seama și că nu veți accepta excese de pasiune romantică din partea mea; vă asigur că nici eu nu vă voi cere așa ceva.

— Domnișoară Faringdon, mă șocați.

— Și dumneavoastră vă bateți joc de mine, replică ea tăios.

— Nici vorbă. Mă întrebam pur și simplu ce anume v-a lăsat impresia că nu aș accepta excese de pasiune din partea dumneavoastră.

Cu fața roșie ca para focului, Emily își privi mâinile împreunate.

— O analiză detaliată a evenimentelor de azi-noapte din bibliotecă, milord.

— Cum adică?

— La vremea respectivă am crezut că mi-ați respins oferta unei aventuri ilicite pentru că erați nobil și galant. Am presupus că v-ați oprit din avântul erotic deoarece nu puteați profita de o femeie la care țineți, chiar dacă avea deja un trecut sordid.

— Cu alte cuvinte, ați bănuț că mă comportam ca un gentleman, așa cum mă pretind a fi?

— Da. Acum îmi dau seama că mi-ați respins oferta necugetată

pentru că nu sunteți îndrăgostit de mine.

— Aha.

— Iar cum nu plănuiați de fapt să mă luați de soție și era foarte puțin probabil să vă duceți planul până la capăt, convingându-mă să fug cu dumneavoastră, întrucât tata mai mult ca sigur v-ar fi îndeplinit cererile, nu trebuia să vă prefaceți că simțiți o pasiune inexistentă. De fapt, în împrejurările de față, v-ați comportat ca un gentleman. Se încruntă gânditoare. Adică, așa cum s-ar purta un gentleman care uneltește să se răzbune. Cred că aveți o noblețe și o generozitate înnăscute.

— Acum mă flatați.

— Milord, lăsați-mă să termin. Voi rezuma avantajele pe care le-ar aduce o căsătorie între noi. Vă veți atinge scopul de a vă răzbuna pe familia mea. Veți dobândi o soție cu care puteți comunica pe un plan superior. Veți avea garanția că nu vă voi bate la cap cu pasiunile mele romantice necontrolate. Și mai e un lucru.

— Sunt deja copleșit de norocul care s-a abătut asupra mea, dar vă rog, continuați.

Emily își ridică bărbia și îl privi. Se baza pe asul din mânecă pentru a încheia afacerea.

— Păi, este evident, milord. Veți profita la maximum de abilitățile mele financiare.

Ochii lui Simon licăriră scurt.

— E într-adevăr o idee interesantă.

— Milord, gândiți-vă puțin. Știu că sunteți foarte înstărit, dar țin să vă aduc aminte că și cea mai mare avere e pândită de ruină. Câteva investiții proaste, câteva nopți nesăbuite în tripouri, câteva falimente ale fondurilor și totul se poate duce pe apa sâmbetei.

— Dar dacă vă am pe dumneavoastră alături, pot fi sigur că voi recupera orice pierderi pe care le-aș putea suferi în viitor, corect?

Speranțele lui Emily prinseră aripi. Simți că în sfârșit se apropia de un rezultat mulțumitor.

— Întocmai, milord. E ca și când v-ați căsători cu moștenitoarea unei mari averi. Talentele mele în domeniul financiar vă vor conferi siguranța economică, așa cum au făcut-o și pentru familia mea în ultimii ani.

— Cu alte cuvinte, draga mea, îmi spui că dacă mă însor cu tine ar fi o investiție deosebit de iscusită?

Emily se relaxă pentru prima dată de când îi fusese distrusă sindrofia. Zâmbi radios.

— Exact, milord. Să vă căsătoriți cu mine ar fi fără îndoială cea mai bună investiție pe care ați făcut-o vreodată. Se opri, revenind cu picioarele pe pământ. Zâmbetul i se șterse. Bineînțeles, mai trebuie să luăm în considerare Incidentul nefericit. Îmi dau seama că este un dezavantaj major. Dar poate că dacă rămân la țară și nu încerc să pătrund în cercurile înalte ale societății, nu va observa nimeni.

— Domnișoară Faringdon, vă asigur că Incidentul nefericit mă preocupă cel mai puțin.

— Credeți că vom reuși să ținem scandalul ascuns? Întrebă ea nerăbdătoare.

— Vă pot promite, domnișoară Faringdon, că dacă ne vom căsători, scandalul nu va mai exista.

capitolul 6

— Să te însori cu ea? La naiba, omule, doar nu vorbești serios. Ce joc murdar mai faci acum? Broderick Faringdon, baricadat în spatele biroului imens de mahon din bibliotecă, îl scruta pe vizitator cu gura căscată de uluire. Știm amândoi că bărbații cu un titlu ca al dumitale n-ar lua de nevastă o fată cu o asemenea reputație.

— Te avertizez să fii extrem de atent la felul în care vorbești despre logodnica mea. Chiar dacă ești tatăl lui Emily, tot te-aș provoca la duel. De fapt, mi-ar face chiar mare plăcere. Simon se duse spre carafa de coniac și își turnă un pahar din licoarea chihlimbarie.

Știa că gestul acesta mult prea neceremonios avea să-l înfurie și mai tare pe Broderick Faringdon, care era deja confuz și mânios.

— Să mă provocî la duel? Să mă provocî la duel? La naiba, Blade, nu pot să-mi cred urechilor. Nu are niciun sens. Spune-mi ce se întâmplă, fir-ai tu să fii. Știu ce aveai de gând inițial. Plănuiai să mă șantajezi ca să-ți dau St. Clair Hall sub amenințarea că ți-o vei lua pe fiica mea pe post de amantă.

— De unde ți-a venit și ideea asta? Te asigur că intențiile mele sunt foarte onorabile.

— Ba pe dracu'. Am auzit despre tine, domnule. Te știu oamenii că ești misterios. Se întâmplă ceva ciudat aici. De ce-ai vrea să te însori cu fiica mea?

Simon se uită pe fereastră și sorbi din coniac.

— Motivele mele nu sunt treaba ta. Să spunem doar că sunt convins că ne vom descurca foarte bine împreună.

— Dacă te gândești să-i faci vreun rău, vei plăti pentru asta. Ți-o jur.

— Sunt ușurat să văd că ai și sentimente paterne față de Emily. Dar nu te speria. Nu intenționez să o bat. Simon se uită peste umăr în direcția bibliotecii. Decât dacă îmi face prea multe probleme, evident, adăugă el, ridicând puțin tonul.

— Crezi că îți voi da St. Clair Hall ca zestre? Ăsta-i jocul pe care-l faci? Întrebă Broderick. Dacă da, mai gândește-te o dată.

— O, îmi vei da St. Clair Hall, Faringdon. Intenționez să-ți iau și fiica, și casa.

— S-o crezi tu. Cum m-ai putea face să ți le dau pe amândouă?

— Îți voi oferi posibilitatea să o vezi pe Emily din când în când. Știm amândoi că atâta timp cât consideri că există o șansă cât de mică să comunicați, mă vei asculta orbește. Pe de altă parte, dacă îți interzic totalmente contactul cu ea, lucru pe care îl pot face ca soț, știi la fel de bine ca mine cum vei sfârși. St. Clair Hall va fi scoasă la vânzare în trei luni. Șase cel mult.

— Pot să am grijă și singur de locul ăsta. M-am ocupat de tot până a crescut ea, se răsti Broderick.

— Da, așa e. Inițial, mi s-a părut chiar uimitor. Primul lucru pe care l-am făcut când m-am întors la Londra a fost să investighez cum de ai reușit să ții afacerile pe linia de plutire până să iasă la iveală talentele remarcabile ale lui Emily. Se întâmplă ca administratorul meu să-l cunoască pe al tău. Davenport i-a explicat totul într-o seară, la câteva pahare de vin.

— Cum îndrăznești să-ți vâri nasul în afacerile mele private?

— Răspunsul era simplu, continuă Simon, rotind coniacul din pahar. Ai avut nevoie de câțiva ani ca să pierzi averea tatălui meu la jocuri de noroc, mulțumită eforturilor depuse de soția ta, care s-a străduit să te potolească. De asemenea, fiii tăi erau destul de tineri la vremea respectivă și încă nu ți se alăturaseră la risipă.

— Tatăl tău și-a pierdut moștenirea într-un joc corect, pe toți dracii! N-a mai fost averea lui după ce am câștigat-o de la el. A fost a mea.

— Nu sunt deloc convins că a fost un joc cinstit.

Broderick se făcu alb ca varul:

— Mă acuzi că am trișat?

— Calmează-te, Faringdon. Nu te acuz. Nu mai pot dovedi nimic după atâția ani. Recunosc doar că am unele întrebări. Tatăl meu era un jucător excelent, din câte se spune, și nu mai jucase niciodată în exces până atunci. Te pune pe gânduri.

— Blestemat să fii!

Simon zâmbi vag când simți furia neputincioasă din vocea lui Broderick.

— Nici măcar averea neamului Blade nu putea ține la nesfârșit. Însă chiar când te aflai pe marginea prăpastiei, ai avut din nou noroc. Atunci a murit mătușa lui Emily din partea mamei, nu? Femeia și-a dat sufletul într-un moment cât se poate de convenabil, lăsându-i lui Emily o sumă mare de bani. Dar mătușa a făcut greșeala de a te numi tutorele fetei. I-ai cheltuit moștenirea înainte ca ea să împlinească șaisprezece ani. Și atunci situația a devenit cam disperată pentru o vreme, nu-i așa?

— O zici de parcă aș fi irosit moștenirea fiicei mele, nenorocitul.

— Așa ai și făcut.

— Am cheltuit-o pe ea și pe casa asta, care e căminul ei, se enervă Faringdon.

— Și pe viața ta de la Londra, pe armăsarii pursânge, pe hainele scumpe și pe datoriile de la jocurile de noroc pe care le-ai tot adunat. Cum ți-am spus, banii s-au dus înainte măcar ca fiica ta să iasă de pe băncile școlii. N-ai fi putut strânge bănuți ca să-i oferi intrarea în societate nici dacă ai fi încercat. Ceea ce nu aveai de gând, bineînțeles, pentru că pe atunci începuse deja să-și arate talentele remarcabile. Davenport i-a povestit administratorului meu cum ai exploatat-o.

— Nu avea rost să-i organizez intrarea în societate. Nu e genul care să atragă atenția peșitorilor.

— Și tu n-ai vrut să-i mărești șansele de a contracta o căsătorie bună dându-i o zestre decentă, nu-i așa?

— La naiba, mama ei a murit în anul următor. Eram în doliu. Nu aveam posibilitatea să organizez baluri. După care a fugit cu nemernicul ăla, Ashbrook. Cum să o mai scot în lume? Faringdon se încruntă și îi aruncă adversarului său o privire tăioasă. Era ruinată, domnule. Am fost clar? Complet ruinată.

— E o chestiune de opinie. Simon lăsă din mână paharul gol. Deci,

vreau ca tu și fiii tăi să părăsiți St. Clair Hall până în ziua nunții. Cred că vom stabili data căsătoriei în prima săptămână din aprilie.

Lui Broderick i se tăie respirația.

— Nu mai sunt nici șase săptămâni până atunci.

— Nu văd de ce am tăragăna lucrurile. Am stabilit deja partea financiară. Și nu cred că Emily ar vrea o logodnă lungă, protocolară. Ne vom petrece luna de miere aici, la St. Clair, așa că tu și fiii tăi trebuie să vă faceți nevăzuți. Personalul poate rămâne. Emily pare destul de legată de ei și sunt bine instruiți.

— Mai trebuie să ne ocupăm de aranjamente, spuse Broderick disperat.

— Nu vor exista aranjamente, replică Simon cu un zâmbet feroce. Stai liniștit Broderick, o să-i port de grijă fiicei tale.

— Nu-mi vine să cred! Broderick arăta ca un pește care tocmai fusese scos din apă. Încerca să respire și pe față îi apăruseră pete într-o culoare nefirească. Nu se poate s-o vrei de soție. Nu după scandalul de acum cinci ani. Gândește-te la titlul tău, omule.

Gura lui Simon se crispă.

— Te-am avertizat să nu mai aduci vorba despre asta, Faringdon. Nu glumeam. Ei bine, cu asta am încheiat afacerea.

— Ba pe naiba. O să discut cu Emily. E o fată isteată, chiar dacă îi plac aiurelile romantice. O s-o lămuresc în privința uneltirilor tale.

— Ești bine-venit să încerci, dar mă tem că nu vei reuși să-i schimbi părerea, spuse Simon încrezător. Recunoaște. Singura ta speranță de a o mai vedea vreodată pe Emily e să-mi accepți condițiile.

— Ești de-a dreptul diabolic! E singura mea fiică. O fac să-i vină mințile la cap.

— Să fie cum vrei tu. Ce-ar fi să o întrebăm pe Emily dacă are de gând să ți se supună? Simon se îndreaptă spre bibliotecă, găsi mânerul ascuns la baza vitrinei și îl apăsă.

Rafturile alunecară fără să scoată vreun sunet de-a lungul peretelui și Emily, care evident își ținuse urechea apăsată pe lemnul de cealaltă parte, se prăbuși într-un morman de fuste colorate la picioarele lui Simon.

— La naiba, murmură ea.

— Dumnezeu mare, ce-i asta? Broderick se holbă uluit, mai întâi la deschizătura din perete, apoi la fiica lui.

Emily se ridică, încercând să stingă lumânarea pe care o ținea în

mână, să-și îndrepte ținuta și să-și potrivească ochelarii, toate în același timp. Se uită la Simon, care se înălța ca un turn deasupra ei.

— Cum ați știut că sunt acolo, milord?

— Trebuie să pui cunoștințele mele stranii pe seama relației noastre într-un plan superior, draga mea. În tărâmul metafizic, lucrurile precum comunicarea mintală sunt fără îndoială banale. Va trebui să ne obișnuim cu această experiență.

— O, da, bineînțeles. Emily zâmbi încântată.

Simon se aplecă, o ajută să se ridice și o puse pe picioare întrebându-se dacă ar fi trebuit să adauge că pur și simplu îi ghicise prezența de cealaltă parte a bibliotecii. O cunoștea destul de bine ca să știe că i-ar fi fost imposibil să reziste ocaziei de a trage cu urechea, mai ales când avea la dispoziție un pasaj secret.

Emily oftă filosofic în timp ce își scutura de praf rochia de muselină de culoarea piersicii.

— Cam atât cu demnitatea mea. Dar măcar v-ați înțeles, nu-i așa? Îl privi plină de speranță. Suntem logodiți și urmează să ne căsătorim?

— Într-adevăr, draga mea, o asigură Simon. Am multe defecte, așa cum vei descoperi cât de curând, fără îndoială, dar nu sunt prost. Nu aș putea renunța la prilejul de a face cea mai bună investiție din viața mea.

Două săptămâni mai târziu, într-o dimineață umedă, mohorâtă, Simon stătea în biblioteca reședinței lui din Grosvenor Square, citind scrisoarea de la Emily pe care o primise la micul dejun. Conținea, ca de obicei, o relatare însuflețită a discuțiilor de la ultima reuniune a societății literare, discuții care păreau să-i fi fost dedicate din nou în întregime lui Byron. Urma un paragraf lung care descria versurile noi care urmau să fie adăugate la *Doamna misterioasă* și câteva remarci sporadice despre vreme.

Când termină de citit, Simon se simți străbătut de un fior de dezamăgire. Era evident că Emily se luptase din răspuțeri să elimine orice detaliu care ar fi putut fi interpretat ca exces de pasiune.

Contele reîmpături încet colile și privi absent focul. După ce medită o clipă, se întinse după ceainicul chinezesc frumos smălțuit de pe o masă din apropiere. Turnă ceaiul Lap Seng într-o ceașcă fină ca pânza de păianjen, decorată cu un dragon verde și auriu. Când începu să o ridice se opri, studiind imaginea fiarei mitice.

Emily îl numise dragon, iar în acel moment ochii ei se umpluseră de uimire, pasiune și adorație.

Simon se uită în jur. Când avea să-i vadă casa, fără îndoială că avea s-o considere un bârlog potrivit pentru un dragon.

Interiorul era decorat în nuanțele vii, exotice, pe care ajunsese să le aprecieze cât timp locuise în Orient: roșu chinezesc, verde-închis, negru ca bezna nopții și auriu strălucitor.

Biblioteca încărcată era plină de amintiri ale tărâmurilor stranii pe unde umblase. Covorul oriental în nuanțe aprinse era un fundal potrivit pentru vitrinele negre lăcuite cu motivele lor fabuloase. Divanul de tec sculptat și fotoliile aveau o tapițerie din catifea roșie și erau împodobite cu ciucuri aurii.

Biroul era masiv, cu incrustații complicate, lucrat de meșteșugari iscusiți. Îl comandase din Canton. Urnele indiene de tămâie umpleau camera cu aroma unui amestec realizat la Bombay după specificațiile sale precise. Perne enorme din brocart auriu, suficient de mari să poată fi folosite și ca paturi, erau aranjate lângă șemineu.

Și peste tot erau dragoni, reprezentările făpturilor mitice din folclorul Orientului îndepărtat. Dragonii erau verzi, negri, roșii și aurii și fiecare dintre ei era incrustat cu pietre prețioase care valorau o avere. Oriunde te uitai prin bibliotecă vedeai creaturi fantastice cu ochi de smaralde și rubine, solzi de aur, gheare de onix și cozi bătute cu topaze.

Lui Emily aveau să-i placă, fără îndoială.

Inhală aroma ceaiului fumuriu în timp ce își lăsă capul pe perna stacojie a spătarului și se gândi la căsătoria ce urma. Nu știa când luase hotărârea de a se însura cu Emily Faringdon. Categorie nu avusese această intenție când își făcuse planul cu câteva luni în urmă. Dar viața, învățase el de-a lungul anilor, avea modul ei de a remodela intențiile unui om.

Compunea în minte un răspuns la scrisoarea lui Emily, când majordomul lui incredibil de urât anunță că sosise Lady Araminta Merryweather. Simon se ridică în picioare în timp ce o femeie vivace, de aproape cincizeci de ani, intră în bibliotecă înconjurată de un nor de parfum scump.

Lady Merryweather era, ca de obicei, îmbrăcată după ultima modă. Astăzi purta o rochie bleu din lână merinos, cu mâneci lungi și strâmte și un volan delicat. Înălțimea ei, neobișnuită pentru o femeie, îi

conferea o alură regală. Purta o pălărie încântătoare, cocoțată dezinvolt peste buclele încărunțite. Ochii ei aveau aceeași nuanță aurie ca ai lui Simon. Trăsăturile frumoase, patriciene, erau îmbujorate de la frig.

— Simon! Tocmai ce m-am întors în oraș și aflu că te-ai logodit. Ba chiar cu o Faringdon. Am venit numaidecât, bineînțeles. Abia de-mi vine să cred. Absolut uimitor. Și nu mi-ai dat niciodată nimic de bănuț. Trebuie să-mi spui totul, dragule.

— Sărut mâna, mătușă Araminta. Simon o invită ceremonios să se așeze în fața focului. Apreciez că ai venit. Să știi că aveam de gând să te vizitez mâine.

— Nu aș fi putut aștepta până mâine, îl asigură Araminta. Bun, deci, vreau să știu exact ce se întâmplă. Cum de ai reușit să te logodești cu tânăra Faringdon?

Simon zâmbi vag.

— Nici mie nu mi-e foarte limpede. Domnișoara Faringdon e o ființă absolut neobișnuită.

Araminta făcu ochii mari, întrebătoare.

— Dar ești mult prea isteț ca să te lași prins în mrejele unei femei.

— Sunt?

— Bineînțeles că ești. Simon, nu încerca să mă joci pe degete. Știu că pui ceva la cale. Mereu ai diverse planuri. Jur că ești cea mai întortocheată creatură pe care am cunoscut-o vreodată, și nu există nici măcar un suflet în oraș care să nu fie de acord cu mine. Dar neîndoindu-te poți avea încredere în mine.

— Știi bine că ești singura persoană din toată Anglia în care am deplină încredere, Araminta.

— Atunci știi că nu aș scoate niciun cuvânt despre intențiile tale. Ai urzit vreun plan monstruos care să-i doboare pe Faringdonii cei flușturatici și neisprăviți?

— Au apărut niște modificări în planul inițial, recunosc Simon. Dar voi recupera St. Clair Hall.

Araminta își arcui sprâncenele fine, elegante.

— Într-adevăr? Cum ai reușit asta?

— Casa va fi zestrea soției mele.

— Măi, să fie. Știu că ai fost obsedat de casa aceea din ziua în care a murit tatăl tău, dar merită să te pui în jug alături de o Faringdon?

— Emily Faringdon nu e o Faringdon obișnuită. Curând, nu va mai fi

deloc o Faringdon. Va fi soția mea.

— Să nu-mi spui că e o căsătorie din dragoste, exclamă Araminta.

— Mai degrabă o investiție de afaceri. Sau așa mi s-a spus.

— O investiție de afaceri. E prea mult, fără îndoială. Simon, ce tot zici acolo?

— Am treizeci și cinci de ani. Contele se uită la flăcările din șemineu. Și ultimul descendent al familiei mele. Mi-ai spus demult că ar trebui să-mi fac datoria și să am urmași.

— De acord. Dar ești contele de Blade și ai dobândit o avere însemnată în ultimii ani. Ai putea alege pe oricine. De ce tocmai domnișoara Faringdon?

Sprânceană lui Simon se înclină.

— Cred că a fost invers. Ea m-a ales pe mine.

— Sfinte Sisoe, nu-mi cred urechilor. Presupun că măcar a moștenit înfățișarea Faringdonilor? E înaltă și frumoasă?

— Nu. E destul de scundă, are nasul în vânt, părul de un roșu aprins și pistru; de asemenea, poartă aproape mereu o pereche de ochelari. Pare mai degrabă un spiriduș inteligent și are obiceiul de a spune „la naiba” când e agitată.

— Dumnezeuule mare! Lady Merryweather era sincer îngrozită. Simon, ce-ai făcut?

— De fapt, cred că va stârni senzație când o vei scoate în lume, mătușă Araminta.

— Vrei să o prezint eu? Araminta păru mai întâi îngrozită, apoi destul de intrigată de această provocare. Vrei să transform un spiriduș într-un triumf social?

— Nu știu pe altcineva mai potrivit pentru această sarcină. Mă tem că va fi o chestiune delicată. Emily va avea categoric nevoie de îndrumare, deoarece nu a mai ieșit în lume, dar nu aş vrea să-i domolesc ori chiar să-i sting energia cu prea multe reguli și limitări. Cred că tu ești capabilă să-i apreciezi calitățile neobișnuite și să găsești modalități de a le reliefa în avantajul ei.

— Simon, nu sunt sigură că există o modalitate optimă de a pune în evidență un spiriduș scund și roșcat care folosește expresii precum „la naiba”.

— Prostii. Vei găsi o cale. Am încredere deplină în tine.

— Categoric, îmi voi da toată silința. Dumnezeu știe că măcar atât pot face după tot ce-ai făcut tu pentru mine, Simon. Aș fi fost și acum în

ruinele alea mucegăite din Northumberland dacă nu m-ai fi salvat de la sărăcie.

— Nu-mi datorezi nimic, Araminta. Eu îți voi fi veșnic recunoscător pentru că m-ai ajutat să am grijă de mama și pentru că ți-ai vândut toate bijuteriile ca să-mi cumperi o funcție.

Araminta zâmbi larg.

— Să-ți ofer o rampă de pornire a fost cea mai bună investiție pe care aș fi putut să o fac. Bijuteriile și hainele pe care le pot cumpăra acum valorează mult mai mult decât cele câteva de nimic pe care le aveam atunci.

Simon ridică din umeri.

— Le meriți. Bine, să revenim la prezentarea soției mele în societate. După cum am spus, las pe seama ta acest proiect. Dar mă voi ocupa eu de rezolvarea singurei probleme potențiale care se întrevade.

Araminta îl privi cu atenție.

— Despre ce problemă potențială e vorba, Simon?

— Logodnica mea e destul de impetuoasă, și se pare că a avut loc un incident destul de nefericit cu câțiva ani în urmă.

— Un incident? Întrebă Araminta pe un ton vădit de rău augur. Cât de grav a fost mai exact?

— După cum o explică Emily, a fost stăpânită temporar de un exces de pasiune romantică și a fugit cu un tânăr.

Araminta își lăsă capul pe pernă și strânse pleoapele îngrozită.

— Doamne sfinte! Deschise brusc ochii și îi aruncă nepotului ei o privire șireată. Cât de grav a fost? Tatăl ei i-a oprit înainte să ajungă la graniță?

— Se pare că bărbatul implicat nu avea nicio intenție reală de a ajunge la Gretna Green². Oricum, Emily a sfârșit prin a petrece noaptea cu el la un han. Faringdon i-a ajuns din urmă în ziua următoare și a adus-o acasă.

— În ziua următoare? A găsit-o abia în ziua următoare? Araminta era mai mult decât șocată. Se aplecă înainte, privindu-l fioroasă. Simon, doar nu vorbești serios. E un fel de glumă bizară pe care o faci pe seama bieteii tale mătuși. Recunoaște.

² Sat din sudul Scoției unde se refugiau tinerii englezi pentru a se căsători fără acordul părinților (n.red.)

— Nu e o glumă, mătușă Araminta. Sunt pe punctul de a mă căsători cu o doamnă care are un trecut. Dar nu te speria. Mă voi asigura că trecutul ei va înceta să mai existe.

— Dumnezeuule mare, Simon. Cum?

Acesta ridică din umeri, deloc îngrijorat.

— Titlul și averea mea se vor dovedi foarte eficiente în a îndepărta această pată. O știm amândoi. Și voi șterge personal orice picături rămase care s-ar putea să mai iasă la iveală.

— Sfinte Sisoe. Îți cam place situația asta, nu-i așa? Araminta îl privi, înțelegând brusc. Pentru tine este o altă aventură.

— Emily are modul ei de a condimenta viața oamenilor, așa cum vei descoperi și tu curând, fără îndoială.

— Simon, voi fi directă cu tine. S-ar putea ca puștoaica să fie originală și știu că te atrag lucrurile neobișnuite. Dar trebuie să te gândești la ce faci. Știm amândoi că pur și simplu nu te poți căsători cu o tânără care nu este virgină, oricât de fermecătoare ar fi. Una e ca o femeie să aibă aventuri discrete după ce s-a căsătorit și cu totul altceva să fi fost implicată într-un scandal amoros înainte de căsătorie. Ești contele de Blade, trebuie să te gândești la numele și poziția ta.

— M-ai înțeles greșit, mătușă Araminta, surâse el. Nu există nici urmă de îndoială că soția mea nu ar fi inocentă. Te asigur că e la fel de pură ca zăpada.

— Dar tocmai ai spus că a existat un mare scandal în trecutul ei, că a fugit cu un tânăr și a petrecut noaptea cu el.

— Încă nu știu precis ce s-a întâmplat în noaptea aceea, spuse meditativ Simon. Dar sunt destul de mulțumit de faptul că Emily nu a dormit în același pat cu respectivul.

— Cum poți fi atât de sigur? ripostă Araminta; imediat ridică din sprâncene. Dacă nu cumva te-ai culcat chiar tu cu ea?

— Nu, n-am făcut-o, din păcate. Te asigur că aștept cu nerăbdare noaptea nunții. Sunt convins că va fi o experiență foarte interesantă.

— Atunci cum poți fi sigur că e inocentă? insistă Lady Merryweather exasperată.

Simon zâmbi în sinea lui.

— E destul de greu de explicat. Îți pot spune doar că eu și Emily am stabilit o formă unică de comunicare într-un plan superior.

— Un plan superior?

— Mă refer la lumea metafizică. Problema ta e că nu citești destulă

poezie modernă, mătușă Araminta. Te asigur că anumite lucruri sunt foarte clare la nivelul transcendentă, unde două minți asemănătoare se pot întâlni într-un exces de emoție pură, intelectuală.

Lady Merryweather se holbă la el fără cuvinte.

— De când te preocupă pe tine planurile superioare și emoția pur intelectuală? Te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama că pui la cale ceva necurat, Blade. O simt.

— Într-adevăr? Ce fascinant! Poate că ai acces și tu la un plan mai înalt al cunoașterii, mătușă Araminta.

Lordul Richard Ashbrook nu frecventa în mod normal aceleași cluburi ca Blade. Prin urmare, era necesar să-l caute pe impetuosul poet la unul dintre cluburile mai mici din St. James frecventate de tinerii dandy.

Simon își găsi în sfârșit prada într-un tripou, unde Ashbrook se comporta cu acea nonșalanță de genul „cui dracului îi pasă” foarte la modă în acea perioadă.

Își dădu seama din prima că poetul era evident visul oricărei domnițe, presupunând că pe domnița respectivă nu o deranja slăbiciunea ochilor și a bărbiei. Ashbrook era fără îndoială arătos într-un stil byronian: păr brunet, ochi negri meditativi și o linie a gurii oarecum bosumflată.

Simon se puse pe așteptat într-un fotoliu, întreținându-se cu o sticlă de vin alb de Rin și un ziar; în sfârșit, pe la miezul nopții, Ashbrook se ridică de la masa de joc și, însoțit de un tovarăș de petrecere, o luă spre ușa clubului bolborosind cum că avea de gând să caute un stabiliment mai interesant.

Contele se ridică, luând-o încet pe urmele lor. Ashbrook chemă o trăsură și sări în ea, dar când însoțitorul lui vru să intre și el în cupeu, Simon accelerează și îl bătă pe umăr. Bărbatul, care se întoarse enervat să-l înfrunte, era mai în vârstă și părea mult mai desfrânat ca Ashbrook. Era și foarte beat. Simon îl recunoscuse drept un cartofoar înrăit pe nume Crofton.

— Ce-i asta? Cine ești? întrebă poruncitor Crofton cu o voce posacă, ștearsă, chipul lui cândva arătos fiind contorsionat acum din cauza iritării.

— Trebuie să discut cu Ashbrook. Mă tem că va trebui să așteptați altă trăsură. Simon îl împinse ușor, destul cât bărbatul să se împiedice

în spate.

— Pe toți dracii, se răsti Crofton, încercând să-și recapete echilibrul.

— Grosvenor Square, îi spuse Simon birjarului pe când se urca în trăsură trântind ușa după el.

În cabina întunecoasă, Ashbrook se tolăni leneș pe banchetă și îl privi amenințător.

— Ce naiba-i asta? Ești Blade, nu-i așa?

— Da. Sunt Blade. Simon se așează în timp ce trăsură înaintă huruind pe strada aglomerată.

— Ce-ai făcut cu Crofton? Aveam planuri pentru noaptea asta.

— Nu va dura mult. Te poți întoarce să-ți iei prietenul după ce mă vei fi lăsat la casa mea. Până una, alta, trebuie să ajungem la o înțelegere într-o anumită chestiune.

— Despre ce naiba vorbești? Ce înțelegere? Părând aproape biruit de plictiseală, lordul scoase o cutiuță de tutun din buzunar și luă o priză.

— Mă poți felicita, Ashbrook. În caz că n-ai auzit, mă voi căsători în curând.

Privirea lui Ashbrook se ascuți.

— Am auzit.

— Atunci știi și că o cunoști pe aleasa inimii mele.

— Emily Faringdon. Ashbrook întoarse capul și se uită pe fereastra birjei.

— Da. Emily Faringdon. Se pare că tu și logodnica mea ați avut parte de o mică aventură acum câțiva ani.

Ashbrook își întoarse capul brusc.

— Ți-a spus despre asta?

— Emily e o tânără foarte sinceră, spuse Simon blând. Cred că nu ar fi în stare să mintă nici dacă ar vrea. De asemenea, știu că între voi nu s-a întâmplat nimic de natură intimă, să spunem așa, în noaptea aceea.

Poetul mârâi și privi din nou străzile cufundate în întuneric.

— A fost un fiasco de la bun început.

— Emily poate fi imprevizibilă.

— Fără supărare, dar Emily Faringdon nu e doar imprevizibilă, ci de-a dreptul periculoasă. Presupun că ți-a spus totul.

— Totul, repetă Simon încet.

— M-a durut capul trei zile de la lovitura pe care mi-a dat-o cu afurisita aia de oală de noapte.

— Într-adevăr? Emily e destul de puternică pentru statura ei.

— Aproape c-am murit de frig pentru că am dormit pe o saltea de paie în hol. Nenorocitul ăla de hangiu mi-a spus că nu mai avea camere libere. Personal, cred că nevasta lui l-a învățat. Dumnezeu știe de ce a simțit nevoia să o protejeze pe domnișoara Faringdon. N-o mai văzuse niciodată pe puștoaică până atunci.

— Multe persoane simt imboldul de a o ocroti pe domnișoara Faringdon. Are mulți prieteni. Dar de acum înainte va fi privilegiul meu să o protejez și poți fi sigur că așa voi face.

Ashbrook îi aruncă o privire rapidă.

— Încerci să-mi spui ceva, Blade?

— Vreau doar să spun că dacă se discută cumva aventura ta cu domnișoara Faringdon, vei afirma foarte răspicat că nu a avut loc niciodată.

— Vrei să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată?

— Exact.

— Dar s-a întâmplat. Te asigur că nu am nici cea mai mică intenție să discut despre asta, dar nu poți pretinde că nu s-a întâmplat.

— Ai fi uimit de lucrurile pe care le poți face să dispară când ai putere, avere și un titlu. Și puțină cooperare de la anumite părți.

— Crezi că poți face ca acest scandal să dispară pur și simplu? Întrebă uluit lordul.

— O, da. Îl pot face să dispară.

Ashbrook ezită, părând pe moment neliniștit. Apoi zâmbi insolent și mai luă o priză de tutun.

— Ce te aștepți să spun dacă sunt întrebat?

— Dacă cineva va fi atât de impertinent încât să întrebe despre asta, îl vei informa că nici măcar nu te aflai prin preajma orășelului Little Dippington la momentul respectiv și că nu știi nimic despre vreun scandal. Vei spune că te aflai în Cumberland, pe urmele pașilor lui Coleridge, Wordsworth și al celorlalți poeți ai lacurilor.

— Chiar trebuie? spuse tărăgănat Ashbrook. Ce grup mohorât și plictisitor.

— Da, mă tem că trebuie.

Celălalt bărbat îl privi în tăcere câteva secunde încordate, încercând evident să-l măsoare din priviri.

— Se spune că ești un tip foarte misterios, Blade. Gata mereu să urzească planuri obscure pe care ceilalți le descoperă doar prea târziu.

Mai mult ca sigur pui ceva la cale. Ce joc faci cu tânăra Faringdon?

— Planurile mele nu sunt treaba ta, Ashbrook.

— De ce ar trebui să fac efortul de a te ajuta, mințind în legătură cu o întâmplare de acum câțiva ani?

— Pentru că altfel voi face ceea ce ar fi trebuit să facă unul dintre Faringdoni acum cinci ani. Te voi provoca la duel.

Ashbrook se îndreptă tresărind.

— Ba pe naiba.

— Dacă îi întrebi pe cei care exersează la galeria lui Manton, vei descoperi că sunt considerat un țintaș excelent. Acum îți voi ura noapte bună, Ashbrook. A fost o seară foarte instructivă. Simon bătu cu bastonul în acoperișul trăsurii, iar vehiculul se opri.

Când Blade deschise ușa, Ashbrook se aplecă înainte și îl țintui cu privirea.

— N-ai știut, așa-i? Până nu ți-am spus despre oala de noapte și dormitul pe hol, n-ai știut că nu s-a întâmplat nimic între mine și Emily în noaptea aceea. Totul a fost o cacealma.

Simon zâmbi rapid și coborî din trăsură.

— Te înșeli, Ashbrook. Am știut de la bun început că nu s-a întâmplat nimic serios. Logodnicei mele îi plac aventurile, dar nu e deloc proastă. Pur și simplu nu cunoșteam toate detaliile incidentului. Apropo, fii recunoscător pentru oala aia de noapte.

— De ce?

— E singurul motiv pentru care te las în viață acum.

Ashbrook se lăsă din nou pe banchetă și se întinse după cutia de prizat tutun.

— Blestemat să fii! mârâi el. Ce se spune despre tine e adevărat. Ești un nenorocit cu sânge-rece. Știi ce? Cred că mi-e milă de micuța Emily.

Zece zile mai târziu, Simon stătea din nou în biblioteca sa plină de dragoni, delectându-se cu o scrisoare de la Emily, când majordomul îl întrerupse informându-l că avea niște vizitatori neașteptați.

— Au venit doi domni pe nume Faringdon să vă vadă, milord. Sunteți acasă? se interesă Greaves solemn. Trăsăturile lui aspre din naștere erau accentuate de o mulțime de cicatrice vechi, inclusiv o creștătură de cuțit care îi despicase cândva cea mai mare parte din maxilar. Simon fusese singurul disponibil să-i coasă rana și își dăduse toată silința. Era însă primul care recunoștea că, deși practice,

cusăturile lui erau complet lipsite de măiestrie.

Contele împături reticent scrisoarea.

— Condu-i înăuntru, Greaves. Îi așteptam.

Câteva clipe mai târziu, Charles și Devlin Faringdon pășiră înăuntru cu un aer mohorât și sever îndulcit oarecum de frumusețea lor trupească.

— A, viitorii mei cumnați. Cărui fapt îi datorez această onoare? Le făcu semn celor doi tineri să se așeze pe două scaune vizavi de el.

— Am decis că se impune o discuție personală, domnule, declară Devlin. Suntem pe deplin conștienți că aiureala asta cu logodna face parte dintr-un joc diabolic. Ne gândiserăm că vă veți da cărțile pe față înainte să mergeți mai departe.

— Dar acum pareți hotărât să vă căsătoriți cu ea, conchise Charles sumbru.

— Sunt categoric hotărât să continui. Simon își sprijini coatele pe brațele îmbrăcate în catifea stacojie ale scaunului său și îi privi pe cei doi Faringdoni pe sub pleoape. Nu m-aș gândi să dau bir cu fugiții, ar fi cu totul nedemn de un gentleman. Deci, dacă vă faceți cumva griji pentru asta, puteți fi siguri că nunta va decurge după program.

— Uite ce e, spuse Devlin, eu și Charles suntem oameni versați. Nu ne duci de nas, Blade. Pui ceva la cale și o știm. Ne-am gândit bine și am hotărât că există un singur motiv pentru care ai vrea să te căsătorești cu Emily.

— Și care ar fi acesta? Întrebă Simon încet.

Charles își ridică bărbia sfidător.

— Ai hotărât că ar putea să-ți mai câștige o avere la bursă. Așa obții totul, corect? Recuperezi St. Clair Hall, te răzbuni pe tata și ai promisiunea unei îmbogățiri suplimentare.

— Ai de gând să te folosești de sora noastră fără niciun scrupul, proclamă Devlin. Iar biata fată e atât de proastă și de romantică, încât nici măcar nu-și dă seama de adevăratele tale intenții.

Simon reflectă o clipă.

— De ce nu puteți crede că mă însor cu ea pentru simplul fapt că o iubesc și consider că va fi o soție excelentă pentru mine?

— Nu ține, Blade, se răsti Devlin. Nu ești îndrăgostit de ea. Doar promisiunea înavușirii te-ar face să treci cu vederea scandalul din trecutul ei.

— Fără îndoială. Nu suntem proști, să știi. Ai la îndemână partide

mult mai bune decât o tânără prostuță care a fugit cu un bărbat distrugându-și reputația, completă Charles. Ca să pun punctul pe i, sărăcuța de Emily e o marfă uzată.

Simon se ridică apatic în picioare și făcu doi pași spre Charles. Se aplecă spre el, îi prinse cravata impecabil legată și îl ridică pe bărbatul mai tânăr în picioare. Charles făcu ochii mari.

— Ce naiba...?

Restul comentariului se pierdu când Simon făcu o rotație rapidă, în stilul elegant al artelor marțiale pe care le învățase în Orient. Știa că metodele lui neortodoxe, potențial letale aveau să-i uimească pe cei doi tineri care practicau boxul la academia lui Jackson. Ar fi fost și mai uluiți de tehnicile complicate, vizând atingerea disciplinei și controlului mintal, pe care le predau călugării, împreună cu aptitudinile fizice.

Charles se roti năvalnic spre șemineu și se izbi de polița căminului, crăpându-și bărbia de marmura neagră. Cu o expresie uimită în ochii lui frumoși, se prăbuși încet pe covor.

— Sfinte Sisoe! Devlin țâșni pe picioare și se apropie de fratele lui. Ce i-ați făcut?

Simon îl prinse la jumătatea pasului și îl trimise în zbor planat după celălalt Faringdon. Devlin se lovi de perete, se îndoi țipând înăbușit și apoi ateriză pe covor lângă Charles.

Cei doi frați, năuciți și furioși, îl priviră fioros pe Simon, încercând să-și vină în fire.

— Pentru ce-a fost asta, ticălos afurisit? șuieră Devlin, clătinându-se.

— Pentru că ați insultat-o pe sora voastră, bineînțeles. Pentru ce credeți că a fost? Simon își verifică absent cravata. Nu fusese deranjată niciun pic. Un alt motiv ar fi acela că nu l-ați provocat pe Ashbrook la duel în urmă cu cinci ani, așa cum ar fi trebuit.

— Nu ne-a lăsat Emily, mârâi Charles, frecându-și bărbia în timp ce se bălăbăni spre un scaun și se lăsă în el. A spus că era și vina ei, nu numai a lui. Ne-a zis că Ashbrook o să devină un mare poet într-o zi și că n-ar trebui să privăm lumea de un talent extraordinar.

— Emily n-ar fi trebuit să aibă vreun cuvânt de spus în asta. Simon îi privi dezgustat pe cei doi pui de leu arătoși. Era datoria voastră să vă ocupați de chestiune.

— Tata a spus că ar trebui să păstrăm tăcerea cât mai mult posibil.

Dacă l-am fi provocat pe Ashbrook la duel, am fi iscat un scandal și mai mare, murmură Devlin.

— Bine că Emily și-a apărat singură onoarea în noaptea aceea. Dar, la urma urmei, Emily a trebuit să se apere mereu singură, nu-i așa?

— Despre ce vorbești? se încruntă Devlin. A petrecut noaptea cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Și-a pierdut onoarea.

— Ba nu. L-a lovit pe Ashbrook în cap cu o oală de noapte și acesta a sfârșit prin a dormi pe hol.

— Ei bine, noi știm că asta s-a întâmplat, mărturisi Charles. Emily ne-a explicat totul în dimineața următoare. Dar reputația ei fusese oricum deteriorată, pe bună dreptate. Așa a spus tata.

— Începând de acum, rosti Simon cu răceală, Incidentul nu s-a petrecut niciodată. Și voi distruge personal pe oricine care va declara altceva. Ne-am înțeles, domnilor?

Gemenii se holbară la el cu gurile căscate și apoi se priviră năuciți.

— Nu puteți să ștergeți pur și simplu pata de pe reputația ei, domnule, se aventurează Charles precaut.

— Stați să vedeți, spuse Simon.

capitolul 7

— Asta e tot, Higson. Poți pleca acum. Simon auzi nerăbdarea atât de necaracteristică din propria voce când își concedie valetul. Se încruntă. Doar pentru că era noaptea nunții sale n-ar fi trebuit să-și piardă stăpânirea de sine.

— Dacă asta e tot, îmi permiteți să vă felicit pentru căsătoria dumneavoastră? Higson, un bărbat scund, îndesat, bine făcut, care aducea a bulldog și care rămăsese în slujba contelui în ultimii zece ani datorită multiplelor sale calități, se opri la ușă. Nu părea să se fi simțit jignit de tonul tăios al lui Simon. De fapt, în ochii lui șterși se putea zări o licărire de amuzament. Un bărbat care luptase cândva împotriva piraților umăr la umăr cu patronul său își putea permite ocazional astfel de libertăți.

— Mulțumesc, Higson, rosti Simon tăios.

— Domnule. Higson își înclină capul și ieși pe hol.

Privirea lui Blade se mută înspre ușa care făcea legătura între dormitorul lui și al lui Emily.

Se încordă. De câteva minute nu se mai auzise niciun zgomot din cealaltă încăpăre. Evident, soția lui era în pat, așteptându-l.

Soția lui. Simon se holbă la ușa de legătură, amintindu-și cum arătase Emily mai devreme în acea zi, când intrase în biserica aglomerată din sat. Pășise destul de prudent spre altar, din cauză că refuzase cu încăpățănare să-și poarte ochelarii. Dar ezitarea ușoară a mersului și entuziasmul timid din ochii ei verzi îi dăduseră o aură de prințesă diafană care se aventura într-o lume nouă. Rochia ei albă cu panglici argintii accentuase această imagine. Uimit, Simon se simțise dintr-odată foarte protector și extrem de posesiv.

Aproape toți locuitorii orașelului veniseră la ceremonie, îmbrăcați în hainele lor cele mai elegante. Fără îndoială că Little Dippington le aprobase uniunea. Niciuna dintre membrele societății literare nu avea ochii uscați.

Fascinația lui neașteptată pentru proaspăta lui mireasă îl făcuse să ignore efectiv prezența lui Broderick Faringdon și a gemenilor. Toți trei asistaseră cu expresii posomorâte, de parcă Emily era pe cale să fie dusă în Australia și nu să devină o contesă înstărită.

Pe când se îndrepta spre ușa de legătură, Simon își aminti că, din toate punctele de vedere, Emily era acum la fel de pierdută pentru Faringdoni ca și când ar fi fost dusă peste ocean. După acea noapte avea să-i aparțină complet soțului ei. Nu avea să mai fie o Faringdon. Simon era hotărât ca niciunul dintre ceilalți Faringdoni să nu uite vreodată asta.

Cu mâna pe mânerul ușii, se uită la dormitorul principal care-i aparținuse cândva tatălui său. Îl străbătu un val de mândrie. St. Clair Hall aparținea din nou unui Traherne.

— Poți fi sigur că nu le voi pierde așa cum ai făcut tu, tată, îi jură Simon fantomei din negura minții sale.

Fusese o așteptare lungă, de douăzeci și trei de ani, dar meritase. Iar răzbunarea lui abia acum începea.

Să-i urmărească pe Faringdoni alunecând inevitabil înspre dezastrul financiar avea să-i ofere aceeași satisfacție ca redobândirea casei părintești.

Deschise ușa și păși în dormitorul întunecos de lângă al lui.

— Emily? De ce nu ți-ai rugat servitoarea să lase o lumânare

aprinsă? Ești timidă, draga mea? Înaintă prin încăpere, lăsându-și ochii să se adapteze la umbre. Nu ai de ce. Noi doi comunicăm pe un plan superior, îți amintești?

Se opri la capătul baldachinului și se încruntă când nu găsi niciun spiriduș roșcat sub cuvertură.

— Emily?

Apoi văzu bilețelul frumos împăturit de pe pernă. Străbătut de un fior de îngrijorare, ocoli patul și apucă bucata de hârtie. Se duse din nou în pragul ușii deschise să-l citească la lumina care pătrundea din dormitorul lui.

Scumpul meu Simon,

Dacă ai găsit acest bilețel înseamnă că te-ai simțit obligat să-ți îndeplinești datoriile conjugale. Îți stă în fire să respecti ceea ce impun onoarea și responsabilitatea chiar și atunci când înclinațiile tale personale sunt contrare! Dar îți promit că nu este câtuși de puțin necesar.

Te asigur că nu am nicio intenție să te împovărez cu pasiunile mele excesive în noaptea asta sau în oricare alta până când nu vei simți o scânteie de emoție și afecțiune sinceră pentru mine. Sunt absolut pregătită să aștept oricât e nevoie, chiar și ani de zile.

Soția ta iubitoare

— Pe toți dracii! Simon mototoli bilețelul, apoi un zâmbet melancolic îi încolți pe buze, înlocuind valul inițial de furie. Ei bine, la o adică știuse că noaptea nunții avea să fie ieșită din comun. Spiridușii sunt destul de imprevizibili.

Se întrebă unde s-ar fi putut ascunde și își aminti că făptura cu care plănuia să-și petreacă restul vieții n-ar fi rezistat să nu scrie în jurnal într-o asemenea noapte.

Ieși pe holul întunecos și se îndreptă spre scări. Casa era foarte liniștită și tăcută. În afară de el și Emily mai erau doar servitorii, care se retrăsese de mult.

Simon refuzase să le permită noilor sale rude să rămână chiar și o singură noapte sub acoperișul lui. Celor trei bărbați Faringdon li se spusese că trebuiau să-și găsească alt loc de cazare imediat după ceremonie. Contelui nu-i prea păsa unde aveau să doarmă, însă avea

impresia că plecaseră toți spre Londra, ceea ce-i convenea. Cu cât se întorceau mai curând la tripouri, cu atât mai repede aveau să dea de necaz.

Când ajunse la ultima treaptă, văzu o dâră de lumină strălucind sub ușa închisă a bibliotecii. Zâmbi rapid și traversă podeaua de marmură. Nu era chiar așa de greu să dai de urma unei soții zburdalnice.

Deschise ușa și făcu un pas înăuntru. Emily, așezată la biroul mare de mahon, scria de zor într-un carnetel cu copertă de piele. Își ridică privirea când auzi sunetul ușii. Purta o cămașă de noapte dantelată, iar părul îi era strâns sub o bonetă albă cu volănașe. Făcu ochii mari după lentilele ochelarilor, holbându-se la el.

— Simon!

— Bună seara, draga mea. Nu crezi că-i un loc cam ciudat în care să-ți petreci noaptea nunții? Simon închise ușa și se duse spre șemineul rece. Se aplecă pe un genunchi ca să aprindă focul ce fusese pregătit pentru ziua următoare. Nicidecum la fel de confortabil ca dormitorul tău.

— Simon, ce cauți aici? Emily sări în picioare. Ai găsit bilețelul meu?

— O, da, am găsit bilețelul. Simon se ridică, scoase bucata de hârtie mototolită din buzunar și o aruncă în flăcările pe care tocmai le aprinsese. Apoi întoarse capul și-i zâmbi lui Emily peste umăr. Foarte atent din partea ta să te gândești la cât de sensibil sunt în astfel de chestiuni.

Emily se înroși, coborând privirea.

— Pur și simplu nu doresc să te împovărez cu pasiunea mea excesivă, milord.

Simon se sprijini în cot de polița căminului și își contemplă soția. Avea o mireasă încredințată că era pe punctul de a-și intimida soțul din cauza pasiunii ei. Numai Emily ar fi putut născoci așa ceva în noaptea nunții.

— Aș vrea să știi, draga mea, că nu-ți consider pasiunea o povară. Abia aștept să-mi îndeplinesc responsabilitățile de soț.

— Foarte frumos, dar este evident că acum ți-ai face doar datoria dacă ai face dragoste cu mine, și n-aș suporta asta.

— Înțeleg. Și ai considerat că nu-mi poți explica între patru ochi? A trebuit să-mi lași un mesaj scris?

— M-am gândit că ar fi mai ușor dacă aș lăsa pur și simplu un bilețel prin care te informez că nu mă aștept la nimic de la tine. Își împreună

mâinile în față cu un aer fâstâcit. E puțin cam ciudat să vorbesc despre astfel de lucruri în persoană, milord, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cu siguranță nu și pentru noi, rosti Simon blând. După cum ai spus chiar tu, comunicăm pe un plan superior. Noi doi putem discuta liber niște chestiuni la care alte cupluri pot face doar aluzii foarte vagi.

— Chiar crezi asta, Simon? Își ridică privirea spre el.

Contele văzu neliniștea și speranța din privirea ei și-i zâmbi ca să-și ascundă valul de satisfacție. Doamna era pe punctul de a-i cădea în palmă ca o piersică coaptă.

— Desigur, Emily. Se duse spre măsuță și luă carafa de coniac. Presupuneam că și tu ai această convingere. La urma urmei, tu mi-ai explicat cum stau lucrurile.

— Ei bine, sperasem să fie adevărat, dar după ce am înțeles motivul pentru care te căsătoreai cu mine, nu mai puteam fi la fel de sigură că simțeai același sentiment de unire pură, metafizică, pe care îl simțeam eu. Cel puțin nu momentan.

— Dar speri că voi ajunge să-l simt?

— O, da, Simon. Îmi pun toate speranțele în asta. Tocmai de-aia te-am convins să te însori cu mine. Dar, între timp, nu vreau să te simți obligat în vreun fel să-ți îndeplinești îndatoririle de soț. Și-așa e destul de rău că te-am forțat în acest demers.

Simon tuși, înecându-se cu băutura.

— Te asigur că nu am perceput nicio obligație Emily. Rareori fac lucruri pe care nu doresc să le fac.

— Te cred, milord, dar în clipa de față trebuie să recunoști că am adus niște argumente destul de puternice în favoarea uniunii noastre. Nu vreau să am pe conștiință și faptul că ți-am cerut să-ți îndeplinești datoria conjugală. Mi-ai făcut deja un dar de neînchipuit oferindu-mi numele tău. Ar fi nedrept și incredibil de lacom din partea mea să mă aștept la mai mult.

— Îți apreciez grija, draga mea. Simon o privi cu solemnitate. Părea atât de tragic de hotărâtă să se opună propriei pasiuni în numele nobleței! Între timp, el se înfierbânta doar privind-o, așa cum nu i se mai întâmplase cu nicio femeie de mulți ani de zile. Trebui să-și controleze impulsul brusc, sălbatic, de a o trage pe covor și de a o poseda pe loc.

Îl străbătu un fior de pasiune brută. Contele tresări când își dădu seama că autocontrolul lui de nezdrunctat era în pericol. Nu-și

pierduse niciodată stăpânirea de sine în preajma unei femei.

— Simon? S-a întâmplat ceva?

El scutură din cap și puse pe măsută paharul pe jumătate gol. La naiba. El era la cârmă. El era cel care luase decizia de a se căsători, indiferent de ce credea Emily. El hotărâse cum să se răzbune. Era o răzbunare care avea să distrugă o întreagă familie. Să se culce cu Emily în acea noapte era pur și simplu următorul pas din planul său. Probabil că în acele momente Broderick Faringdon scrâșnea din dinți neputincios. La urma urmei, Faringdon era bărbat și tată. Sigur pricepea că până dimineață fiica lui avea să-i aparțină complet dușmanului său așa cum numai o femeie îi putea aparține unui bărbat. Faringdonii aveau s-o piardă pentru totdeauna.

Mai întâi însă, spiridușul trebuia înduplecat să se lase în voia propriei pasiuni, își aminti Simon.

— Nu, draga mea, spuse el meditativ. Mă gândeam pur și simplu la un lucru foarte evident pe care se pare că-l treci cu vederea.

— Ce anume?

— Spui că suntem capabili să comunicăm într-un mod rar, metafizic.

— Cred asta din toată inima, Simon. Altminteri n-aș fi insistat niciodată să ne căsătorim. Ți-o jur.

El încuviință.

— Și ți-ai dori ca această comunicare unică dintre noi doi să se adâncească și să se intensifice, corect?

— O, da, milord. Ochii îi sclipeau ca niște giuvaiere. Îmi doresc asta din toată inima. E scopul meu suprem și sunt gata să muncesc din răspuțeri ca să-l ating.

— Un obiectiv nobil pe care îl împărtășesc.

— Simon, nici nu știi cât de fericită sunt să te aud spunând asta.

— Bun, atunci. Cred că o metodă de, să spunem, intensificare a relației noastre metafizice neobișnuite ar fi să o transpunem în tărâmul fizic cât mai repede posibil.

Emily se holbă la el.

— Să o transpunem în tărâmul fizic, milord?

— Exact. Pare logic, nu-i așa, ca fizicul și metafizicul să fie strâns legate?

— Păi...

— Ceea ce se întâmplă pe un plan afectează neîndoielnic ceea ce se întâmplă pe celălalt. Nu ești de acord?

Emily se încruntă concentrată.

— Crezi că evenimentele de la nivel metafizic ar putea fi umbrele celor din planul fizic? Este o idee fascinantă. Și ai dreptate, milord. Are o anumită logică.

— Pornind de la această teorie, propun să iei în considerare beneficiile pe care le-am obține dacă mi-ai permite să-mi îndeplinesc îndatoririle de soț în noaptea asta.

— O, Simon, dar n-aș putea...

El ridică o palmă s-o reducă la tăcere.

— Nu pentru binele tău, ci pentru al meu.

— Pentru binele tău? Părea uluită de acest concept.

— Exact. Dacă am dreptate, atunci rezultatul final poate fi doar în interesul nostru. Puterile noastre de comunicare transcendentală vor spori enorm. Sunt la fel de nerăbdător ca tine să consolidez uniunea noastră metafizică, Emily.

În ochii ei frumoși apăru expresia unei dorințe feminine profunde. Își frânse mâinile atât de tare, că încheieturile degetelor i se albiră. Gura ei delicată începu să tremure.

— Simon, chiar crezi că acesta ar fi rezultatul?

Contele hotărî că nicio altă femeie nu-l privise vreodată cu o nevoie atât de sinceră. Întregul lui corp reacționează cu o forță violentă. Dorința i se zvârcoli în vene ca un drog puternic. În minte îi clocoteau amintirile din noaptea aceea când o făcuse să ajungă pe culmile extazului. Era a lui, și curând toată acea pasiune avea să-i aparțină irevocabil.

— Da, Emily, cred că ăsta ar fi rezultatul. Își dădu seama că avea o voce tot mai răgușită. Te asigur că nu obiectez deloc la un astfel de experiment, draga mea. Să încercăm să vedem ce se întâmplă?

— O, Simon! Emily zburdă pe lângă birou și se aruncă în brațele lui. Ești atât de generos, atât de nobil! Nu pot să cred ce noroc a dat peste mine!

Simon zâmbi sărutând tandru buclele roșii care ieșeau de sub boneta albă dantelată. Zvâcni plin de dorință din cauza anticipării.

— Eu sunt cel norocos, Emily.

— Nu, nu, mie mi-a surâs soarta. Probabil că nu merit un soț atât de minunat ca tine, nu după cum mi-am distrus reputația acum cinci ani, dar acum că te am sunt extrem de recunoscătoare. Trebuie să fie mâna destinului.

— Foarte probabil. O sărută pe frunte și îi dădu încet jos boneta și

ochelarii. Buclele i se revărsară peste umeri ca niște flăcări. Apoi o sărută pe pleoapele care se zbăteau ca niște aripi de fluturi.

— Simon? Își ridică privirea, prinzându-se de reverele cămășii lui de noapte negre, de brocart.

— Sst, iubito. Am vorbit destul în noaptea asta. Acum vom învăța să comunicăm în alte moduri. Când își închise gura peste buzele ei despărțite auzi icnetul de plăcere al tinerei femei.

Simon gemu în timp ce limba lui alunecă în căldura gurii lui Emily. Foamea din el era atât de puternică, încât nu mai gândea clar. Își dădu vag seama că trebuia să-și ia mirea de mână și s-o ducă sus, însă dormitorul ei părea mult prea departe. O voia în acel moment. Nu mai dorise nicicând o femeie cu o asemenea intensitate, de parcă ar fi avut cărbuni încinși în vintre.

Și ea îl dorea pe el. O simțea. Dorința dulce care o copleșea pe Emily o făcea să tremure în brațele lui, făcându-l să se simtă incredibil de puternic.

Îi desfăcu halatul și i-l dădu jos de pe umeri. Emily nu protestă când veșmântul se strânse grămadă la picioarele ei. Simon privi în jos și văzu cercurile mici, întunecate ale sfârcurilor care ieșeau în relief prin muselina fină a cămășii de noapte.

— Mă dorești, îi șopti el cu buzele pe gâtul ei.

— Mai mult ca orice altceva din lumea asta. Te iubesc, Simon. Își puse brațele după gâtul lui și-i sărută timid obrazul. Îți voi fi o soție bună, ți-o jur.

— Da, vei fi, spiridușule. Cu siguranță vei fi.

O așeză încet pe covorul din fața focului. Ea se lăsă de bunăvoie, agățându-se de el și îngropându-și fața îmbujorată în halatul lui. Simon o auzi gâfâind când începu iarăși să tremure.

— Ți-e frig? Întrebă el, lungindu-se la rândul lui pe covor.

— Nu. Îl privi rapid, după care își ascunse ochii sub gene. Nu mi-e frig, dar se pare că sunt oarecum agitată, din nu știu ce motiv.

El zâmbi și își vârî mâna sub tivul cămășii ei de noapte, apoi își plecă fruntea și o sărută la baza gâtului.

— E o reacție de înțeles, ținând cont de împrejurări.

— Crezi? Îl privi ea neliniștită.

— Pur și simplu nu ești obișnuită cu această comunicare în plan fizic.

— Dar tu?

Simon tresări când auzi întrebarea și fu și mai uimit când răspunse:

— Nu, se auzi el rostind răgușit. Nu mai fusese niciodată așa înainte. Nu mai simțise niciodată o nevoie atât de brută și incontrollabilă. Nu, e ceva nou și pentru mine, scumpa mea.

Ea zâmbi timid.

— Atunci vom explora acest tărâm ciudat împreună, vom purcede într-o expediție misterioasă.

— Așa vom face, jură el. Degetele îi tremurară ușor când îi desfăcu cămașa de noapte și o scoase încet de pe ea. Trăgând aer în piept, se propti într-un cot și admiră comoara pe care o descoperise. Era uimit de curba elegantă a sânilor ei mici, fascinat de vâlvătaia senzuală a șoldurilor, uluit de forma zveltă a picioarelor ei. Emily, ești încântătoare. Se întinse și urmări cercul rozaliu care îi încorona sânul alb ca laptele, apoi îi prinse sfârcul între degetul mare și arătător și îl roti încet înainte și înapoi. Îl simți copt și plin, ca o frăguță zemoasă pe punctul de a se sparge. Nemaiputând să reziste, își înclină capul și prinse fructul mic între dinți.

Emily își umplu plămânii cu aer și se arcui sub atingerea electrizantă. Degetele i se încălziră nestăpânit în părul lui.

— Simon!

Era conștient de tensiunea care vibra în trupul ei și era mândru de asta. Propriul lui corp protesta frenetic. Mâna i se prelinse peste șoldul ei, căutând buclele roșii dense dintre coapse. Când descoperi mierea fierbinte, curgătoare la care se aștepta, înnebuni consumat de o foame năprasnică. Dogoarea era de nesuportat.

— Simon, mă simt atât de straniu!

Amețit, bărbatul își înălță capul și văzu senzualitatea nouă, languroasă de pe chipul ei. Prinzându-i mâna, i-o ghidă sub halatul lui.

— Știu, iubito. Și eu. Atinge-mă, Emily. Își dădu jos halatul cu o mișcare a umerilor. Atinge-mă. Îi apăsă ferm palma peste bărbăția lui impunătoare.

Emily făcu ochii mari, șocată.

— Simon, te simți bine?

— Nu, dar mă vei face curând să mă simt bine. O sărută pe buze liniștitor, dar nu o lăsă să-și tragă mâna. Ce bine e, draga mea. A, da, încolăcește-ți degetele pe mine. Ține-mă. Se mișcă încet între degetele ei, torturându-se singur, până avu impresia că avea să ia foc.

Când ea nu mai încercă să-și retragă degetele, devenind în schimb

tot mai intrigată de reacția trupului lui, Simon îi dădu drumul la mână. Apoi îi atinse pielea mătăsoasă de pe coapse, sfârșind cu petalele cărnoase care îi păzeau secretele. Încet, își vârî un deget în deschizătura strâmtă. În același timp, descoperi cu degetul mare ciotul micuț de carne sensibilă.

Emily strigă și mâna i se strânse convulsiv în jurul mädularului lui. Simon trase aer în piept simțind cum își pierdea controlul. Atunci își dădu seama că nu mai putea aștepta nici măcar o clipă. Efectul pe care îl avea asupra lui era mult prea puternic. Nu avea să se umilească ajungând la orgasm între degetele ei, răspândindu-și sămânța pe abdomenul diafan.

— Emily, e timpul. Doamne, nu mai pot aștepta. Se rostogoli peste ea, îi depărtă coapsele și își îndrumă mädularul spre vatra ei umedă.

— Simon?

— Ai încredere în mine, micuțo?

— O, da. Întru totul. Îl privi printre gene, cu brațele încolăcite pe spatele lui.

— Jur că te voi proteja mereu, Emily. Nu uita asta. Orice s-ar întâmpla, să știi că-ți voi purta mereu de grijă.

— Da, Simon.

O privi câteva secunde, gândindu-se că nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat ca imaginea lui Emily plutind pe norul pasiunii. Tânăra femeie își trecu vârful limbii peste buza de jos. Obrajii ei căpătaseră o roșeață încântătoare. Avea un corp ferm și energic și incredibil de erotic. Trebuia să fie atent, își aminti el. Era fecioară și nu voia s-o rănească.

Nevoia de a se îngropa în căldura lui Emily îi copleșea însă simțurile. O lărgi ușor cu degetele înainte să se împingă lent în ea, după care se chinui să controleze forțele eruptive din propriul corp. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și îi umeziră pieptul.

— Simon? Emily părea confuză. Un alt tip de tensiune punea acum stăpânire pe trupul ei, vibrația nestăpânită luând locul anticipării senzuale.

— S-ar putea ca prima oară să nu fie ușor pentru tine, reuși el să îngaiame. Ești mică și strâmtă.

— Nu sunt sigură că-mi place partea asta.

— Încearcă să te relaxezi. Ai încredere în mine, micuțo. Ține-te de mine și acceptă să mi te dăruiești.

— Chiar crezi că asta ne va îmbunătăți comunicarea pe un plan superior? Întrebă ea cu o ușoară disperare în glas.

— Da! Doamne, da! Nu se mai putea abține. Cu o mișcare bruscă, puternică, se înfipse adânc în ea. În același timp, o trase aproape de el și îi acoperi gura cu a lui, sorbindu-i de pe buze respirația scurtă de uimire. Îi simți unghiile înfigându-i-se în spate.

— La naiba, Simon. Emily strângea tare din ochi. Răsufla iute și tremura din toate încheieturile.

Simon se opri intenționat preț de o clipă și inspiră adânc, așteptând ca Emily să se acomodeze cu asaltul, însă mireasa lui nu îndrăzni să se miște.

— Emily! Emily, draga mea, uită-te la mine, o imploră el. Autocontrolul i se prăbușea. Te-am rănit.

Genele îi fluturară, apoi pleoapele i se deschiseră. Orice urmă de senzualitate dispăru din ochii ei ca două nestemate. Fusesse înlocuită cu o privire curajoasă, hotărâtă.

— S-a terminat?

Simon înjură încet. Era atât de mică și de zveltă! Se simți greoi și stângaci și incapabil să se oprească din tremurat.

— Nu, murmură el. Nu s-a terminat încă.

— Ce... păcat, rosti ea într-un final.

— Fir-ar să fie, Emily. Nu m-am descurcat bine. Îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o iau mai încet.

— Poate c-ar fi ajutat, aprobă ea cu răsuflarea tăiată. Dar nu trebuie să te învinovățești, dragul meu Simon. Îl mângâie ezitant pe spate. Se pare că trebuie să exersăm pentru acest tip de comunicare.

Contele își înăbuși o exclamație care ar fi putut fi la fel de bine un râset ori un geamăt. Nu era nici el sigur. Simțurile îi erau la fel de încordate ca niște armăsari pursânge gata să țâșnească la galop.

— Da. Să exersăm, spuse el. Vom exersa mult, stai liniștită. Cu grijă, cu fiecare dram de voință pe care îl mai găsi, începu să se miște în interiorul ei. Ieșea aproape complet din pasajul ei strâmt, apoi pătrundea din nou cu o lentoare infinită.

O simți pe Emily zvârcolindu-se șovăitor sub el, încercând să se adapteze sentimentului bizar de a avea un bărbat în interiorul ei. Mișcările ei îl făcură să-și piardă complet stăpânirea de sine.

— Emily, nu, iubire. Nu te mișca...

Era prea târziu. Cu un strigăt aspru, înăbușit, se împinse repetat în

ea, zdrobind-o de covor, ținând-o de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul. Căldura flăcărilor din șemineu păru să se combine cu fierbințeala emanată de tânăra lui soție. Simon se abandonează extazului copleșitor, pierzându-se în trupul unei femei așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci.

Preț de o clipă nesfârșită, se înalță deasupra ei și apoi, cu un geamăt aspru, se prăbuși peste ea. Rămase acolo multă vreme, cu trupul lucind de sudoare și toți mușchii relaxați. Era vag conștient că nu se mai simțise niciodată atât de satisfăcut. Își reglă treptat respirația și deschise ochii.

Emily îi zâmbea ezitant, cu o privire plină de curiozitate și uimire.

— Ei bine? Întrebă ea când îl văzu ridicându-și genele.

— Ei bine, ce? murmură el confuz.

— Crezi că funcționează?

Simon își dădu seama că pierduse firul conversației, încercă să se adune.

— Ce anume să funcționeze?

— Experimentul nostru vizând îmbunătățirea comunicării pe plan metafizic. Acum te simți mai aproape de mine în sfera transcendentală, Simon?

— Doamne sfinte. Clipi și se rostogoli rapid la o parte, trăgând-o la pieptul lui gol. Preț de câteva secunde se holbă la tavanul înalt, încercând să-și limpezească gândurile.

— Simon? Îi atinse timid părul de pe piept.

— La naiba, clar că da, mârâi el, gândindu-se că ultimul lucru pe care-l avea în minte era comunicarea metafizică.

— Mă bucur, rosti ea simplu, punându-și capul pe umărul lui.

Contele îi privi buclele roșii strălucind în căldura focului. „Precum cuprul șlefuit”, își zise el. Apoi realitatea îl lovi în plin.

— E noaptea nunții noastre.

— Da.

— Noaptea nunții noastre, iar eu tocmai m-am culcat cu tine pe podeaua bibliotecii. A bibliotecii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Eu așa formula altfel: tocmai ai făcut dragoste cu mine pe podeaua bibliotecii, îl corectă ea căscând.

— Cred că mi-am ieșit din minți. Simon se ridică brusc, trecându-și degetele prin păr. Ar trebui să fim sus, în patul tău. Sau al meu.

— Nu te speria. Nu contează prea mult unde anume ne-am petrecut

noaptea nunții. Emily zâmbi somnoroasă. Dacă vrei, pot să nu trec detaliile astea în jurnal.

— Doamne ferește! Nici să nu-ți treacă prin cap! Se ridică și își puse în grabă halatul, apoi se aplecă, o trase pe Emily în picioare și o ajută să-și pună cămașa de noapte. Văzând că veșmântul era pătat, purtând dovada fecioriei, își înveli iute mireasa în capot. Îl trecu un junghi de vină.

— Emily, te simți bine?

Ea strâmbă din nas.

— Mă simt lipicioasă. Și mă doare puțin. Altminteri, sunt bine. Dar tu? Ești bine, Simon?

— Da, mă simt destul de bine, îi spuse el țâfnos. O luă pe brațe și se îndreptă spre ușă.

Dar nu se simțea bine. Se simțea foarte ciudat și nu-i plăcea deloc. Își pierduse complet stăpânirea de sine cu femeia asta.

Nu i se mai întâmplase până atunci. Ar fi trebuit să dețină controlul asupra situației de la început până la sfârșit. Ar fi trebuit să procedeze cu mult mai multă finețe. În schimb, fusese atras într-un vârtej de pasiune care-i înăbușise orice urmă de rațiune.

Recunosc posomorât că spiridușul roșcat cu care se căsătorise fusese la cârmă în acea noapte, indiferent dacă o știa sau nu. Simon se lăsase manevrat ca o marionetă din momentul în care găsisese bilețelul pe pernă. Se întrebă dacă Emily bănuia măcar câtă putere deținea asupra lui. Femeile intuiau rapid lucrurile acestea, iar o membră a clanului Faringdon și-ar fi exploatat imediat atuurile.

Dar ea nu mai era o Faringdon, își aminti contele. Acum era a lui.

— Simon! Emily îl privi nesigură, în timp ce acesta o purta către scări. Ești mânios?

— Nu, Emily, îi spuse el pe când începea să urce treptele acoperite cu mochetă roșie. Nu sunt mânios.

— Ai o expresie destul de ciudată. Zâmbi senină. Probabil că e un efect întârziat al eforturilor noastre de a comunica simultan pe plan fizic și metafizic. Foarte obositor, nu-i așa?

— Al naibii de obositor, mormăi Simon.

capitolul 8

A doua zi, la micul dejun, Emily coborî nerăbdătoare, însă constată că-și pusese degeaba noua rochie roz. Simon nu o aștepta ca să o complimenteze pentru volanele plisate de la guler sau broderia de pe fustă la care croitoreasa din sat lucrase cu atâta hărnicie. Majordomul o informă că plecase să călărească încă din zori.

Dezumflată, se așează și îl privi morocănoasă pe servitorul care îi turna cafea. Noaptea trecută, când Simon o dusesse în dormitorul ei, după care plecase în camera lui, fusese profund dezamăgită. Dar își spusese că așa se proceda în cercurile înalte ale societății. După cum știa toată lumea, cuplurile dormeau rareori împreună toată noaptea. Căsătoriile de conveniență duceau la relații în care oamenii pretindeau multă intimitate.

Totuși, chiar dacă se știa vinovată pentru faptul că îl forțase pe Simon într-o căsătorie de conveniență, cel puțin din partea lui, Emily fusese sigură că relația lor avea să fie foarte diferită. Mai ales după ce se întâmplase noaptea trecută.

Simți un fior străbătând-o din nou când își aminti evenimentele din ajun. Se îmbujoră doar gândindu-se la cum stătuse goală în brațele lui Simon în fața șemineului, iar strălucirea ciudată, hipnotizantă din ochii aurii ai soțului ei când o împinsese în covor o făcu iarăși să vibreze. Fusese șocant, dar ciudat de plăcut să-și dea seama că de fapt o penetrase, că devenise o parte din ea.

Nu-și imaginase niciodată o astfel de experiență. Simțurile ei se ascuțiseră efectiv sub atacul violent. Fusese inedit și sentimentul acela încântător de eliberare pe care i-l dăruise Simon prima dată când o mângâiasse intim, dar ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă fusese mult mai profund. Pentru câteva clipe deveniseră o singură ființă.

„Simon a avut dreptate“, se gândi Emily în timp ce sorbi din cafea. O astfel de unire fizică mai mult ca sigur avea să accentueze unirea lor pe plan transcendent. Era de neconceput ca ceva atât de uluitor, de puternic și copleșitor să nu afecteze evenimentele din lumea metafizică. Trebuia să existe o legătură între cele două tărâmură.

Simon cu siguranță înțelegea asta și insistase să-și îndeplinească datoria conjugală în numele comuniunii din sfera superioară. Evident

era hotărât ca această căsnicie să funcționeze, iar Emily știa că mai devreme sau mai târziu avea să ajungă să o iubească la fel de profund precum îl iubea ea.

Era inevitabil, mai ales acum că ei comunicau deopotrivă la nivel fizic și metafizic.

Totuși, oricât de obișnuită ar fi fost să ia micul dejun singură, în acea zi tăcerea din cameră părea neașteptat de mohorâtă. Nu voia să trăgăneze lucrurile. Se gândea cu nostalgie că ar fi fost frumos ca Simon să o fi invitat la plimbarea sa matinală, când Duckett intră în cameră. Pe chipul lui sever se citea dezaprobarea.

— Mă iertați, doamnă, rosti majordomul cu sobrietate, dar tatăl dumneavoastră a trimis un băiat la bucătărie cu un mesaj prin care vă cere să mergeți în grădina de sud.

Emily își ridică privirea, uluită.

— Tatăl meu? Dar a plecat spre Londra cu Devlin și Charles, imediat după nuntă.

Duckett păru mai mohorât ca niciodată, dacă se putea așa ceva.

— Se pare că nu, doamnă. Mă tem că în momentul acesta se află în grădina de sud.

— Ce ciudat. De ce nu intră în casă?

Majordomul își dresе vocea și spuse cu o nuanță de satisfacție:

— Cred că Domnia Sa, contele, i-a interzis tatălui dumneavoastră să intre în casă fără permisiunea sa explicită, doamnă. Am înțeles că aceste aranjamente au fost făcute ieri, după ceremonie.

Emily făcu ochii mari. Știa că nu exista nici urmă de dragoste între tatăl și soțul ei, dar ajunseseră la o înțelegere atunci când îi negociaseră viitorul în bibliotecă, iar ea trăsese cu urechea din pasajul secret. Simon sugerase că dacă Broderick îi îndeplinea cererile, avea să poată comunica din când în când cu fiica sa.

— E o neînțelegere, îi spuse ea majordomului.

Duckett alege să ignore acest fapt indiscutabil.

— Nu mă pot pronunța în privința asta, doamnă. Să trimit pe cineva să-i spună domnului Faringdon că nu sunteți disponibilă?

— Pentru numele Cerului, nu, Duckett. Emily sări în picioare. Sunt foarte disponibilă, după cum poți vedea. De fapt, mă bucur să aflu că tatăl meu e încă prin preajmă. Nu am avut ocazia de a-mi lua rămas-bun așa cum se cuvine de la el sau de la frații mei. Am fost atât de ocupată, încât nu mi-am dat seama că familia mea plecase deja spre

Londra până nu mi-a spus Blade. Și pe atunci era deja prea târziu.

— Prea bine, doamnă. Duckett își plecă fruntea. O trimite pe Lizzie sus să vă aducă o manta. E destul de rece afară astăzi.

— Nu-ți face griji, Duckett. Emily privi la razele strălucitoare ale soarelui de aprilie care se revărsau prin fereastra camerei. Nu am nevoie de nimic. Va fi o zi plăcută.

— Cum doriți, doamnă. Duckett își dresese glasul, îmi dau seama că nu e treaba mea să fac vreun comentariu, dar...

— Da, Duckett? Ce e?

— Mă întrebam doar dacă doamna a luat în considerare, ăăă, dacă ar fi înțelept să se întâlnească cu domnul Faringdon în grădina de sud.

— Mă voi întâlni cu tatăl meu, nu cu un amant sau cu un ucigaș! râse ea.

— Desigur, doamnă. Expresia lui Duckett lăsa de înțeles că-i pune la îndoială afirmația. M-am gândit pur și simplu că poate Domnia Sa ar putea avea o anumită părere cu privire la decența situației.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Duckett. Nu are nicio logică. Vorbim despre tatăl meu. Emily ocoli masa, îi zâmbi liniștitor majordomului când trecu pe lângă el și îi spuse din prag: Nu-ți face griji în legătură cu opinia soțului meu. Noi doi avem o formă unică de comunicare, să știi. Pur și simplu ne citim gândurile.

— Înțeleg. Duckett nu părea deloc convins.

Emily nu mai acordă nicio atenție neliniștilor evidente ale majordomului. Duckett nu avea de unde să știe ce se întâmplase între ea și Simon noaptea trecută. Prin urmare, nu putea nici măcar să conceapă natura duală a relației lor.

Se hotărî să clarifice numaidecât neînțelegerea. Cu siguranță Simon nu i-ar fi interzis niciodată tatălui ei să o vadă după nuntă. Nu avea de ce. Amenințarea fusese doar o unealtă de negociere pe care o folosisese contele din dorința de a-și face dreptate.

Ziua se dovedea într-adevăr a fi însorită, dar se simțea categoric o răceală în aer. Emily trăise toată viața la țară și cunoștea semnele. Se apropia o furtună. În acea seară avea să plouă.

Ajunsa în grădina de sud, o admiră încântată. Narcisele și trandafirii timpurii începeau să înflorească, umplând aerul cu un parfum amețitor. O fântâniță bogat decorată, cu un heruvim ținând în mână o stropitoare, se afla în centrul ansamblului, iar în spatele ei era un gard viu înalt.

Acolo aștepta Broderick Faringdon. Ieși de după zidul verde cu o expresie hoțască, privind rapid în stânga și dreapta.

— Tată! Emily zâmbi când îl văzu pe bărbatul chipeș și se grăbi spre el. Cât mă bucur că te-ai întors să-ți iei rămas-bun! Mi-a părut foarte rău că ieri n-am apucat să stăm puțin de vorbă, dar se întâmplau atâtea lucruri și erau atâția oameni în jur! A fost o nuntă încântătoare, nu-i așa? Au fost prezenți toți cei din vecinătate, care păreau extrem de fericiți pentru mine.

— Mda, Blade te-a ținut ocupată, mormăi Broderick posomorât. Nu te-a lăsat să stai locului o clipă. Ți-a umplut timpul cu dansurile și conversațiile de salon încât să nu-ți dai seama când ți-a izgonit familia de lângă tine. Și acum sunt obligat să mă furieșez ca un hoț în noapte, doar ca să-mi iau rămas-bun de la singura mea fiică.

Emily își înclină capul într-o parte.

— Te-a izgonit? Despre ce naiba vorbești, tată?

— Săraca, inocenta mea fiică! Încă nu-ți dai seama în ce te-ai băgat, nu-i așa?

— Te rog, nu te îngrijora pentru mine, tată. Știu ce fac și sunt foarte mulțumită de căsnicia mea.

Broderick îi aruncă o privire tăioasă.

— Chiar ești? Mă întreb pentru câtă vreme vei fi mulțumită. Probabil că răul deja a fost făcut, nu? Lui Blade nu-i scapă nimic.

— Ce rău? Tată, aș vrea să te explici mai bine.

Bărbatul o privi întrebător, cu o licărire de speranță în privire.

— Presupun că Blade nu te-a lăsat în pace azi-noapte, nu-i așa? Există posibilitatea să anulăm căsătoria?

Emily se făcu roșie ca para focului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată. Cum poți să spui așa ceva?

— Haide, acum. Nu e momentul potrivit pentru îmbujorări de fecioară. Este vorba de afaceri. Broderick părea și mai plin de speranță. Spune-mi adevărul, fato. Ai rămas neatinsă? Dacă da, atunci nu este prea târziu. Am putea să anulăm totul.

— Serios acum, tată. Stânjeneala lui Emily se transformă în iritare. Se îndreptă de spate cu mândrie. Nu voi încerca să anulez nimic. Sunt o femeie măritată foarte fericită.

— La naiba. Atunci nu mai e nicio nădejde.

— Nicio nădejde pentru ce? Ce încerci să spui?

Broderick oftă dramatic.

— Acesta e sfârșitul, copila mea dragă. Ia-ți rămas-bun de la tatăl tău iubitor, căci îl vezi pentru ultima oară.

— Nu fi ridicol. Bineînțeles că o să ne revedem. Eu și Simon vom merge la Londra după luna noastră de miere. Voi avea nenumărate ocazii de a vă vizita pe tine și pe gemeni. Mai mult ca sigur că ne vom întâlni mai des acolo decât la St. Clair Hall. La urma urmei, oricum veneați să mă vizitați doar când aveți ghinion la mesele de joc.

— Ba nu, Emily. Tot nu-ți dai seama cu ce monstru te-ai căsătorit. Blade este hotărât să rupă toate legăturile cu familia ta.

— L-ai înțeles greșit. E adevărat că a insistat să-i dai St. Clair Hall și te-a amenințat că ne va despărți ca să te forțeze să-i îndeplinești cererea. Dar și-a atins scopul. S-a făcut dreptate.

Broderick se așează obosit pe marginea fântânii.

— Nu-l cunoști, Emily. Recâștigarea casei a fost doar începutul. Nu-și va găsi odihna până nu-l va fi distrus și pe ultimul Faringdon.

— Tată, dacă te îngrijorezi din pricina finanțelor, nu ai de ce. Sunt sigură că Blade va fi mulțumit de răzbunarea lui. S-ar putea să nu fie de acord cu vreo cerere extravagantă din partea ta, dar cu siguranță nu va obiecta dacă voi continua să mă ocup de afacerile tale.

— Ah, mielușica mea naivă! Pur și simplu nu înțelegi firea bestiei care te-a păcălit să-ți pui pirostriile. Și eu am sperat că ne va permite să ne continuăm relația ca înainte. A fost singurul motiv pentru care i-am acceptat oferta. Dar ieri, după ce te-a prins în laț, mi-a spus că nu te mai lasă să te ocupi de afacerile familiei Faringdon.

Emily se încruntă.

— Eu nu știu nimic despre o asemenea decizie. Nu cred că l-ai înțeles corect, tată. Cum am spus, fără îndoială că va impune anumite restricții cu privire la excesele tale financiare, dar nu te va exclude complet.

— Ce găsculiță prostuță poți să fii, copila mea dragă! Broderick dădu din cap, după care se ridică și își deschise larg brațele. S-ar putea să fie ultima dată când îți mai văd chipul dulce. Vino și sărută-l pe tatăl tău de rămas-bun. Amintește-ți de mine și de frații tăi cu bunătate, Emily. Chiar am ținut la tine.

Tânăra femeie începu să se neliniștească.

— Tată, aș vrea să nu mai vorbești prostii.

— Rămâi cu bine, draga mea. Îți doresc o viață fericită, dar mă tem că ești condamnată la fel ca restul clanului tău.

— La mijloc e o confuzie, insistă ea îmbrățișându-l șovăitor. Nu aș fi niciodată de acord să fiu despărțită pentru totdeauna de familia mea. Știi asta, iar Simon nu ar vrea să mă supere.

Broderick o strânse cu putere, ca și cum într-adevăr nu se mai aștepta să o revadă vreodată, apoi îi dădu drumul și o privi cu ochi mijiți.

— Emily, dacă într-adevăr nu vrei să ne abandonezi...

— Bineînțeles că nu vă voi abandona, îl asigură ea impulsiv. Vă iubesc pe tine și pe gemeni, tată. Doar știi asta.

— Dacă vorbești serios, dacă intenționezi să-ți îndeplinești datoria față de noi, atunci trebuie să facem unele aranjamente practice, spuse Broderick repede. Trebuie să găsim o modalitate prin care să ne administrez în continuare afacerile și să-i trimiți instrucțiuni lui Davenport. Cred că cea mai ușoară cale e să avem întâlniri secrete regulate.

— Întâlniri secrete?

— Exact. Ascultă-mă bine. Eu sau unul dintre gemeni vom găsi o modalitate de a te contacta de două ori pe lună. Atunci poți trimite instrucțiuni pentru Davenport. Va trebui să fim extrem de discreți, bineînțeles, dar cred că ne vom descurca, mai ales când vei fi în oraș. Acolo sunt mult mai multe posibilități, dacă te gândești numai la toate parcurile, teatrele și grădinile.

— Dar...

— Nu te speria, Emily. O să meargă, spuse Broderick vioi. Blade o să-și piardă interesul pentru tine în scurtă vreme. A făcut tot ce trebuia și oricum nu prea ești genul lui, nu? Reprezinți pur și simplu un mijloc ca să-și atingă scopul.

— Care scop?

— Păi, să distrugă în totalitate neamul Faringdon, bineînțeles. Dar ne vom ocupa noi de el. În curând vei petrece mult timp singură, ceea ce se va potrivi perfect planurilor noastre, nu? Lucrurile vor fi ca înainte să apară el.

Emily deschise gura să-și informeze tatăl că relația ei cu Simon era mult mai profundă și mai fericită decât își imagina el, dar înainte să-i poată explica fu întreruptă de Blade în persoană.

Privi uluită cum Simon ieși agale de după gardul viu, apoi se luminează la față.

— Excelent, v-ați întors, milord. Acum poate că vom reuși să

lămurim această neînțelegere.

Simon o ignoră, studiindu-l pe tatăl ei cu răceală.

— Am bănuیت că vei apărea mai devreme sau mai târziu, Faringdon. Ai venit să-ți iei un rămas-bun drăgăstos de la fiica ta?

Contele părea foarte mare și intimidant în costumul lui de călărie. Sub haina strâmtă se puteau ghici umerii largi și puternici, iar pantalonii îi scoteau în evidență corpul zvelt și musculos. Își pocni cravașa de vârful cizmelor negre lucioase, privindu-l cu dispreț pe oaspetele nepoftit.

Broderick Faringdon se răsuci brusc, mai întâi înfricoșat, apoi mânios.

— Ascultă, Blade. Omul are dreptul să-și ia rămas-bun de la singura lui fiică. Ieri nu mi-ai dat posibilitatea să o fac.

Simon zâmbi vag.

— N-am vrut să rămâi prin preajmă mai mult decât era absolut necesar. Dar sursele mele m-au informat azi că ai petrecut noaptea la un han din vecinătate și nu călărind spre Londra. Nu m-a surprins prea tare să aflu acum câteva minute de la noul meu majordom că Emily a primit un mesaj să meargă în grădina de sud. Mă tem că nu pot permite astfel de întâlniri clandestine, Faringdon.

Emily râse ușurată.

— Exact asta îi spuneam și eu, Simon. Știam că n-ai vrut de fapt să-i interzici să mai intre în casă. Nu avem de ce să aranjăm astfel de întâlniri când putem sta frumos în salon. Însă tata are impresia că vrei să nu mă mai vadă niciodată.

Ambii bărbați o priviră consternați, ca și când ar fi vorbit heruvimul de pe fântână.

— Probabil că nu va fi posibil să-l evităm complet pe tatăl tău, mai ales când suntem la Londra, spuse Blade. Dar nu te vei întâlni niciodată, sub nicio formă, singură cu el sau cu gemenii. În ocaziile acelea rare când suntem obligați să ne întâlnim cu familia ta, te voi însoți de fiecare dată. Ai înțeles, Emily?

— Dar, Simon... Se holbă la el, surprinsă de tonul neînduplecat al vocii sale. Nu crezi că întreci măsura? Nu văd niciun rău în a-mi vizita rudele.

— Așa e, interveni Broderick, răsucindu-se din nou spre conte. La naiba, suntem familia ei!

— Nu mai sunteți. Emily are o nouă familie acum, proclamă Simon.

Și poți fi sigur că, în calitate de soț, voi avea grijă de ea și o voi proteja de cei care ar vrea s-o exploateze.

— Fir-ar să fie, Blade, bolborosi Faringdon. N-o poți ține prizonieră.

— Nu? Simon își pocni din nou cravașa peste cizmă. Părea aproape amuzat.

Lui Emily nu-i plăcea atmosfera dintre cei doi. O speria. Își trase tatăl de mânecă.

— Te rog, nu te certa cu Simon astăzi. E luna mea de miere. Sunt sigură că totul se va rezolva. Poate că ar fi mai bine dacă ai pleca acum spre Londra.

— Ce idee excelentă, Faringdon. Simon își puse o cizmă pe marginea fântânii și mângâie absent cravașa conferind unui gest aparent obișnuit implicații amenințătoare. Ar fi cazul s-o iei din loc. Tripourile din Londra te așteaptă, nu-i așa? Va fi distractiv să văd cât timp poți rămâne membru al cluburilor din St. James.

— Să te ia naiba. Broderick părea să fie în pragul unui atac de cord. Mă ameninți că mă vei da afară din cluburi?

— Chiar deloc. Simon înlătură un strop de noroi de pe pantaloni. Bineînțeles, aș putea s-o fac. Dar nu am de ce să recurg la astfel de măsuri extreme. Vei reuși să te excluzi singur din cluburi, la fel și fiii tăi, când nu-ți vei mai putea plăti datoriile de onoare. Iar după aceea vei ajunge în stabilimentele de cea mai joasă speță, unde norocul te va părăsi și mai repede, nu crezi?

— Dumnezeu! murmură Faringdon cu răsuflarea tăiată.

Emily era de-a dreptul îngrozită, constatând că antagonismul dintre Simon și tatăl ei era mult mai adânc decât își dăduse inițial seama.

— Simon? șopti ea ezitant.

— Întoarce-te în casă, Emily. Vorbim mai târziu.

— Ba o să vorbim chiar acum.

— Bravo, Emily. Broderick își apăsă mai bine pălăria pe cap, ochii lui albaștri strălucind de mânie și frustrare. Încearcă să te înțelegi cu monstrul ăsta cu care te-ai măritat, dacă poți. Dar să nu speri că l-ai putea îmbuna în ce ne privește. Ne urăște pe toți, chiar și pe gemeni, care nu i-au făcut niciun rău. Iar dacă îi urăște pe ei, mai mult ca sigur te disprețuiește și pe tine. La urma urmei, ești și tu o Faringdon.

— Tată, nu înțelegi.

— Ești și tu o Faringdon, repetă Broderick cu ochii injectați. Să n-o uiți, Emily, când vine la tine în toiul nopții și își solicită drepturile de

soț. Gândește-te la asta când stai întinsă pe spate și el te călărește ca un armăsar.

Emily icni șocată. Duse mâna la gură și făcu ochii mari în spatele lentilelor. Niciun alt bărbat nu mai vorbise așa în prezența ei, nici măcar gemenii când o tachinau.

— Pleacă de aici, Faringdon, rosti Simon pe un ton amenințător. Își coborî piciorul de pe marginea fântânii. Acum!

— Îți doresc multă bucurie în patul conjugal, draga mea fiică, spuse Broderick sarcastic, după care se răsuci pe călcâie și plecă.

Emily vru să strige după tatăl ei, dar parcă își pierduse vocea. Rămase pur și simplu acolo, holbându-se mută în zare. În cele din urmă, Simon se apropie de ea, blocându-i priveliștea. Ochii lui erau sinistru de inexpresivi.

— Of, Simon, nu înțelege, murmură ea.

— N-aș fi chiar atât de sigur de asta. Conte o luă de braț și o duse înapoi spre casă. Cred că în sfârșit a început să înțeleagă foarte bine.

— Dar nu înțelege că relația noastră e cu totul diferită de ceea ce-și imaginează el. Aruncă o privire imploratoare înspre profilul impasibil al soțului ei. Fără cuvinte, îl îndemna să fie de acord cu ea. E îngrijorat pentru mine deoarece nu are habar de uniunea noastră specială. Nu a studiat chestiunile metafizice.

— Asta o cred. Singurele lucruri pe care le-a studiat vreodată au fost cărțile de joc. Vreau să-ți spun foarte clar că am vorbit serios acum câteva minute. Nu ai voie să fii singură cu tatăl sau cu frații tăi. Te voi însoți ori de câte ori te întâlnești cu ei, iar ocaziile respective vor fi cât mai puține posibil. Nici nu-i vei mai trimite instrucțiuni lui Davenport cu privire la aranjamentelor lor financiare.

— Simon, știu că voiai să te răzbuni pe tatăl meu, dar cu siguranță ești mulțumit cu faptul că ai redobândit St. Clair Hall. I-ai zis că n-o să mai aibă acces la mine, dar sunt convinsă că nu intenționei să duci la îndeplinire amenințarea. Nu dacă obțineai casa.

— Ce te face să crezi că redobândirea casei mă satisface pe deplin? Tatăl tău a vândut toate pământurile familiei. Nimic nu poate înlocui proprietățile pe care le-am pierdut. Și nimic nu poate compensa faptul că tatăl meu s-a împușcat din cauza lui Faringdon. Nimic nu poate compensa faptul că din aceeași pricină starea mamei mele s-a deteriorat tot mai tare, până când a murit. Nimic nu poate compensa faptul că tatăl tău mi-a distrus familia.

Emily fu uluită de profunzimea mâniei și amărăciunii din vocea lui Simon. Nu mai arătase niciodată emoții atât de intense. Pentru prima dată, intui că sentimentele pe care le nutrea Simon față de familia ei nu se rezumau la nevoia de a-și face dreptate.

— Înțeleg și îmi pare sincer rău, spuse ea rapid. Sunt sigură că știi asta. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Are de-a face cu părinții noștri, nu cu noi. Au fost faptele unei generații precedente. Acum că ai din nou St. Clair Hall, trebuie să renunți la trecut, altfel va continua să te chinuiască. Simon, trebuie să privești la viitor.

— Serios? Și, mai exact, la ce-ar trebui să mă gândesc când privesc la viitor? Întrebă el sec.

Emily inspiră adânc.

— Ei bine, ar fi relația noastră, sugeră ea ezitant. După cum ai subliniat chiar tu noaptea trecută, împreunarea fizică ne-a permis s-o aprofundăm. Împărtășim ceva foarte special. Ar fi momentul să dai la o parte tristețea și să te delectezi cu metodele noastre extinse de comunicare.

El o privi, cu sprâncenele arcuite într-un amuzament glacial.

— Îmi sugerezi să renunț la restul răzbunării împotriva familiei tale de dragul bucuriilor din patul conjugal?

Emily era tot mai deconcertată. O presimțire intensă o străbătu când îl privi prin ochelari. Dintr-odată părea foarte periculos; grădina de sud fusese cotropită de un dragon care își căuta prada.

— Noaptea trecută ai spus că pentru noi plăcerile conjugale vor fi unice, șopti ea. Mi-ai spus că vor fi conectate la pasiunile pure și nobile din tărâmul metafizic. Că unirea noastră a avut loc atât pe plan transcendental, cât și fizic. Cu siguranță o astfel de relație e foarte specială și ar trebui cultivată și prețuită, nu, milord?

Ochii aurii ai lui Simon fulgerară de mânie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emily, nici măcar tu nu poți fi atât de naivă. Ce s-a întâmplat între noi azi-noapte nu are nimic de-a face cu vreun afurisit de plan transcendental. A fost vorba pur și simplu de poftă.

— Simon, doar nu vorbești serios. Chiar tu mi-ai explicat legătura dintre tărâmul fizic și cel metafizic. Se îmbujoră, dar nu își coborî privirea. Știa că se lupta pentru ceva foarte important. Pasiunile noastre sunt transcendente prin natură. Mai ții minte cum mi-ai zis că împreunarea din lumea fizică avea să ne amelioreze comunicarea pe

tărâmul metafizic?

— Emily, ești o femeie inteligentă din multe puncte de vedere...

Ea zâmbi tremurător.

— Mulțumesc, Simon.

— Dar uneori vorbești ca și când ai fi complet sărită de pe fix. Ți-am spus toate prostiile alea despre legătura mistică dintre tărâmul fizic și cel metafizic doar ca să te scap puțin de temerile tale feciorelnice. Temeri absolut firești, de altminteri, ținând cont de lipsa ta de experiență.

— Nu mi-a fost frică să fac dragoste cu tine, milord. Și nu sunt complet lipsită de experiență, dacă bine îți amintești.

— Ba bineînțeles că erai neliniștită, se răsti el. Era evident. Miresele calme nu le lasă bilețele mirilor lor. Așteaptă în pat, unde ar trebui să fie. Cât despre experiența ta cu care te fălești atât, draga mea, e de toată jena. Nu ești deloc o femeie versată. Dacă ai fi avut cu adevărat vreo idee despre relațiile dintre bărbați și femei, m-ai fi așteptat în patul tău azi-noapte, nu scriind în jurnal.

— Dar, Simon, ți-am explicat că eram îngrijorată pentru tine. Nu voiam să te simți obligat în vreun fel să-ți îndeplinești sarcinile.

Contele creștă aerul cu cravașa, retezând două narcise.

— Fir-ar să fie, femeie. Erai îngrijorată pentru că nu aveai habar ce-o să ți se întâmple și așa ai inventat prostia aia ridicolă cum că nu vrei să-mi impui ceva. Adevărul gol-goluț, Emily, e că trebuia să te liniștesc; prin urmare, ți-am spus ce voiai să auzi.

Ea își mușcă buza.

— Deci m-ai mințit când mi-ai zis că vrei să îmbunătățim comunicarea noastră metafizică?

— Emily, am făcut ce trebuia să fac ca să-ți calmez temerile de mireasă. Am dus la bun sfârșit lucrurile într-un mod rezonabil și acum nu mai există nicio posibilitate de anulare a căsătoriei.

— Asta-i tot ce te-a interesat? Să te asiguri că nu vor fi motive să se anuleze căsătoria azi? Întrebă ea încet. Nu ți s-a părut că noaptea trecută am fost aruncați amândoi pe țărâmul auriu și transcendental al dragostei?

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, vrei să încetezi cu balivernele astea despre dragoste și metafizică? M-am săturat de prostiile tale romantice. E o căsnicie, nu un vers dintr-un poem epic. E timpul să înfrunți realitatea. Nu mai ești o Faringdon. Acum ești

nevasta mea. Vom reuși să avem o relație confortabilă dacă n-o să uiți asta nicio clipă.

— Nu prea cred că voi uita, Simon.

— Asigură-te că nu o vei face, spuse el fixând-o cu ochii auri. Emily, e timpul să înțelegi că pretind de la tine un lucru mai presus de orice altceva.

— Dragostea mea? Emily constată cu amărăciune că în sufletul ei mai ardea o licărire de speranță.

— Nu, Emily, replică Simon brutal. Ceea ce îți cer – ceea ce voi obține de la tine indiferent de costuri – este loialitatea ta absolută și neșovăielnică. Acum ești contesa de Blade. Ești o Traherne. Nu mai ești o Faringdon. Ai înțeles?

Ultima licărire de speranță muri.

— Te-ai exprimat foarte clar, milord.

Tânăra femeie se răsuci de lângă bărbatul pe care îl iubea din toată inima și se îndreptă singură spre casa impunătoare. Își înfrână imboldul de a se uita înapoi peste umăr când intră pe ușă. Lacrimile îi ardeau ochii în timp ce urcă grăbită spre dormitorul ei.

Evident, trebuia să plece. Visurile i se năruiseră. Nu putea rămâne acolo ca soția lui Simon. N-ar fi făcut decât să-și bată joc de pasiunile ei pure și nobile.

Ar fi fost absolut de neconceput să se uite la Simon în fiecare zi știind că acesta nu simțea nimic pentru ea. Și mai inimaginabil era ca el să o viziteze noaptea și, așa cum se exprimase cu atâta cruzime tatăl ei, să o încalece ca un armăsar.

Lacrimile i se revărsară printre gene la acest ultim gând. Trebuia să plece imediat. Emily se grăbi în dormitor și începu să aleagă hainele pe care să le ia cu ea când avea să fugă de la St. Clair Hall.

capitolul 9

Simon privi din nou la pendula din bibliotecă, plimbându-se încoace și încolo prin fața acesteia. Era aproape ora șase și Emily încă nu coborâse să i se alăture pentru un pahar de sherry înainte de cină.

Începea să-și dea seama că o zguduise amarnic în dimineața aceea.

Era o creatură extrem de romantică, de-a dreptul dependentă de finalurile fericite.

Simon își pierdea rareori cumpătul. Se mândrea cu faptul că își controla perfect pasiunile, însă ceva se rupsesse în interiorul lui atunci când se întorsese de la călărit ca să o descopere pe proaspăta lui mireasă întâlnindu-se pe ascuns cu Broderick Faringdon.

Imaginea aceasta, împreună cu emoțiile amestecate care îl măcinau din noaptea nunții, fuseseră mai mult decât suficiente ca să-i aprindă flăcările mâniei.

Privi la sherry-ul auriu din pahar și își aminti cum Broderick Faringdon avusese tupeul de a-i cere lui Emily să-i administreze în continuare afacerile în secret.

Nenorocitul. Oare chiar credea că putea să scape cu astfel de șiretlicuri? se întrebă Simon. Bineînțeles că da. Faringdonii erau niște oameni vicleni și prefăcuți, care ar fi încercat orice tertip dacă sperau că pot scăpa neprinși. Dar fiica lor, care era un geniu în materie de finanțe, îi aparținea acum lui, iar Simon știa cum să-și protejeze posesiunile.

La nuntă îi făcuse plăcere să-l informeze pe Faringdon că nu avea de gând să-i permită lui Emily să-i mai gestioneze averea. Fusese extrem de satisfăcător să vadă expresia de pe chipul vechiului său dușman când trăsese de momeala cu care îl ademenise în ultimele câteva săptămâni.

Era atât de tipic pentru Broderick Faringdon să vină să-și bage nasul chiar a doua zi după ce-și pierduse fiica atât de valoroasă, să vadă dacă mai putea salva ceva din dezastru.

Simon oftă. Și atât de tipic pentru Emily să nu priceapă că noul ei soț intenționa să-și ducă răzbunarea până la capăt.

Ba chiar avusese tupeul să-i spună că trebuia să renunțe la trecut și să lucreze la crearea unei uniri pure, romantice, transcendente cu ea.

Din păcate, constată el, soția lui chiar credea toate prostiile alea despre dragostea la un nivel superior. Avusese nevoie de o doză de realitate, iar el, pierzându-și în mod neașteptat cumpătul, i-o administrase.

Totuși, fusese răutăcios din partea lui să-i distrugă ideile siropoase cu atâta cruzime. Pe de altă parte, nu prea avusese de ales. După ce îl văzuse pe Faringdon în grădină, fusese obligat să-i prezinte foarte clar lui Emily situația în care se afla.

Nu mai era o Faringdon. Acum era soția lui și trebuia să-și asume acest lucru. Nu avea legătură cu minunile romantice ale planului metafizic. Toată ideea era să-i ofere soțului loialitatea sa deplină și neclintită. Simon nu vedea niciun motiv pentru care să nu pretindă de la Emily același grad de loialitate pe care îl cerea fiecărui angajat.

Privi din nou iritat la ceas, apoi trase de sfoara de catifea a clopoțelului.

Duckett apărură aproape instantaneu, cu o expresie mai serioasă ca de obicei.

— Da, milord?

— Trimite pe cineva sus să vezi ce o reține pe doamna Blade.

— Imediat, milord. Majordomul se retrase închizând ușa de la bibliotecă.

Simon urmări pe cadran cum se scurgeau chinuitor minutele. Se întrebă dacă Emily avea să fie una dintre acele femei enervante care izbucneau în hohote de plâns și se refugiau în pat ținând la nas sticlă cu săruri de amoniac ori de câte ori bărbatul lor punea piciorul în prag. Dacă da, avea să afle curând că nu intenționa să permită astfel de manifestări excesive ale sensibilității feminine.

Se deschise ușa bibliotecii. Duckett rămase în prag, arătând ca și când ar fi fost pe punctul de a anunța un deces în familie.

— Ei bine, Duckett?

— Domnule, cu tot regretul trebuie să vă informez că doamna nu e acasă.

Simon se încruntă și privi pe fereastră.

— Se plimbă prin grădină la ora asta?

— Nu, milord. Duckett tuși ezitant. Știți, este dificil de explicat. Se pare că doamna a comandat trăsura în această după-amiază, după ce ați plecat să-l vizitați pe lordul Gillingham. Din câte am înțeles, se ducea la surorile Inglebright. L-a trimis pe Robby înapoi, cu trăsura cu tot, spunând că va merge pe jos până acasă, dar încă nu s-a întors.

— Dumnezeu mare! Tocmai azi are de gând să discute poezii romantice cu prietenele ei? Dar este în luna de miere.

— Într-adevăr, milord.

Simon înjură.

— Trimite pe cineva la Rose Cottage s-o aducă acasă.

Duckett tuși din nou discret.

— Mă tem că asta nu e totul. Robby spune că doamna purta o rochie

de voiaj și avea două genți destul de mari.

— Ce naiba încerci să-mi spui, Duckett? Simon era alb ca varul.

— Domnule, cred că ați vrea să discutați cu slujnica ei, Lizzie, îi sugeră majordomul.

— De ce-aș vrea să fac asta?

— Fata stă și plânge în camera ei; se pare că are un bilețel pe care trebuie să vi-l dea dumneavoastră.

Simon nu avea nevoie de puteri mintale aparte ca să ghicească adevărul: mireasa lui de nici douăzeci și patru de ore fugise.

— Adu-o imediat pe slujnică, Duckett. Și trimite pe cineva la grajduri să-l pregătească pe Lap Seng. Vreau să plec în cincisprezece minute.

— Prea bine, milord. Îngăduiți-mi să spun că personalul își face griji pentru siguranța doamnei. Acuzația nerostită pluti prin cameră. În mod evident, noul stăpân de la St. Clair Hall era învinuit pentru că rănisese sensibilitatea soției sale și o făcuse să fugă de acasă.

— Mulțumesc, Duckett. O voi informa de preocuparea voastră cât mai curând posibil.

„Doamna, se gândi Simon feroce în timp ce majordomul închise ușa, ar face bine să se pregătească de a-i fi rănită nu doar sensibilitatea când o ajung eu din urmă.“

Cum de îndrăznise să fugă așa? Acum îi aparținea lui. În plus, ea propusese această înțelegere. Ar fi fost cazul s-o respecte.

Emily stătea în mijlocul cămăruței de la han, cu lucrșoarele ei amărâte la picioare, gata să izburnească iarăși în plâns. Era extenuată, flămândă și nu se simțise niciodată atât de pierdută sau singură în viața ei.

Acum avea să fie nevoită să petreacă noaptea în cotețul acela minuscul care părea să nu fi fost curățat sau aerisit cum trebuie de ani de zile. Era sigură că putea să simtă izul acid de trup masculin pe care-l emanau așternuturile îngălbenite.

Nu mai călătorise până atunci cu diligența, iar lipsa confortului o uimise. Fusese strivită între un domn masiv care sforăise tot drumul și un tânăr plin de coșuri care îi tot aruncase ocheade. De două ori fusese nevoită să-și folosească săculețul pentru a-i împinge mâna de pe genunchiul ei.

Singura consolare consta în gândul că a doua zi ajungea la Londra.

Tatăl și frații ei aveau să fie fără îndoială surprinși să o vadă, însă era sigură că aveau s-o întâmpine cu brațele deschise. Nu aștepta cu nerăbdare să i se spună că se făcuse de râs, bineînțeles, dar n-avea ce face. Ar fi trebuit să asculte de familie, nu de inima ei romantică.

Se aplecă, ridică gențile grele și le puse pe pat. Fiecare lucru la rândul lui. Îi era incredibil de foame și știa că trebuia să-și păstreze forțele. Își adună curajul pentru a cina în sala de mese a hanului.

Câteva minute mai târziu coborî ezitant scările, pe deplin conștientă că doamnele nu călătoreau niciodată singure decât dacă erau extrem de sărace. Risca să dea de necazuri dacă apărea în sala de mese fără o escortă sau slujnică. Dar n-avea ce face. Nu mai suporta să rămână nici măcar un minut în cămăruța aia nenorocită. Poate că avea să primească invitația de a se alătura unui grup de călători în care să fie și femei. La urma urmei, acum era contesă.

Prima persoană pe care o văzu corespundea întocmai așteptărilor sale: o tânără atrăgătoare, bine îmbrăcată, provenind evident dintr-o familie bună. Emily răsuflă ușurată. Avea să se prezinte, să-i explice că și ea călătorea singură și să-i propună să cineze la aceeași masă. Totul avea să fie bine.

Se apropie încet, însă văzu șocată că necunoscuta avea ochii suspect de roșii, fapt care indica că plânsese de curând. Își ținea mâinile fine strâns încheștate în poala rochiei scumpe de voiaj. Evident, în seara aceea se aflau mai multe femei cu inima frântă prin zonă.

— Mă scuzați, domnișoară, spuse Emily ezitant. Observ că sunteți singură și mă întrebam dacă ați dori să stăm la aceeași masă. Mă numesc Emily Faringdon... se opri, apoi adăugă conștiincios: Traherne. Nu considera că era necesar să se laude cu titlul abia dobândit. Era contesă doar de o zi și încă nu-și intrase în rol.

Tânăra blondă, drăguță, care nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, o privi speriată. Peste o clipă, o ușurare la fel de mare ca a lui Emily străluci în ochii ei umezi.

— Vă rog din suflet să luați loc, domnișoară Faringdon-Traherne, o imploră ea. V-aș fi foarte recunoscătoare. Privi frenetic prin sala aproape goală și adăugă încet: Mă numesc Celeste Hamilton.

— Încântată de cunoștință, domnișoară Hamilton. Călătoriți spre Londra? Emily se așeză vizavi de noua ei prietenă.

— Londra? Doamne sfinte, nu, izbucni Celeste. Începu să plângă și căută rapid în săculețul de mână după o batistă deja mototolită. Aș

vrea ca lucrurile să stea astfel. Of, domnișoară Faringdon-Traherne, sunt atât de nefericită! Am făcut o greșeală îngrozitoare. Mă tem că mă îndrept spre Gretna Green.

Emily era uimită.

— Te măriți în secret?

— Da. Celeste își suflă nasul în batistă.

— Dar ești singură, domnișoară Hamilton. Nu înțeleg. Unde e viitorul dumitale soț?

— Se ocupă de trăsură și de cai. Am făcut un accident și ne-a căzut o roată. Se va întoarce în orice clipă. Sinceră să fiu, am fost foarte bucuroasă când s-a întâmplat accidentul. Începusem să-mi dau seama că am făcut o eroare gravă de judecată. L-am privit ca pe o cale de scăpare din această situație.

— Dar nu a mers? Întrebă Emily.

Celeste își suflă grațios nasul în batistă și clătină ușor din cap.

— Nevil spune că ne vom continua drumul imediat ce reparăm roata, dar vom ajunge la graniță abia mâine. Nu voi mai putea evita căsătoria, din moment ce reputația îmi va fi ruinată. Ce să fac? Acum știu că de fapt nu-l iubesc. Oftă din rărunchi. Sinceră să fiu, nici nu-mi mai place așa de mult de el. Nu e așa cum credeam că e. Dar voi fi legată de el tot restul vieții mele. Iar părinții mei vor suferi atât de mult! Of, domnișoară Faringdon-Traherne, aș prefera să mor decât să-mi înfrunt soarta.

— Draga mea domnișoară Hamilton, ai toată compasiunea mea. Emily se întinse peste masă și o bătu afectuos pe Celeste pe mână. Știu exact prin ce treci, înțeleg totul, inclusiv tragedia unei căsătorii prost gândite. Dar nu-ți face griji. Destinul ți-e mai prielnic decât mi-a fost mie.

Celeste o privi năucită.

— Ce vreți să spuneți?

Emily îi zâmbi liniștitor.

— Nu e clar? Mă ai pe mine. În noaptea asta vom împărți camera, iar dimineață ne vom continua drumul spre Londra împreună. Fără îndoială că părinții dumitale vor fi cam furioși, dar reputația îți va rămâne intactă deoarece toată lumea va ști că ai avut o însoțitoare peste noapte. Se aplecă în față și adăugă pe un ton conspirativ: De fapt, eu sunt contesă. Contesa de Blade, lucru care s-ar putea să fie extrem de util în circumstanțele de față. Te voi putea susține în diverse

moduri.

Celeste se holbă la ea speriată și uimită.

— Se zvonea că s-a însurat. Chiar sunteți contesa de Blade?

Emily dădu din cap posomorâtă.

— M-am căsătorit abia ieri, dar răul a fost făcut.

— Sfinte Sisoe! Nu am făcut niciodată cunoștință cu Blade, dar l-am auzit pe tata vorbind despre soțul dumneavoastră. Are reputația unui tip foarte enigmatic. Îmi amintesc foarte bine cum tata i-a zis odată mamei că Blade este un bărbat extrem de periculos dacă-l înfurii. Celeste îi mărturisi încet: Se spune că a petrecut ani de zile în Indiile de Est și a dobândit niște idei ciudate pe-acolo.

— Cine spune asta?

— Tinerele bune de măritiș, bineînțeles. Sunt toate îngrozite de el. Mai ales Lucinda Canonbury, nepoata lordului Canonbury. Chiar a leșinat o dată când Blade a apărut într-o sală de bal unde se întâmpla să fie și ea. A căzut jos de cum l-a văzut, din câte mi s-a povestit. Probabil s-a temut că ar fi putut s-o invite la dans.

Emily strâmbă din nas.

— Ce prostie! Blade nu ar dansa niciodată cu o femeie slabă de înger.

— Lucinda Canonbury nu e singura înspăimântată de el. Mai multe tinere și-au exprimat temerea că Blade le-ar cere în căsătorie și părinții lor nu vor putea refuza. Se pare că este extrem de intimidant. Vor fi foarte ușurate când se va confirma că s-a însurat.

— Ha! Manifestările de ușurare vor fi doar o prefăcătorie, replică Emily cu îndârjire, fără a se întreba de ce se simțea obligată să-i ia apărarea contelui. Pun pariu că toate tinerele erau fascinate de el și vor fi dezamăgite în secret să audă că s-a căsătorit. Oricum, te rog să nu-mi spui Lady Blade. Nu mă prea simt ca o contesă. Spune-mi Emily.

— Dar dacă te-ai măritat ieri, unde e soțul tău? Se ocupă de cai? Doamne sfinte, Lady Blade – adică, Emily – probabil că ești în luna de miere.

— Nu, spuse Emily tristă. Luna mea de miere a ajuns la capăt. O noapte de extaz transcendental care s-a încheiat în zori. Șovăi, apoi adăugă sincer: Ei bine, o noapte de extaz aproape transcendental. Trebuie să recunosc, evenimentul nu a fost chiar ceea ce sperasem eu că va fi. Însă nu despre asta vorbim acum.

— Dar de ce o singură noapte?

Emily se gândi rapid. Își dădu seama că nu-l putea umili pe Simon spunându-i lui Celeste adevărul despre el.

— Mă tem că o răsturnare de situație tragică ne-a despărțit.

— Cerule! șopti Celeste. Cât de îngrozitor!

— Într-adevăr. Dar nefericirea mea va fi salvarea ta, o anunță Emily brusc, grăbindu-se instinctiv să preia controlul asupra situației. Vei avea o însoțitoare respectabilă până te întorci în siguranță în sânul familiei tale, astfel că reputația ta va fi nepătată.

Chipul încântător al lui Celeste începu să se lumineze, însă peste o clipă se posomori din nou.

— Să nu-l uităm pe Nevil. Nu-l cunoști, Emily. Din cât se pare, nu-l cunoșteam nici eu. E cât se poate de afurisit și a devenit foarte insistent să ne căsătorim. Asta e, tata avea dreptate. Nevil a plănuțit de la bun început să se însoare cu mine din cauza moștenirii mele. Iar eu am avut încredere în el.

Inima lui Emily zvâcni de compasiune.

— Știu exact cum te simți, dar nu trebuie să-ți faci griji cu privire la Nevil.

— Nu înțelegi. E puternic și are un temperament îngrozitor. Nu mi-am dat seama până la accident cât de depravat poate fi. Mi-e frică, Emily. Mă va târî după el când se întoarce și nu-l vei putea opri.

Contesa de Blade aruncă o privire spre ușă.

— Știu cum facem. Urcăm imediat în camera mea și ne încuiem pe timpul nopții. Poate reușesc să o conving pe soția hangului să ne trimită niște mâncare. Haide, trebuie să ne grăbim înainte să se întoarcă Nevil.

Emily se ridică și porni spre ușă. Celeste tresări speriată, apoi se grăbi după ea. Emily se opri în hol doar cât să o implore pe soția hangului să le trimită o gustare rece în cameră, după care ambele femei o zoriră pe scări.

Mâncarea sosi câteva minute mai târziu. Nu prea era nimic apetisant pe farfuria cu două bucăți de plăcintă cu vânat, niște pâine și brânză. Cu toate acestea, Emily și noua ei prietenă se repeziră să se înfrupte.

Temutul Nevil sosi nu mult după ce-și terminară gustarea spartană. Se auzi o bătaie furioasă în ușa încuiată, primul semn că bărbatul nu accepta ca planurile să-i fie dejucate.

— Celeste, știu că ești acolo! Ce naiba se întâmplă aici? Ieși imediat,

răcni el prin ușa.

— Pleacă, Nevil. Ți-am spus că nu te mai vreau de soț, îi strigă Celeste. Nu ești așa cum credeam eu.

— Ba ai să te măriți cu mine, ticăloaso! Doar nu m-am zbatut degeaba. Oricum, e prea târziu să te mai răzgândești, prostuțo. Dacă nu ne căsătorim, reputația ta va fi distrusă, așa cum bine știi. Ieși imediat de acolo. Nevil începu să izbească în ușă.

— Doamne sfinte! Celeste se holbă îngrozită la panoul de lemn care se zgâlțâia din toate încheieturile.

— Dacă nu ieși chiar în clipa asta, îl aduc pe hangiu să deschidă cu cheia, o amenință Nevil. Ușa se cutremură din nou sub atacul cizmei lui. Deschide, cățea proastă ce ești!

Emily, conștientă că ușa avea să cedeze, trecu la acțiune și înșfăcă un scaun.

— Ajută-mă să pun asta sub mâner, îi ceru ea lui Celeste.

Tânăra, cu ochii înecați în lacrimi, apucă scaunul în timp ce bătăile în ușă continuau cu o intensitate înnebunitoare pe fundalul amenințărilor proferate de Nevil, care o informa ce avea de gând să-i facă imediat ce avea să devină soțul ei.

— Nu-i acorda atenție, zise Emily gâfâind. Începu să împingă un cufăr greu lângă scaun.

— Va sparge ușa! Celeste își ținu respirația, palidă și îngrozită.

— Nu cred că va reuși. Totuși, Emily privi neliniștită spre ușă. Nu părea prea trainică, chiar și cu scaunul și cufărul din fața ei. Poate c-ar trebui s-o mai proptim cumva, șopti ea.

— Nu mai e nimic în afară de pat.

— Luată-ar naiba, cățea! strigă Nevil. Să știi că pun biciul pe tine când te scot de-acolo. M-ai auzit, netoato? Biciul, ți-o jur! Vedem noi dacă mă mai sfidezi după ce simți curelele pe piele.

Apoi o altă voce străbătu holul: sumbră, intimidantă și emanând un calm rău-prevestitor.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Emily, care apucase un vâtrai, în caz că lemnul ceda, se răsuci și se holbă la ușa încuiată, ținându-și respirația.

— Este Simon.

— Simon? Celeste o privi derutată. Cine-i Simon?

— Soțul meu. Emily îi zâmbi plină de ușurare. Nu te teme, se va ocupa de tot.

— Dar ai spus că ați fost despărțiți în mod tragic, îi aminti Celeste.
— Asta-i cu totul altceva, spuse nonșalant Emily fluturând vătraiul. Important e că se va ocupa de Nevil pentru tine.

— Da? Celeste părea extrem de nesigură. De ce s-ar deranja s-o facă?

— Blade este foarte nobil și galant din fire, o asigură Emily.

Vocea lui Nevil se auzi mai tare pe hol.

— Nu-ți vârî nasul unde nu-ți fierbe oala, i se adresă el lui Simon pe un ton jignit. Logodnica mea s-a închis în camera asta cu altă femeie. Nu plec până n-o scot pe Celeste de-acolo.

— După spusele hangiului, cealaltă femeie e soția mea, îl informă contele glacial. Îndepărtează-te de ușă sau îți frâng naibii gâtul.

— Cine naiba te crezi să-mi dai ordine? cârâi Nevil. Nu voi tolera niciun amestec. Sunt în drum spre graniță și ți-aș fi recunoscător dacă... Ce naiba?

Emily se luminează când auzi țipătul ascuțit cu care își încheie Nevil întrebarea. Fu urmat de un urlat și o bufnitură puternică. Lăsă din mână vătraiul și se întoarse mândră spre Celeste.

— Ți-am spus că Simon se va ocupa de Nevil.

— Emily? se auzi vocea uimitor de calmă a lui Simon de cealaltă parte a ușii. Ești acolo?

— Da, Simon, sunt aici. Emily se grăbi spre ușă.

— Deschide imediat. M-am săturat de prostia asta.

— O clipă, Simon, îi strigă ea, îndepărtând scaunul.

— Nu pare prea încântat să te găsească după ce ați fost despărțiți în mod tragic, observă Celeste crispată.

— Nimicuri. În orice caz, dacă nu deschid ușa, poți fi sigură că va găsi o modalitate de a o sparge mult mai eficientă ca a lui Nevil al tău.

— Of, Emily, sărăcuța de tine. Pare o fiară în toată regula.

— Un dragon, de fapt. Emily se opinti și, în cele din urmă, izbuti să mute scaunul și cufărul din fața ușii. Trase grăbită ivărul și după câteva secunde deschise ușa cu un zâmbet triumfător. Simon o aștepta în ținuta de călărie, murdar de noroi din cap până-n picioare. Avea o înfățișare calmă și pe deplin controlată, cu excepția flăcărilor din ochii aurii.

— Ei bine, Emily?

Tânăra femeie nu ezită. Se aruncă fără ezitare în brațele lui.

— Simon, ne-ai salvat. I-am spus lui Celeste că o vei face.

Simon ezită, evident surprins de primire, apoi o cuprinse în brațe, strângând-o atât de tare că nu mai putea respira. Emily fu înghițită preț de un minut sau două de faldurile pelerinei. Când reuși în sfârșit să iasă dintre ele și se uită de-a lungul coridorului, văzu un tânăr ghemuit pe podea.

— O, excelentă treabă, Simon. Își ridică privirea aprobatoare spre soțul ei. L-ai aranjat, nu glumă pe nenorocitul ăla. E mort?

Simon ridică o sprânceană văzându-i expresia plină de anticipare.

— Ești o micuță însetată de sânge, nu-i așa? Ciudat. Nu mi-am dat seama. Nu, nu e mort. Dar cred că nu va mai lovi nicio ușă pentru o vreme.

O altă voce răsună din capul scărilor.

— Domnule, domnule, ce-i cu toată agitația asta? Hangiul veni grăbit, frângându-și mâinile. Țsta e un stabiliment respectabil. Nu permit încăierări pe holuri. Ceilalți oaspeți vor fi cât se poate de enervați de zgomot.

Simon îi aruncă omulețului o privire ucigătoare.

— În stabilimentele respectabile, tinerele de familie bună nu sunt forțate să-și baricadeze ușile.

Hangiul își mută privirea de la Emily la Celeste, care se uita pe furiș din dormitor.

— Ei bine, Înălțimea Voastră, în privința asta, niciuna nu călătorea cu o însoțitoare sau slujnică, făcându-mă să cred că nu sunt de familie atât de bună, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Privirea lui Simon deveni și mai periculoasă.

— Evident ai făcut niște presupuneri foarte prostești. Doamna este soția mea, iar cealaltă doamnă e o prietenă. Au aranjat să se întâlnească aici și să mă aștepte. Am întârziat din cauza vremii. Poate ai observat că e furtună afară.

— Da, Înălțimea Voastră, conveni imediat hangiul. Plouă cu găleata, așa-i.

Simon zâmbi vag.

— Mă așteptam ca soția și prietena dânzei să fie în siguranță și să se simtă confortabil aici cât timp mă ocupam de treburile mele.

Hangiul părea mai chinuit ca oricând. Privirea lui neliniștită trecu de la Emily, care îi zâmbea superior, la Nevil cel tăcut și nemișcat.

— Îmi cer iertare, milord. Nu am înțeles bine situația. Evident s-a făcut o greșală.

— Neîndoielnic. Simon dădu scurt din cap spre bărbatul de pe podea. Sugerez să-l luați chiar acum de aici.

— Da, Înălțimea Voastră, mă ocup imediat de asta. Hangiul se întoarse să-și cheme slujitorul. Owen, treci aici și dă-mi o mână de ajutor, băiete. Iute.

Simon privi peste capul lui Emily în cameră, unde Celeste se foia derutată. Miji ochii gânditor, după care i se adresează soției sale:

— Acum, ce-ar fi ca tu și prietena ta să coborâți și să-mi explicați ce se întâmplă aici?

— Bineînțeles, Simon. Emily radia. De fapt, e foarte simplu.

— Cumva, îmi vine greu a crede. Te rog, nu mă face să aștept mult. Simon o luă spre scări, mantaua răsucindu-se în jurul lui ca o pelerină elegantă.

— Da, Simon. Coborâm imediat, îi strigă Emily, dar el era deja pe trepte și nu se deranjă să-i aprecieze supunerea. Soția lui intră în cameră și o găsi pe Celeste holbându-se cu ochii cât cepele. Batista din mâna ei era toată mototolită. Ce s-a mai întâmplat acum?

— Mă tem că soțul tău e foarte furios, murmură Celeste încet. Poate că mă va învinui pe mine că te-am băgat în situația asta.

— Pentru numele Cerului, Celeste. Simon n-are nimic cu tine. E foarte corect și onorabil. În curând vom lămurii totul. Totuși, cred c-ar fi mai bine să facem cum ne-a poruncit. Ești gata să cobori?

— Da. Celeste își tamponă ochii cu batista. Mi-aș dori ca mama să fi fost aici.

— Ei bine, nu e, așa că va trebui să răzbim prin forțe proprii. Lasă explicațiile pe seama mea. Mă pricep destul de bine la lucruri de genul acesta. Emily își îndreptă ochelarii, își aranjă ținuta și se îndreptă spre scări.

Simon le aștepta într-un separeu. Își dăduse jos mantaua și pălăria și stătea în fața focului, cu o halbă de bere în mână. Se ridică politicos când intrară cele două doamne.

Emily se grăbi să o prezinte cum se cuvine pe Celeste, care părea extrem de agitată. Urmă o pauză voită, înainte ca Simon să reacționeze.

— Fiica lui Northcote? murmură el într-un final, privind-o pe sub pleoape. Celeste încuviință tăcută. Emily începu să întrebe de ce îi spusese că numele ei de familie era Hamilton, dar contele luă iarăși cuvântul. Fugeai spre Gretna Green? o întrebă el pe Celeste. Îmi imaginez că tatăl tău va avea ceva de spus pe seama asta.

Celeste își coborî privirea.

— Da, milord. Probabil că da.

Emily se încruntă la Simon și își îmbrățișă prietena liniștitor.

— Nu te teme, Celeste. Blade va vorbi cu tatăl tău și totul va fi bine.

— Așa voi face? Simon luă o înghițitură de bere și își privi soția peste gura halbei. Și ce sugerezi tu să-i spun marchizului?

Emily clipi.

— Marchiz?

— Noua ta prietenă e fiica mai mare a marchizului de Northcote.

— O! Cred că am auzit despre el.

— Fără îndoială. E unul dintre cei mai bogați și mai influenți bărbați din Londra. Și presupun că e pe urmele fiicei lui.

Celeste izbucni din nou în lacrimi.

— Tata nu mă va ierta niciodată.

— Ba bineînțeles că o va face, o încurajă Emily. Ți-am mai spus, Blade îi va explica totul.

— În momentul de față nu mă prea interesează să-i explic ceva lui Northcote, zise Simon. De fapt, aștept eu însumi câteva explicații, doamnă.

Emily își mușcă buza inferioară.

— Ai primit bilețelul meu?

— Da, doamnă, am primit bilețelul tău. Totuși, îl vom discuta mai târziu, între patru ochi.

— Ah. Da, bineînțeles. Emily nu era sigură că-i plăcea ideea, dar înainte să mai spună ceva, se auzi agitație în hol. Câteva secunde mai târziu, pe ușa micului salon intrară un bărbat pe la patruzeci și cinci de ani, cu trăsături patriciene, și o femeie brunetă distinsă, îmbrăcată într-o rochie de voiaj extrem de elegantă.

— Mamă! Celeste izbucni iarăși în plâns și fugi spre nou-venită, care o strânse la piept. Mamă, îmi pare atât de rău!

— Fiica mea dragă, mi-am ieșit din minți de grija ta. Ești bine?

— Foarte bine, mamă, mulțumită lui Lady Blade. Celeste se trase din brațele mamei ei și îi zâmbi printre lacrimi lui Emily. M-a salvat de la o soartă îngrozitoare, mamă. Îi datorez mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Marchiza de Northcote se uită șovăitor la Emily. În privirea ei se putu citi o oarecare vigilență.

— Regret că nu am fost prezentate cum se cuvine, Lady Blade, rosti

ea demn. Însă am sentimentul că vă sunt îndatorată pe vecie.

— Nici nu se pune problema, Lady Northcote, spuse Emily vioaie. Nu îmi sunteți deloc îndatorată.

În ochii marchizei apărură o sclipire de ușurare. O privi din nou pe fiica ei și apoi din nou pe Emily.

— Atunci, totul e bine?

— Foarte bine, doamnă. Emily chicoti încet. Celeste a avut parte de o aventură, dar nu s-a întâmplat nimic, iar Blade s-a ocupat de Nevil pentru dumneavoastră.

Marchizul de Northcote se uită pe sub sprâncene la Simon. Vorbi pentru prima dată, încă și mai precaut decât soția lui.

— Blade.

Simon îl salută din cap neprotocolar.

— Northcote.

— Se pare că soția mea are dreptate. Vă suntem îndatorați, domnule.

— Nu mie, îl corectă Simon. Soția mea s-a împrietenit cu fiica dumneavoastră și-a salvat-o din ghearele pungașului ăluia până la sosirea mea.

— Înțeleg. Northcote închise ușa și înaintă. V-ar deranja să-mi explicați mai exact ce s-a întâmplat aici?

Simon ridică din umeri.

— De ce nu? Am fost avertizat că eu voi fi cel care va trebui să dea lămuririle de rigoare.

— Sunt chiar atât de complicate? Northcote îl privi întrebător.

— Chiar deloc. Pe chipul lui Simon se putea citi o satisfacție rece. Totuși, sugerez ca dumneavoastră și soția dumneavoastră să vă așezați și să comandați niște bere. S-ar putea să dureze o vreme.

Northcote încuviință, părând îngrijorător de resemnat.

— Peppington, Canonbury și acum eu. În sfârșit, ne-ai adus pe toți unde voiai, nu-i așa, Blade? Întrebă el încet.

— Da, murmură Simon. Tu erai ultimul. Te voi considera un cadou de nuntă din partea miresei mele.

capitolul 10

— Simon, te-ai descurcat superb, trebuie s-o recunosc. Emily se așează în fotoliul de lângă șemineu și își prive soțul încuind ușa dormitorului pe care îl rezervase pentru noaptea aceea. Mai devreme, se uitase scurt la camera alocată lui Emily și gura i se încheștase fioros. Poruncise să i se pregătească imediat o altă cameră. Hangiul luase în grabă lucrurile lui Emily și le mutase în încăperea mai mare și mai confortabilă pe care o pregătise. Ai făcut ca totul să pară atât de firesc! Ca și cum ne-am fi întâlnit cu Celeste în timpul voiajului de nuntă și am fi luat-o sub protecția noastră.

Marchizul și marchiza de Northcote plecaseră înspre Londra cu câteva minute mai devreme în cupeul lor rapid și confortabil. Până dimineată, dacă totul mergea bine, Celeste avea să doarmă în siguranță în camera ei. Stabiliseră că ar fi fost de preferat să ajungă acasă în zori de zi, împreună cu fiica lor, ca și când s-ar fi întors de la un bal. Nimeni n-ar fi putut comenta.

— Mă bucur că ești de acord cu modul în care am rezolvat situația. E drept, nu sunt la fel de obișnuit ca tine să inventez povești romantice pe loc. Simon traversă încăperea și se trânti apatic în fotoliul de vizavi de Emily. Își întinse picioarele înspre foc, urmărindu-și soția fugară pe sub pleoape.

— Te-ai descurcat superb, fără îndoială, îl laudă ea. Ba chiar ai intuit ce-i spusesem eu lui Celeste, astfel că poveștile noastre s-au completat perfect.

— Mi-ai dat câteva indicii utile, draga mea. Simon ridică din sprâncene. Despărțiți în mod tragic după nunta noastră, zici? Ce noroc pe noi că Lady Celeste nu a vrut să afle mai exact de ce tragedie a fost vorba.

— Ai dreptate. Emily reflectă preț de o clipă. Mă întreb dacă mama ei va dori să știe.

— Nu cred că vor mai fi întrebări despre asta. Northcote va accepta versiunea mea cum că am întârziat din cauza trăsirii și te-am trimis înainte ca să te scap de furtună. El și soția lui erau mult mai preocupați de fuga fiicei lor decât de a ta.

— Biata Celeste! Măcar ea n-a trebuit să se mărite cu bărbatul nepotrivit. Emily se înveseli. Ai fost minunat, Simon. Exact cum mă

așteptam de la tine.

— Mă flatezi. Contele își propti coatele pe brațele fotoliului și își contemplă soția cu degetele împreunate sub bărbie. Iar acum cred că a venit vremea să îmi dai câteva explicații.

— Explicații?

— Te avertizez, nu vreau să mai aud prostii de felul celor despre inimi frânte și urne sparte pe care le-ai scris în bilețel. Am citit deja poemul cu pricina, dacă îți aduci aminte. Nu se numără printre cele mai reușite creații ale tale.

Buna dispoziție a lui Emily pieri repede sub expresia implacabilă din ochii lui Simon. Își privi mâinile, pe care le ținea încrucișate în poală.

— Cândva mi-ai spus că poemul acela te-a marcat foarte profund.

— De data asta mi-a lăsat o impresie diferită. Poate din cauza împrejurărilor în care l-am citit. Slujnica ta plângea în hohote într-una dintre cele mai bune batiste de olandă ale mele. Duckett ne dădea târcoale ca un bocitor la o înmormântare. Doamna Hickinbotham urla și delira că o să te găsesc fără îndoială împușcată de un tâlhar la drumul mare. Sau chiar mai rău.

— Ce-ar fi putut fi mai rău decât să fiu împușcată de un tâlhar la drumul mare?

— Doamna Hickinbotham își imagina probabil că ai fi putut avea o soartă mai rea decât moartea, explică Simon blând.

Emily îi aruncă soțului ei o privire scurtă, acuzatoare.

— Unii ar putea spune că s-a întâmplat deja azi-noapte, milord.

Contele o surprinse cu un zâmbet vag.

— A fost chiar atât de rău, Emily?

— Ei bine, nu, oftă ea. Cum i-am spus și lui Celeste, a fost o noapte de fericire aproape transcendentă.

— Dumnezeuule mare, murmură Simon.

— M-am gândit mult la asta; până la urmă, nu te pot învinovăți numai pe tine pentru că experiența nu a fost chiar cum ar fi trebuit. În definitiv, mi-ai spus că nu mai făcuseși așa ceva înainte.

— Am spus eu asta?

— Da. Deci una dintre cauze este probabil faptul că eram amândoi neexperimentați în materie de uniuni transcendente. Nu aveam cum să evităm câteva probleme în etapele timpurii. Îl privi plină de speranță. Nu ești de acord, milord?

— Foarte generos din partea ta să nu mă învinuiești în totalitate pentru că n-am reușit să te transport într-un plan superior, draga mea.

Emily se încruntă când detectă sarcasmul din vocea lui.

— Ei bine, poate că nu meriți să ți se pună în cârcă toată vina, dar asta nu te scuză pentru ce s-a întâmplat după aceea. Ai fost foarte răutăcios, iar bilețelul acela cu versurile din poemul meu despre urne și alte cele ți l-am lăsat pentru că l-am considerat pertinent.

— Pertinent? Te expui unei primejdii considerabile, suntem la kilometri distanță de casă într-o noapte ploioasă și extrem de neplăcută, obligați să ne cazăm într-un han dărăpănat cu mâncare proastă și paturi și mai proaste, și toate astea din cauză că ți-a sărit țandăra. Doamnă, permite-mi să-ți spun că referințele romantice la inimi și urne frânte nu mi s-au părut deloc pertinente.

— Inima mea era frântă, declară Emily cu pasiune. Mi-ai fărâmițat-o azi-dimineață, când mi-ai spus că noaptea trecută n-a însemnat nimic pentru tine.

— Nu asta am spus, Emily.

— Ba da. Mi-ai spus că ceea ce reprezentase în viziunea mea uniunea transcendentă a două suflete asemănătoare fusese doar poftă. Toate resentimentele au ieșit din nou la suprafață. Ba mai mult, te-ai purtat pur și simplu îngrozitor cu mine doar pentru că m-am dus în grădină să-mi iau rămas-bun de la tata. Știu că are defectele lui, dar e tatăl meu și n-ai niciun drept să-mi interzici să-i văd pe el sau pe gemeni.

— Nu ți-am interzis să-i vezi, Emily. Ți-am spus doar că nu-i poți vedea singură.

— Nu accept o asemenea constrângere.

— Ești soția mea, îi aminti Simon cu o voce periculos de blândă. Am tot dreptul să te constrâng oricum găsesc de cuviință. Acțiunile mele sunt pentru binele tău.

— Prostii! erupse Emily. Au menirea de a mă împiedica să mă mai ocup de finanțele familiei mele. Este doar un alt element din planul tău de răzbunare și nimic mai mult.

— Tatăl tău a profitat ani de zile de talentul tău în domeniul afacerilor.

— Ce înseamnă asta? Tu te-ai însurat cu mine pentru același talent. La fel, vrei doar să mă folosești.

— Tu m-ai implorat să mă însor cu tine, rosti Simon printre dinți.

Sau ai uitat atât de repede cum te-ai târguit cu mine în ziua aia lângă pârau? Ai obținut ce-ai vrut, Emily. Acum ești contesa mea. Trebuie să respecti termenii înțelegerii noastre.

Degetele tinerei femei se întrepătrunseră în timp ce-și privi soțul cu o durere sfidătoare.

— Nu mi-am dat seama că voiai să mă desparți de tot de familie.

— Vreau doar ca legăturile financiare să înceteze.

— Dar i-ai permis tatălui meu să creadă altceva.

— Da, l-am amăgit cu asta o vreme, zâmbi el implacabil. Vezi tu, asta a ușurat mult lucrurile.

— Mergi prea departe cu răzbunarea, milord.

— Tu, scumpa mea, nu știi nimic despre răzbunare.

— Iar tu știi?

— O, da. Am petrecut douăzeci și trei de ani visând la ea. Bun, m-am săturat de subiectul ăsta. Nu trebuie să-ți mai bați capul cu planurile mele. Ești soția mea și prin urmare te vei comporta într-un mod demn de titlul tău de contesă de Blade. Ai înțeles, Emily?

— Și dacă nu mai doresc să fiu contesa ta? se interesă ea abătută.

— Din nefericire e prea târziu să te mai răzgândești. Ai cedat în fața impulsurilor tale romantice și a pasiunii tale excesive, draga mea, iar acum trebuie să plătești pentru această experiență.

— Dar vom fi amândoi extrem de nefericiți dacă o ținem tot așa. Nu se poate să nu-ți dai seama de asta.

— Prostii, o repezi el. Nu există niciun motiv pentru care căsnicia noastră să nu meargă foarte bine. Dacă nu aș fi ajuns la această concluzie acum câteva săptămâni, nu aș fi acceptat să ne căsătorim. Vei fi o contesă potrivită odată ce te calmezi. Oricum, nu mai putem desface nimic. Nici nu se pune problema unei anulări, și categoric nu-ți voi permite nici măcar să te gândești la divorț. Știu că-ți prețuiești trecutul scandalos, dar un divorț ar fi prea mult chiar și pentru tine. Iar eu, bineînțeles, trebuie să mă gândesc la titlul meu.

— Da, bineînțeles. Emily își privi mâinile împreunate, conștientă de un sentiment vinovat de ușurare. Categoric nici nu se pune problema unui divorț. Era legată de Simon pe tot restul vieții.

Pe tot restul vieții, ideea o înveseli. „Se pot schimba multe într-o viață de om, își zise ea din nou optimistă, inclusiv atitudinea unui bărbat față de soția lui.”

Privirea lui Simon se înăspri.

— Ascultă-mă bine, Emily, pentru că nu vreau să mă trezesc din nou în ipostaza de a-mi urmări soția fugară. Nu vei mai pleca pe nepusă masă ori de câte ori te simți nesatisfăcută de viața ta. Fără poeme deprimante lăsate slujnicei. Sunt pregătit să-ți ofer o libertate rezonabilă, dar vei respecta câteva reguli clare, principala fiind că nu te vei întâlni cu niciun membru al familiei tale dacă eu nu sunt prezent. Ai înțeleș?

Emily îl privi printre gene.

— Perfect, milord. Sună de-a dreptul îngrozitor. Departe de felul cum mi-am imaginat eu că ar trebui să fie o căsnicie.

— Trebuie să privești partea bună, draga mea. Ești o ființă excesiv de pasională. Acum ai libertatea de a te bucura de aceste pasiuni. Concentrează-te pe acest aspect și toate celelalte piese se vor aranja de la sine.

Era prea de tot. Emily se aprinse la auzul cuvintelor înjosoare.

— Elias Prendergast mi-a oferit cândva aceeași posibilitate. Nu m-a interesat atunci și nu mă interesează nici acum. Îmi pot înfrâna pasiunile excesive până voi avea prilejul să mă bucur de ele cu o persoană capabilă de o legătură cu adevărat nobilă, spirituală și metafizică.

Orice semn de satisfacție dispăru într-o clipită de pe chipul lui Simon. Privirea aurie a dragonului se aprinse dintr-odată.

— Sunt pe deplin conștient că femeile căsătorite din ziua de azi au deseori aventuri, dar nici măcar nu te vei gândi la o legătură amoroasă cu un alt bărbat. Ascultă-mă bine, Emily. Nu împart ce-i al meu, iar începând cu noaptea trecută, tu îmi aparții fără nicio urmă de îndoială.

Emily îl privi neliniștită.

— Celeste mi-a spus că ți-ai făcut idei ciudate cât ai stat în Orient.

— Dacă te consolează cu ceva, întotdeauna am avut tendința să-mi păzesc posesiunile. Faptul că am locuit în Orient m-a ajutat doar să învăț diverse moduri de a realiza acest lucru mai eficient.

Emily îl credea. Totuși, nu era prea alarmată, din moment ce nu se putea imagina făcând dragoste cu vreun alt bărbat în afară de Simon.

— Nu te speria, milord. Experiența de azi-noapte nu m-a impresionat în așa măsură încât să caut s-o retrăiesc în compania altcuiva.

Focul periculos din ochii lui Simon se stinse, luându-i locul o expresie iritată.

— Promit că îți va plăcea mai mult data viitoare.

Emily își mușcă gânditoare buza de jos și miji ochii răzvrătită.

— Că tot vorbim despre asta, milord, ar fi cazul să te anunț că nu mă interesează să mai încerc o dată.

Simon își întoarse privirea de la ea. Se întinse, apucă vâtraiul și începu să zgândărească focul din șemineu cu mișcări iuți.

— Cum am mai spus, în scurt timp îți vei schimba radical părerea.

— Ba nu, milord, se încumetă ea. Nu prea cred.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pur și simplu că nu vreau să mai faci dragoste cu mine, rosti Emily îndrăzneț. Era foarte hotărâtă acum. Știa ce avea de făcut. Dacă nu se întrunesc anumite condiții, bineînțeles.

— Emily, începu Simon amenințător, îmi dau seama că ești într-o stare mai ciudată din pricina aventurilor tale recente, dar te avertizez, nu voi tolera... Ea își ridică palma ca să-l reducă la tăcere.

— Te rog, îngăduie-mi să termin ce am de spus, milord. Nu vreau să mai facem dragoste până nu am stabilit cu adevărat o relație pură și transcendențială, genul de relație pe care am crezut că-l avem când te-am cerut în căsătorie. Nu mă vei mai păcăli să facem dragoste, Simon, ai înțeles?

— Nu te-am păcălit să facem dragoste, șuieră el printre dinți. Ți-am explicat că voiam doar să-ți potolesc neliniștile feciorelnice normale din noaptea nunții. Unii ar spune că m-am comportat ca un soț foarte atent și grijuliu.

— Prostii. M-ai păcălit. Și nu se va repeta. Punct.

Ochii lui Simon străluciră periculos, reflectând flăcările din vatră. Apoi păru să se relaxeze puțin, ca un vânător care se mulțumește să aștepte înainte de a se năpusti asupra prăzii.

— Prea bine, doamnă.

Emily rămase perplexă de faptul că îi acceptase cererea.

— Deci nu te vei impune cu forța?

Simon ridică din umeri.

— Nu mă interesează să mă impun cu forța asupra unei soții îndărătnice. Puse jos vâtraiul și se lăsă pe spate bătând darabana pe brațul fotoliului. Urmă o tăcere lungă, după care gura i se curbă într-un rictus.

— La ce te gândești, milord?

— La faptul că voi aștepta până vei veni tu la mine, Emily. De fapt,

cred că ar fi de preferat așa. Încuviință din cap, confirmând parcă o teorie elaborată anterior. Da. Mult mai bine.

Emily ezită, întrebându-se dacă nu cumva trecuse cu vederea vreo lacună evidentă din planul ei iscusit. Simon îl acceptase mult prea repede.

— Și dacă nu vin eu la tine, milord?

— Vei veni. Și foarte curând. Simon se ridică și turnă două pahare de sherry din carafa de pe masă. Nu cred că va trebui să aștept mult, ținând cont că ești o creatură excesiv de pasională. Ești destul de inteligentă să îți dai seama că, deși noaptea trecută nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor tale romantice, rămân multe alte lucruri de descoperit pe plan fizic. Doar nu ai uitat experiența din bibliotecă din noaptea când te-am așezat pe birou, ți-am desfăcut coapsele și ți-am arătat culmile pe care te poate duce pasiunea?

Emily se îmbujoră și își întoarse privirea de la el.

— Nu, recunosc eu încet. N-am uitat.

— Imaginează-ți cum ar fi să simți același vârtej de senzații cu mine îngropat adânc în trupul tău, rosti el nemilos. Gândește-te cât de apropiată de transcendental ar fi această experiență. Cât de metafizică. Cât de stimulantă pentru simțurile tale. Cât de al naibii de excitantă. Pentru că, draga mea, așa va fi data viitoare când vom face dragoste. Îți garantez personal acest lucru.

Emily se simțea brusc mult prea înfierbântată și știa că nu avea nimic de-a face cu focul din șemineu.

— Încerci să mă păcălești din nou. Simon, nu vreau să discutăm despre asta. Am luat o hotărâre și insist să o onorezi.

— Cum să nu, doamnă. Se apucă să-și scoată cizmele. Nu voi mai spune niciun cuvânt despre asta până nu vii tu la mine cerându-mi să-ți arăt ce pierzi și câte mai ai de experimentat.

— În locul tău, nu mi-aș ține respirația așteptând să se întâmple asta, milord, i-o întoarse ea.

Simon începu să-și descheie cămașa. Zâmbi, anticipând ca un vânător.

— Dragă mea, stai liniștită. Nu numai că mi-o vei cere, ci mă vei implora să mă culc cu tine.

— Niciodată, jură ea, iritată de siguranța lui rece și masculină.

— O femeie excesiv de pasională ar trebui să fie foarte atentă cu astfel de afirmații impetuoase.

— Voi face orice fel de afirmații doresc. Simon, ce faci? Emily se holbă șocată când soțul ei își dădu jos cămașa de in și o atârână nonșalant pe spătarul scaunului.

— Mă pregătesc de culcare. A fost o zi lungă și grea, scumpo. Începu să-și desfacă pantalonii.

— Dar tocmai ți-am spus că nu voi face dragoste cu tine.

El încuviință.

— Te-am auzit. Intenționez doar să mă duc la culcare și să dorm cât de bine pot pe salteaua aia cu cocoloașe. Măine-dimineață voi plăti un poștalion să ne ducă acasă cât mai curând posibil. Nu vreau să mai stau în hanul ăsta deprimant.

— Vei dormi în pat? Emily se uită în jur, înțelegând pentru prima dată unde se afla. Simon, este un singur pat.

— E destul de mare pentru amândoi, zise el dându-și jos pantalonii. Lumina focului străluci pe conturul neted al spatelui și al feselor sale. Tânăra femeie îi contemplă fascinată trupul muscular și zvelt. Stătea cu spatele spre foc în timp ce se dezbrăca, dar printre umbre, își dădu seama că era pe jumătate excitat. Bărbăția lui ieșea îndrăzneț din tufișul de păr negru, aspru. Își aminti că atinsese mărul acela gros noaptea trecută, iar corpul lui reacționase instantaneu. Își aminti și cum se folosise el de organul acela ca să-și croiască drum spre centrul ființei ei. S-a întâmplat ceva, Emily? Aparent fără să remarce dorința din privirea ei, Simon dădu la o parte cuvertura. Se urcă în pat și își puse mâinile sub cap, pe pernă. Ei bine?

Emily își atinse buzele uscate cu vârful limbii.

— Nu. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Își scoase ochelarii și-i așeză pe masă. Era mai bine dacă nu vedea chiar așa de clar în momentul respectiv. Sări în picioare și începu să tragă un taburet în fața fotoliului incomod.

— Ce faci?

— Nu e limpede? Îmi pregătesc un loc de dormit în noaptea asta. Merse cu pași mari spre pat, apucă o pătură și se întoarse tot atât de energic la fotoliu. Apoi se așeză, își propti picioarele pe taburet și se înveli.

— Până mâine-dimineață o să înțepenești complet. Iar când se stinge focul, temperatura din cameră o să scadă zdravăn, o preveni Simon.

— Nu mă aștept să fie confortabil, milord. Mă aștept să sufăr. O voi

considera o pedeapsă pentru eroarea mea de judecată și pentru ghinionul de care am avut parte. Emily stinse lumânarea meditând la soarta ei năpăstuită.

Jumătate de oră mai târziu, contele, care nu reușise să adoarmă din cauza scâncetelor firave care se auzeau din fotoliu, stătea întins pe spate, holbându-se la tavan. Din foc mai rămăsese acum doar o grămăjoară de cărbuni strălucitori, dar lumina cât să scoată la iveală forma mică a lui Emily ghemuită sub pătură. Fără îndoială că îngheța de frig, și Simon își spuse că nu voia să răcească. O soție bolnavă l-ar fi enervat la culme.

Se gândi cum ar fi fost cel mai bine să o aducă pe Emily în pat, la căldură. Era conștient că doar mândria ei o ținea pironită pe fotoliu. Dar mândria era un lucru foarte puternic, așa cum știa din experiență. Uneori, era tot ce-i mai rămânea unui om.

Emily nu avea de ce să sufere pe nedrept în noaptea aceea, hotărî el. Mândria ei feminină urma să primească o lovitură grea în scurtă vreme, când avea să-și recunoască înfrângerea în războiul pe care-l pornise de una singură.

Regretă că trebuia s-o umilească, însă nu exista altă cale. Era necesar să o lămurească, o dată pentru totdeauna, că el intenționa să fie stăpânul casei și al patului său.

Oricum, Emily trasase linia frontului când jurase pripit că nu avea să-i acorde drepturile conjugale. După toate aparențele, păstrase destule trăsături de-ale Faringdonilor ca să-și închipuie că-l putea manipula, se gândi Simon înverșunat. Lucrurile trebuiau să se schimbe însă. Amândoi aveau să fie mai fericiți după ce ea își accepta noul rol în viață.

Până una, alta, contele decise că nu voia să mai audă scâncete dinspre fotoliu. Deschise gura să-i poruncească soției sale să treacă în pat, dar fu întrerupt înainte să pronunțe vreun cuvânt.

— Simon? Vocea lui Emily răzbătu ezitant prin întuneric. Dormi?

— Nu.

— Mă gândeam la ceva.

Simon zâmbi satisfăcut. Era și mai bine, evident, dacă făcea ea prima mișcare. „Oare va întreba direct dacă poate veni în pat, sau va încerca o tactică mai subtilă și se va plânge de frig?” reflectă el. Avea să-i ușureze sarcina oricum.

— La ce te gândeai, Emily?

— Chiar ai făcut-o pe Lucinda Canonbury să leșine când ai intrat în sala de bal?

— Despre ce naiba vorbești? Simon se încruntă la silueta din fotoliu.

— Celeste spune că asta s-a întâmplat la Londra. Zice că pe toate fetele bune de măritat, inclusiv Lucinda Canonbury, le îngrozeau persoana ta și posibilitatea ca tu să le ceri mâna.

— N-am văzut nicio puștoaică prostuță leșinând când am intrat în vreo sală de bal, murmură el. Fusesse informat, evident, că tânăra Canonbury leșinase, dar nu remarcase nimic la momentul respectiv. Sala de bal era destul de aglomerată.

Emily chicoti în beznă.

— I-am spus lui Celeste că erau doar baliverne. Sunt sigură că toate domnișoarele erau fascinate de tine și probabil că le-ai enervat îngrozitor prin faptul că nu le băgai în seamă.

Simon constată că Emily nu era la curent cu faima lui. Ca de obicei, dăduse întregii situații o coloratură romantică.

— Ai dreptate, spuse el inexpressiv. Sunt doar prostii. Dintr-odată îi veni în minte un gând îndrăzneț. Emily, ai vrea să mergi la Londra?

— O, da. Foarte mult. Dar crezi că ar trebui? Tata spunea mereu că nu trebuie să mă fac văzută prea des acolo, să nu menționeze cineva scandalul din trecutul meu. N-aș vrea să te fac de rușine, Simon.

— Nu mai există niciun scandal în trecutul tău, Emily.

— Nu? Părea confuză.

— Nu. I-am informat pe cei câțiva care au aflat despre mica ta aventură de acum cinci ani, inclusiv pe lordul și lady Gillingham și pe Prendergast, că nu va mai fi pomenită vreodată. E valabil și pentru tine. În ceea ce te privește, nu a existat niciun scandal.

— Dar...

— Nu vom discuta despre asta. Nu avem ce discuta. Și dacă vrea cineva să discute despre asta, îmi vei spune numaidecât. Ai înțeles?

— Da, însă cred...

El se înmuie puțin.

— Știu că te agăți de amintirea Incidentului nefericit ca de unul dintre momentele incitante din viața ta, dar cred că îți pot oferi și alte momente interesante de care să-ți amintești.

— Ei bine, așa m-am gândit și eu, spuse ea candid. De aceea ți-am cerut să te însori cu mine. Dar acum parcă nu mai sunt așa de sigură. Se pare că am făcut o mare greșală.

— Singura ta greșeală, draga mea, este să-ți închipui că mă poți conduce la fel cum îți conduci afacerile. Nu sunt chiar așa de ușor de controlat, doamnă.

— Ce afirmație groaznică!

— E adevărul. Însă vom remedia curând problema. Vei veni și îmi vei cere frumos scuze că te-ai întors împotriva mea. Apoi mă vei implora să te primesc din nou în patul meu și așa se va încheia totul.

— S-o crezi tu.

— Cred că discutam despre o călătorie spre Londra.

— Discutam despre aroganța ta insuportabilă, ripostă ea.

— Vom pleca spre capitală imediat ce am aranjat totul.

— De ce? De ce trebuie să ne grăbim?

— Pentru că, spuse Simon, gândindu-se cât de recunoscători aveau să fie marchizul și marchiza de Northcote, cred că ar fi momentul potrivit să intri în cercurile înaltei societăți. Northcote, la fel ca Peppington și Canonbury, devenise vulnerabil. Marchizul îi putea fi de folos și Simon intenționa să se bizuie pe el și pe soția lui ca să o introducă pe Emily în lumea bună.

— Chiar crezi asta, Simon? murmură ea după o tăcere destul de lungă.

— Da. Împinse la o parte cuvertura și se ridică. Acum îmi dau seama că mi-e destul de frig și incomod. Insist să vii în pat și să aduci și pătura aia cu tine.

Emily se ridică alarmată când îl văzu îndreptându-se către ea și se agăță de pătură. Îl privi prudentă printre umbre.

— Ți-am spus, nu-ți voi permite să faci dragoste cu mine, Simon.

El se aplecă și o ridică din fotoliu pe brațe.

— Relaxează-te, draga mea. E doar o chestiune de confort și sănătate. Ți-am dat cuvântul meu că nu mă voi impune cu forța. O puse pe picioare și începu să o dezbrace metodic și eficient.

— Ha! Crezi că te voi implora să faci dragoste cu mine după ce mă bagi în pat? îl provocă ea, lovindu-l peste mâini. Chiar mă crezi atât de lipsită de voință?

— Nu ești lipsită de voință, scumpa mea. Simon puse rochia de voiaj pe scaun, lăsându-și soția doar într-o cămașă subțire de muselină. Ești îndrăzneată, pasională și impulsivă. Nu e chiar același lucru.

Emily încetă să-l plesnească și își ridică privirea spre el, mijind ochii ca să-l vadă mai clar.

— Chiar crezi asta?

— Sunt chiar sigur de asta, draga mea, rânji el ducând-o în pat. Și chiar dacă în momentul de față ești supărată pe mine, știi că n-ai vrea să mor înghețat la noapte. Cum nu putem folosi amândoi pătura decât dacă împărțim așternutul, n-avem de ales. Trebuie să mi te alături.

Emily oftă resemnată și se furișă repede sub cuvertură. Se întinse rigid pe partea dreaptă a patului, la margine, holbându-se la tavan, în timp ce Simon se lungi alături.

— Foarte bine. De dragul sănătății noastre, sunt de acord să dormim în același pat. Dar nu vom face dragoste.

— Nu te îngrijora, nu voi sări pe tine când dormi. Mă mulțumesc să aștept până te oferi singură.

— Asta nu se va întâmpla până când nu voi fi convinsă că sentimentele tale sunt comparabile cu acelea pe care le nutream eu până noaptea trecută, când mi-ai frânt inima.

— Mai vedem. Între timp, sugerez să dormi puțin. Ai avut o zi grea.

— A fost destul de palpitantă, recunosc eu ea căscând. A fost un gest foarte romantic să vii după mine așa cum ai făcut-o. Simt că mai există speranță pentru noi, Simon.

Maxilarul lui se încleștă.

— Pentru că te-am urmat? Nu-ți face prea multe iluzii din cauza asta. Am venit după tine pentru că îmi aparții, iar eu păstrez ce-i al meu. Să nu uiți niciodată asta, Emily.

De partea cealaltă a patului nu se auzi nicio vorbă. Contele așteptă un semn cum că dojana lui aspră fusese înțeleasă. Când își dădu seama că nu avea să primească așa ceva, se răsuci pe o parte și o privi.

Tânăra femeie adormise.

O contemplă preț de o clipă, după care o trase încet înspre el. Fără să se trezească, Emily se cuibări lângă el de parcă ar fi dormit în brațele lui de ani de zile.

Peste câteva minute, Simon adormi la rândul său.

capitolul 11

Simon își ridică privirea dintre hârtiile de pe biroul lui când auzi

agitația zgomotoasă de pe hol. Se părea că mătușa lui și Emily se întorseseră de la cumpărături. Curios de rezultatele incursiunii pe Oxford Street, se ridică și străbătu bârlogul plin de dragoni împodobiți cu pietre prețioase. Deschise ușa bibliotecii și zâmbi amuzat când văzu scena de afară.

Cei doi servitori se grăbeau să apuce numeroase pachete din trăsura care aștepta lângă scări. Emily, îmbrăcată într-una dintre rochiile de dimineață în tonuri pastel pe care le adusese de la țară cu ea, se plimba de colo, colo dând ordine entuziasmată. Buclele ei roșii erau parțial ascunse sub o bonetă de pai cu flori și ochelarii îi stăteau puțin strâmb pe nas.

Lady Araminta Merryweather se dădu la o parte să privească spectacolul, evident la fel de amuzată precum Simon.

— Te rog să le duci pe toate direct sus, porunci Emily, inspectând fiecare pachet pe măsură ce ieșea din trăsură. Spune-i lui Lizzie să despacheteze imediat totul. Urc imediat să mă asigur că totul e în ordine. O, ai grijă cu acela, Harry. E cea mai frumoasă umbrelă de soare pe care ai văzut-o vreodată. Are dragoni verzi și aurii peste tot.

— Da, doamnă, spuse Harry, aruncându-i stăpânei un zâmbet cu dinți lipsă la vederea căruia fugeau și bărbați în toată firea. Nu tre' să mă bârâiți. O să-l păzesc de parcă l-aș fi ciordit chiar eu.

Fostul pirat vânjos mai avea și alte neajunsuri în afară de câțiva dinți. Lista includea un nas rupt care nu se vindecase cum trebuie și o mână stângă lipsă care fusese înlocuită de un cârlig care arăta înfiorător. Datorită efectului imprevizibil pe care îl avea asupra vizitatorilor, Greaves nu-i permitea să servească la dineuri în rarele ocazii când Blade avea oaspeți. Dar când majordomul, la ordinele lui Simon, îl desemnase pe Harry să o servească pe noua stăpână a casei, Emily nu fusese deloc tulburată de cârlig. Bătrânul matelot fusese cucerit pe dată.

— Mulțumesc, Harry. Foarte drăguț din partea ta. Emily îi zâmbi recunoscătoare.

Simon îl văzu pe Harry roșind și bâlbâindu-se ca un școlar și se întrebă în fugă dacă Emily înțelegea că „a ciordi” însemna „a fura” în argoul hoților.

Emily se întoarse încântată spre Lady Merryweather.

— Am petrecut o dimineață absolut încântătoare, Araminta. Cum să-ți mulțumesc?

— A fost plăcerea mea, Emily. Araminta se dădu în spate ca să permită transportul unei cutii deosebit de mari.

— Dumnezeuule, ai grijă, George, îi ordonă Emily celui alt servitor, care intră pe ușă cu un pachet în brațe. Se grăbi să verifice neliniștită starea cutiei. Este cea mai șic pălărioară din lume, tocmai de la Madame Claude. Îl privi pe Simon stând în pragul ușii și ochii i se luminară. Numai să o vezi, milord. Stilul e *à la militaire*, și am comandat un costum de călărie asortat. Va avea epoleți și eghileți și tot felul de detalii ofițerești și va fi cât se poate de îndrăzneț.

— Abia aștept să te văd în el, rosti contele serios.

George, servitorul, un tip cu fața ascuțită care dusesese o viață agitată și aspră pe docurile din Orientul îndepărtat, se îndreptă spre scări purtând cutia cu pălăria scumpă de parcă ar fi fost un bebeluș.

Emily observă că un alt pachet era descărcat din trăsură și se grăbi să supravegheze operațiunea.

— Sunt noile mele ghetete, îl informă ea pe Simon peste umăr. Am cumpărat și câteva perechi de pantofi de casă și cu toc. Am cheltuit îngrozitor de mult, dar mătușa ta mi-a spus că trebuie să am o pereche pentru fiecare rochie.

Simon își încrucișă brațele peste piept și ridică o sprânceană spre eleganta sa mătușă.

— Lady Merryweather știe ce spune.

Araminta îi zâmbi calmă.

— Am cumpărat și câteva evantaie și patru săculețe de mână noi, îi strigă Emily urcând în goană treptele. Cobor în câteva minute.

Dispăru după curba scării într-un vârtej pastelat de muselină.

Araminta îi zâmbi nepotului ei, care o conducea spre bibliotecă.

— E încântătoare, Simon. Absolut încântătoare. Și va fi foarte originală după ce se îmbracă așa cum trebuie. Încă trebuie să i se amintească să-și dea jos ochelarii în public, iar buclele alea roșii trebuie îmblânzite de un coafor, însă pot prezice de pe acum că rezultatul final va fi spectaculos.

— Las totul pe mâna ta, mătușă. Dar asigură-te că nu-și dă pe față cu amestecurile alea din plumb sau sulf ca să-și acopere pistruii.

— Nu-ți face griji. Cred în cosmeticele de casă din ingrediente vegetale. Să înțeleg că-ți plac pistruii?

— Da, îmi plac.

— Ar fi trebuit să ghicesc că atunci când îți vei alege în sfârșit o soție

vei opta pentru cineva ieșit din comun, chicoti ea. Încă nu-mi vine să cred că e o Faringdon.

— Nu e o Faringdon. Nu mai e. Simon închise bine ușa și se duse la birou.

Araminta îi aruncă o privire ascuțită și se așează pe unul dintre scaunele negre lăcuite.

— Iar ea pare să creadă că nu e nici soția ta pe deplin. Asta ce înseamnă?

— A spus că nu ar fi soția mea? Întrebă Simon tăios.

— Nu chiar. Doar ceva de genul că nu se simte încă într-o armonie absolută cu tine. Cred că a făcut un comentariu vag cum că ați exista pe planuri celeste diferite sau o aiureală de genul ăsta. Ce se întâmplă, Simon?

Contele se relaxă.

— Nimic care să te îngrijoreze. Emily se exprimă deseori ciudat. Îi place foarte mult literatura romantică.

— Am observat. Mi-a povestit multe despre un poem epic la care lucrează, intitulat *Doamna misterioasă*. L-ai citit?

— Mi-a spus că încă nu e gata.

— E absolut uimitoare. Știe deja cum îi cheamă pe toți servitorii tăi, iar ei evident o adoră. Poate că ar trebui să o atenționezi să nu devină prea familiară cu banda asta de asasini și pungași pe care i-ai adus cu tine din Orient.

Simon nu păru îngrijorat.

— Toți angajații mei sunt conștienți că îmi vor da socoteală mie dacă o privesc măcar într-un mod necuvenit. Oricum, niciunul nu i-ar face vreun rău. A început deja să discute cu majordomul niște scheme de investiții pentru ei. Pe toți îi fascinează ideea de a se îmbogăți legal.

— Cerule. Investiții? Pentru servitori?

— Da, știu. E o idee inovatoare, nu-i așa?

Araminta dădu din cap uluită.

— Cum ziceam, e absolut originală. Să vezi rochiile pe care le-a comandat.

— Pare să prefere rochiile cu o croială modestă și culorile pastelate, spuse Simon, gândindu-se aprobator la garderoba de la țară a lui Emily.

— Asta a fost de mult, rânji Araminta. Acum, când o să iasă în public, o să-ți poarte uniforma, ca să zic așa. Tot ce-am comandat azi va fi în

„culorile dragonului“, cum le numește ea.

— Culorile dragonului? repetă el uimit.

— Auriu, verde, negru și roșu. Araminta aruncă o privire la biblioteca decorată în nuanțe exotice. Nu-mi imaginez de unde i-a venit ideea unor nuanțe atât de neobișnuite. Iar toate motivele brodate sau aplicate și bijuteriile ți se vor părea destul de cunoscute.

— Dragoni?

— Da. Emily și-a hotărât stilul personal și se pare că plănuiește să-l adopte în totalitate. Cum am spus, ar putea la fel de bine să-ți poarte uniforma sau să fluture un drapel care proclamă că-ți aparține. Îți dai seama, bineînțeles, că toată lumea va observa?

Simon zâmbi satisfăcut.

— Nu văd nicio problemă în asta. Araminta, o poți pregăti pentru primul ei bal până vineri?

Lady Merryweather se îndreaptă în scaun.

— Cred că da. Ai început deja să primești invitații?

Fără vreun cuvânt, Simon îi înmână cartonul pe care îl primise în dimineața aceea. Observă expresia uluită din privirea mătușii când o citi.

— Balul dat de marchizul și marchiza de Northcote, rosti Araminta uimită. Simon, e minunat. Ce lovitură! E locul perfect ca să o introducem pe Emily în societate. Când se va afla că a fost primită de Lady Northcote, i se vor deschide toate ușile.

— Va fi util, conveni Simon laconic.

— Cu siguranță va fi util să o prezentăm cum se cuvine. Dar cum s-a ajuns la asta? Tu și Northcote nu prea sunteți prieteni. Nu după ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă. De ce și-ar asuma soția lui sarcina de a o introduce pe Emily în lumea bună?

— Datorită unor circumstanțe destul de ciudate, fiica lor și Emily s-au împrietenit foarte repede. În plus, marchizul și doamna lui îi sunt recunoscători.

— Recunoscători? Simon, ce se petrece aici?

— Pur și simplu aranjez ca soția mea să intre comod în cercurile înalte. Dacă Northcote nu mi-ar fi înlesnit misiunea, aș fi găsit un alt mijloc de a-mi atinge scopul.

— Serios? Araminta îl măsură din priviri. De cine te-ai fi folosit dacă n-ar fi apărut Lady Northcote?

După un scurt moment de reflecție, contele ridică din umeri.

— Peppington sau Canonbury, fără îndoială. Sunt sigur că oricare dintre ei și-ar fi convins doamnele să coopereze.

— Alți dușmani vechi. Araminta se holbă la el. Iisuse, încep să-mi dau seama ce se întâmplă aici. Am auzit zvonuri despre relația ta cu Peppington și Canonbury. Îi ai pe ambii la degetul mic, mi s-a spus. Potrivit bârfelor, amândoi se confruntă cu un dezastru financiar. Cum stau lucrurile de fapt?

— Nu cred c-ai fi interesată, Araminta. O afacere plicticoasă care implică niște investiții miniere, un canal și câteva erori de judecată din partea lui Canonbury și a lui Peppington.

— Ah, Simon, oamenii au dreptate când spun că ești enigmatic și periculos. Îi ai la degetul cel mic pe trei dintre cei mai importanți bărbați din Londra. Sunt ai tăi acum, nu-i așa? Northcote, Canonbury și Peppington, ca să nu mai vorbim de Faringdon. Te joci de-a șoarecele și pisica cu fiecare dintre ei.

— E un joc cu care m-am deprins bine în Orient.

Araminta se cutremură.

— Mă bucur nespun că mă ai la inimă, Simon. Uneori mă faci să-mi înghețe sângele în vine. Însă domnița ta nu înțelege probabil că e doar un pion în planul tău diabolic, de vreme ce tot repetă că vrea să creeze o relație metafizică pură și nobilă cu proaspătul ei soț.

— Emily e o femeie foarte inteligentă, dar gândirea ei e deseori încețoșată de aiureli romantice, mormăi contele. Va afla curând ce presupune rolul de soție.

Emily se avântă entuziastă în strălucirea și sofisticarea primului ei bal important din capitală. Candelabrele sclipitoare, invitații purtând haine după ultima modă, dansul și conversația rafinată o fermecară nespun. I se părea că toți oamenii importanți luau parte la marele eveniment organizat de marchiză.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase de un verde-smarald, cu un decolteu mult mai adânc decât purtase vreodată până atunci, se simțea incredibil de elegantă. Purta niște pantofi din satin verde brodați cu dragoni aurii asortați cu rochia și un dragon auriu încântător în părul aranjat cu migală. Ochii dragonului erau niște rubine mici. Doi dragoni asortați îi atârnavă în urechi.

Coaforul lui Lady Merryweather îi prinsese buclele roșii într-un coc lejer, lăsându-i câteva șuvițe să-i încadreze vesel obraji. La încheietură

i se legăna un evantai cu un dragon spectaculos pictat de mână, iar de corsaj își prinsese lornionul. Lady Merryweather refuzase categoric orice sugestie legată de ochelari.

Contele o așteptase în hol. Își examinase soția din cap până-n picioare și păruse extrem de satisfăcut de ceea ce vedea.

— Vii și tu mai târziu, Simon? Întrebuse Araminta pe când urca în trăsură.

— Mă duc la club preț de vreun ceas, dar vă găsesc eu mai târziu și vă însoțesc spre casă. O privi pe Emily când o ajută să urce în vehicul. Să te simți bine, spiridușule. Ești cu siguranță un diamant de mână întâi în seara asta. Și categoric cea mai neobișnuită creatură pe care o va fi văzut înalta societate de ceva vreme. Îi vei înnebuni pe toți.

— Mulțumesc, Simon, spuse ea radiind de fericire.

— Vezi să nu dai de necazuri, o preveni el sobru.

Emily se lăsă pe spătarul îmbrăcat în catifea și o porniră la drum.

— Nu știu de ce simte nevoia să spună tot timpul lucruri de genul ăsta. În ce necazuri aș putea să intru la balul dat de familia Northcote?

— Uneori am impresia că Blade nu prea știe la ce să se aștepte de la tine, zâmbi Araminta. În general, nu e rău. Trebuie să mai fie zguduit și el din când în când.

— Nimic nu-l zguduie pe Simon, afirmă Emily cu mândrie. Este cel mai calm bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Da, spuse Araminta, uitându-se pe fereastră la strada aglomerată. E faimos pentru asta. Potrivit unora nu e vorba doar de calm, ci de sânge-rece. Mulți chiar se tem de el.

— Probabil că sunt oameni care nu-l cunosc bine, rosti Emily încrezătoare.

— O? Și tu-l cunoști bine?

— Evident. Cum ți-am mai spus, noi comunicăm pe un plan superior. Tânăra femeie se încrunță gânditoare. Uneori. Poate că oamenii se sperie puțin de angajații lui neobișnuiți. Au o înfățișare oarecum respingătoare, deși sunt extrem de plăcuți și foarte interesați. Mă întreb de unde i-a luat Simon.

Araminta zâmbi ușor.

— Știi ce-a făcut Simon pentru Compania Indiilor de Est, nu-i așa?

— Am înțeles că i-a ajutat în anumite afaceri, iar ei i-au mulțumit corespunzător.

— I-au mulțumit, fără îndoială. El trebuia să-i descurajeze pe pirații

care amenințau permanent navele companiei. Simon a abordat problema într-un mod cât se poate de neobișnuit.

— Dă-mi voie să ghicesc, râse Emily. A recrutat cumva foști pirați care să se ocupe de pirații în activitate?

— Exact.

— Ce idee genială! Și câțiva dintre ei s-au întors cu el în Anglia, ca servitori.

— Dacă așa vrei să le spui, zise Araminta sec.

Celeste și mama ei erau cât se poate de primitive. Le-o prezentară pe Emily tuturor invitaților, care stăteau la coadă pentru a o cunoaște. Araminta îi explică, într-un moment de pauză, că înalta societate era nerăbdătoare să afle cu ce femeie exotică se căsătorise misteriosul conte de Blade. Emily chicoti în spatele evantaiului la gândul că ar fi putut fi considerată exotică.

Dispoziția ei exuberantă dură exact până când își ridică lornionul ca să arunce o privire rapidă în jur și îl văzu pe Richard Ashbrook îndreptându-se spre ea. Înlemni o clipă, năpădită de amintiri vechi.

Acum era lordul Ashbrook, se gândi ea dând drumul lornionului să atârne de panglica prinsă la corsaj.

Ashbrook devenise baron de când îl văzuse ea ultima dată, cu cinci ani în urmă.

Fusese întotdeauna destul de arătos, dar acum era întruchiparea desăvârșită a poetului romantic, cu buclele negre ciufulite artistic, privirea meditativă intensă și silueta lui elegantă. Observă că în ultimii cinci ani dobândise grimasa ce oglindea perfect blazarea și cinismul. Lui Emily nu i se păru o expresie prea atrăgătoare. Dar, la o adică, își dădu ea brusc seama, nici pe Ashbrook nu-l mai găsea foarte interesant.

Pe lângă dragonul care pătrunsese în viața ei, baronul era doar ca un cățeluș distractiv. Se întrebă ce văzuse la el.

— E Ashbrook, șopti Celeste entuziasmată. Mama a spus că l-a invitat, dar mă temeam că nu va veni. Are intrare liberă în orice salon sau bal din oraș și este foarte dificil să-l ademenești. Pretinde că seratele și balurile îl plictisesc.

Emily era pe punctul de a-i răspunde, când Ashbrook ajunsese brusc în fața ei cu gura contorsionată într-un zâmbet ironic și ochii negri acoperiți de pleoapele pe jumătate coborâte. Lavaliera albă ca zăpada

îi era legată într-un nod parcă sculptat.

— Bună, Emily, spuse el încet.

— Richard. Emily îi întinse mâna și se întrebă din nou de ce îl găsisese cândva irezistibil. După ce cunoscuse un dragon, Ashbrook părea un animal de casă.

— A trecut mult timp. Poetul își înclină galant capul brunet peste încheietura ei.

— Emily, nu mi-ai spus că îl cunoști pe baron, interveni Celeste.

— Eu și Lady Blade suntem prieteni vechi, rosti Ashbrook alene, fără să-și ia ochii de la ea. Nu-i așa, Emily?

— Cunoștințe, rectifică Emily scurt. Acum, dacă-mi permiți, Richard...

— Doar nu vei fi atât de crudă încât să mă trimiți la plimbare fără a-mi acorda onoarea unui dans. Mi s-a spus că Lady Northcote a permis un singur vals în seara asta, și cred că e acesta.

— Dar...

Era prea târziu. Ashbrook o ducea deja spre ringul de dans. Își puse îndrăzneț brațul pe după talia ei și o trase în ritmul încântător de scandalos al valsului. Era un dans care i se potrivea de minune unei femei excesiv de pasionale. Emily își dorea doar ca Simon să fi fost partenerul ei.

— Te-ai schimbat, Emily.

— Nu chiar așa de mult, Richard. Sincer, o spui de parcă m-am transformat într-o creatură cu totul nouă.

— Chiar așa. Te-ai metamorfozat într-o creatură de lumină diafană și raze strălucitoare, o creatură ce sălășluiește pe alte tărâmurii.

— Richard, te citezi cumva singur?

— Un vers sau două din *Eroul din Marliana*. L-ai citit?

— Nu, spuse Emily tăios, nu l-am citit.

Ashbrook dădu din cap înțelegător.

— Prea dureros pentru tine, îmi imaginez. Te gândești vreodată la noi, Emily?

— Rareori.

— Eu mă gândesc deseori la tine, draga mea. Și la ce-am pierdut acum cinci ani.

— Și eu am pierdut ceva, îi aminti Emily.

— Inima?

— Reputația.

Ashbrook păru ușor iritat.

— Se pare că Incidentul nu ți-a afectat șansele de măritiş. Te-ai descurcat foarte bine, Emily. Te-a luat de soție un conte. Și încă unul foarte exotic și destul de periculos, dacă tot veni vorba.

— Blade nu e periculos, îl contrazise ea nerăbdătoare. Nu-mi imaginez de unde și-a făcut toată lumea impresia asta despre el.

— Să înțeleg că tu nu te temi de soțul tău?

— Bineînțeles că nu. Nu m-aș fi căsătorit niciodată cu el dacă m-ar fi înfricoșat, i-o întoarse ea.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Suntem suflete pereche care comunică pe un plan superior. Între noi chiar există o comuniune mistică, transcendentală.

— Noi doi am împărtășit cândva același tip de comunicare, îi aminti Ashbrook cu subînțeles.

— Ha! Nu prea cred. Eram mult mai tânără atunci și nu cunoșteam adevăratul sens sau natura reală a unei uniri metafizice.

— Și de asta ai parte cu soțul tău? Iartă-mă, dar mi se pare greu de crezut că Blade ar fi capabil de o astfel de sensibilitate rafinată.

— Ei bine, lucrăm la asta, murmură Emily. E nevoie de ceva timp să dezvolti o comunicare transcendentală perfectă, să știi.

— În cazul nostru a fost instantanee, din câte îmi amintesc. Cel puțin pentru mine.

— Serios, milord? Emily își ridică bărbia mândru. Atunci, spune-mi, te rog, de ce ai găsit de cuviință să mă atacî în noaptea aia la han?

Ashbrook se opri brusc din dans, o apucă de încheietură și o trase prin ferestrele deschise înspre grădină. Apoi se întoarse spre ea.

— Nu te-am atacat, spuse el tăios. Am venit la tine deoarece mă lăsaseși să cred că inimile noastre fuseseră unite pentru totdeauna într-o conexiune nonfizică. Am considerat că eram deja unul și același pe tărâmul metafizic și că îți doreai să fii unită cu mine și în tărâmul fizic. Dacă am fi petrecut noaptea aia împreună ai fi aflat ce înseamnă uniunea în transcendental.

Emily se încruntă revoltată când își aminti noaptea nunții.

— Am mai auzit această teorie, cum că ceea ce se întâmplă pe un plan îl afectează pe celălalt. Te informez că am mari îndoieli în legătură cu validitatea acestei filosofii.

— Poate că metafizica nu e atât de aproape de înțelegerea ta pe cât ar trebui să fie, remarcă Ashbrook. Spune-mi, încă mai scrii poezii?

— Se întâmplă să lucrez la un poem epic chiar acum, mărturisi ea șovăielnic.

— O să-mi faci concurență, ei? se amuză baronul.

Emily simți cum se îmbujora de rușine. Indiferent de caracterul său, Ashbrook era un poet care publicase, pe când ea primise refuzuri de la toți editorii.

— Mă îndoiesc, murmură ea.

— Cum se numește acest poem epic?

— *Doamna misterioasă*.

— Sună promițător, spuse el meditativ.

Emily îl privi rapid, ridicându-și lornionul să-i vadă expresia.

— Chiar crezi asta?

— Categorie. Ashbrook se opri intenționat. Un titlu excelent. Se potrivește tipului de persoane care cumpără genul ăsta de lucruri. Știi, Emily, aș putea să arunc o privire peste el și să văd dacă e realmente promițător. În cazul acesta, mi-ar plăcea să te prezint editorului meu, Whittenstall.

— Richard! Emily era uluită de oferta lui generoasă. Vorbești serios?

— Desigur. Ashbrook zâmbi nonșalant. O vorbă bună din partea mea te-ar ajuta neîndoielnic să-i atragi atenția lui Whittenstall.

— Richard, ar fi atât de frumos din partea ta! Nu-mi vine să cred. Trebuie să mă apuc imediat să-mi revizuiesc poemul. M-am gândit să adaug o fantomă și un pasaj secret la poveste. Ce părere ai?

— Fantomele și pasajele secrete sunt întotdeauna foarte îndrăgite. Le-am folosit și eu din când în când.

— Încă n-am lăsat pe nimeni să citească *Doamna misterioasă*. Trebuie să mai lucrez la ea înainte să ți-o arăt. Emily își aminti toate schimbările, adăugirile și corecturile pe care voia să le aducă poemului. Dar voi începe numaidecât. Richard, e atât de incitant! Nu pot să-ți spun ce înseamnă propunerea ta pentru mine. Să te oferi să mă prezinți editorului tău. Este mai mult decât speram vreodată.

— Măcar atât pot face pentru o veche prietenă.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, Richard.

El ridică nepăsător un umăr.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Dar dacă simți nevoia asta, poți s-o faci venind la un mic salon literar joi după-amiaza.

— Un salon literar din Londra? Mi-ar plăcea enorm, îmi lipsesc

întâlnirile mele de joi după-amiaza cu societatea literară din Little Dippington. Simți un fior de neliniște. Dar crezi că prietenii tăi mă vor accepta? Probabil că sunt mult mai citiți ca mine și mult mai sofisticați. În ochii lor o să fiu un personaj rustic.

— Ba deloc, murmură Ashbrook. Te asigur că Lady Tumbull și ceilalți prieteni ai mei te vor primi cu brațele deschise. Precis te vor considera... încântătoare.

Emily oftă fericită.

— E aproape de necrezut. Primul meu bal important, un salon literar și șansa ca un editor de prim rang să se uite la scrierile mele. Viața la oraș e mult mai interesantă ca aceea de la țară.

— Este, categoric. Și, ca femeie căsătorită, adăugă el încet, vei descoperi că ai mai multă libertate aici decât ai avut vreodată ca fată bătrână în Hampshire. La Londra, singura regulă e să fii discretă.

— Da, da, bineînțeles. Emily nu-și făcea deloc probleme pentru discreție, pentru simplul fapt că nu plănuia nicio indiscreție, cu atât mai puțin cu individul acesta care o distrusese cândva cu atâta nepăsare. Nicio femeie căsătorită cu un bărbat ca Blade n-ar fi putut fi interesată de o creatură superficială ca Ashbrook. Se încruntă gânditoare. Richard, chiar crezi că e un titlu bun? Nu mă deranjează să-l schimb dacă în opinia ta asta ar face lucrarea mai interesantă pentru un editor.

— Vom discuta despre asta după ce voi citi poemul, spuse baronul, uitându-se peste capul ei spre salonul bine iluminat. Și acum, vorbind de discreție, cred că ar trebui să ne întoarcem la bal.

— Ai dreptate. Celeste se va întreba ce-am pățit.

Emily se răsuci vioaie să intre din nou în încăpere, cu mintea plină de idei pentru *Doamna misterioasă*. Își ridică lornionul să arunce o privire rapidă prin cameră și aproape că se ciocni cu soțul ei, care se materializase parcă de nicăieri.

— Seara bună, milord. Îi zâmbi. Speram să ajungi curând. E atât de pasionant, nu-i așa? Mă simt minunat. Tocmai vorbeam cu... Se opri, uitându-se de jur împrejur prin lornion, dar constată că Ashbrook nu o urmase în sala de bal. Nu contează. Doamne, arăți extraordinar, Simon.

Blade, îmbrăcat în fracul de o eleganță severă, privi câteva secunde gânditor înspre grădină, după care se uită la Emily.

— Mă bucur că te simți bine, draga mea. Îmi acorzi onoarea de a dansa acest vals cu mine?

— Vor mai cânta un vals? Aveam impresia că Lady Northcote autorizase doar unul în seara asta.

— Am convins-o să mai permită unul, ca să pot dansa cu tine.

— E un gest minunat, șopti Emily fermecată.

— Și au am fost destul de mulțumit de idee, surâse el ghidându-i pașii. Ca să fiu drept, și Lady Northcote a fost cooperantă.

Emily uită orice gând despre *Doamna misterioasă* și planurile ei de a se alătura cercului literar al lui Ashbrook. Valsa cu dragonul ei iubit. Nimic n-ar fi putut fi mai aproape de perfecțiune.

Simon alunecă prin încăpere, conștient că toți erau cu ochii pe el și noua lui soție. Până în dimineața următoare, tot orașul avea să vorbească despre Emily. Formau un contrast irezistibil pe ringul de dans, de care era conștient și totodată mulțumit.

Nu îi convenea însă fiorul de gelozie care îl cuprinsese când o văzuse pe Emily întorcându-se din grădină, cu Ashbrook în urma ei.

capitolul 12

— Ador casa ta, Simon, exclamă Emily valsând de una singură prin biblioteca decorată în nuanțe de roșu, auriu, verde și negru. Când se răsuci pe lângă dragonii incrustați cu pietre prețioase, se întinse și mângâie drăgăstos capetele sălbatice. Fustele de un verde-închis pluteau în jurul ei. Balul se terminase cu o oră în urmă și durase aproape la fel de mult să își ia trăsura și să ajungă acasă prin străzile aglomerate, dar Emily părea să nu se poată opri din dansat. Se simțea amețită și efervescentă și de o vioiciune transcendentală. Fredonă acordurile valsului pe care îl dansase mai devreme cu Simon. Și îmi place mai ales camera asta, continuă ea dând hotărât din cap. E chiar perfectă, exact cum mi-am imaginat că va fi. Exotică și seducătoare și plină de obiecte ciudate și misterioase. Mângâie un dragon negru și auriu când ajunsese lângă șemineu.

— Nu mă surprinde. Bănuiam c-o să-ți placă. Simon umplu două pahare de coniac și îi întinse ei unul.

— Asta demonstrează doar cât de mult ne potrivim, îi luă paharul din mână când se roti pe lângă el. Vezi, Simon? Îți tot spun că avem o

comunicare...

— Pe un plan superior, completă el. Da, iubito. Te-am auzit comentând de multe ori pe tema asta. Închină paharul în direcția ei. Pentru soția mea. Ai avut un succes enorm în seara asta.

— Mulțumită lui Lady Merryweather. Emily chicoti și valsă spre capătul îndepărtat al camerei. Și lui Lady Northcote. A fost atât de amabilă! Ea și Celeste m-au prezentat absolut tuturor și am dansat aproape toate dansurile, Simon. Două dintre ele valsuri.

— Araminta mi-a spus că primul a fost cu Ashbrook.

Emily îl privi rapid cu coada ochiului în timp ce zbura pe lângă o pernă de satin uriașă. Se întrebă dacă Simon știa cu cine fugise cu cinci ani în urmă. Și dacă știa, oare era gelos? se întrebă ea. Greu de crezut. Simon se stăpânea mult prea bine și era mult prea sigur pe propriile forțe ca să fie gelos. În plus, știa că inima ei îi aparținea lui.

— Da. Ashbrook m-a invitat la primul vals. Simon, cred c-ar trebui să-ți spun ceva despre el.

— Ce anume? Contele o privi cu atenție pe deasupra paharului.

Emily se opri în fața unei picturi chinezești delicate cu armăsari războinici în harnașamente ciudate. O studie îndeaproape prin ochelari.

— Richard e bărbatul pe care am crezut că-l iubeam acum cinci ani – cel cu care am fugit.

— Dar n-ai fugit cu nimeni acum cinci ani, o corectă Simon. Ți-am explicat că în realitate nu există niciun Incident nefericit în trecutul tău.

Emily se răsuci surprinsă.

— Dar... Ah, pricep, spuse ea, înțelegându-i brusc gestul și fiind recunoscătoare pentru asta. Face parte din planul tău de a mă introduce cu succes în lumea bună, nu-i așa? Vom aborda chestiunea scandalului cu îndrăzneală. Pur și simplu vom nega producerea lui.

— Exact.

— O tactică genială. Se încruntă gânditoare. Dar dacă Richard spune ceva despre asta?

— Nu cred că o va face.

— Probabil că ai dreptate. Ar fi jenant pentru el.

— Cred că mai mult decât jenant, rânji contele cu o strălucire diabolică în ochii aurii. De-a dreptul periculos.

— Da, și el trebuie să se gândească la propria reputație.

— Printre altele.

Emily încuviință încă o dată și își relua pașii de dans.

— Presupun că nu ești din greșeală gelos pe lordul Ashbrook, nu?

— Din pricina Incidentului nefericit, sau pentru că a valsat cu tine în seara asta?

— Indiferent, spuse Emily nerăbdătoare. Inima îi tresări la această posibilitate.

— Ar trebui să fiu gelos? Vocea lui Simon era complet impasibilă.

— Nu, nici măcar o secundă, îl asigură ea. Am făcut o greșeală foarte prostească acum cinci ani. Adevărul e că mi-am dat seama aproape imediat după ce-am plecat din Little Dippington că nu voiam, de fapt, să-l iau de soț. Era foarte incitant să fugi așa spre graniță, iar Richard îmi recita din cele mai frumoase poeme. Însă a trebuit să recunosc curând că nu-l iubeam. Nu m-aș fi putut mărita cu el.

— Și valsul din seara asta? Ai descoperit sentimente noi pentru el când te-a luat în brațe?

— Nu. Emily își înclină capul, gândindu-se la reacțiile ei. Nu, chiar deloc. A fost mai degrabă ca o veche cunoștință pe care n-am mai văzut-o de multă vreme.

Hotărî chiar atunci că nu voia să-i spună lui Simon despre oferta generoasă a lui Ashbrook de a arunca o privire pe manuscrisul ei. Nu încă, oricum. La urma urmei, nu era nimic sigur. Se putea ca Ashbrook să declare *Doamna misterioasă* de nepublicat, iar umilința aceasta ar fi fost suficientă.

— Înțeleg. Ca atunci când te întâlnești cu o veche cunoștință.

— Exact. Emily fredonă alte câteva măsuri din vals. Știi ce, Simon, e foarte ciudat, dar se pare că nu mă pot liniști în seara asta. Sunt încă foarte entuziasmată.

— Ar trebui să fii extenuată. Simon se lăsă pe spate în fotoliu. Își dăduse deja jos haina și își desfăcuse cravata. Panglica de mătase albă îi atârna în jurul gâtului.

— Știu, dar nu sunt deloc obosită. Emily sorbi din coniac. Privirea îi căzu pe imensele perne cu ciucuri. Spune-mi, ai luat pernele astea dintr-un harem turcesc?

— Nu. Le-am comandat de-aici, din Londra. Îți plac?

— Sunt minunate. Emily lăsă din mână paharul și se întinse pe cea mai apropiată pernă din satin auriu. Se lăsă pe spate languros, cum credea ea că ar fi făcut o doamnă dintr-un harem. Cum arăt? Aș putea

trece drept o curtezană orientală?

Simon o măsoară cu privirea, de la vârful pantofului de satin verde-smarald, brodat cu dragoni, la cascada de bucle roșii care-i pornea din creștetul capului.

— Posibil, spuse el în cele din urmă.

— Nu pari convins. Poate că ochelarii strică efectul. Și-i dădu jos și-i puse pe măsura de alături, apoi se lungi din nou pe pernă și aruncă o privire seducătoare pe sub gene. Simon părea o pată mare, întunecoasă din partea cealaltă a camerei. E mai bine?

— Te apropii de original.

Emily se întinse pe o parte. Rochia i se ridică pe picior, scoțându-i la iveală ciorapii. Își țuguie buzele așa cum își imagina că făceau cadănele.

— Așa. De asta ce zici?

— Emily, flirtezi cumva cu mine? Întrebă Simon blând.

— Ei bine, în privința asta... O ajuta faptul că nu-i vedea clar expresia feței. Simți cum se îmbujora în timp ce se gândea atentă la întrebare. Da, cred că da. Își ținu respirația, așteptându-i răspunsul.

— Ești într-o dispoziție destul de ciudată în seara asta.

— Sunt fericită, Simon, spuse ea fluturând din mână. Am impresia că plutesc. A fost cea mai minunată seară din toată viața mea.

— Și acum vrei să o închei făcând dragoste cu mine?

Emily oftă și se lăsă pe spate, cu brațele deasupra capului. Se uită la tavanul încețoșat.

— Ți-am spus, Simon, sunt o creatură excesiv de pasională. Poate că simțurile mele au fost stimulate prea mult de toată agitația din seara asta.

— Posibil.

— Simon?

— Da, Emily?

— Mi-ai spus că ultima dată când am făcut dragoste nu prea m-am descurcat.

— Ți-am zis că trebuie să exersezi, din câte-mi amintesc, murmură el.

Ea se rostogoli din nou pe o parte și se propti în cot.

— Da. Să exersezi. Cred că mi-ar plăcea foarte mult să exersezi în seara asta.

Urmă o mică pauză. Apoi se auzi vocea lui Simon, coborâtă și

mătăsoasă, deopotrivă senzuală și amenințătoare.

— Ți-am mai spus ceva, Emily.

Tânăra femeie se ridică în șezut și își trase genunchii la bărbie, rochia așezându-se în valuri în jurul ei. Bâjbâi după paharul de coniac. Atunci când îl găsi, luă o înghițitură mare și-l puse grijulie înapoi pe masă, după care se ghemui cuminte.

— Mi-ai spus că va trebui să te implor să faci dragoste cu mine, rosti ea în cele din urmă, îmbrățișându-și tare genunchii.

— E în regulă și dacă mă rogi foarte frumos. Ideea e, draga mea, că nu vreau să aud acuzații mâine-dimineață. Nu vei putea spune că te-am păcălit.

— Nu voi spune așa ceva. După o clipă de nesiguranță chinuitoare, se încumetă: Simon?

— Da, Emily?

— Vrei să faci dragoste cu mine?

O liniște ciudată se lăsă peste camera exotică.

Se auzi un clinchet slab și Emily știu că Simon tocmai își pusese paharul pe birou. Îl privi venind spre ea. Nu-i putea vedea expresia fără ochelari, dar simți furnicăături în tot corpul. Percepu aura coplesitoare a masculinității sale și își dădu seama că asta se întâmpla doar pentru că ei comunicau pe un plan superior.

Simon se opri la marginea pernei mari de satin, cel mai puternic dragon dintr-o cameră plină de creaturi mitice. Fără vreun cuvânt se lungi lângă Emily și o luă în brațe.

Cu gesturi lente, o împinse înapoi pe mătasea aurie și, aplecându-se peste ea, o privi în ochi. Era atât de aproape acum, că Emily îi putea vedea aurul topit din irisuri.

— Ești sigură că asta vrei? Simon îi mângâie conturul delicat al maxilarului cu degetul mare.

— Da, șopti ea după ce-și înghiți nodul din gât. I se tăie respirația din nou, așa cum se întâmpla de fiecare dată când soțul ei o lua în brațe. Te rog, Simon.

— Foarte bine, Emily. Își plecă fruntea și îi sărută înflăcărat partea de sus a sânelui, expusă de decolteul rochiei de bal. Doar să-ți amintești mâine-dimineață că a fost ideea ta.

— Desigur. Își încolăci încet brațele pe după gâtul lui, apoi zâmbi sovăitor. N-a fost chiar așa de rău cum credeai tu că va fi, să știi.

— Ce anume? îi coborî încet mâneca bufantă a rochiei de pe umăr.

— Să te implor să faci dragoste cu mine. Zâmbetul ei se transformă într-un râset exuberant. Nu a fost deloc groaznic.

— Mă bucur. Simon îi trase corsajul eliberându-i sânul ca un măr. Încercui sfârcul cu arătătorul. Poate că mi-o vei mai cere și altă dată.

— Presupun că da, gânguri tânăra femeie. Dacă se dovedește a fi o experiență transcendentă precum ai promis.

Simon scoase un râset răgușit, care se transformă într-un geamăt.

— Îmi dau seama că de data asta sunt obligat să o fac cum trebuie.

Emily tremură când îi simți degetul trasând un alt cerc în jurul sfârcului. Se foi agitată și picioarele îi alunecară pe suprafața de satin. Simon își lipi gura de a ei și, în același timp, îi țintui coapsele.

Emily își desfăcu buzele îngăduind limbii lui Simon să-i exploreze gura. Simți aroma de coniac împletindu-se cu mirosul aspru, bărbătesc. Îl strânse cât putu de tare în brațe și încercă instinctiv să-și arcuiască șoldurile sub trupul lui.

— Nu, șopti Simon, oprindu-se din sărutat. De data asta vom proceda foarte încet. Desfăcu atent corsajul rochiei și împinse materialul subțire spre talie.

Emily avea ochii închiși, dar îi simți privirea fierbinte ațintită pe sâni. O ardea, o mistuia, îi înfierbânta sângele. Perna pe care stătea întinsă părea un nor auriu enorm. Se cufunda tot mai adânc în ea în timp ce Simon se lăsa cu toată greutatea peste corpul ei înnebunit de dorință.

— Ai o piele frumoasă, Emily. Moale și delicată și făcută să fie atinsă. Simon îi plasă câteva sărutări drăgăstoase pe gât și pe sâni. Dinții lui se închiseră blând peste sfârcul ei și mâna îi alunecă sub corsaj.

Emily își ținu respirația. Se răsuci sub mâna lui, tânjind deja după o atingere mai intimă.

— Simon?

— Nu, nu încă. Ți-am spus, de data asta nu vom grăbi lucrurile. De data asta eu mă voi controla și tu îți vei pierde mințile, spiridușule.

Îi trase peste cap rochia de bal de culoarea smaraldului și juponul subțire de dedesubt, apoi se aplecă și-i desprinsă cu dexteritate jartierele. Mâna îi mângâie tandru gambele în timp ce-i dădu jos ciorapii.

Emily își îngropă fața învăpăiată în cămașa lui albă, agățându-se de el. Simon râse încet și îi cuprinse fesele în mâini, strângând cu blândețe.

Tânăra femeie simți satinul auriu mângâind-o senzual sub șolduri.

— Acum arăt ca o cadână?

Simon zâmbi și își trecu degetele prin triunghiul de păr roșcat de la împreunarea coapselor ei.

— O cadână foarte neobișnuită, încuviință el. Pe capul tău s-ar pune un preț ridicat dacă ai fi scoasă la licitație.

Ea îl privi printre gene, simțindu-se delicios de poznașă.

— M-ai vinde?

— Niciodată, jură el cu o notă de amărăciune în glas. Degetele i se încordară posesiv în cârlionții roșii, după care se trase puțin înapoi.

Emily deschise brusc ochii, simțindu-i mișcarea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, draga mea. Vreau doar să mă fac puțin mai comod. Simon își dădu jos cămașa și lavaliera care îi atârna la gât, apoi mâinile îi trecură la cureaua pantalonilor. Într-o clipă rămăsese gol pușcă. Lumina flăcărilor străluci pe conturul musculos al umerilor și coapselor lui, scoțându-i la iveală starea de excitație.

— Pașalele se dezbracă de obicei când fac dragoste cu o cadână din harem, o informă contele întinzându-se din nou lângă ea.

Emily chicoti când se simți împinsă la loc pe pernă.

— Trebuie să te avertizez, milord, nu voi tolera și alte rezidente în haremul acesta. Doar eu.

— Deci voi avea un harem cu o singură femeie?

— Mă tem că da. Nu intenționez să te împart cu nimeni altcineva. Zâmbi șiret. Nici nu cred că vei avea nevoie.

— Intenționezi să mă ții ocupat, să înțeleg? Își trecu palma caldă peste coapsa ei și o privi într-un mod care îi încălzi gâtul și sânii.

— Foarte ocupat, îi promise Emily răgușită. Își încolăci degetele în părul de pe pieptul lui, plăcându-i la nebunie textura aspră, precum și sentimentul de putere emanat de mușchii fermi. Simon, ești atât de frumos! exclamă ea uluită.

— Nu, spiridușule, tu ești cea frumoasă. Sânii tăi sunt perfecți pentru mâna mea. Îi cuprinse scurt unul, trecându-și degetul mare peste sfârc până îi stârni un fior. Gura ta se potrivește perfect cu a mea. O sărută profund, complet, amețitor, făcând-o să se zbată în strânsoare. Și interiorul coapselor tale e mai moale și mai cald decât orice altceva. Își duse mâna între picioarele ei.

Emily își ținu respirația când simți buricele degetelor lui Simon

atingând-o îndrăzneț. Se agăță de umerii lui puternici și se încordă. Nevoia profundă, dureroasă, înflorea rapid în ea. Tot corpul ei începu să tânjească după eliberarea aceea explozivă pe care o trăise mai demult sub acțiunea mâinilor lui Simon.

— Nu încă, murmură el. Îi prinse brațele întinse, fluturânde, deasupra capului și îi țintui încheieturile, Apoi se aplecă deasupra ei și o sărută pe pleoape. Jur că de data asta nu mă vei face să-mi pierd mințile. De data asta eu voi fi la cârmă, iar tu vei învăța să te bucuri de dragostea trupească.

— Dar mă bucur, Simon. Sincer. Emily își ridică șoldurile, căutându-i atingerea.

— Va fi și mai bine, promise el. Ținându-i încheieturile deasupra capului, se aplecă și îi desfăcu delicat coapsele, poziționându-se între picioarele ei.

Emily se încordă instinctiv și se zbatu să-și elibereze mâinile ca să-și poată încolăci brațele în jurul lui, să-l țină aproape.

Simon o privi zâmbind.

— Îți dau drumul la mâini acum, dar să nu te miști.

— Nu fi absurd, te rog. Nu pot sta locului, spuse Emily gâfâind.

— Atunci te voi ajuta. Simon își apucă lavaliera de pe covor și o trecu după piciorul divanului din spatele ei, după care puse capetele panglicii albe în mâinile ei întinse. Trebuie să te ții foarte bine, îi spuse el, în timp ce degetele ei apucară instinctiv mătasea.

Uluită, dar nerăbdătoare să continue, tânăra femeie prinse ascultătoare materialul apretat.

— Acum ce? întrebă ea nerăbdătoare.

— Acum trebuie să te ții foarte bine de lavaliera mea ori de câte ori te copleșește nevoia de a te mișca. Nu-ți face griji. Nu vei trage divanul. Este greu, iar mătasea e trainică.

Cu brațele întinse deasupra capului, Emily se încruntă la soțul ei.

— La naiba, Simon, nu vreau să mă joc cu lavaliera ta.

— Fă ce ți-am spus. Ești o cadână, mai ții minte? Cadânele sunt foarte supuse.

— Dar... Ah! Emily gemu și degetele ei se încordară ascultătoare în jurul panglicii de mătase când simți limba lui Simon chiar în centrul abdomenului său bombat.

— Nu uita, trage foarte tare de lavalieră când nu mai suporti. Simon se coborî, cuprinzându-i șoldurile cu mâinile. O ținu locului în timp ce-i

săruta interiorul coapsei.

— Simon! Emily înlemni.

— Aşa-i mai bine. Nu te mai mişti deloc. Eşti la fel de încordată ca un arc. Mâna îi alunecă în jos pe trup, făcând-o să se înfioare. Gura lui era acum pe interiorul coapsei ei.

— Simon.

— Trage mai tare de lavalieră, îi porunci el blând, după care o sărută încă şi mai intim. Mai tare, Emily. Vârtejul de senzaţii care ameninţa să o îngroape era ameţitor. Simţi că se scufundă într-o mare caldă. Abia de mai putea respira acum, darămite să încerce să gândească. Ascultă orbeşte comenzile pe care i le murmură Simon. Apucă de mătasea albă şi trase de ea cu toată puterea. Senzaţia de răsucire şi încordare din partea inferioară a trupului ei deveni tot mai intensă. Trage mai tare, Emily. Trebuie să-ţi foloseşti toată puterea acum. Trage cât de tare poţi. Simon îşi strecură degetul în pasajul ei umed şi supse cu delicateţe protuberanţa de carne feminină extrem de sensibilă.

— La naiba! Emily era în toiul unei furtuni senzuale. Răspundea la poruncile blânde pe care i le murmură Simon, trăgând violent de panglica de mătase. Cu cât trăgea mai tare, cu atât simţea că avea să fie mistuită de flăcări în orice clipă.

— Doar puţin mai tare, Emily. Mai trage puţin. Eşti foarte umedă acum, foarte încordată. Foarte pregătită. Aproape am ajuns. Trage doar puţin mai tare de lavalieră. Da, aşa.

Tânăra îşi ţinu respiraţia când simţi mădularul dur al lui Simon la intrarea în corpul ei. Agăţându-se cu toate puterile de panglică, se uită printre gene şi îl văzu înălţându-se peste ea.

— Simon!

— Nu-i da drumul, Emily. O pătrunse lent. Eşti foarte încordată. Dar de data asta nu te mai doare, aşa-i?

— Nu. Nu, of, Simon, nu ştiu dacă mai pot rezista, gâfâi ea. Mătasea îi intra în carne.

— Nu? Începu să iasă încet din ea.

— Simon, nu mă părăsi. Se panică la gândul că avea să se retragă chiar când ea se afla în pragul acestei experienţe superbe.

— Nu intenţionez să te părăsesc, spiriduşule. Iar tu nu mă vei părăsi niciodată pe mine, nu-i aşa? Simon o pătrunse din nou încet.

— Nu, niciodată. Nu te-aş părăsi niciodată, Simon. O! La naiba.

— Strânge mai tare de lavalieră, Emily. Doar puțin mai tare.

Acum era adânc în interiorul ei, umplând-o, devenind parte din ea. Emily nu mai rezistă. Întreg trupul îi fu cuprins de convulsii.

— Simon.

Se auzi sunetul distant al lavalieriei de mătase rupându-se în două. Brațele lui Emily erau brusc libere.

Și le aruncă în jurul lui Simon, agățându-se de el în timp ce fiorii extazului o străbătură din cap până în picioare.

Auzi strigătul răgușit, triumfător de satisfacție al bărbatului și îl simți împingându-se violent în ea. Se agăță de el în timp ce valurile de pasiune îi cufundară pe amândoi în marea caldă.

Mult mai târziu, îl simți pe Simon mișcându-se în brațele ei. Deschise leneș ochii, simțindu-se prea languroasă ca să se miște.

— Se pare că trebuie să-mi cumpăr o lavalieră nouă, spuse el rostogolindu-se pe o parte. Rânji când ridică bucățile sfâșiate care formaseră cândva un accesoriu foarte elegant și o gădilă pe Emily pe la nas. Nu-ți cunoști propria putere, doamnă.

— Se pare că nu. Râse și suflă spre fâșiile de mătase albă, care flutură în aer. Era una dintre preferatele tale, cumva?

— Categorie. Sunt chiar distrus de această pierdere.

Emily chicoti și, răsucindu-se, își propti bărbia pe brațe.

— Voi încerca să mă revanșez.

— Va trebui să depui mult efort pentru asta. Dinții lui Simon străluciră într-un zâmbet șiret.

— Știi ce? Cred că ai fi fost un pașă foarte bun. Uneori ai ceva de-a dreptul barbar în tine.

— Nu sunt deloc barbar. Contele își petrecu mâna după gâtul ei și o trase aproape de el pentru un sărut. De fapt, din anumite puncte de vedere sunt foarte civilizat. Chiar puțin plictisitor.

— Niciodată.

— Așa crezi? Păi, să-ți spun ceva vulcanica mea soție. Măcar o dată, mi-ar plăcea foarte mult să facem dragoste într-un pat și nu pe podeaua bibliotecii. Ce dovadă mai bună de conservatorism îți pot oferi?

— Un pat? Emily se încruntă. Pare atât de lipsit de imaginație! Rectific. S-ar putea să fii puțin plictisitor la urma urmei, milord. Ce surpriză! Chiar izbutiseși să mă păcălești.

— Vulpițo. O împinse înapoi pe satinul auriu și o sărută zgomotos.

Sărutul se voise a fi o pedeapsă jucăușă, dar se transformă curând în ceva mult mai pătimaș. Emily se abandonează bucuroasă înainte ca Simon să o contemple cu niște ochi în care nu se mai citea amuzament, ci o atenție plină de curiozitate.

— Ei bine, draga mea? La asta te așteptai? Întrebă el șoptit.

— O, da! De data asta m-am simțit aruncată pe malul aurit și transcendental al dragostei. Zâmbi timid, știind că mai mult ca sigur i se puteau citi sentimentele în privire. A fost minunat – o experiență metafizică în toată puterea cuvântului. Abia aștept să o reproduc.

Simon gemu, apoi se lăsă pe spate, râzând.

— Trebuia să știu că o femeie atât de pasională ca tine va fi insașiabilă. Se ridică în picioare, întinzându-se după cămașă. Haide, mergem sus și ne purtăm măcar de data asta ca un cuplu căsătorit civilizat.

— Ce idee excelentă, milord. Emily își puse ochelarii. Numai gândește-te: ai un sertar plin cu lavalieri în dormitorul tău.

— Foarte adevărat. Simon își privi soția îmbrăcată în costumul Evei, dar cu ochelari, și rânji din nou. Doamnă, îți promit că vei fi absolut uimită de utilizările pe care le poate avea o lavalieră de calitate.

Era aproape de mijitul zorilor, dar contele nu putea dormi. Trupul cald al lui Emily era cuibărit în al lui și îi putea simți aroma amestecată cu mirosurile ce dovedeau că tocmai făcuseră dragoste. Dintre degetele pe care le ținea peste pieptul lui se întrezărea o fâșie de mătase albă.

Se descurcase mult mai bine de data asta, hotărî Simon. O așteptase să vină la el, după cum promisese, iar Emily se predase drăgăstos, cu o eleganță încântătoare. Și mai important era faptul că-și păstrase controlul până în momentul în care își îngăduise propria parte de satisfacție.

Relația lor se apropia de ceea ce ar fi trebuit să fie, conchise el, încercând să judece obiectiv. Emily aflase că-i putea oferi o plăcere vecină cu extazul și că avea o stăpânire de sine de nezdruccinat.

Fusese obligată să-i recunoască rolul dominant în cuplul lor. O luase încet și obținuse rezultatul dorit. Așteptând-o răbdător să cedeze propriei curiozități și pasiunii năvalnice, își demonstrase forța. De acum înainte, el avea să conducă, iar Emily o înțelesese în sfârșit.

O soție trebuie să respecte voința soțului ei. Mai ales când doamna respectivă era o fostă Faringdon.

— Simon? Vocea lui Emily era languroasă.
— Credeam că dormi, spiridușule.
— Dormeam. Dar tocmai mi-am amintit că voiam să-ți spun ceva mai devreme. Am discutat cu Lady Northcote în seara asta. Emily căscă.

Simon ciuli urechile.

— Într-adevăr? Despre ce-ați discutat?

— Păi, eu îi mulțumeam pentru că m-a invitat la balul ei, iar ea m-a asigurat că măcar atât putea să facă și ea după ce am salvat-o pe Celeste de Nevil. De asemenea, părea să creadă că-mi mai era datoare și pentru ceva ce s-a întâmplat în trecut între tatăl lui Northcote și al tău.

— Așa ți-a zis?

— A fost destul de vagă, dar evident am asigurat-o că nu mai are de ce să se îngrijoreze deloc în chestiunea respectivă.

Simon înlemni.

— Ce i-ai spus mai exact, Emily?

— Doar că orice obligație ar fi existat în trecut a fost mai mult decât răsplătită de amabilitatea cu care m-a introdus în societate. S-a purtat așa de frumos cu mine! N-aș suporta să creadă că îmi datorează ceva. Și categoric nu vreau ca prietenia ei să se bazeze pe un sentiment de obligație.

— Deci i-ai spus că datoria ei a fost plătită pe deplin?

— Da. Exact. Și a fost foarte ușurată.

— La naiba, murmură Simon. Cred și eu că a fost. Și fără îndoială că Northcote se simte și mai ușurat.

— Păi, sper că da. Sunt un cuplu atât de drăguț.

Cam atât despre rolul conducător în cuplu.

Northcote fusese cel mai neînsemnat dintre cei patru, încercă Blade să se consoleze. La urma urmei, tatăl lui Northcote, și nu marchizul de acum, îi ignorase scrisoarea cu douăzeci și trei de ani în urmă.

În plus, era obligat să recunoască faptul că Lady Northcote se descurcase de minune cu prezentarea lui Emily în lumea bună. Poate că datoria lui Northcote fusese într-adevăr plătită pe deplin.

— Emily, rosti el cât putu de sever, pe viitor nu vei mai face promisiuni sau angajamente în numele meu fără să mă consulți mai întâi. Ai înțeles?

— Perfect, Simon. Dar am știut că în cazul acesta nu te-ar fi deranjat

chiar deloc. Evident fusese vorba de o neînțelegere.

— Te înșeli, spiridușule. Eu și Northcote ne înțelegem foarte bine unul pe celălalt.

capitolul 13

— Ei bine, Blade? Întrebă marchizul de Northcote. Din câte am aflat de la soția mea, doamna ta consideră că ne-am achitat de vechea datorie. E adevărat?

Simon își coborî încet ziarul și-l privi calm pe interlocutorul său. Zumzetul domolit al conversației masculine, foșnetul de ziare și clinchetul blând al sticlelor din spatele lui indicau prezența unui număr considerabil de gentlemen la club în acea după-amiază. El și Northcote aveau însă un colț doar pentru ei.

— Soția mea s-a simțit bine azi-noapte, răspunse contele inexpressiv. Lady Merryweather a făcut totul pentru ca introducerea lui Emily în societate să se bucure de succes. Te rog să-i transmiți mulțumirile mele.

Northcote se întinse după sticla de porto de pe măsută și își turnă un pahar.

— Știi prea bine că nu mă refer la soțiile noastre. Mă interesează dacă în opinia ta suntem chit.

Simon ridică din umeri.

— Așa se pare. Un soț trebuie să onoreze promisiunile și obligațiile soției sale, și se pare că Emily s-a angajat să vă ierte datoria. Începu din nou să răsfoiască ziarul.

— La naiba, Blade, nu mă juca pe degete. Spune-mi verde în față dacă socotești că mi-am plătit datoria.

— Ai cuvântul meu că da. Simon nu-și ridică privirea de pe articolele din *The Continent*, dar îl simți pe Northcote relaxându-se lângă el.

— Mulțumesc, Blade. Oamenii știu că ești tare ca fierul, dar cuvântul tău e la fel de puternic. Soția mea era isterică în noaptea aia la han, fiind convinsă că viitorul lui Celeste fusese distrus de nenorocitul ăla de vânător de averi.

— Te-ai ocupat de ticălosul de Nevil, presupun?

— Nu se va întoarce prea curând la Londra, confirmă Northcote cu satisfacție.

— Atunci totul e bine. Simon dădu pagina.

Preț de un moment lung, se lăsă tăcerea în fotoliul de lângă el, cât Northcote sorbi din porto. Apoi spuse pe un ton coborât:

— Poate că n-o să crezi, dar regret ce s-a întâmplat în trecut, Blade. Îmi cer iertare pentru comportamentul tatălui meu.

Simon coborî ziarul și îl privi pe Northcote în ochi. Lăsă să mai treacă o secundă de tăcere apoi dădu scurt din cap, surprins de scuzele interlocutorului său.

— Consideră că am încheiat conturile.

Northcote își întinse picioarele și se uită la pahar.

— Eu eram ultimul, nu-i așa? În cele din urmă ai reușit să ne prinzi pe toți în capcană. Pe mine, Canonbury și Peppington. Și, bineînțeles, Faringdon. Ai fost diabolic de isteț, Blade. Regret că tatăl meu n-a trăit destul ca să-ți aprecieze inteligența.

— Îți împărtășesc regretul, spuse contele cu o anume ironie.

— Ți-a luat ceva timp să găsești o modalitate de a mă strânge cu ușa. Ai avut noroc să dai peste fiica mea în noaptea aia la han.

— A fost util, încuviință Simon, turnându-și un pahar de porto. Dar ocazia s-ar fi ivit oricum, mai devreme sau mai târziu. Întotdeauna se întâmplă dacă știi să aștepți.

— Iar tu te pricepi de minune să-ți aștepți șansa. Știu foarte bine că am scăpat ușor. Sunt foarte ușurat că tot ce-ai vrut de la mine au fost contactele sociale ale soției mele. Dacă tatăl meu ar mai fi trăit, îmi imaginez că i-ai fi cerut să plătească mult mai scump pentru ce ți-a făcut.

— Da.

Northcote oftă.

— Dacă te ajută cu ceva, înainte să moară, acum doi ani, mi-a spus să stau cu ochii pe tine. Mi-a zis că te vei întoarce într-o zi și că ești extrem de periculos. Când o să-i faci pe Canonbury și Peppington să plătească?

— Prefer să-i țin în șah o perioadă.

— Să trăiască în nesiguranță financiară e adevărata lor pedeapsă, nu-i așa?

Simon sorbi din porto.

— Răzbunarea se savurează cel mai bine lent, nu dintr-odată.
— Tortură înceată, constantă. Northcote zâmbi feroce. O răzbunare foarte orientală, zic eu. Nu pot fi decât recunoscător pentru generozitatea impulsivă a soției tale.

— Pe viitor o să stau cu ochii pe gesturile ei necugetate, îl asigură contele sec.

Northcote rânji.

— Lady Blade a încântat pe toată lumea.

— Așa mi s-a spus.

— Trebuie să mărturisesc, Blade, că atât soția, cât și fiica mea țin cu adevărat la doamna ta, în pofida faptului că e căsătorită cu tine. Ea ce rol joacă în planul tău de răzbunare?

— Nu e implicată.

— Dar este o Faringdon, sublinie Northcote, privindu-l șiret.

— Nu mai e.

— Am observat că îți aparține acum, la fel și St. Clair Hall. Marchizul ezită. Tatăl meu, Canonbury și Peppington ți-erău datori pentru că au întors spatele familiei tale după moartea tatălui tău. Dar Faringdonii cei flușturatici și neisprăviți îți datorau cel mai mult. Faringdon l-a făcut pe tatăl tău să-și curme zilele. Faringdon ți-a luat casa și ți-a distrus efectiv familia. În cele din urmă, îl vei zdrobi pe Broderick Faringdon cu tot clanul lui, nu-i așa?

— E o concluzie logică, încuviință Simon pe un ton neutru. Dar soția mea nu mai face parte din clanul respectiv.

— Știi ce, Blade? Sunt extrem de recunoscător că insulta tatălui meu a fost relativ minoră și că, după cum ai spus, datoria a fost achitată. Nu mi-ar plăcea să fiu un Faringdon în momentul ăsta.

Emily ieși din Librăria Asbury extrem de vioaie. Servitoarea ei, Lizzie, și George, slujitorul cu față de topor, veneau în urma ei, cu brațele pline cu ultimele romane și volume de poeme epice pe care Emily tocmai le alesese din magazin.

Micul alai se îndrepta spre trăsura neagră cu ornamente aurii care îi aștepta lângă trotuar. George se grăbi să-i deschidă ușa stăpânei lui, când un Adonis blond sări de după un vehicul din apropiere și se îndreptă zorit spre ei.

— Bună, Em. Ce ciudat să ne întâlnim aici.

— Devlin! Emily îi zâmbi fericită chipeșului său frate. Ce bine-mi

pare să te văd. Unde-i Charles?

Devlin aruncă o privire neliniștită înspre servitori, după care își luă sora de braț și o duse puțin mai încolo. Spuse încet:

— Tocmai din cauza lui Charles așteptam un prilej să vorbim, Em. S-a întâmplat ceva groaznic.

— Doamne sfinte! Emily făcu ochii mari îngrozită. Își dădu seama atunci că nu-l văzuse niciodată pe Devlin atât de mohorât. Este rănit sau bolnav? Dev, spune-mi, a... murit?

— Nu încă, spuse Devlin aspru. Dar probabil că va muri foarte curând.

— Atunci e bolnav. Iisuse, trebuie să-l văd numaidecât. Repede, urcă în trăsură, Dev. Ai trimis după un doctor? Ce simptome are? Se răsucii, dar fu oprită de fratele ei, care o prinse de braț.

— Așteaptă, Em. Nu-i asta. Adică, Charles nu e chiar bolnav. Devlin se încruntă la servitoarea, slujitorul și vizitiul care o așteptau pe Emily. Toți trei se încruntară la rândul lor. Tânărul coborî și mai mult glasul. Dacă vrei să știi adevărul, peste două zile are de luptat într-un duel.

Emily își duse mâna înmănușată la gură.

— La naiba!

— Lucrurile nu stau prea bine, Em. Bineînțeles, eu și Charles avem ceva experiență la galeria lui Manton, dar Dumnezeu știe că niciunul din noi nu e un țințaș bun. Devlin dădu din cap. Voi fi unul dintre secunzii lui. Mai căutăm unul.

— Nu pot să cred. Emily era zdruncinată. Cine l-a provocat?

— Păi, Charles a fost cel care a provocat, recunosc Devlin. A trebuit s-o facă, să știi. Chestiune de onoare.

— Dumnezeu! Și cine e adversarul?

— Un expert pe nume Grayley. Se spune că a mai avut două dueluri și le-a câștigat pe ambele. Și-a rănit grav adversarii de fiecare dată, dar au supraviețuit, așa că nu s-a făcut tăărăboi pe tema asta. Din păcate însă, nu ne garantează nimeni că Grayley n-o să-l ucidă pe Charles. Din cât se zvonește, ceilalți doi au supraviețuit numai printr-un noroc. Bărbatul e un pistolar cu sânge-rece.

— Nu pot să cred, șopti Emily.

Devlin o privi.

— Uite ce-i, Em, știi că n-ar trebui să socializezi cu familia ta acum că te-ai măritat cu Blade. Dar ești sora noastră, fir-ar să fie. Și m-am gândit c-ai vrea să-ți iei rămas-bun de la Charles.

Emily își îndreptă spatele.

— Intenționez să fac mult mai mult decât să-mi iau la revedere de la el. Intenționez să opresc nebunia asta. Du-mă imediat la el, Dev. Se răsuci și se îndreptă spre trăsură.

— Las-o baltă, Em, n-ai cum să oprești treaba asta. Devlin se ținu grăbit după ea. Chestiune de onoare, cum am spus.

— Prostii. E o chestiune de imbecilitate. Emily se urcă în trăsură, urmată de Lizzie și de fratele ei. Era conștientă că servitoarea și George cel înfiorător îl priveau amândoi crunt pe Devlin, dar îi ignoră.

— Spune-i vizitiului adresa voastră, Devlin, îi ceru ea cu fermitate.

Devlin ridică trapa din acoperișul trăsurii și dădu rapid instrucțiuni, apoi se prăbuși pe bancheta de vizavi de Emily și Lizzie.

— Pe toți dracii, sper că fac ce trebuie.

— Bineînțeles că da. Emily se încruntă. Unde-i tata?

— M-am dus la el azi-dimineață la prima oră, dar nu-i acolo. Reședința e închisă pentru toată săptămâna. S-a dus la țară cu niște prieteni. A avut ghinion la cărți. Nu avem timp să-l găsim și să-l aducem aici. Devlin oftă posomorât. Nu ne-ar ajuta cu nimic nici dacă l-am găsi.

Emily deschise gura să pună o altă întrebare, dar văzu avertismentul din ochii lui Devlin și se opri, înțelegând că Lizzie nu trebuia să afle detaliile. Se lăsă pe spate și așteptă clocotind de nerăbdare ca trăsura să ajungă la locuința fraților săi.

Ușa se deschise de îndată ce vehiculul se opri. George părea mai amenințător ca niciodată.

— Vă cer iertare, doamnă, dar sigur aici vreți să coborâți?

Emily se uită peste umăr.

— Dev, e adresa corectă?

— Da. Își apucă bastonul și sări din trăsură după ea, apoi bătu de câteva ori în capra vizitiului. O poți aștepta aici pe stăpâna ta. Nu durează mult.

— Am înțeles, domnule. Dar vizitiul părea la fel de neliniștit ca George.

Emily nu acordă atenție privirilor suspicioase aruncate de servitorii ei și urcă scările la brațul lui Devlin.

În clipa următoare intră în apartamentul gemenilor și studie curioasă încăperile confortabile. Știuse că frații ei trăiau ca niște burlaci nepăsători, dar nu le văzuse niciodată locuința.

De la bovindou puteai admira priveliștea parcului din apropiere, două birouri pline cu diverse hârtii, o masă cu băuturi și două fotolii de piele cu spătar înalt.

Charles Faringdon stătea tolănit într-unui din ele bând fără oprire dintr-o sticlă care se afla pe măsuta de lângă el. Ochii lui albaștri se îngustară de uimire când sora și fratele lui intrară pe ușă.

— Ce naiba caută ea aici, Dev? întrebă el, trântindu-și paharul de masă.

— Ce întrebare absurdă, Charles. Emily se așează în celălalt fotoliu scrutându-și neliniștită fratele. Trebuia să vin.

— Dev n-ar fi trebuit să te aducă. Charles sări în picioare și începu să se plimbe încolo și înapoi prin încăpere. Nu e treaba ta.

— Trebuia s-o aduc. Devlin își umplu un pahar și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură. Are dreptul să-și ia rămas-bun de la tine.

— Pe toți dracii, cine zice c-o să dau ortu' popii poimâine? S-ar putea s-o pățească Grayley, nu eu. Charles se încruntă mai întâi la fratele lui, apoi la Emily. N-ar fi trebuit să vii, Em. Îți imaginezi probabil că mă poți convinge să renunț, dar n-ai cum s-o faci.

— Dar de ce l-ai provocat pe Grayley ăsta la duel? întrebă ea încet. Din cauza unui joc de cărți?

— Ba pe naiba, murmură Devlin, turnându-și din nou ceva de băut. Se opri cu un aer dramatic. Este din cauza unei femei.

Lui Emily nu-i venea să creadă. Îl țintui pe Charles cu o privire uluită.

— Vrei te duelezi pentru o femeie? Ce femeie?

— Nu trebuie să-i menționăm numele, declară solemn Charles. E de ajuns să spun că este la fel de inocentă și pură ca un mieluşel și a fost grosolan insultată. Nu am de ales decât să cer să mi se dea satisfacție.

— Vai mie, murmură Emily, cufundându-se în scaun. Se forță să gândească. Ești îndrăgostit de femeia asta?

— Da. Și dacă supraviețuiesc duelului, intenționez să o cer în căsătorie.

— Nu prea are sens să o ceri, interveni Devlin de lângă fereastră. Circulă zvonul că zilele ne sunt numărate. Toată lumea spune că Blade ne-a tăiat resursele financiare și tu, eu și tata n-o să ne mai putem plăti datoriile foarte curând.

— Maryann se va căsători cu mine și dacă sunt terminat. Mă iubește.

— Dar mama și tatăl ei nu au aceleași sentimente, comentă Devlin

atrăgându-și o privire ucigătoare din partea fratelui său.

— Mă ocup mai târziu de asta. Emily nu-și va abandona familia pentru totdeauna, nu, Em? Tata spune că la un moment dat o să te ocupi iarăși de afacerile alea blestemate. La urma urmei, încă ești una de-a noastră. Ești o Faringdon, pentru numele lui Dumnezeu.

— Situația ta financiară e cea mai mică dintre grijile tale acum, spuse Emily rapid. Trebuie să găsim o modalitate de a opri duelul. Pur și simplu nu te poți lupta cu Grayley ăsta, Charles.

— N-am de ales, declară el solemn. Se întinse după sticlă. E implicată onoarea unei femei, la urma urmei.

— Dar ai putea foarte bine să fii împușcat de bărbatul ăsta îngrozitor. Emily constată disperată că fratele ei era ferm hotărât să continue cu această acțiune periculoasă. Oricum, e ilegal să te duelezi.

— Toată lumea știe asta, Em, spuse Devlin iritat. Nu contează. Onoarea unui gentleman este mai presus de lege.

Emily se uită când la un frate, când la celălalt și se întristează.

— Intenționezi să mergi mai departe, nu-i așa, Charles?

— N-am de ales.

— Nu mai repeta asta, bineînțeles că ai de ales. Sigur poți să-i ceri scuze individului.

— Doamne ferește! Nici măcar să nu sugerezi așa ceva. Charles părea într-adevăr șocat. Un gentleman trebuie să acționeze cum se cuvine când este în joc onoarea unei doamne.

— La naiba, mormăi Emily dezgustată. Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Văd că n-are rost să discutăm.

— Emily, stai, zise Devlin, ducându-se după ea. Unde te duci?

— Acasă.

— La revedere, Em, murmură Charles în urma ei.

Ea se opri și se răsuci spre el.

— Charles, nu spune asta. Lucrurile se vor rezolva.

Fratele ei îi zâmbi în stilul fermecător și nonșalant al Faringdonilor.

— Dar, în caz că nu va fi așa, vreau să știi că mi-ai fost întotdeauna dragă, surioară. Și sper că vei fi fericită.

— O, Charles, mulțumesc. Lacrimile ardeau în ochii lui Emily. Își dădu jos ochelarii și le șterse cu dosul mâinii sale înmănușate, apoi traversă camera și îl sărută ușor pe fratele ei pe obraz. Totul va fi bine. Vei vedea.

O apucă grăbită spre ușă, întrebându-se ce să facă acum. Răspunsul

era evident, se gândi ea când George o ajută să urce în trăsură. Era o situație disperată. Avea să se ducă direct la Simon să-i ceară ajutorul. Cu siguranță avea s-o înțeleagă.

Dragonul ei se putea ocupa de orice.

Avu la dispoziție mai bine de o oră să se calmeze cât îl așteptă pe Simon să se întoarcă acasă. Când Lizzie urcă în sfârșit să-i spună că Blade era în bibliotecă, Emily sări în picioare și zbură efectiv pe scări. Harry, slujitorul ciung, se repezi să-i deschidă ușa.

— Simon, slavă Cerului c-ai venit, strigă ea năpustindu-se în cameră. Trebuie să-ți vorbesc numaidecât.

Contele o privi amuzat și se ridică politicos în picioare.

— Așa mi s-a dat de înțeles. Greaves spune că ai întrebat din zece în zece minute dacă am ajuns. Ce-ar fi să iei loc, doamnă, să-ți tragi respirația și apoi să-mi spui despre ce-i vorba?

— Mulțumesc. Ușurată, Emily se cufundă în cel mai apropiat fotoliu. E vorba despre Charles. S-a întâmplat un dezastru, Simon.

Indulgența amuzată din ochii lui Simon dispăru. Se așeză, se lăsă pe spătar și bătu cu degetele pe suprafața lăcuită a biroului său.

— Te referi la Charles Faringdon?

— Evident. Despre care alt Charles crezi că aș putea să vorbesc?

— O întrebare interesantă, ținând cont că ți-am spus fără ocolișuri că nu te vei vedea cu vreun membru al familiei tale dacă nu sunt de față.

Emily respinse afirmația cu o mișcare nerăbdătoare din mână.

— Of, nu asta e subiectul acum. E o situație foarte gravă, cum vei înțelege și tu după ce auzi toată povestea.

— Abia aștept.

— Ei bine, m-am întâlnit cu Devlin pe stradă, lângă librăria Asbury, și m-a dus direct la Charles. Mi-a spus că s-ar putea să nu-l mai văd în viață.

— Pe cine? Pe Charles?

— Da. Simon, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Charles intenționează să se dueleze cu un anume Grayley. Mai mult ca sigur că va fi ucis. Sau, în cel mai bun caz, va fi grav rănit. Devlin spune că Grayley asta s-a mai duelat de două ori și și-a împușcat ambii adversari. Trebuie să oprești dezastrul.

Simon o privi pe sub gene.

— Ți-am spus că nu te poți întâlni singură cu frații tăi.

— Știu, dar e o chestiune de viață și de moarte. Îmi dau seama că nu-ți sunt dragi, dar nu se poate să nu vezi că trebuie să lași la o parte sentimentele personale și să intervii.

— De ce?

Emily se holbă la el, uluită.

— De ce? Simon, Charles e fratele meu. Și nu știe aproape deloc ce înseamnă să te duelezi.

— Va învăța curând, bănuiesc.

— Ai înnebunit? Nu-i de glumă. Trebuie să-l salvezi din prostia asta. Ar putea fi ucis.

— Mă îndoiesc. Grayley se va mulțumi probabil doar să-l rănească. E un țintaș destul de bun ca să nu-l ucidă pe fratele tău. N-are rost să-i ia viața. Dacă și-ar omorî adversarul, Grayley ar trebui să plece din țară și sunt sigur că nu vrea asta.

Emily rămase fără cuvinte preț de o clipă. Când în sfârșit își recăpătă vocea, vorbi în șoaptă.

— Simon, te rog să nu mă tachinezi în halul ăsta. Promite-mi că-l vei salva pe Charles.

— Se pare că nu ai înțeles un lucru foarte important aici, doamnă.

— Ce anume? scânci ea.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă cu Charles sau cu orice alt Faringdon. Se pare că fratele tău va fi primul din clan care își va pava drumul spre iad, și n-am de gând să-i stau în cale.

Emily strânse brațele fotoliului până i se albiră încheieturile degetelor.

— Doar nu vorbești serios.

— Ba chiar așa, draga mea. Ar fi trebuit să-ți fie clar de la bun început că nu mă interesează să salvez vreun Faringdon. Dacă n-ai priceput până acum, înseamnă că n-ai fost atentă.

— Dar eram sigură că mă vei ajuta să-l salvez.

— De ce, draga mea? Îți trece cumva prin minte că, din moment ce te culci cu mine, cum ar trebui să procedeze orice soție, mă poți și manipula? Crezi că sunt atât de înnebunit după farmecele tale în pat încât îți voi permite să mă controlezi și în afara lui? Dacă da, mai ai multe de învățat despre soțul tău.

Răceala întrebării și a acuzației care venea odată cu ea o înfioră pe Emily ca o briză rece. Se ridică din fotoliu clătînându-se.

— Eram atât de sigură că mă vei ajuta, repetă ea, nevenindu-i să

creadă că fusese respinsă.

— Le-ai purtat destul de grijă desfrânaților ăloră, Emily. Simon o privi enervat. E timpul să se descurce singuri.

— Dar sunt frații mei.

— Nu le datorezi nimic. Contele se ridică în picioare în spatele biroului, cu o privire mai aspră ca niciodată. Ba chiar mai puțin decât nimic. Ar fi trebuit să se dueleze acum cinci ani. Lașitatea lor de atunci mă oprește de la orice intervenție în acest moment.

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Emily se îndreaptă furioasă spre ușă. Și nici nu-mi pasă. Nu pot concepe că nu mă vei ajuta să-l salvez pe Charles. E absurd. Eram sigură că...

— Emily. Vocea lui Blade se auzi ca o lovitură de bici într-o cameră plină cu dragoni.

Tânăra femeie se opri, cu mâna pe clanță. În ochi îi licări o undă de optimism.

— Da, milord?

— Ți-am explicat și înainte, dar se pare că trebuie să mă repet. A venit timpul să pricepi că nu mai ești o Faringdon. Când te-ai măritat cu mine, ți-ai retezat orice legătură cu familia ta. Acum îmi aparții mie și vei face cum ți se spune.

Emily nici măcar nu încercă să răspundă la comentariul acela respingător. Ieși pe ușă cu fruntea sus, urcă treptele spre dormitorul ei și se așează într-un scaun lângă fereastră. Cu ochii la grădină, se lăsă în voia lacrimilor de autocompătimire.

Când termină de plâns, se duse spre lavabou, își turnă niște apă și se spală pe față. Apoi se privi în oglindă.

Trebuia să facă numaidecât ceva.

Puțin mai calmă, se așează la micul ei birou și apucă pana de scris. Îi ascuți absentă vârful cu un cuțitaș, reflectând la posibilele soluții ale problemei enorme cu care se confrunta.

După câteva momente, evidența îi sări în ochi. Trebuia pur și simplu ca fratele ei să nu ajungă la întâlnirea din zori. Urma să elaboreze un plan în acest sens, la fel cum ar fi ticluit intriga unei povești de dragoste și aventură.

Ideile începură să curgă în valuri și Emily se hotărî imediat asupra unei variante. Începu să se simtă mult mai bine după ce lucrurile începură să prindă contur.

Lui Simon i se păru că ticăitul ceasului din bibliotecă se auzea mai tare ca de obicei. De fapt, tăcerea din cameră devenea chiar asupritoare. Acum că se gândea mai bine, întreaga reședință părea foarte liniștită.

Ciudat cum dispoziția lui Emily părea să afecteze tot personalul. Bărbați îndârjiți care se scăldaseră cândva în sânge până la glezne treceau acum de colo, colo fluierând sau părând abătuți, în funcție de cum se simțea stăpâna lor – că zâmbea sau era deprimată. Ce ridicol!

Se ridică de la birou și se duse lângă fereastră. Era inevitabil, bănuia el, ca mai devreme sau mai târziu spiridușul să afle că indulgența lui avea anumite limite. Emily avea o tendință supărătoare de a trece prin viață cu detașare, aplicând ideile ei romantice tuturor lucrurilor și persoanelor cu care se intersecta. Era optimistă din fire, căutând mereu finaluri fericite.

Mai avea și obiceiul prost de a crede că-l putea amăgi să facă tot ce voia ea. Evident, părerea aceasta se consolidase după noaptea pasională din bibliotecă.

Simon privi scurt la perna din satin auriu unde Emily i se cuibărise în brațe, degetele-i agățându-se cu disperare de mătasea albă. Trupul începu să i se întărească la acest gând. Nu mai cunoscuse niciodată o creatură atât de incitantă și fermecătoare ca spiridușul lui cu ochi verzi.

— Înălțimea Voastră?

Simon clipi ca să alunge imaginea și-și recăpătă stăpânirea de sine. Se întoarse și privi peste umăr la majordomul lui, care stătea în prag.

— Ce e, Greaves?

— Îmi pare rău că vă deranjez. Am bătut la ușă, dar se pare că nu m-ați auzit.

— Eram pierdut pe gânduri, spuse Simon nerăbdător. Ce voiai?

Greaves tuși discret, chipul lui plin de cicatrice părând și mai amenințător ca de obicei.

— Cred că ar trebui să știți ceva, domnule. Lady Blade i-a dat niște instrucțiuni lui George, servitorul.

— Ce instrucțiuni? Simon se întoarse la biroul lui.

— L-a rugat pe George să găsească un membru din clasa infractorilor care se pricepe la răpire.

Simon își ridică brusc privirea, holbându-se uluit la majordomul lui.

— Răpire! Ești sigur?

— Foarte sigur, domnule. George a fost îngrozit, vă imaginați. A venit direct la mine și eu am venit direct la dumneavoastră. Se pare că doamna vrea să discute cu un infractor renumit care caută de lucru. Poate că face cercetări pentru poemul epic al dânzei?

— Și poate că a hotărât să se ocupe chiar ea de anumite chestiuni, murmură Simon. Se așază la masa de lucru și apucă o bucată de hârtie și un stilou. Scrise rapid un bilețel.

Doamnă,

Mă interesează slujba indicată de dumneavoastră. Să ne întâlnim pe Aleea Întunecoasă din Vauxhall astăzi, la miezul nopții. Să purtați un evantai alb. Vă găsesc eu și vom discuta condițiile.

Al dvs.,

X.

P.S. Folosiți trăsura soțului și luați-vă și slujnica cu dvs.

Simon reciti biletul, îl împături cu grijă și i-l dădu lui Greaves.

— Vezi ca Lady Blade să-l primească în aproximativ o oră. Și nu te speria, Greaves. Situația e sub control.

— Prea bine, milord. Greaves părea ușurat.

Simon așteptă să iasă majordomul, înainte să se ridice să-și toarne un pahar de Bordeaux.

Asta se întâmpla dacă-i făcuse prea mult pe plac. Lucrurile merseseră prea departe. Era timpul ca Emily să învețe o lecție prețioasă.

capitolul 14

Artificiile care luminau superb cerul deasupra parcului Vauxhall le distraseră atenția atât lui Lizzie, cât și lui Emily. Contesa nu mai văzuse niciodată un asemenea spectacol și, în pofida îngrijorării ei, se tot oprea să se uite la petele colorate și cascadele luminoase de pe boltă.

Exploziile puternice, șuierătoare, acopereau parțial muzica fanfarei și chiotele mulțimii.

Era un spectacol incredibil și Emily ar fi fost pe deplin captivată dacă nu ar fi avut lucruri mai importante de rezolvat.

— Iisuse Hristoase, doamnă, n-am văzut niciodată așa ceva în Little Dippington. Lizzie privi uluită o nouă izbucnire de foc și lumină care aprinse cerul nopții.

— Da, știu, Lizzie. E chiar minunat, dar nu trebuie să lăncezim. Pe unde o fi Aleea Întunecoasă?

— E chiar la capătul grădinii, doamnă, o informă Lizzie cu promptitudine. Și e într-adevăr foarte întunecoasă și îngustă, nu ca asta pe care suntem acum. Înconjurată de copaci și tufișuri, da. Se zvonește că au fost tinere răpite de acolo, duse în pădure și prădate.

Emily își privi bănuitoare slujnica.

— Tu de unde știi despre Aleea Întunecoasă, Lizzie?

— George, servitorul, m-a dus acolo în seara în care ați mers la balul de la familia Northcote, mărturisi fata cu un rânjel vioi. Mi-a luat și înghețată, da.

— Înțeleg. Emily își strânse mai tare șalul în jurul umerilor și încercă să pară severă, dar nu putea să nu fie invidioasă pe slujnica ei. Ideea de a mânca o înghețată și de a se plimba pe Aleea întunecoasă cu Simon fu de ajuns să-i aducă la viață toate impulsurile romantice. Atunci mă vei putea ajuta s-o gădesc.

— Pe aici, doamnă.

Lizzie se avântă printre umbre. Emily o urmă, uitându-se în jur neliniștită. Cu cât se depărtau mai tare de aleile principale, cu atât scădea mai mult numărul felinarelor. Din pâlcurile de arbori care străjuiau potecile se auzeau chicote scurte, feminine, și râsete masculine.

Ajunseră în sfârșit la Aleea întunecoasă mărginită de copaci deși. Ici-colo se plimbau cupluri pierdute într-o lume a lor. Un tânăr din fața lui Emily se aplecă spre fata pe care o ținea de mână și-i spuse ceva. Aceasta chicoti, se uită împrejur și apoi își urmă însoțitorul în tufișuri. Se făcură nevăzuți.

— Cum vă spuneam, doamnă, peste tot sunt prădători gata să dea năvală peste tinerele nevinovate, șopti Lizzie agitată.

— Stai aproape de mine, Lizzie. Nu vrem să te răpească cineva. Unde-aș găsi altă slujnică la fel de abilă ca tine?

— Aveți dreptate.

Nu mai era nici țipenie de om. Emily privi în jur și văzu doar copacii

învăluți în umbrele nopții. Fără să vrea, se apropie de slujnica ei.

— Nu uitați să vă scoateți evantaiul, doamnă, spuse aceasta, părând mai timorată acum că erau singure pe Aleea Întunecoasă. George a spus să-l aduceți cu dumneavoastră. Așa vă va recunoaște răufăcătorul cu pricina.

— O, da. Evantaiul. Emily își deschise degrabă evantaiul alb pictat cu imaginea elegantă a unui dragon și flutură asiduu din el. Sper că George știa ce face când l-a angajat pe individul acesta.

— Îmi cer iertare, doamnă, dar eu sper că știți dumneavoastră ce faceți. E cam ciudat să fim aici, dacă nu vă supărați că spun asta.

— Nu fi impertinentă, Lizzie. Adevărul era că Emily începea să fie de acord cu ea. Planul păruse perfect când îl pusese la punct în siguranța dormitorului, însă acum recunoștea în sinea ei că avea câteva temeri. Nu știa prea multe despre ce însemna să tratezi cu infractori profesioniști. O mișcare bruscă pe cărare, în fața ei, o sperie.

— La naiba! Emily își înăbuși un strigăt când un băiețandru țâșni din pădurice și se opri chiar în fața ei. Lizzie țipă speriată și se agăță de brațul stăpânei sale.

— Matala ești doamna cu evantaiul alb? Întrebă puștiul.

— Da, spuse Emily, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Cine ești tu?

— Nu contează. Tre' să meri în tufișurile alea. Singură. Băiatul o privi plin de înțeles pe Lizzie.

— Și eu? Întrebă aceasta temătoare.

— Tu tre' s-aștepți aici până se întoarce stăpâna ta, îi spuse el tăios, după care se răsuci și o luă la goană. În câteva secunde dispăruse deja printre arbori.

Lizzie o privi cu lacrimi în ochi pe Emily.

— Nu vreau să rămân aici singură, doamnă.

— Calmează-te, Lizzie. Vei fi în siguranță. Rămâi chiar aici, în mijlocul potecii.

— Dar...

— Trebuie să fii curajoasă, Lizzie. Emily o bătu domol pe mână și se îndreptă de spate. Ar fi vrut să aibă și ea pe cineva care s-o liniștească.

Până la urmă se încumetă să intre în crângul umbros. Întunericul se îngroșă imediat în timp ce ramuri joase o asaltară din toate părțile. Emily își ținu evantaiul de parcă ar fi fost un talisman și privi atent prin tufele dese. Nu-i ieșea din minte ce-i spusese slujnica ei mai

devreme despre prădătorii care se ascundeau prin păduri.

Când auzi vocea masculină profundă și aspră din spatele unui copac bătrân, sări aproape un metru în spate.

— Dumneata ești cucoana care vrea să angajeze un răpitor?

Emily înghiți în sec, conștientă că i se umeziseră dintr-odată palmele.

— Corect. Presupun că dumneata ești, ăăă, infractorul profesionist care caută de lucru?

— Depinde de ce vrei mai exact.

— Nimic prea dificil. Doar să răpești pe cineva, așa cum ți-a spus fără îndoială servitorul meu. Este un gentleman pe care aș vrea să-l scot din oraș câteva zile. Nu vreau să fie rănit, înțelegi? Ci doar ținut într-un loc sigur timp de, ăăă, să zicem cinci zile. Poți face asta?

— O să te coste zdravăn.

Emily se relaxă puțin. Era un teritoriu cunoscut pentru ea. Se părea că tranzacțiile din lumea interlopă semănau cu acelea din înalta societate.

— Înțeleg. Sunt pregătită să plătesc o sumă rezonabilă, evident. Dar înainte să-mi spui prețul, țin să menționez că sarcina nu e deloc periculoasă. O chestiune foarte simplă, de fapt.

— De ce cinci zile?

— Pardon? se încruntă Emily.

— De ce vrei ca tipul ăsta să dispară cinci zile? repetă vocea aspră, aparent nerăbdătoare.

— Nu că ar fi treaba dumitale, replică ea tăios, dar îmi imaginez că de atât ar fi nevoie ca să se rezolve problema din oraș. După ce se lămuresc lucrurile aici, Charles – adică, tipul ăsta – se poate întoarce în siguranță la casa lui.

— Ești doar o muiere. Cum plănuiești să-i rezolvi problema? Sau ai de gând să mă angajezi și pentru asta, ei?

— O, nu, nu voi avea nevoie de serviciile dumitale în legătură cu problema principală, explică Emily degajată. Soțul meu se va ocupa de asta cât de curând. Va rezolva el detaliile. Când se termină, îl poți elibera pe fra... ăăă, pe individul acesta.

După o clipă de tăcere, glasul aspru reveni oarecum derutat.

— Se va ocupa soțul dumitale?

— Bineînțeles.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce naiba n-a venit azi aici? De ce nu

aranjează el răpirea?

Emily își drese vocea.

— Ei bine, în privința asta, este puțin supărat pe mine momentan. Nu e pe deplin de acord cu eforturile mele de a-l salva pe acest individ, înțelegi? Dar se va da curând pe brazdă. Are nevoie doar de niște timp să chibzuiască.

— Haida, de! Ce te face să crezi c-o să-și schimbe părerea? Întrebă indignată vocea. Crezi că-l poți juca după cum îți place? Crezi că i-ai sucit mințile în așa hal că tre' doar să-i faci semn cu degetul spre pat și-o să facă tot ce vrei dumneata?

Emily își ridică țațoș bărbia.

— N-are nimic de-a face cu sentimentele lui. Soțul meu e un bărbat drept și onorabil și va proceda cum se cuvine. Are nevoie doar de ceva timp să se mai gândească la asta. Iar eu nu prea am mult timp la dispoziție.

— Poa' nu crede că trebuie să-l salveze pe tipul ăsta, se răsti vocea.

— Ei bine, e foarte necesar, și își va da și el curând seama de asta. Respectivul este un tânăr nevinovat care a dat de necaz și riscă să fie ucis. Soțul meu nu va permite una ca asta.

— Pe toți dracii, bolborosi vocea. Eu am auzit altceva. Am auzit că bărbatul dumitale e un dur. N-o să se lase condus de-o femeie. Eu zic că nu numa' c-o să-l lase pe tipu' ăsta să se descurce singur, dar o să-ți dea și dumitale o lecție usturătoare.

— Prostii, ripostă Emily. Nu știi nimic despre soțul meu. E un adevărat gentleman. Doar că uneori nu gândește foarte clar, însă am descoperit că e valabil la majoritatea bărbaților. Bun, deci, să ne continuăm târguiala. Ce preț ceri?

— Mai mult decât ai vrea să plătești, pun pariu, se răsti vocea.

— Cât?

— Dac'aș spune că prețu' pentru serviciile mele este o tură de tăvălit prin fân? Glasul îi căpătă accente sălbatice.

Emily înlemni, speriată pentru prima dată cu adevărat în seara aceea. Făcu un pas în spate.

— Dacă îndrăznești să-mi mai spui așa ceva, soțul meu o să-ți frângă naibii gâtul.

— Așa să fie? o tachină vocea.

— Categorical, rosti ea cu înverșunare. Soțul meu protejează ce-i al lui. Dacă mă atingi măcar, te asigur că nu va avea odihnă până nu-ți ia

urma. Nu vei supraviețui mai mult de o zi.

— Hristoase! Tremur tot de frică, se auzi comentariul sarcastic.

— Așa și trebuie. În caz că pui la cale vreo ticăloșie, te informez că am lăsat o scrisoare acasă, în dormitorul meu. În ea i-am spus soțului meu ce voi face în seara asta. În cazul în care pățesc ceva, va ști să-l întrebe pe George, bărbatul care te-a angajat. De la George va afla cine ești. Nu ai nicio șansă să scapi de furia Domniei Sale. Ai înțeles?

— Nu, spuse Simon, ieșind de după copac. Dar încep să cred că mi-e dat să nu-ți înțeleg niciodată izbucnirile ciudate.

— Simon! Emily se holbă uluită la silueta înaltă, îmbrăcată în manta. Ce faci aici?

— Să fiu al naibii de știu. Cred că aveam o idee vagă cum c-ar fi trebuit să te bag bine de tot în sperieți, ca să-ți dau o lecție foarte necesară. Dar e surprinzător de dificil s-o fac când insiști să mă ameninți cu mine însumi.

— O, Simon, știam că mă vei ajuta să-l salvez pe Charles. Emily se aruncă în brațele lui. Știam că ai nevoie doar de niște timp de reflecție. Nu aveai cum să-l lași pe fratele meu să se dueleze.

Contele o strânse o clipă la pieptul lui.

— Ar trebui să-ți trag o mamă de bătaie și să te-nchid în camera ta o lună de zile pentru c-ai pus la cale planul ăsta nebunesc. Știi asta, nu? Doamne, femeie, de unde-ți veni ideea să angajezi un răufăcător? Ai idee în ce te bagi? Și nici mai mult, nici mai puțin decât răpire!

— Sunt conștientă că ești supărat pe mine, milord, spuse Emily cu vocea înăbușită de lâna groasă a hainei lui. Dar trebuie să înțelegi că timpul era esențial. Știam că te vei răzgândi în cele din urmă, dar trebuia să fac ceva ca să-l salvez pe Charles numai decît. Încercam doar să câștig niște timp ca să-ți vii în fire și să-ți dai seama că trebuie să mă ajuți.

— Iar acum ai impresia că exact așa voi proceda, nu? Întrebă Simon rece.

Emily își ridică privirea spre fața lui umbrită.

— Nu-l poți lăsa în primejdie de moarte, Simon. Nu se poate să-l urăști. N-a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în trecut. Era doar un băiat.

— Păcatele părinților... cită Simon.

— Prostii. Dacă așa stau lucrurile, atunci mi se aplică și mie, nu doar gemenilor. Și nu mă consideri responsabilă pentru ce-a pățit familia ta

cu douăzeci și trei de ani în urmă, nu?

Contele expiră puternic și o împinse blând spre potecă.

— Vom discuta mai târziu despre asta.

Când ieșiră dintre copaci, Emily îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce vom face acum?

— Se pare că n-am de ales decât să caut o modalitate de a-l salva pe derbedeul de frate-tău. Altfel știu că n-o să-mi dai pace.

— Mulțumesc, Simon.

— Ai face bine să ții minte, spiridușule, că e prima și singura favoare pe care intenționez să i-o acord vreodată vreunui Faringdon.

— Înțeleg. Și-ți voi fi etern recunoscătoare.

— Nu mă interesează îndeosebi recunoștința ta.

— Ce dorești?

— Să-mi juri că n-o să te mai bagi niciodată într-o belea ca asta. Ai fi putut fi jefuită, violată sau ucisă, Emily. Să-l trimiți pe George să angajeze un infractor a fost o idee incredibil de proastă.

Tânăra femeie își strânse șalul la piept când ajunseră pe alee.

— Da, milord.

— În plus, pe viitor, nu vei mai... Simon fu întrerupt de strigătul lui Lizzie care, văzându-i, se apropie în goană de ei.

— Aici erați, doamnă. Slavă Domnului! Eram atât de îngrijorată. Mă temeam că v-a răpit și prădat cineva și nu știam ce-o să-i spun Domniei Sale când avea să întrebe unde sunteți și ar fi fost greu să-l împiedic să-și dea seama c-ați dispărut. Mai devreme sau mai târziu avea să observe și... Lizzie se opri brusc când își dădu seama cine stătea lângă Emily.

— Ai dreptate, spuse Simon rece. Mai devreme sau mai târziu aș fi observat că Domnia Sa fusese răpită.

— Înălțimea Voastră. Lizzie făcu o plecăciune temătoare și îl privi pe Simon șocată. Sunteți dumneavoastră în persoană.

— Foarte perspicace din partea ta. Și dacă nu vrei să ajungi pe străzi căutându-ți o slujbă nouă fără referințe, te vei asigura că pe viitor Domnia Sa nu se mai plimbă niciodată singură pe Aleea Întunecoasă.

— Da, domnule. Acum Lizzie părea îngrozită.

Emily îl privi dojenitor pe soțul ei.

— Simon, n-o mai înspăimânta pe săraca fată. Iar tu, Lizzie, nu te mai smiorcăi și adună-te. Totul e în regulă. Domnia Sa știa de planul meu de la bun început. Nu-i așa că e genial?

— Da, doamnă. Lizzie privi nesigură la fața amenințătoare a lui Simon. Genial.

— Și acum, spuse Emily vioaie, te vei duce direct acasă cu trăsura, Lizzie. Eu și Domnia Sa trebuie să ne ocupăm de niște lucruri în seara asta. Nu mă aștepta.

— Numai o clipă, doamnă, interveni Simon. Se pare că e o neînțelegere la mijloc. Și tu te vei duce direct acasă cu slujnica ta.

— Dar a fost ideea mea, și vreau s-o văd dusă la capăt.

— M-ai implicat și pe mine acum, iar când sunt implicat într-un plan, prefer să mă aflu la cârmă. Te duci acasă. Te voi scoate chiar eu din parc și mă voi asigura că te urci în trăsură.

— Dar vei avea nevoie de mine.

— E o treabă de bărbați.

— Vorbim despre fratele meu, spuse ea disperată.

— M-ai rugat să mă ocup eu de problemă.

Emily îl ignoră și începu să-i explice cu lux de amănunte de ce trebuia pur și simplu să-l însoțească, dar la fel de bine ar fi putut să se adreseze unui zid. Simon era de neînduplecat.

Peste câteva minute, cele două femei erau deja în trăsură. Simon închise ușa și-i dădu vizitiului instrucțiuni stricte să se ducă direct acasă. Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă în noapte fără să privească înapoi.

— La naiba! Emily se trânti pe banchetă, își pocni evantaiul nervoasă, după care, oftând scurt, se resemnă cu inevitabilul.

Peste o clipă zâmbi ușurată. Totul avea să fie bine acum. Dragonul preluase frâiele.

Simon urcă treptele locuinței pe care o împărțeau gemenii Faringdon și bătu la ușă. O deschise imediat unul din frați, care îl privi uluit.

— Cred că tu ești Devlin. Corect? Întrebă Simon laconic.

Devlin își veni în fire.

— Într-adevăr. Ce naiba cauți aici, Blade?

— O întrebare excelentă. Pe care încă mi-o pun și eu, sincer să fiu. Pot intra?

— Păi, da, presupun. Devlin se dădu reticent de lângă ușă.

— Mulțumesc, rosti Simon sec. Intră în cameră și îi dădu servitorului pălăria, haina și mănușile.

Charles Faringdon își dădu seama cu întârziere cine venise în vizită la ei și se ridică pe jumătate din scaunul de lângă foc.

— Blade. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai venit la ora asta?

— Emily mi-a spus că te vei duela cu Grayley. Simon se duse să-și încălzească mâinile în fața șemineului.

Charles îi aruncă o privire dojenitoare geamănului său.

— Ți-am spus că nu trebuia s-o aduci aici. Acum i-a trăncănit și lui.

— Trebuia să-i dau posibilitatea să-și ia rămas-bun de la tine, protestă Devlin. N-am avut de ales.

— Ar fi trebuit să taci dracului din gură. E o chestiune privată. Charles se trânti înapoi în scaun.

— Ar fi fost mult mai convenabil pentru toată lumea dacă ai fi aranjat să fii ucis și gata, îi spuse Simon. Dar din moment ce-ai implicat-o pe Emily, n-am de ales decât să mă implic și eu.

— Nu-i treaba ta, murmură Charles, uitându-se meditativ la flăcări.

— Ba da. Ai alarmat-o și întristat-o foarte tare pe Emily. Nu pot permite asta; prin urmare, trebuie să intervin cumva. Contele îl pironi pe Charles cu o privire necruțătoare. Acum, ce-ar fi să-mi spui toată povestea ca să văd ce trebuie făcut?

— E-o chestiune de onoare, mârâi Charles, privindu-l pe Simon cu coada ochiului. Onoarea unei femei.

— De când te interesează pe tine să protejezi onoarea unei femei?

Urmă o tăcere apăsătoare înainte ca tânărul să spună încet:

— Eu și Devlin ne-am tot gândit din ziua aia în care ne-ai doborât în bibliotecă.

— Serios? Simon se concentrează asupra focului.

— Așa e, confirmă Devlin. Am discutat îndelung chestiunea respectivă. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-l provocăm pe Ashbrook la duel după ce-a fugit cu sora noastră.

— Strict vorbind, era de datoria tatălui vostru.

— Da, păi, oricum. Nu ne-am simțit bine atunci că n-am făcut nimic, dar tata a spus... Devlin se opri brusc, ridicând din umeri.

— Tata a spus că răul a fost oricum făcut și că n-avea niciun sens să ne pierdem viața pentru asta, încheie Charles. Și Emily a fost de acord. A pretins că fusese doar vina ei.

— Probabil că așa a și fost, la cum o știm pe Emily, spuse Devlin, ridicându-și paharul de coniac. Dar eu și Charles am hotărât că asta nu conta. Am fi putut cel puțin să-i dăm lui Ashbrook o chelfăneală.

— Da. Simon se uită la flăcările aurii. Începea să-și dea seama cum stăteau lucrurile. Se părea că el însuși era de vină pentru toată încurcătura. Prin urmare, când ți s-a ivit ocazia de a te purta cavalereste, n-ai mai ezitat nicio clipă. Cine-i doamna?

— Nu-i pot divulga numele, zise Charles bășos.

— Îți înțeleg reticența, dar mă tem că va trebui să insist. Nu fac niciodată o mișcare până nu am toate informațiile posibile. Și nici nu mai contează dacă-mi spui sau nu. În definitiv Grayley știe, și asta e problema.

— Are dreptate, Charles, rosti Devlin posomorât. Spune-i.

— Maryann Matthews.

Simon încuviință din cap.

— O puștoaică destul de drăguță. Familia ei provine din Yorkshire, cred.

— Exact, domnule. Intenționez să o iau de soție, anunță Charles sfidător.

Contele ridică din umeri.

— Asta-i treaba ta. Cum a ajuns să fie insultată?

— N-a făcut nimic înjositor. E o fată nevinovată, încântătoare și bună. Grayley a venit pur și simplu la mine noaptea trecută, într-un club, și i-a ponegрит din senin caracterul.

Devlin îl privi pe Simon.

— Grayley a spus că e doar o altă țărăncuță ușuratică ce s-a culcat, probabil, cu toți fermierii din Yorkshire.

— Niște cuvinte cam dure.

— A fost o provocare pe față, declară Charles, lovind cu pumnul în brațul scaunului.

— Într-adevăr. Din cât se pare, Grayley caută niște sânge proaspăt.

— Ce vrei să spui? Întrebă Devlin.

— Grayley e unul dintre indivizii ăia rari cărora le place să-și îngrozească adversarul. Gura lui Simon se încordă. E un țințaș excelent care adoră duelurile. Își alege întotdeauna victime despre care știe că nu trag prea bine. Dar i s-a cam dus vestea și mai nou îi e destul de greu să găsească pe cineva destul de prost încât să-i arunce mănusa. Când forțează provocarea, majoritatea bărbaților au înțelepciunea de a-și pune secunzii să-i transmită niște scuze disperate.

— Nu-i voi cere scuze, jură Charles. Prefer să mor, decât să permit ca onoarea lui Maryann să fie pusă sub semnul întrebării.

Simon îl măsură din priviri.

— Cred că vorbești serios.

— Nu încerca să mă convingi să mă răzgândesc, domnule. Am făcut un jurământ.

— Înțeleg. Simon bătu gânditor cu degetele pe policioară. Prea bine, atunci, eu și Devlin îți vom fi secunzi. Haide, Dev.

— Unde mergem?

— Păi, să ne întâlnim cu Grayley, bineînțeles. Trebuie să stabilim detaliile.

— Dar știm deja când și unde are loc confruntarea, spuse Devlin.

Contele dădu din cap, simțindu-se cu o sută de ani mai bătrân decât cei doi cățelandri. Broderick Faringdon avea de dat socoteală, nu glumă, își zise el.

— Mai aveți multe de învățat și, din nefericire, se pare că eu va trebui să vă educ.

*

Simon și Devlin se așezară în trăsură întunecoasă și priviră ușa de la intrare a clubului, până ieși în sfârșit Grayley. Cu ochii pe prada lui, Simon bătu cu bastonul în acoperișul trăsurii. Așa cum i se poruncise, vizitiul conduse vehiculul închiriat în fața lui Grayley.

Acesta, un bărbat cu fața trasă și buze subțiri, cu ochi neliniștiți, de animal de pradă, sări înăuntru. Se trânti pe banchetă înainte să observe că trăsură era deja ocupată.

— Bună seara, Grayley. Contele bătu încă o dată în acoperișul trăsurii și vizitiul o porni din loc.

— Ce naiba-i asta? întrebă Grayley, încruntându-se mai întâi la Devlin, apoi la Simon.

— Eu și Faringdon vom fi secunzii lui Charles Faringdon, îl informă Blade. Am venit să rezolvăm câteva chestiuni.

— Ar trebui să vorbești cu secunzii mei, Barton și Evingly.

— Cred că te interesează personal detaliile astea. Simon zâmbi deloc amuzat. Și nu cred că vei dori ca Barton sau Evingly să afle despre ele.

Grayley rânji.

— Ați venit să-mi cereți scuze în numele lui Faringdon?

— Bineînțeles că nu. Am înțeles că ai insultat-o grosolan pe doamna în cauză. Tu trebuie să-ți ceri scuze.

— De ce-aș face asta, mă rog?

— Pentru că dacă n-o faci, explică Simon blând, atunci eu și Faringdon de aici vom fi obligați să dăm sfoară-n țară că investițiile tale vor lua curând o turnură urâtă și că nu-ți vei putea respecta obligațiile financiare considerabile, ca să nu mai pomenim de datoriile de la jocurile de noroc.

Grayley înlemni.

— Naiba să te ia, Blade, mă ameninți?

— Da, cred că da. Am înțeles că ai investit destul de mult într-o anumită tranzacție comercială în care sunt implicat și eu.

— Și ce? Voi câștiga o mică avere.

— Nu prea cred, dacă decid că nu-și merită banii și hotărâsc să-mi vând acțiunile chiar mâine. Până la prânz se va duce vorba prin oraș că afacerea a picat. Dacă eu mă retrag, se va retrage toată lumea deodată. Piața pentru acțiunile respective va dispărea, iar tu, împreună cu ceilalți investitori, veți pierde întreaga sumă depusă.

Grayley se holbă la el.

— Doamne sfinte. Ne-ai ruina pe mine și pe ceilalți.

— Foarte probabil.

— Pentru binele unui Faringdon? Întrebă Grayley nevenindu-i să creadă. Din câte am auzit, nu-i prea ai la inimă.

— Motiv pentru care ai considerat că îl poți provoca în siguranță pe unul dintre ei, să înțeleg. Dar asta este. Din când în când, soarta se schimbă în moduri bizare. Să-i transmit scuzele tale lui Charles Faringdon și să-i explic că a fost vorba de o neînțelegere?

Grayley rămase tăcut preț de o clipă lungă.

— Cei care spun că ești un ticălos cu sânge-rece au dreptate, Blade.

Simon ridică din umeri, uitându-se absent pe fereastra trăsurii. În ciuda orei târzii, strada era plină de cupeuri care-i duceau pe membrii dichisiți ai înaltei societăți de la o petrecere la alta.

— Ei bine, Grayley? Sunt sigur că poți căuta niște victime mai ușoare în altă parte.

— Să te ia naiba, Blade.

— Haide, omule, spuse Simon încet. Chiar nu trebuie să-ți dovedești măiestria pe tânărul Faringdon. Găsește pe altcineva.

— Într-una din zile vei merge prea departe, Blade.

— Posibil.

Gura lui Grayley se subție. Bătu în acoperiș să-i dea de știre

vizitiului să se oprească, deschise ușa și coborî.

— Transmite-i scuzele mele fratelui tău, i se adresează el lui Devlin. Nu va avea loc nicio întâlnire în zori.

După ce se închise portiera, vehiculul o luă din loc zăngănind. Devlin se uită la Blade aproape ca la un erou.

— A fost uimitor! L-ai făcut pe Grayley să renunțe de bunăvoie. N-am mai auzit așa ceva.

— Sper că nu voi mai avea de rezolvat astfel de lucruri în viitor, mormăi contele. S-a înțeles?

— Da, domnule. S-a înțeles foarte bine. Devlin era exuberant. Dar a fost o stratagemă grozavă. A anulat duelul doar pentru că i-ai sugerat că investițiile lui ar avea de suferit.

Simon dădu din cap la atâta naivitate.

— Faringdon, e timpul ca tu și fratele tău să învățați adevărata putere a banilor și a informațiilor. Înarmat cu aceste două lucruri, un bărbat poate realiza mult mai multe decât cu un pistol sau cu un pachet de cărți de joc.

— Și dacă respectivul nu prea are bani? Întrebă Devlin șiret.

— Atunci trebuie să se concentreze pe obținerea informațiilor. Dacă are destule informații, va face rost curând și de bani.

— O să țin minte asta, spuse tânărul. Tăcu preț de o clipă, după care se înveseli din nou. Apropo, eu și Charles ne întrebam dac-ai vrea să ne înveți tehnica aia de luptă fascinantă pe care ai folosit-o pe noi în bibliotecă. Ți-am cere prea mult?

— Presupun că v-o pot demonstra. Singurul lucru pe care nu-l prea înțeleg este cum de-am ajuns în situația asta.

Devlin afișă fermecătorul zâmbet al Faringdonilor.

— Adică să-l salvezi pe Charles și să ne arăți câteva chestii despre cum să ne descurcăm în lume? Trebuie să fie vina lui Emily.

— Ai dreptate, e doar vina ei.

— E singura persoană de pe fața pământului care nu te consideră un diavol cu sânge-rece, să știi, îi mărturisi Devlin.

— Tendințele romantice ale lui Emily sunt uneori bizare.

— Știu, spuse fratele ei compătimitor. Nimănui nu-i place s-o dezamăgească.

capitolul 15

Emily încetă să mai măsoare încăperea cu pașii când auzi zgomotul unei trăsurii pe stradă. Zbură spre fereastră când își dădu seama că vehiculul se oprea în fața casei lor. Dădu la o parte draperiile grele la timp să-l vadă pe Simon coborând din ea. Pelerina cu falduri i se legănă în jurul cizmelor când începu să urce scările. Emily împinse degrabă fereastra și se uită în jos.

— Simon, strigă ea încet. Ești în regulă? S-a rezolvat totul?

Contele privi în sus și spuse vădit iritat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, intră în casă și închide fereastra. Ce vor zice vecinii?

Probabil că lucrurile se rezolvaseră într-un mod destul de satisfăcător, hotărî Emily vioaie în timp ce trase fereastra. Situația nu putea fi atât de gravă dacă Simon se îngrijora de ce credeau vecinii.

Începea să-i înțeleagă destul de bine dispozițiile, își spuse ea fericită. Bătu cu piciorul pe covor și așteptă să audă pași pe holul de sus. Comunicarea lor pe tărâm metafizic devenea categoric tot mai puternică în fiecare zi. Un rezultat direct, fără îndoială, al comunicării lor tot mai bune pe plan fizic.

Îi auzi pașii pe hol și se grăbi spre ușa de legătură. Dar chiar când începu să o deschidă, vocea sonoră a lui Higson îi dădu de înțeles că valetul loial ca un bulldog își așteptase stăpânul.

Întristată, închise ușa și își reîncepu plimbarea prin cameră până îl auzi pe Simon spunându-i lui Higson că era liber să plece.

Se duse țință înapoi spre ușa de legătură și o deschise brusc.

Contele stătea lângă fereastră, cu un pahar de coniac în mână. Purta cămașa de noapte din satin negru. O lumânare ardea pe masă lângă pat. Părul lui brunet era ciufulit și, în lumina slabă a flăcării, chipul îi părea sculptat într-un versant de munte. Își ridică ochii aurii spre Emily când aceasta intră în cameră.

— A, soția mea nesăbuită, impulsivă, care dă mereu de necazuri. Îmi imaginez că nu mai poți de curiozitate.

— O, da, Simon. Ultimele câteva ore au fost o adevărată tortură. Emily se trânti în scaunul de vizavi de-al lui și-l scrută cu atenție. E totul în regulă?

— Chestiunea s-a rezolvat, dacă la asta te referi, spuse Simon calm.

Nu va fi niciun duel. Mai luă o înghițitură de coniac și privi paharul. Dar nu sunt așa de sigur că totul e în regulă.

Un sentiment nou de neliniște o cuprinse pe Emily, care simți că dispoziția lui devenea tot mai ciudată.

— Ce s-a întâmplat, milord?

— E greu de explicat, draga mea. Răsuci paharul între palme și își puse capul pe spătarul scaunului.

Îl privi și mai atentă prin ochelari.

— Nu ești rănit, nu? întrebă ea alarmată.

— Nu s-a vărsat niciun strop de sânge.

— Slavă Domnului. Emily zâmbi brusc. Ba nu, ție trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai rezolvat situația, nu lui Dumnezeu, și sunt perfect conștientă de asta. Îți sunt recunoscătoare, Simon.

— Da? Sorbi din nou din coniac.

Emily își mușcă buza.

— Ai o stare de spirit bizară, milord.

— Ei bine, mă întreb de ce oare, medită el. A fost o seară perfect normală, nu-i așa? Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Doar rutina de zi cu zi. Îmi găsesc soția plimbându-se pe Alea Întunecoasă din Vauxhall la miezul nopții, căutând să se întâlnească cu un răufăcător. Mă las convins să-l salvez pe un nenorocit de Faringdon de propria-i prostie. Sunt obligat să risc o investiție profitabilă ca să-l bag în sperieți pe unul dintre cei mai depravați tineri din societate. Și vin acasă și o găsesc pe soția mea atârând pe fereastră, strigându-mă ca o ștrengăriță.

Emily oftă.

— Cumva, micile aventuri din viața mea par întotdeauna mult mai groaznice când le descrii tu.

— Am observat.

— Totuși, planul tău de a mă atrage în Vauxhall a fost o idee minunată. Foarte isteț din partea ta, Simon. Culmea e că biletul tău nu mi-a trezit nicio bănuială. Îmi dau seama acum că un infractor n-ar prea ști să citească și să scrie.

— Laudele tale mă ung pe suflet, te asigur. Dar dacă privim în urmă, cred că mi-am pierdut temporar mințile de-am ticluit o asemenea stratagemă.

— De fapt, ai vrut să-mi dai o lecție, nu-i așa?

— Avusesem o idee vagă în direcția respectivă, da.

Simon sorbi iarăși din coniac.

— Și-ai născocit un plan cu adevărat genial.

— Serios? Nu te-am prea văzut pedepsită cum trebuie. Ai stat acolo și te-ai tânguit impasibilă cu un așa-zis ucigaș, iar când a încercat să te înspăimânte cerându-ți anumite favoruri în schimbul serviciilor lui, l-ai amenințat numaidecât cu mânia soțului tău.

Emily își dădu seama că Simon era cu adevărat furios.

— Haide, Simon, nu înțeleg de ce te superi. Tu ai aranjat întâlnirea de la Vauxhall.

— Cum am mai spus, probabil că-mi pierdusem mințile. Roti coniacul care-i mai rămăsese în pahar și îl dădu pe gât.

— De fapt, cred că partea profund romantică din firea ta te-a făcut să pui la cale o astfel de intrigă, hotărî Emily. A fost ca un incident dintr-o poveste de dragoste și aventură, și știai cum voi reacționa. Totul se datorează armoniei de care ne bucurăm în planul superior.

— Hristoase, Emily, vrei să încetezi cu metafizica? Dacă nu sunt încă furios, voi fi foarte curând.

Fără vreun avertisment, Simon se ridică în picioare și azvârli paharul gol în șemineu cu o mișcare bruscă, violentă a mâinii.

Se auzi o explozie trepidantă, al cărei ecou răsună în tot dormitorul. Cioburile sclipitoare căzură în cenușa rece.

Emily își ținu respirația și stătu nemișcată pe scaun, în timp ce ultimul ciob de sticlă se prelinse pe zidul de piatră al șemineului. Se holbă la vatră, apoi își întoarse încet capul spre Simon.

Expresia rigidă de pe fața lui și strălucirea feroce din ochi îi spuseră că el era mult mai șocat de faptul că-și pierduse controlul decât era ea. La urma urmei, Emily știa că era un om cu pasiuni profunde. Dar el nu accepta întotdeauna acest adevăr despre sine.

— Fir-ar să fie. Simon se uită la șemineu nevenindu-i să creadă. Se lăsă o tăcere adâncă.

— Nu voiam să te supăr, milord, spuse ea încet.

— Nu e normal, înțelegi? Se întoarse spre ea cu un chip care părea demonic în lumina lumânării. E cu totul nefiresc, la naiba!

— Ce anume, milord?

— Faptul că mă consideri un fel de erou. Îți spun o dată pentru totdeauna, nu sunt un personaj din nu știu ce poem epic. Deciziile sau acțiunile mele nu au ca scop să-ți îndeplinească toanele și fanteziile frivole. Nu sunt o creatură pasională ca tine. Îmi calculez fiecare

mișcare cu atenție. Tot ce fac e ca să-mi ating țelurile. Ai priceput?

— Ești supărat pentru că a trebuit să-l salvezi pe fratele meu în noaptea asta, conchise ea.

— Supărat? E un cuvânt care nu-mi descrie nici pe jumătate starea. M-ai manipulat și m-ai păcălit să fac un lucru pe care am jurat că n-o să-l fac niciodată.

— Adică să ajuți un Faringdon? Riscă să-l privească printre gene.

— Da, fir-ar să fie! Exact la asta mă refer. Nu știi ce-a fost cu mine în seara asta.

— Nu consider că acțiunile tale sunt atât de ciudate, milord. Te-ai purtat cu noblețea care-ți stă în fire. Știi în adâncul sufletului că nu frații mei sunt răspunzători pentru pierderile tatălui tău de acum douăzeci și trei de ani.

— Sunt Faringdoni. Sunt ca tatăl lor, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu, milord. Tatăl meu n-ar fi fost niciodată de acord să se dueleze pentru onoarea unei doamne. Charles și Devlin nu sunt ca el. Au fost crescuți de el și i-au călcat pe urme doar pentru că nu au avut un alt model de urmat. Dar sunt diferiți, și-o jur. Și undeva în lăuntrul tău, ai înțeles și tu acest lucru; altfel nu l-ai fi ajutat pe Charles în seara asta.

— Nu vreau să mai aud vreun cuvânt despre motivele pentru care am făcut ce-am făcut, Emily. N-ai de unde să știi de ce m-am purtat așa. Nici eu nu sunt complet sigur. Simon lovi polița căminului cu pumnul. Am jurat să mă răzbun pe întregul clan Faringdon, acum douăzeci și trei de ani. Mi-am jurat că voi distruge întreaga familie.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu una de-a lor? se revoltă Emily.

Simon miji ochii.

— Pentru că m-a distrat. Pentru că îmi era de folos ca să-i separ pe tatăl și frații tăi de sursa lor de venit. Pentru că m-ai implorat să mă însor cu tine și pentru că mi-a plăcut ca o femeie din clanul Faringdon să se ploconească în fața mea.

Asta o duru.

— Nu m-am ploconit, milord. Ți-am prezentat întreaga situație ca pe o afacere, dacă vrei să-ți amintești.

El o ignoră.

— Și nu în ultimul rând, pentru că pasiunile tale excesive, cum le numești tu, mi se par foarte interesante în pat. Poftim. Acum știi de ce m-am însurat cu tine. Nu pentru că sufletele noastre se întâlnesc și stau la taclale în timp ce beau un ceai pe un plan superior, fir-ar să fie.

Emily se cutremură. În seara aceea, dragonul scotea foc pe nări. Era prima dată când îl vedea într-o astfel de dispoziție, iar efectul era extrem de intimidant.

— Te rog, Simon, nu mai spune nimic.

— De ce nu, mă rog? Pentru că-ți va frânge inimioara romantică și prostuță?

— Întocmai.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să înfrunți realitatea, gâsculiță ce ești. Simon se răsuci și începu să umble de colo, colo prin cameră. Nu c-aș fi reușit până acum să te oblig s-o faci.

Era prea de tot. Emily sări în picioare.

— La naiba, Simon.

— Nu mai înjura, îi porunci el. Nu e un limbaj demn de contesa de Blade.

— Nu mă interesează ce e demn sau nu de contesa de Blade, i-o tăie ea aprins. Mergi prea departe spunându-mi că trebuie să înfrunt realitatea. Nu știi câtă realitate a trebuit să înfrunt toată viața. Habar n-ai câtă realitate a trebuit să înfrunte săraca mea mamă. Fii sigur că au fost momente când mi-am urât tatăl la fel de mult cât trebuie să-l fi urât tu pe-al tău.

Simon se întoarse brusc spre ea, încruntat.

— Despre ce naiba vorbești? Nu mi-am urât niciodată tatăl.

— Cum să nu fi fost mânios pe el după tot ce ți-a făcut?

— Ești nebună. De ce l-aș urî, Dumnezeule?

— Pentru că și-a pus pistolul la tâmplă și s-a sinucis, lăsându-te pe tine să porți întreaga responsabilitate pentru mama ta. Pentru că a ales calea rapidă de ieșire din dezastrul pe care l-a creat și te-a lăsat pe tine să te confrunți cu el. Pentru că aveai doar doisprezece ani, mult prea tânăr să poți repara ceva. Doamne, Simon, cum să nu-l fi urât?

Contele rămase nemișcat și se holbă la ea ca și când s-ar fi transformat brusc într-o hidră.

— Bați câmpii.

Emily se întoarse cu spatele spre el.

— Dacă te ajută cu ceva, am trecut printr-o situație foarte asemănătoare.

— În ce sens?

— Banii s-au terminat când am împlinit șaptesprezece ani. Dar, pe atunci, tata descoperise că mă ducea capul la economie și finanțe. A

fost în al nouălea cer. Era clar că toți se așteptau să fiu salvarea familiei. Și nu m-a deranjat să studiez despre afaceri. De fapt, era chiar plăcut într-un fel. Dar n-aș putea uita niciodată că a trebuit să devin expertă în domeniu deoarece tatăl meu era un risipitor iresponsabil. Țin minte perfect cum o făcea pe mama să plângă. Emily își șterse o lacrimă din colțul ochiului cu dosul palmei.

— Te rog, nu începe să te smiorcăi.

Își suflă nasul într-o batistă pe care o găsisese în buzunarul halatului.

— Plângea des. Dar aproape niciodată în prezența tatei. Vezi tu, l-a iubit, în pofida obiceiurilor lui. Îmi spunea că n-are sens să-l învinuim pentru că juca prea mult. Avea asta în sânge, zicea ea.

— Emily, ești tulburată. Mai bine te duci la culcare.

— O, nu mai fi atât de protector, milord. Emily își șterse rapid ultimele lacrimi și vârî batista în buzunar. Când mama și frații mei și-au dat seama că aș fi putut să țin familia pe linia de plutire, financiar vorbind, mi-au spus că era datoria mea să o fac. N-o să uit niciodată că pe patul de moarte, mama m-a luat de mână și mi-a cerut să am grijă de tatăl și frații mei. Fără mine, aveau să ajungă în scurtă vreme la ananghie, iar bietul tata nu putea trăi dacă nu avea mulți bani.

— Chiar nu vreau să mai aud prostiile astea, Emily.

— Nu sunt prostii. Este realitatea. Realitatea pe care mi-ai spus că n-o înfrunt niciodată. Ei bine, poți să stai liniștit că am înfruntat-o toată viața, milord. Și nu-mi place deloc, fir-ar să fie. Dar nu vrea să dispară, așa că n-am cum s-o ocolesc.

— Inclusiv realitatea căsniciei noastre? murmură el insinuant.

— Căsnicia noastră e cu totul altceva. E o unire pură și nobilă a sufletelor, chiar dacă nu o vezi încă așa.

— Nu, Emily, nu e pură și nobilă. E al naibii de reală. La fel de reală ca felul destrăbălat de a fi al tatălui tău și ca răzbunarea mea. Poate că e timpul să te fac s-o înțelegi.

Ea se încruntă la tonul ciudat al ultimelor lui cuvinte.

— Despre ce vorbești, milord?

— Despre adevăratele motive pentru care m-am căsătorit cu tine. Nu sunt un erou, Emily.

— Ba da, milord, însă refuzi să te privești în această ipostază. Probabil de teamă să nu fii considerat slab.

— Dumnezeuule, ești incredibilă. Nu mai cunosc nicio altă femeie cu asemenea idei, spuse contele printre dinți. Chiar ai nevoie de o lecție.

Urmă o pauză intenționată, după care vorbi din nou, pe un ton mai jos și mai aspru ca oricând. Vino aici, Emily.

Răscolită de emoții, nu făcu niciun gest.

— Vino aici, doamnă. N-am chef să-ți satisfac romantismul în noaptea asta.

Ea se răsuci spre el. Deveni brusc foarte precaută.

— Ce dorești de la mine, milord?

Gura lui aspră se curbă într-un zâmbet batjocoritor.

— Ce crezi că vreau, nevastă? Ți-am spus de ce m-am însurat cu tine.

— Într-adevăr, milord. Din câte îmi amintesc, era un lucru distractiv care se potrivea cu ideile tale despre răzbunare.

— Mai era un motiv, nu uita. Nu ești prea școlită în ceea ce privește deliciile budoarului, dar înveți repede. Și dai dovadă de un entuziasm considerabil, draga mea. Aș vrea să-mi arăți și acum puțin din entuziasmul acela, dacă vrei. Vino aici și fă-ți datoria de soție.

Duritatea poruncii era alarmantă. Nu se vedea nici urmă de căldură sau pasiune pe chipul lui Simon, doar o furie controlată anevoie.

— Chiar ești mânios că te-am convins să-l salvezi pe Charles, șopti Emily. Nu mi-am dat seama că vei reacționa așa, milord. O astfel de furie poate izvorî doar din credința că făcându-mi pe plac ai dat dovadă de slăbiciune. Te rog, te implor, Simon, înțelege că a fost pur și simplu un gest nobil.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te aud implorându-mă, poți s-o lași pe altă dată, doamnă. Acum vreau doar să mă culc cu tine.

Simon își dădu jos cămașa de noapte și se îndreptă spre patul masiv. Era gol pușcă și flacăra lumânării îi străluci pe piele, scoțându-i în relief mușchii dorsali perfect sculptați, abdomenul plat și fesele tari. Bărbăția lui excitată se profila net din penumbră.

În timp ce Emily privea neliniștită cu colțul ochiului, mădularul lui se umflă și întări și mai mult. Tânăra femeie se prinse de reverele capotului și își întoarse privirea.

— Vezi ce efect ai asupra mea? Întrebă Simon urcându-se în pat. Ar trebui să fii încântată, doamnă. Este o formă de putere, nu-i așa, să-l faci pe un bărbat să reacționeze instantaneu la farmecele tale.

— Nu toată lumea se gândește numai la putere și manipulare, milord.

— Te înșeli, Emily. Așa cum te înșeli în legătură cu multe alte

lucruri. Vino aici.

Emily ezită, dar în cele din urmă se supuse. Se apropie de pat cu precauție, strângându-și capotul în jurul corpului. Își dădu brusc seama că în noaptea aceea avea de-a face cu un dragon rănit. Erau răni vechi, ce-i drept, însă tocmai fuseseră redeschise. Durerea îl putea face până și pe un bărbat de noblețea lui Simon să se repeadă la oricine i-ar fi stat în cale.

Dar mai știa și că dragonul avea nevoie de căldură și dragoste. Avea nevoie de ea. Și chiar de-ar fi pârjolit-o puțin cu niște flăcări rătăcite, nu ar fi vătămat-o grav.

Simon nu i-ar fi făcut rău nici într-un milion de ani. Își aminti promisiunea pe care i-o făcuse în noaptea nunții: „Jur că te voi proteja mereu, Emily. Orice s-ar întâmpla, să știi că-ți voi purta mereu de grijă.”

Lăsă capotul să-i alunece pe podea și se opri lângă pat. Văzu ochii lui Simon privindu-i conturul șoldurilor ce se întrezărea prin materialul delicat al cămășii de noapte. Privirea lui încinsă urcă încet spre sfârcurile proeminente.

Emily se simți expusă. Era obișnuită să vadă în ochii lui o pasiune controlată, nu expresia aceea zeflemitoare. Se urcă rapid în pat și își trase cuvertura până la bărbie, așteptând emoționată să o atingă el. Era sigură că din acel moment totul avea să fie bine.

Simon nu se mișcă. Își împreună mâinile sub cap și o privi amuzat și batjocoritor.

— Ei bine, doamnă? Cum îți imaginezi c-o să mă prinzi în laț cu pasiunile tale excesive de sub grămada aia de pături?

Emily clipi.

— Aștepti să... să fac eu ceva?

— Aștept să-mi arăți ce-ai învățat până acum.

— Oh! Emily înțelese implicațiile. Voia ca ea să preia inițiativa. Ideea nu era deloc de lepădat. Putea să-l exploreze după pofta inimii, să-l atingă, să-i arate cât de mult îl iubea.

Se întoarse pe-o parte, cu fața la el, și-l atinse șovăitor pe umăr. Simon nu se mișcă. Când se apropie și-l sărută pe piept, mirosul lui îi stârni simțurile.

Își răsuci lent degetele în părul lui aspru. Se lipi de el și își așeză buzele pe sfârcul plat. Simon inspiră adânc.

— Se pare că înveți repede, murmură el.

— Îmi place la nebunie să te ating. Ești atât de tare și neted și puternic! Asemenea unuia dintre dragonii tăi frumoși, bătuți cu pietre, care prinde viață.

— Nu te temi că te voi face fărâme?

Ea zâmbi, își plecă fruntea și-i atinse pieptul cu vârful limbii.

— N-ai face-o.

— Ești foarte încrezătoare în puterea ta, nu-i așa? Poate puțin prea încrezătoare.

— Nu e vorba de putere, Simon. Ci de dragoste.

Tot mai îndrăzneată, începu să-l mângâie delicat. Simți tensiunea din mușchii coapselor lui și își dădu seama cu surprindere că bărbatul trebuia să se controleze din răsuputeri.

— Relaxează-te, milord. Strânse încet de mușchii încordați. Ești mult prea tensionat. Probabil că este din cauza eforturilor depuse pentru fratele meu.

— Crezi că sunt tensionat?

— Foarte. Haide, să vedem dacă te pot ajuta să te liniștești. Emily dădu la o parte ultima pătură și îngenunche lângă el. Ignorându-i mädularul vizibil ridicat, începu să strângă blând, dar ferm, și să mângâie mușchii lungi ai coapselor și pulpelor lui.

— Ce naiba faci? Întrebă Simon, privind-o pe sub pleoape.

— L-am văzut pe tatăl meu făcând asta cailor lui după o călătorie lungă, obositoare. Spunea că-i ajută să nu înțepenească. Emily continuă să strângă și să mângâie ritmic. Încet, își croi drum dinspre coapsa superioară spre gleznă, frământând mușchii gambei stângi.

Când termină, se aplecă și începu să lucreze la piciorul drept. Pliurile transparente ale cămășii ei de noapte fluturară peste bărbăția erectă. Un spasm îi străbătu întregul corp.

— Fir-ar al naibii să fie, murmură Simon.

— Ești bine, milord? Se opri să-l privească.

— Cred că încă sunt tensionat pe alocuri.

Emily zâmbi liniștitor.

— Alinarea va veni numaidecât, milord. Continuă în jos pe gamba dreaptă și apoi, cu o bătaie ușoară, îi ceru: Întoarce-te, te rog.

El ezită, scrutând-o cu o privire încinsă.

— Să mă întorc?

— Ca să mă pot ocupa de mușchii spatelui. N-ai observat ce țepeni devin umerii cuiva când e tulburat?

— Emily, te asigur că nu sunt pe punctul de a mă isteriza. Cu toate acestea, se întoarse reticent pe burtă. Se strâmbă și își ajustă poziția.

Emily începu să-i maseze umerii lați, dar, constatând că nu putea aplica presiunea necesară, se trase mai aproape de el. Când nu o mulțumi nici noua poziție, își ridică poalele cămășii de noapte, își trecu cu îndrăzneală un picior peste șoldurile lui Simon și se așeză călare pe spatele lui.

— Nu te mai foi atâta, mârâi Simon în pernă.

— Prea bine, milord. Emily trase aer în piept, se aplecă înainte și îi luă la frământat mușchii dorsali. Pentru o creatură pasională ca ea, întreaga scenă era extrem de incitantă. Îi simțea coapsele tari între genunchi, având senzația că se afla pe spinarea unui armăsar pursânge. Sau a unui dragon.

— Emily, chicotești?

— Nu, milord. Lucră și mai intens, frecând, mângâind, apăsând și lovind. Trecură câteva minute în care nu se mai auzi nimic dinspre perne. Te simți mai liniștit acum, milord? se interesă ea în cele din urmă.

— Nu.

— Ești sigur? Întrebă ea cu tristețe.

— Foarte sigur. Poți să descaleci acum.

— Poftim?

— M-ai auzit. Simon se foi și începu să se întoarcă.

Emily se dădu rapid jos de pe spatele lui și îngenunche din nou printre pături.

— Simon?

— Vino aici, spiridușule, murmură contele, trăgând-o din nou peste el. Îi împinse tivul cămășii de noapte peste coapse. Dacă vrei să mă călărești, atunci trebuie s-o faci cum trebuie.

— Simon! Emily își ținu respirația în timp ce el întinse mâna și își îndrumă vârful lat al bărbăției spre locul umed dintre coapsele ei.

O prinse de șolduri și o ținu locului, ridicându-se și opintindu-se să pătrundă în pasajul umed și strâmt. O umplu complet dintr-o zvâcnire. Emily își înăbuși o exclamație speriată și își răsfiră degetele pe pieptul lui.

— Acum mă vei călări, doamnă. Degetele i se strânseseră pe coapsele ei. Bine de tot.

Cu ochii închiși, gâfâind emoționată, tânăra femeie îi ascultă

porunca și se ajustă rapid la ritmul stabilit de el.

— Da. Mai repede. Mai tare. Vocea lui Simon era acum răgușită. Măinile i se strânseseră pe ea. La naiba, ce bine este, spiridușule! Al naibii de bine. Arată-mi cât de mult mă vrei. Spune-mi că-mi aparții. Spune-mi.

— Te doresc, Simon. Te-am așteptat toată viața. N-ar putea fi niciodată altcineva. Cuvintele îi ieșiră din gât în icnete scurte. Tremura din cauza propriei nevoi, plină de dorință. Unghiile i se înfigeau în pieptul lui Simon lăsându-i urmele patimii pe piele.

— Așa, draga mea, murmură el. Fii a mea.

— Te iubesc, șopti Emily. Te iubesc din toată inima. Și apoi extazul acela delicios o copleși. Înțepeni și îl simți în același timp pe Simon împingându-se adânc în ea pentru ultima dată.

— Emily. O, Doamne, Emily. Cuvintele lui erau pline de pasiune și eliberare. O trase la pieptul lui și o îmbrățișă violent, aproape strivind-o, în timp ce se lăsă să curgă la nesfârșit în ea.

Ultimul gând coerent al lui Emily fu că învățase arta măiastră de a călări un dragon. Abia aștepta să o mai încerce cât de curând.

capitolul 16

Ceasul din bibliotecă bătu ora unsprezece. Simon stătea rezemat de spătar și își admira soția. Asta făcuse în ultimele douăzeci de minute, stăpânindu-se răbdător, în susurul ploii de afară.

Nu era deloc o ocupație neplăcută să o studieze pe Emily. Era extrem de atrăgătoare în rochia cu dungi verzi și aurii. Pe tiv erau brodați frumos mai mulți dragoni. Buclele ei strălucitoare erau prinse la spate cu măiestrie, creând efectul unui val de flăcări care i se revărsa pe ceafă.

Era așezată de partea cealaltă a biroului negru, cu capul aplecat neliniștit peste o listă de nume. Era evident că se chinuia să-i aleagă pe destinarii invitațiilor la serata ei.

— Nu trebuie să te frământă prea tare, spuse în cele din urmă Simon. Bifează pur și simplu numele celor pe care vrei să-i inviți. Secretara mea se va ocupa de restul.

Emily ridică brusc privirea, mijindu-și ochii verzi în spatele lentilelor.

— Nu e la fel de simplu ca alegerea investițiilor, să știi. Trebuie să iau decizii grele aici. Nu vreau să jignesc pe nimeni. Se va reflecta direct asupra ta, Simon.

Contele oftă și căzu pe gânduri. Se simțea agitat și neliniștit, ba chiar vinovat.

Vina era o emoție nouă și deranjantă care nu-i plăcea deloc. Nu avea ce căuta în viața lui foarte clar focalizată. Nici măcar nu putea să o înțeleagă. Până atunci, lumea lui fusese formată din concepte simple, directe precum răzbunarea, dreptatea, onoarea și datoria.

Privirea lui alunecă pe curba dulce a sânilor lui Emily, sugerându-i că elementelor de mai sus li se adăugase și pasiunea.

Era într-o dispoziție ciudată și insuportabilă. Fusese așa încă de când se trezise, cu amintirile din noaptea precedentă încă vii în minte. Acum se gândea la propria-i slăbiciune care-l determinase să-l salveze pe geamănul Faringdon. În clipa următoare se umplea de dorință rememorând pasiunea generoasă a lui Emily.

Încă-i simțea mâinile blânde pe umeri și căldura coapselor ei când îl încălecase cu îndrăzneală, fermecându-l și vrăjindu-l până îl adusese aproape de nebunie.

Mai mult ca orice, își amintea cuvintele ei tulburătoare: „Uneori, mi-am urât tatăl la fel de mult cât trebuie să-l fi urât tu pe al tău“.

În acel moment, Emily îl trezi din reverie:

— Ideea e că secretara ta a pregătit o listă foarte lungă de nume dintre care să aleg. Pe majoritatea nu-i cunosc și nu vreau să fac greșeli. Mătușa ta mi-a explicat cât de important e să invit pe cine trebuie la prima mea serată.

— Poți fi sigură că pe listă nu e nicio persoană pe care n-ar trebui s-o inviți, mârâi Simon. Secretara mea știe că nu trebuie să includă nume nepotrivite. În plus, dacă nu inviți pe cineva nu înseamnă neapărat că-l ofensezi; e o modalitate de a-ți reliefa și consolida puterea de gazdă.

Îl privi întrebătoare.

— Nu m-am gândit la asta. Dar nu vreau să rănesc pe nimeni, milord.

„Așa cum te-am rănit eu pe tine azi-noapte?“ se întrebă el în gând.

— Dacă te simți mai bine, trimite-le invitații tuturor de pe listă.

Emily căscă ochii uluită.

— Dar n-au cum să încapă toți în casa asta.

— Ai fost la destule baluri și petreceri ca să-ți dai seama că nu sunt considerate evenimente de succes decât dacă locul e plin până la refuz. Șirul de trăsură trebuie să se întindă pe cel puțin trei sau patru străzi. Invitații trebuie să stea toți claie peste grămadă în salon. Cu puțin noroc, una sau două doamne vor leșina de la lipsa de aer. Toată lumea trebuie să spună că este o aglomerație îngrozitoare și o petrecere grozavă. Invită-i pe toți, Emily.

Ea își mușcă buza de jos.

— Nu știu, Simon. Pare foarte incomod. Ar fi mult mai ușor să conversăm și să gustăm din aperitive dacă avem mai puțin invitați.

— La naiba cu discuțiile inteligente și servitul adecvat, draga mea. Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru ele. Ideea, așa cum îți va explica fără îndoială și mătușa mea, e să-ți faci un debut adecvat în calitate de gazdă. Pentru asta, oamenii trebuie să vorbească ulterior despre petrecere. Ca oamenii să vorbească, trebuie să fie un eveniment extrem de amplu și zgotos. Invită-i pe toți de pe listă.

— Cum rămâne cu Canonbury, Peppington, Adley și Renton? Nu-i prea știu și...

— Mai ales pe Canonbury și Peppington, spuse Simon încet. Trebuie să vină amândoi.

Emily coborî foaia de hârtie și îl privi, înclinându-și gânditoare capul într-o parte.

— Dacă spui tu. Apoi se încruntă din nou, îngrijorată. Dacă nu răspunde nimeni la invitațiile pe care le trimitem?

Simon își înăbuși un zâmbet de satisfacție.

— Crede-mă, draga mea, vor accepta. Se aplecă peste birou și îi smulse nerăbdător lista din mâini. Mă voi asigura că secretara mea primește lista și trimite invitațiile. Acum însă, vreau să vorbesc cu tine.

— Da, milord? Se uita la el deopotrivă alarmată și curioasă.

— La naiba. De ce trebuie să mă privești mereu așa, spiridușule? Jur că mă vei transforma într-un smintit cu amestecul ăsta păgân de naivitate și zburdălnicie. Aproape am uitat că mai ieri încercai să angajezi un asasin.

— Îmi pare rău, milord, spuse Emily, fără să dea vreun semn de căință. Vrei să-mi ții din nou o predică pe tema asta?

— Nu. Simon se ridică și se îndreptă spre fereastră, întorcându-se

cu spatele la ea. Contemplă grădina udă din spatele casei și se strădui să-și adune gândurile. Trebuie să fac ceva foarte dificil, Emily.

— Ce anume, milord?

— Vreau să-ți cer scuze, murmură el.

Urmă o pauză scurtă înainte ca Emily să se intereseze prudent:

— Pentru ce anume?

— Pentru purtarea mea necavalerească de azi-noapte. Nu meritai asta, spiridușule. M-am comportat cât se poate de urât și nepoliticos.

— Te referi la faptul că mi-ai poruncit să trec în pat? Prostii. Te rog să nu iei seama la asta, milord, spuse ea cu vioiciune. M-am simțit excelent după ce-am ajuns acolo.

Simon dădu din cap uimit.

— Ești incredibilă, Emily.

— Păi, nu e ca și cum ai fi fost rău sau crud, Simon. Pur și simplu erai într-o dispoziție proastă și aveai toate motivele să fii iritat, ținând cont că tocmai fuseseseși obligat să renunți la o răzbunare veche de douăzeci și trei de ani. Dacă aș fi fost cu adevărat alarmată, aș fi fugit în camera mea și aș fi încuiat ușa. Nu m-ai speriat deloc.

— Se pare că nu. Tăcu preț de o clipă lungă. Mai e ceva pentru care trebuie să-mi cer scuze.

— Acum începi să mă sperii, Blade. Care e celălalt păcat de moarte al tău?

— Te-am subestimat, draga mea. Pari atât de naivă și optimistă, atât de hotărâtă să vezi partea frumoasă a tuturor persoanelor și lucrurilor, atât de sigură că sunt un fel de erou, când știu foarte bine că nu-i așa, încât n-am crezut că înțelegi corect situația familiei tale. Trebuia să știu că un om atât de iscusit în materie de finanțe nu poate fi complet opac față de natura umană. Chiar ți-ai urât tatăl uneori?

— Da. Vocea lui Emily își pierduse din rezonanța cristalină.

— Aveai dreptate când ai spus că și eu trebuie să-l fi urât pe al meu pentru că m-a lăsat să culeg cioburile după ce și-a tras nenorocitul ăla de glonte în cap. Simon își încleștă lent mâna, apoi se forță să-și relaxeze fiecare deget. Nici nu mi-am dat seama ce mult l-am urât până nu mi-ai spus-o tu azi-noapte.

— Mi se pare o reacție perfect normală, milord. Am primit amândoi responsabilități de adulți la o vârstă foarte fragedă și oamenii se așteptau să ne purtăm ca niște adulți. Am fost obligați să ne ocupăm de bunăstarea altora într-o vreme când ar fi fost drept ca cineva să ne

poarte nouă de grijă.

— Da. Nu m-am gândit la asta. Simon scrută pâcla cenușie de afară. Ploua în noaptea când l-am găsit. Se întorsese de la Londra cu două ore mai devreme. Am auzit-o pe mama întrebându-l ce s-a întâmplat. N-avrut să stea de vorbă cu ea. S-a dus în bibliotecă și ne-a spus că nu voia să fie deranjat sub nicio formă. Mama s-a dus sus și a plâns. După o vreme am auzit cu toții împușcătura.

— Doamne sfinte, Simon.

— Eu am ajuns primul la bibliotecă și am deschis ușa. Era întins cu fața pe birou. Pistolul îi căzuse din mână. Era sânge peste tot. Și am văzut că lăsase un bilețel. Pentru mine. La naiba cu sufletul lui. Nu și-a luat la revedere, nici n-a explicat de ce-a trebuit să se sinucidă și nici nu mi-a spus cum Dumnezeu trebuia să mă ocup de mizeria pe care o crease. Mi-a lăsat doar un nenorocit de bilețel în care-mi spunea să am grijă de mama.

— Simon. Dragul meu Simon.

N-o auzi ridicându-se de pe scaun, dar Emily apărură brusc lângă el, cuprinzându-i talia cu brațele. Îl strânse la piept ocrotitor, de parcă ar fi putut să alunge cumva pentru totdeauna imaginea creierilor tatălui său împrăștiați pe peretele din spatele biroului.

Vreme îndelungată, Simon nu se mișcă. O lăsa pur și simplu pe Emily să-l strângă în brațe. Îi simțea căldura și moliciunea ca atunci când făcea dragoste cu ea, dar într-o cheie diferită. Sentimentul călăuzitor nu era pasiunea, ci un alt fel de apropiere, cum nu mai cunoscuse până atunci cu altă femeie.

După o vreme, își dădu seama că se simțea mai calm, mai împăcat cu sine. Agitația care îl trezise în dimineața aceea dispăruse.

În bibliotecă se lăsa tăcerea până când Greaves bătu la ușă să anunțe că sosise secretara contelui.

Emily intră în parc la un trap vioi, urmată de rânđașul ei. Călărea o frumoasă iapă gri, cu urechi fine, sensibile, nări delicate și o conformație spectaculoasă. Era un cadou de la Simon, care îi făcuse o surpriză cu două zile înainte, după conversația lor din bibliotecă. Emily și slujnica ei hotărâseră numaidecât că noul și îndrăznețului costum de călărie *à la militaire* se potrivea perfect cu animalul.

— A, aici erai, Emily, spuse Lady Merryweather, apropiindu-se călare pe un murg zvelt. Arăți splendid în costumul ăsta. Examină cu

un ochi critic gulerul și manșetele cu roșu și auriu. Am avut unele îndoieli când l-am comandat, trebuie s-o recunosc, dar sunt foarte încântată să văd că îți scoate în evidență tenul palid și părul roșcat. Un efect foarte dramatic.

— Mulțumesc, Araminta, răspunse Emily zâmbind larg.

— Totuși, ar fi trebuit să-ți dai jos ochelarii, o dojeni prietena ei. Nu se asortează deloc.

— Dar nu pot să călăresc dacă nu văd pe unde merg.

— Trebuie să existe o soluție. Va trebui să analizez problema. Araminta își aduse calul lângă al lui Emily și cele două o apucară pe potecă, rânđașii lor urmându-le la o distanță discretă.

— Pe Simon nu par să-l deranjeze, sublinie tânăra contesă.

— Simon are un simț al umorului destul de ciudat. Consideră diversele tale excentricități extrem de amuzante. Și, din câte constat, nu par să-ți afecteze succesul social. Ai reușit să farmeci pe toată lumea. Aseară, bietul tău soț n-a reușit să danseze nici măcar o dată cu tine la balul dat de Lady Crestwood.

Emily roși.

— Ar fi putut să danseze cu mine de câte ori ar fi vrut, și o știe perfect.

— Într-adevăr, admise Araminta cu o privire avizată. Precis este foarte conștient că ai călca în picioare un munte de admiratori nefericiți ca să ajungi la el dacă ți-ar face numai cu degetul de la capătul opus al ringului de dans. Nu e un secret pentru nimeni.

— Serios acum, zici că-s un ogar care țâșnește spre stăpânul lui ori de câte ori e chemat.

— Păi, ai tendința să-ți faci destul de cunoscută preferința pentru soțul tău. Nu e chiar la modă, draga mea. Și, sinceră să fiu, nu sunt așa de sigură nici că-i prea înțelept. N-ai vrea ca Blade să te ia de-a gata.

— Blade nu ia nimic de-a gata, spuse Emily. Înțelege cu adevărat valoarea oricărui lucru pe care alege să-l dobândească și costul fiecărei acțiuni pe care o întreprinde.

Araminta chicoti.

— Văd că n-are sens să-ți țin predici despre cât este de avantajos să-ți ascunzi adevăratele sentimente față de propriul soț. Ei bine, atunci, draga mea, trebuie să-mi spui cum merg planurile pentru prima ta serată. Ai trimis invitațiile?

— Ieri. I-am invitat pe toți de pe lista pregătită de secretara lui

Simon. Sper că am făcut bine. Va fi o aglomerație îngrozitoare.

— Exact asta și vrem. Ai încredere în mine, draga mea. Trebuie să te asiguri că ai casa atât de plină de oameni, încât durează jumătate de oră numai să treci de ușă.

Emily se strâmbă.

— Asta a spus și Simon, dar, să știi, mie tot mi se pare incomod.

— Nu e vorba de comoditate, e vorba de a-ți consolida poziția de gazdă în rândul lumii bune.

— Da, știu. Nu trebuie să-l fac de râs pe Simon. Crede-mă, știu cât de importantă e serata asta pentru el. Ca soție a lui Blade, am datoria să mă asigur că va fi un succes. Toți membrii înaltei societăți vor dori să vadă de ce e în stare aleasa contelui de Blade, și voi face totul ca prestigiul lui să nu aibă de suferit.

Araminta se încruntă.

— Nu cred că înțelegi prea bine lucrurile. E debutul tău în calitate de gazdă. E serata ta.

— Și tot ce fac se reflectă asupra lui Simon, conchise Emily cu fermitate. Serata trebuie să fie perfectă în cel mai mic detaliu. Deja am petrecut ore întregi plănuind-o. A fost absolut extenuant, dacă vrei să știi.

Araminta renunță și schiță un gest de salut în direcția unei doamne care venea spre ele într-o șaretă maro.

— Zâmbește, îi porunci ea lui Emily în șoaptă. Este Lady Peppington. Te voi prezenta.

Emily îi zâmbi amabil femeii de vârstă mijlocie, îmbrăcate elegant, când Araminta le făcu prezentările. Lady Peppington dădu țeapăn din cap și apoi își întoarse privirea. Șareta se îndepărtă iute pe alee.

— La naiba, mormăi Emily panicată.

Araminta își ridică sprâncenele.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Ai spus că era Lady Peppington.

— Și ce?

— E pe lista mea de invitați și în mod evident că nu mă prea place. Dacă nu vine la serată? Simon va fi furios. Mi-a spus clar că îi vrea pe Canonbury și Peppington. Araminta, ce să fac?

— Absolut nimic. Poți fi sigură că familiile Canonbury și Peppington vor veni la petrecerea ta, împreună cu toți ceilalți invitați.

Emily o privi intrigată.

— Cum de sunteți tu și Simon atât de siguri de asta?

— Simon nu ți-a spus despre Canonbury și Peppington, nu-i așa?

Emily își aminti de expresia severă a soțului ei când o informase că Peppington și Canonbury aveau să participe la serată.

— Araminta, ar trebui să știi ceva despre oamenii ăștia?

— Nu ar trebui să-ți dau amănunte, însă e de preferat să o fac. E spre binele tău să știi în ce te bagi și nu cred că Simon se va grăbi să te informeze. Are tendința să-și păstreze secretele pentru sine.

— Araminta, nu mai bate apa-n piuă. Despre ce-i vorba, pentru numele lui Dumnezeu?

— Tatăl lui Northcote, al lui Canonbury și al lui Peppington erau toți prieteni apropiați și parteneri de afaceri ai tatălui lui Simon.

— Da?

— Simon avea doar doisprezece ani când tatăl lui s-a împușcat, dar știa, deoarece își auzise părinții discutând despre asta, că Northcote, Canonbury și Peppington investiseră împreună cu tatăl lui Simon într-o companie comercială din Mările Sudului. În noaptea în care s-a împușcat, contele i-a lăsat lui Simon un bilețel în care-i spunea, printre altele, că după ce achitau datoriile lui de la jocurile de noroc, singura resursă financiară care le mai rămânea fiului și soției lui era profitul din afacerea aceea.

— O, Doamne, spuse Emily, începând să-și dea seama ce urma.

— Simon s-a așezat la masa de lucru și, la vârsta fragedă de numai doisprezece ani, le-a scris celor trei bărbați rugându-i să îi plătească mamei lui în avans niște bani, pe baza profitului așteptat pentru acțiunile tatălui lui.

— Și au refuzat?

— Nici măcar nu s-au sinchisit să răspundă. În schimb, au profitat de o clauză din contract ca să vândă acțiunile lui Blade altui investitor. Simon și mama lui au fost scoși de tot din parteneriat. N-au primit niciun bănuț.

— La naiba.

— Northcote, Canonbury și Peppington n-au făcut nimic ilegal, înțelegi? A fost pur și simplu o chestiune de afaceri.

— Dar Simon și mama lui au rămas fără ultima lor sursă de venit.

— Întocmai. Simon nu va ierta și nu va uita niciodată.

Emily se încruntă.

— Mă surprinde că n-a căutat să se răzbune și pe ei, nu doar pe tatăl

meu.

— O, ba a făcut-o, Emily. Araminta dădu din cap spre o altă cunoștință. Categorie a făcut-o. O răzbunare foarte subtilă. S-a asigurat că fiecare bărbat e cumva la mila lui. I-a prins pe Canonbury și Peppington în capcană acum vreo șase luni. Tu, draga mea, se pare c-ai făcut ceva ce i l-a adus pe Northcote pe o tavă de argint.

Emily deschise gura șocată amintindu-și de Celeste și de răceala vizibilă a raporturilor dintre Simon și marchiz.

— La naiba. Dar marchizul de acum e fiul celui care le-a greșit lui Simon și mamei lui, nu el a vândut acțiunile lui Blade. Se opri, gândindu-se la viziunea rigidă pe care o avea soțul ei despre justiție.

— Exact, murmură Araminta. Simon a locuit multă vreme în Orient. În ochii lui, păcatele părinților cad asupra copiilor și asupra întregii familii.

— Nu-i de mirare că s-a purtat atât de straniu când l-am informat că i-am spus lui Lady Northcote că toate obligațiile dintre familiile noastre au fost rezolvate.

— Da. Îmi imaginez că Blade a fost cam șocat. Gura lui Araminta se strâmbă amuzată. Totuși, circulă zvonul că ți-a onorat într-adevăr angajamentul și a iertat vechea datorie.

— Tata mi-a spus odată că Simon îi controla pe Canonbury și Peppington. N-am înțeles atunci. Credeam că voia să spună doar că e un bărbat influent.

— Așa și e. A ajuns în această postură asigurându-se mereu că știe cele mai întunecoase și mai ascunse secrete ale celor cu care are de-a face. Informațiile îi dau putere. Și nu ezită s-o folosească.

— Așa cum a știut că eu sunt punctul slab al tatălui meu, surâse Emily. Soțul meu e un bărbat extrem de perspicace, nu-i așa?

— E și foarte periculos. Se pare că ești singura persoană din Londra care nu se teme de el. Este fără îndoială unul dintre motivele pentru care lumea bună te consideră atât de fascinantă, draga mea. Dansezi cu îndrăzneală acolo unde îngerii se tem să pășească. Ești sigură că n-ai putea să călărești fără ochelari?

— Aș ieși numaidecât de pe alee și m-aș opri direct în copaci, o asigură Emily. Își împinse mai bine ramele pe nas. Haide, Araminta. O văd pe Celeste mai în față și abia aștept să-i arăt noua mea iapă.

— O clipă, te rog, Emily. Nu-ți stă în fire să schimbi subiectul așa de repede. Ce plănuiești? Îmi dau seama că pui ceva la cale.

— Nimic important. Totuși, cred că le voi invita pe Lady Canonbury și pe doamna Peppington la ceai cât de repede posibil. Ni te alături?

— Doamne sfinte. Araminta se holbă la tânăra ei prietenă. Cu siguranță. Se va dovedi o experiență interesantă.

Întâlnirea ținută în salonul lui Lady Turnbull din după-amiaza următoare nu corespunse deloc așteptărilor lui Emily. Fusese incredibil de nerăbdătoare încă de când primise invitația, deoarece știa că avea să-i cunoască pe unii dintre cei mai sofisticăți intelectuali din Londra.

Îi luase ore întregi să-și aleagă ținuta și coafura potrivite. În cele din urmă optase pentru o înfățișare clasică, destinsă, plecând de la ipoteza că oamenii interesați de poezii romantice și alte chestiuni intelectuale aveau să prefere acel stil.

Sosise la Lady Turnbull într-o rochie cu talie înaltă, severă, dintr-o muselină aurie elegantă, ornată cu dragoni negri. O pusese pe Lizzie să-i facă o coafură *à l'antique*.

Spre nemulțumirea ei, imediat ce fu condusă în salonul doamnei Turnbull constată că toate celelalte doamne purtau rochii cu decolteuri la modă și aveau niște pălărioare frivole și dezinvolve.

Două sau trei femei chicotiră când Lady Turnbull veni să o salute. Curiozitatea și amuzamentul celor din jur o agasau la culme. Era ca și când fusese angajată să-i distreze cu excentricitățile ei, se gândi ea enervată.

Începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșală gravă când acceptase invitația de a se alătura grupului. În clipa aceea, Ashbrook închise o cutie smălțuită cu tutun de prizat și se desprinse de polița șemineului, pe care se sprijinise până atunci cu o eleganță neglijentă. Veni să-i sărute mâna ceremonios, iar Emily îi zâmbi recunoscătoare.

Dezamăgirea ei se accentuă când începură să converseze direct despre ultimele bârfe, și nu despre cele mai recente apariții literare. Ascultând în silă, se întrebă cât de repede putea să plece. Era evident că nu se afla în mijlocul unui grup de intelectuali rafinați, la urma urmei. Într-adevăr, toți cei din cameră aveau o eleganță de invidiat și acel aer de plictiseală la modă, iar fiecare cuvânt rostit era încărcat cu un cinism necruțător, însă interesul pentru literatură lipsea cu desăvârșire. Din partea opusă a încăperii, Ashbrook o privi și clipi conspirativ din ochi.

— Apropo, spuse tărăgănat un domn care fusese prezentat drept Crofton, am avut recent plăcerea de a juca cărți cu tatăl dumneavoastră, Lady Blade.

Lucrul acesta îi acapară complet atenția lui Emily. Îl privi surprinsă. Avea ochelarii pe nas, așa că îi văzu foarte limpede semnele desfrâului de pe chip. Bănuia că fusese cândva un bărbat arătos, cu trăsături îndrăznețe. Dar acum părea un chefliu de prima mână, uzat de excese. Îi dispăcu din primul moment.

— Într-adevăr? murmură ea sorbind evaziv din ceai.

— Da. Tatăl dumneavoastră e genul care joacă totul sau nimic.

— Așa e. Emily se rugă să schimbe cineva subiectul.

— Pare puțin deprimat în ultima vreme, urmă Crofton. S-ar fi zis că ar fi trebuit să-l bucure la culme căsătoria excelentă de care ați avut parte.

— Știți cum sunt tații, spuse Emily disperată. Eram singura lui fiică.

— Erați, din câte înțeleg, extrem de importantă pentru el. Am putea spune chiar vitală pentru bunăstarea lui.

Emily îl privi pe Ashbrook, zâmbindu-i plină de speranță.

— Ați citit ultima lucrare a doamnei Fordyce, milord?

— Doamna Fordyce este o cicălitoare prostuță, căreia îi lipsesc din păcate atât inteligența, cât și talentul. Ashbrook făcu afirmația usturătoare cu un aer de plictiseală absolută.

Emily își mușcă buza.

— Mie mi-a plăcut destul de mult ultimul ei roman. Foarte ciudat și interesant.

Invitații răsăuă cu indulgență de gusturile ei rustice și își reluară discuția despre ultimele bufonerii ale lui Byron. Emily riscă să arunce o privire la ceas, dorindu-și să poată pleca. Ascultă pălăvrăgeala din jurul ei și hotărî că întrunirile de joi după-amiaza ale societății literare din Little Dippington erau mult mai reușite decât reuniunea aceea pompoasă. Cum făcea mereu când era plictisită sau nefericită, se gândi la noi strofe pentru *Doamna misterioasă*.

Se impunea prezența unei fantome, decise ea. Poemul avea nevoie de mai multă melodramă. Poate că ar fi putut s-o facă pe eroină să dea peste o stafie Într-un castel abandonat. Trebuia să-l informeze pe Ashbrook despre planul ei. Adusese manuscrisul cu ea, în săculețul de mână, dar se întreba dacă ar fi trebuit să i-l dea atât de devreme. Poate ar fi fost mai bine să aștepte până adăuga și fantoma.

Conversația din salon se îndreaptă într-o direcție nouă.

— Că tot vorbim despre investiții bune, spuse ritos un gentleman dichisit, nu mă deranjează să vă spun despre noua afacere care mă tentează în momentul de față. Acțiuni la un canal care va fi construit în Hampshire.

Emily se întoarse în prezent și se uită sarcastic la gentlemanul care tocmai vorbise.

— Vă referiți la proiectul Kingsley Canal, domnule?

Bărbatul își întoarse numaidecât privirea spre ea.

— Ei bine, da, despre el e vorba. Administratorul meu mi-a atras recent atenția asupra lui.

— În locul dumneavoastră, nu m-aș implica în afacerea respectivă. Știu câte ceva despre întreprinderile în care au fost implicați anterior gentlemanii care se ocupă de proiectul Kingsley Canal, iar lista eșecurilor și a pierderilor e foarte lungă.

Bărbatul îi acordă toată atenția lui Emily.

— Serios, Lady Blade? Mă interesează foarte tare să aud mai multe despre proiect, din moment ce sunt pe punctul de a investi o sumă destul de mare.

— Dacă vreți să investiți în canale, aș sugera să analizați mai întâi zonele unde se exploatează cărbune. Ori se practică olăritul. Am descoperit că acolo unde produsele trebuie transportate pe distanțe lungi ca să fie comercializate apare și nevoia de canale. Dar oamenii din spatele afacerii sunt la fel de importanți ca afacerea în sine.

La afirmația aceea dezinvoltă, toți bărbații se întoarseră spre ea, urmați curând de femei. Emily clipi ca o bufniță sub examinarea minuțioasă. Își continuase investițiile și după ce se mutase în capitală. La urma urmei, toate membrele societății literare din Little Dippington depindeau de ea. Cu toate acestea, nu se așteptase să discute astfel de subiecte în acel salon, unde sperase să poarte conversații elevate.

— Măi să fie, încep un alt domn, renunțând imediat la atitudinea sa plictisită ostentativă, e vreun proiect care v-a stârnit interesul?

— Ei bine, corespund cu o serie de persoane din centrul țării și două dintre ele mi-au scris recent despre un nou proiect de canal. Recunosc, în ultima vreme nu am fost prea atentă la chestiunile financiare, dar inițiativa mă intrigă destul de mult. În trecut, același grup de investitori mi-a oferit posibilitatea de a face un profit considerabil.

Cu toții renunțară la orice pretenție de discuție sofisticată și se concentrară cu toții asupra lui Emily. Se trezi copleșită de întrebări referitoare la proiectele de investiții. Era un teritoriu cunoscut pentru ea, chiar dacă plictisitor, și fiind dornică să facă impresie bună, se strădui să le răspundă.

Trecu o oră și jumătate până să se uite la ceas. Tresări când văzu cât de târziu era.

— Vă rog să mă iertați, îi spuse ea gazdei sărind în picioare și luându-și sacul de mână. Trebuie să plec. Vă mulțumesc foarte mult de invitație.

— Așteptăm cu nerăbdare să vă alăturați grupului nostru și săptămâna viitoare, spuse Lady Turnbull, observând expresiile fascinate de pe fețele domnilor. Poate ne veți oferi mai multe informații despre investiții și toate cele.

— Da, insistăm să veniți și săptămâna viitoare, interveni unul dintre gentlemen.

— Mi-ar plăcea foarte mult să aud ce părere aveți despre recolta de porumb de vara asta, zise un altul.

— Mulțumesc, spuse Emily, îndreptându-se rapid spre ușă. În sinea ei își propuse să-și facă alte planuri pentru săptămâna următoare. Permiteți-mi, vă rog...

— Te conduc la trăsură, se oferă Ashbrook galant.

Emily îl privi surprinsă.

— Oh, mulțumesc.

Afară, pe scări, așteptă tăcută și încordată ca baronul s-o întrebe dacă adusese cumva manuscrisul. Nu-și permitea să i-l dea dacă nu i-l cerea el.

— Mă bucur c-ai venit astăzi, îi mărturisi Ashbrook în timp ce se apropia trăsura cu negru și auriu a lui Blade. Speram să vii. Acum de-abia aștept să ne revedem. Mergi mâine la serata dată de Olmstead?

— Cred că da. Emily strânse săculețul de mână și se întrebă dacă ar fi trebuit să menționeze în treacăt manuscrisul. Poate că o remarcă despre Whittenstall, editorul lui Ashbrook, ar fi funcționat. Se chinui frenetic să găsească o afirmație potrivită.

— Ai avut timp să lucrezi la poemul tău epic? întrebă Ashbrook cu ochii la trăsura care se oprea în fața scărilor.

Emily respiră ușurată. Până la urmă, nu uitase.

— Da, da, am avut. Se întâmplă că l-am adus cu mine.

— Da? Atunci vrei să arunc o privire peste el, să văd dacă ar putea fi publicat?

— Of, Richard, ce frumos din partea ta. Mă temeam c-ai uitat și nu voiam să te deranjez. Emily deschise imediat săculețul de mână și scoase manuscrisul prețios. Am hotărât să adaug neapărat o fantomă, spuse ea înmânându-i-l cu degete tremurătoare. Ai putea să iei asta în considerare când îl citești.

— Cu siguranță. Ashbrook luă manuscrisul și îi zâmbi suav. Până una, alta, îmi promiți că-mi păstrezi un dans mâine-seară?

— Da, bineînțeles, spuse ea fericită, în timp ce Harry o ajuta să urce în trăsură. Mulțumesc, Richard. Și te rog, te implor, să-mi spui sincer ce părere ai despre poemul pe care l-am scris.

Ușa trăsurii se închise și Emily o luă din loc înainte ca Ashbrook să-i poată răspunde.

Câteva minute mai târziu, cupeul se opri în fața reședinței lui Blade. Emily coborî nerăbdătoare și se îndreptă imediat sus spre dormitorul ei.

Trecea pe lângă ușa închisă a vechii camere pentru copii, acum nefolosită, când se opri la auzul unei bufnituri puternice, urmată de un geamăt răsunător.

— Ce naiba? Deschise ușa și privi pe furiș înăuntru. Uimită, îi văzu pe Simon și pe frații ei gemeni, cu toții fără cămăși. Charles tocmai ce se ridica de pe covor. Simon stătea deasupra lui, cu picioarele încordate, iar Devlin privea foarte concentrat.

— Nu lovești cu pumnul, se răsti Simon. Îl lași pe om să vină direct spre tine și atunci te răsucești ușor spre dreapta. El te va urma instinctiv, dezechilibrându-se. Echilibrul e cheia. Înțelegeți?

— Cred că da. Charles își frecă umărul gol. Lasă-mă să mai încerc o dată.

— Ce se petrece aici? Întrebă Emily fascinată.

Cei trei bărbați se întoarseră spre ea, jigniți la unison.

— Emily! lătră Charles.

Cu niște expresii îngrozite, gemenii săriră după cămășile lor, care atârnavă pe niște scaune din apropiere.

— Fir-ar să fie, Emily, spuse Simon furios. O femeie n-are ce căuta aici. Pleacă imediat. Și închide ușa după tine.

— Exersați cumva o formă mai ciudată de box, Simon? E ceva ce-ai învățat în Orient? Mi-ar plăcea să mă uit la voi. Ar fi grozav chiar să iau

niște lecții. Emily îl privi plină de speranță.

— Vei pleca imediat din camera asta, doamnă. Și vei închide ușa după tine, tună Simon.

Emily aruncă o privire la fețele încruntate ale fraților ei și își dădu seama că erau la fel de implacabile.

— Fie. Dar trebuie să vă spun că sunteți niște fricoși care strică cheful altora.

Leși pe hol și închise ușa după ea.

capitolul 17

— Te rog, spune-mi ce făceai în camera copiilor cu Charles și Devlin, spuse Emily din capătul mesei. Sunt foarte curioasă.

— Curiozitatea nu este o trăsătură admirabilă la o femeie. Simon se uită la curry-ul indian condimentat pe care George tocmai îl pusese înaintea lui.

Emily îi zâmbi poznaș.

— Doar nu te așteptai să ignor toate bufniturile alea puternice pe care le-am auzit pe când treceam prin dreptul camerei.

Simon era conștient că îl tachina intenționat. Era la fel de conștient că Greaves și George, care serveau la masă, ascultau fiecare cuvânt.

— Pe viitor, draga mea, vei bate frumos la ușă înainte să intri într-o cameră în care se aud bufnituri.

— Da, bineînțeles, spuse Emily dând supusă din cap. Adică, nu se știe niciodată de ce poți să dai când deschizi o ușă după ce auzi o serie de bufnituri, nu-i așa? Ar putea fi orice. Ai putea să dai și peste trei bărbați fără cămăși sau ceva la fel de scandalos.

— Am discutat destul despre acest subiect, doamnă, mormăi el aruncându-i o privire severă.

Primi în schimb un chicotit nestăpânit.

— Refuz să închei această discuție până nu-mi spui ce făceați. Exersați un fel de tehnică de luptă?

Simon se dădu bătut.

— Da, asta făceam. Nu prea știu cum s-a întâmplat, dar frații tăi au reușit să mă convingă să le fac o demonstrație. Am învățat-o în

numeroșii ani pe care i-am petrecut în Orient.

— M-ai învăța și pe mine?

Simon era cu adevărat șocat de sugestie. Excentricitățile fermecătoare ale lui Emily puteau fi amuzante din când în când, dar uneori mergea mult prea departe.

— Categorie nu. Nu e o activitate adecvată pentru o femeie, și cu siguranță nu e genul de lucruri pe care i le arată un soț soției lui.

— Hmm. Nu cred c-ar fi atât de rău să mă-nveți, stăruie Emily, deloc intimidată. La urma urmei, străzile din Londra nu sunt chiar sigure, ca să nu mai vorbim de locuri precum parcul Vauxhall. Nu se știe niciodată când dai de un răufăcător pe o alee întunecoasă, de exemplu, și ești obligat să te aperi de o soartă mai rea ca moartea.

— Ajunge, doamnă. Pe George, slujitorul care îi servea la cină, îl apucă brusc un acces convulsiv de tuse. Ieși degrabă din cameră. Afară, pe hol, tușea se transformă într-un râs nestăpânit. Greaves, majordomul, se abține eroic. Simon se încruntă la Emily. Pericolele de pe stradă sunt unul dintre motivele pentru care nu ți se permite să mergi neînsoțită în oraș, draga mea. Și că tot veni vorba despre asta, mătușa îmi spune că a primit un bon de la Almacks pentru tine.

— Mi-a spus și mie, zise Emily vag, servindu-se cu chutney. Dar, sincer, Simon, nu mă prea interesează să merg la Almacks. Celeste spune că adunările de acolo sunt groaznic de plictisitoare. Te duci doar dacă ești obligată să-ți cauți un soț, iar eu n-am nevoie de asta, nu-i așa?

— Nu, dar nu ți-ar strica să apari la Almacks, rosti Simon cu fermitate. O altă bijuterie de pe coroana succeselor tale sociale. Cred că ar trebui să mergi miercurea viitoare.

— Aș prefera să nu. Simon, bucatarul tău servește cele mai remarcabile mâncăruri. L-ai găsit în Orient?

— Smoke e angajatul meu de câțiva ani, da.

— De ce-l cheamă Smoke³? Pentru că arde mâncarea?

— Nu, pentru că e copilul din flori al unei insulare și al unui marinăr britanic. Nu l-a vrut nimeni după ce s-a născut, și a supraviețuit învățând să se miște și să se poarte precum fumul. Întotdeauna acolo, dar rareori observat. „Un talent deosebit de util când îți câștigi traiul

³ În limba engleză, *smoke* înseamnă „fum” (n.tr.)

furând gențile oamenilor în orașele portuare“, se gândi Simon în sinea lui.

— Cum l-ai cunoscut?

— Cred că încerca să mă jefuiască la momentul respectiv.

Emily râse încântată.

— Cum de te-ai hotărât să-i oferi un post de bucătar?

— Îi place să pregătească mâncărurile cu care m-am deprins în Orient. Cu el în bucătărie nu sunt obligat să îndur felurile englezești obișnuite din carne de oaie, cârnați unsuroși și budinci grele.

— Am observat că folosește mult orezul și tăieței, care sunt delicioși. Iar condimentele alea minunate îmi stimulează simțurile.

Simon o privi nerăbdător, conștient că încerca să schimbe subiectul.

— Vei merge la Almacks, draga mea, spuse el răspicat.

— Da? Părea absolut nepăsătoare. Voi aborda subiectul cu Lady Merryweather. E un izvor de înțelepciune despre cum să te porți în societate, nu-i așa? Simon, mă gândeam să-mi deschid propriul salon literar. Am fost la unul în după-amiaza asta și m-a dezamăgit teribil. Abia de-am vorbit despre chestiuni literare. Toată lumea voia să discute numai despre afaceri.

Comentariul reuși să-i capteze imediat atenția lui Simon.

— Serios? Mai luă o înghițitură din curry și își privi cu atenție soția. Cine-a participat?

— S-a ținut în casa lui Lady Turnbull. Au fost mai mulți oameni pe-acolo. Mărturisesc c-am uitat unele nume. Se încruntă atentă. Totuși, a fost și un gentleman pe nume Crofton. Îmi amintesc de el pentru că nu mi-a prea plăcut.

Dacă fusese prezent Crofton, nici Ashbrook nu putuse fi prea departe, se gândi Simon înverșunat. Hotărî să obțină mai multe informații.

— Cred că l-am întâlnit o dată pe Crofton pe stradă, în fața clubului său. Nu m-a impresionat nici pe mine. Îți mai amintești și alți participanți?

— Păi... Emily îl privi precaută. Alți doi sau trei, poate. Cum ți-am spus, n-am reținut toate numele.

Deci Ashbrook fusese și el acolo și, dintr-un motiv anume, Emily încerca să o ascundă. Simon, brusc mânios, îl expedie pe Greaves din cameră cu o singură privire. Așteptă până rămase singur cu soția lui, care se delecta cu savuroasa combinație de curry și chutney.

— Aș vrea să știu tot ce s-a întâmplat astăzi la salonul lui Lady Turnbull, Emily.

— Chestia e, milord, că aș prefera să nu-ți spun până nu știu sigur dacă lucrurile vor funcționa sau nu.

Simon se holbă la ea uluit și furios. La naiba. Oare plănuia să fugă din nou cu Ashbrook? I se părea o idee absurdă, dar, în același timp, gelozia începea deja să-i dea târcoale.

— Ce anume intenționezi să faci, doamnă?

— E un secret, milord.

— Vreau să știu.

— Dacă-ți spun, nu va mai fi secret, sublinie tânăra femeie.

— Ești căsătorită acum, Emily. Nu ai secrete față de soțul tău.

— Problema e că ar fi teribil de jenant pentru mine dacă se termină prost.

Simon, care își ridicase între timp paharul cu vin, îl puse jos înainte să-l fărâmițeze din greșeală între degete.

— Îmi vei spune despre ce-i vorba. Mă tem că trebuie să insist, doamnă.

Emily oftă încet și-i aruncă o privire rugătoare.

— Numai dacă îmi dai cuvântul de onoare că nu vei spune nimănui.

— Doar nu-ți închipui că mi-aș bârfi soția.

Emily se relaxă puțin și, cu ochi strălucitori, începu să pălăvrăgească entuziasmată.

— Nu, presupun că n-ai face-o. Ei bine, milord, iată secretul: Ashbrook mi-a promis că va citi poemul meu epic și că-mi va spune dacă e destul de bun ca să i-l arate editorului său, Whittenstall. Sunt atât de neliniștită și de bucuroasă, că abia mai rezist.

Simon simți tensiunea rece din stomac domolindu-se sub privirea plină de așteptări a lui Emily. Bineînțeles că nu plănuia să fugă cu Ashbrook. Trebuie că-și pierduse mințile să se gândească măcar la așa ceva. O cunoștea prea bine. Emily era îndrăgostită fără scăpare de dragonul care-i era soț.

Reacția lui la amenințarea puțin probabilă constituia, totuși, o indicație clară a instabilității echilibrului său interior, ceea ce-l nemulțumi profund.

Acum avea însă altă problemă de rezolvat. Poate că Emily nu plănuia să se lase sedusă de poet, dar nu exista nicio îndoială că scopurile lui Ashbrook nu erau deloc nevinovate. Emily făcea senzație,

iar baronul dădea tonul în modă. I se părea probabil că ar fi fost interesant să aibă o aventură cu încântătoarea și excentrica soție a contelui de Blade. Precis se întreba ce ratase cu cinci ani în urmă, când Emily îl pocnise cu oala de noapte în cap.

„Ashbrook, ticălosule! Ai ghicit imediat că modalitatea sigură de a-i atrage atenția lui Emily era să te arăți interesat de scrierile ei.” Simon hotărî că trebuia să se ocupe de poet, dar între timp nu avea de ce să-și facă griji în privința lui Emily. Tocmai medita la importanța pe care o dobândise tânăra femeie în viața lui, când aceasta vorbi din nou.

— Ei bine, Simon? Nu-i așa că este o șansă minunată pentru mine?

Făcu o grimasă, dar se abținu văzând entuziasmul din ochii ei încântători.

— E categoric o întorsătură foarte interesantă a lucrurilor, draga mea.

Emily dădu din cap cu satisfacție.

— Așa e, și acum înțelegi de ce nu voiam să știe nimeni până nu-mi comunică Richard părerea lui. Ar fi prea stânjenitor dacă va decide că *Doamna misterioasă* nu e potrivită pentru tipar. Mi-am dat seama că cei asemenea lui adoră bârfele umiltoare.

— Ai dreptate să păstrezi secretul, și cred că e o idee foarte bună să-ți deschizi propriul salon literar în loc să te duci la cel pe care-l ține Lady Turnbull. Din păcate, nu se remarcă printr-o dragoste autentică pentru literatură, întâlnirile ei sunt doar un pretext pentru ca anumite persoane să-și împărtășească ultimele bârfe. Și, cum ai observat, bârfele din Londra pot fi destul de crude.

— Da, la această concluzie am ajuns și eu. Emily se întoarce la curry-ul ei. Mă voi ocupa de asta cât mai repede posibil. Cred c-o să le invit pe Celeste și mama ei; și pe Lady Merryweather, bineînțeles. Mai sunt două sau trei doamne pe care le-am cunoscut recent și care sunt foarte interesate de ultimele apariții literare. Sper că vor veni.

— Trebuie să-mi dai o listă cu numele celor pe care plănuiești să-i inviți, îi ceru Simon.

— Ba nu, milord, n-o voi face.

— Pot să întreb de ce nu? se interesă contele fără a părea șocat de atitudinea ei sfidătoare.

Cu un gest acuzator, Emily îndreptă furculița spre el.

— Pentru că am aflat de la mătușa ta cum procedezi în general. Se pare că ai obiceiul de a-i intimida pe oameni ca să se supună voinței

tale. Sinceră să fiu, n-aș vrea să-mi forțezi invitații să participe la salon.

Simon fu mai întâi uluit, apoi ușor amuzat.

— Prea bine, Emily, invită pe cine vrei. Promit să nu mă amestec.

Ea îl privi suspicioasă.

— Sunt destul de hotărâtă în privința asta, milord.

— Da, observ. Fii liniștită, nu-ți voi speria invitații.

— Excelent. Zâmbi aprobator și fruntea i se descreți ca prin farmec.

Atunci mă voi apuca numaidecât de proiect.

— Nu uita că ți-au rămas pregătiri de făcut pentru serată.

— Muncesc din greu la ea, milord. Mă străduiesc din răspuțeri să-i asigur succesul, deși tot nu-mi dau seama unde vor încăpea toți.

Simon îl găsi în cele din urmă pe Ashbrook într-un club din St. James. Poetul stătea confortabil aproape de foc, cu o sticlă de porto lângă el, aparent odihnindu-se între două jocuri de cărți.

— Slavă Domnului, Ashbrook. Simon se așează în scaunul de vizavi și apucă sticla de porto, turnându-și un pahar din vinul roșu-închis. Te caut de mai bine de o oră. Unde-i prietenul tău, Crofton?

— Mă întâlnesc mai târziu cu el. Ashbrook deschise tabachera cu un gest neglijent pe care fără îndoială că-l exersase ore întregi. Plănuim un tur al celor mai interesante bordeluri.

— Mai bine că nu-i aici. Simon gustă din porto. Era cam dulce pentru gustul lui. Voiam să vorbesc doar cu tine.

Degetele lui Ashbrook se încordară pe pahar.

— Nu văd de ce. Am respectat mica noastră înțelegere. N-am suflat o vorbă despre scandalul din trecutul lui Emily.

Simon zâmbi periculos.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Nu există niciun scandal în trecutul soției mele. Sugerezi că s-ar putea să existe unul?

— Dumnezeu, nu, nu sugerez nimic de genul ăsta. Ashbrook sorbi din vin. Ce naiba mai vrei de la mine, Blade?

— Cred că ai ceva ce aparține soției mele. Aș vrea să-l trimiți imediat înapoi.

Ashbrook își ascunse rapid uluirea sub o mască de indolență.

— Presupun că te referi la poemul ei epic.

— Așa e. Simon îi zâmbi deloc amuzat. Ashbrook, nu te juca cu mine. Știm amândoi de ce te-ai oferit să-i citești poemul. În cele din urmă, n-ai rezistat tentației de a o seduce, corect? Fără îndoială că pare mult

mai interesantă acum decât în urmă cu cinci ani. Cu cât devii mai ușuratic, cu atât te atrag mai tare naivitatea și inocența, nu? Și vrei s-o ispitești lăudându-i scrierile.

Ashbrook ridică o sprânceană.

— Vorbești de parcă ai cunoaște bine tehnica. Așa ai convins-o să se mărite cu tine, Blade? Complimentam du-i poeziile și nu ochii?

— Nu e treaba ta cum am convins-o. Trebuie doar să nu uiți că e soția mea. Te avertizez că dacă încerci să o ademenești în patul tău, cariera ta înfloritoare va fi înăbușită din fașă.

— Mă ameninți cu un duel, Blade?

— Doar dacă devine absolut necesar. Prefer metodele de convingere mai subtile. În cazul tău, cred că prima mișcare ar fi să-l sun pe editorul tău, pe Whittenstall, și să-l conving de totala ta lipsă de talent.

Ashbrook rămase cu gura căscată.

— L-ai plăti ca să nu-mi publice lucrările?

— După ce voi trece la fapte, niciun editor respectabil din oraș nu va considera că lucrările tale merită să cunoască lumina tiparului. Ai înțeles?

Baronul închise gura și se lăsă în spate pe scaun. Șocul inițial se disipa, făcând loc unei expresii de admirație reticentă.

— Ești de necrezut, Blade. Am auzit zvonuri despre modul în care obții ceea ce vrei, dar nu le-am dat crezare întru totul. Sunt impresionat.

— Nu e nevoie să fii impresionat. Important este să nu-mi tachinezi soția amăgind-o c-ai putea să-i publici poemul.

— Nu crezi că scrie destul de bine ca să fie publicată? întrebă Ashbrook șiret.

— Am ajuns la concluzia că talentele soției mele se află mai cu seamă în afara sferei literare. Nu mă deranjează dacă-și încearcă forțele cu o poezie din când în când, dar nu voi permite nimănui să se folosească de interesul ei literar ca să-i capteze atenția.

— Crezi că poate fi ademenită atât de ușor de lângă tine? spuse Ashbrook zâmbind batjocoritor.

Simon își termină vinul.

— Soția mea e incapabilă să fie necredincioasă. Pur și simplu nu-i stă în fire. Dar o pot răni promisiunile făcute de oameni care nu au nicio intenție să și le țină. Are tendința să vadă numai partea bună a lucrurilor și a persoanelor.

— Nu crezi că o să-mi fac o părere corectă despre *Doamna misterioasă*?

— Nu, replică Simon ridicându-se. Nu cred deloc asta. Aștept să-mi returnezi manuscrisul mâine-dimineață.

— La naiba, Blade, așteaptă, te rog. Cum o să-i explic lui Emily?

— Spune-i că nu poți fi imparțial, sugerează contele. La urma urmei, e purul adevăr. Cum ar putea un scriitor să evalueze cinstit manuscrisul altuia când știe că propria-i carieră e în pericol?

— Nenorocitul! Dar Ashbrook părea mai degrabă resemnat decât sfidător. Ai grijă, Biade. Ți-ai făcut prea mulți dușmani. Într-o bună zi, unul dintre ei ar putea să-și încerce norocul și să treacă de mâna aia de infractori pe care tu-i numești cu atâta candoare „angajați ai casei”.

Simon zâmbi.

— Nu prea cred. Vezi tu, Ashbrook, nu am chiar așa de mulți dușmani precum crezi tu. Asta deoarece, per ansamblu, fac mai multe favoruri decât ameninț. Pot fi util, uneori. Te sfătuiesc să nu uiți asta.

— Îți intuiesc modul de operare. Ești într-adevăr pe atât de isteț și misterios pe cât te crede lumea, Blade. Favoruri utile în schimbul cooperării, represalii dure în caz de opoziție. E o tehnică interesantă.

Contele ridică din umeri și se îndepărtă fără a se osteni să-i răspundă. Își încheiase treaba pentru seara respectivă. Era timpul s-o găsească pe Emily. Trebuia să fie la balul familiei Linton, își aminti el. Abia aștepta să valseze din nou cu soția lui.

Douăzeci de minute mai târziu coborî din trăsură și urcă scările vilei enorme. Servitorii în livrele albastre se repeziră să-i ia pălăria și să-l conducă în sala de bal.

Pe deasupra vacarmului de râsete și conversații se auzeau acordurile unui dans în vogă. Simon se opri în pragul ușii și privi în jur, căutând-o pe Emily prin încăperea aglomerată. Mai nou o găsea foarte ușor. Trebuia doar să caute o mulțime de oameni strânși în jurul unui spiriduș roșcat.

Mulțimea era formată din noii prieteni și admiratori ai lui Emily. Printre bărbați se aflau de obicei mai mulți domni în vârstă care voiau să discute despre acțiuni și investiții, câțiva poeți debutanți cu părul ciufulit și priviri încinse care țineau să-și expună părerile despre literatura romantică și un grup de filfizoni nerăbdători să fie văzuți conversând cu o persoană atât de originală.

Și erau la fel de multe femei în gloata din jurul lui Emily, își zise

contele, localizându-și prada și pornind atent prin mulțime. Unele erau fermecate de ultimele romane apărute, la fel ca Emily, iar altele, precum Lady Northcote și fiica ei, Celeste, o considerau o prietenă încântătoare.

Grupul includea și câteva femei ai căror soți vicleni le încurajaseră să cultive relația cu noua contesă de Blade. Erau și fete abia ieșite de pe băncile școlii ale căror mame înțeleseseră că o asociere cu tânăra contesă avea să le aducă în contact cu o varietate de bărbați eligibili. Nu în ultimul rând, în jurul ei se adunau și câteva doamne cultivate care o socoteau inteligentă și încântător de excentrică.

Simon tocmai ajunsese la marginea mulțimii care o împresura pe Emily, când ea îi simți prezența. Un murmur străbătu roiul de admiratori, care se grăbiră să se dea la o parte pentru a-i face loc contelui.

— Blade. Emily își ridică lornionul pentru o privire rapidă și apoi îi dădu drumul din mână. Îi zâmbi larg și primitor, cu ochii învăpăiați de plăcere. Speram să-ți faci timp să treci pe aici.

— Am venit să cerșesc un dans cu tine, draga mea, spuse Simon înclinându-și capul peste mâna ei. Ai cumva unul de rezervă pentru mine?

— Nu te prosti. Bineînțeles că da. Îl privi apologetic pe un tânăr al cărui păr blond fusese ondulat meticulos cu drotul. Nu te deranjează dacă ne amânăm dansul, nu-i așa, Armistead?

— Deloc, Lady Blade, spuse acesta, privindu-l respectuos pe Simon. Emily se întoarse râzând spre soțul ei.

— Poftim. Ai văzut, Blade? Sunt liberă acum să dansez cu tine.

— Mulțumesc, draga mea. Simon simți un val de satisfacție posesivă când o conduse pe ringul de dans. Când Emily păși în brațele lui, cu ochii strălucind, simți limpede că toți cei din cameră știau ce știa și el.

Emily era a lui.

Mulțimea de acolo mai știa și că el proteja ceea ce-i aparținea.

Două zile mai târziu, Simon veni acasă în toiul după-amiezii și află uimit de la majordom că soția lui era în salon cu trei doamne.

— Lady Merryweather, Lady Canonbury și doamna Peppington, spuse Greaves monoton.

— La naiba, murmură Simon. Ce naiba mai pune la cale acum?

— Doamna a poruncit să fie servit cel mai bun ceai Lap Seng, adăugă

încet Greaves, deschizându-i ușa stăpânului său. I-a cerut lui Smoke să pregătească diverse prăjituri. Încă se plânge.

Contele îl privi încruntat pe majordom și intră în bibliotecă. Se opri imediat când își văzu soția conversând dezinvolt cu soțiile celor doi vechi dușmani ai lui. Emily îi zâmbi cald.

— O, bună, Blade. Vrei să ni te alături? Tocmai voiam să mai comand niște ceai. Cred că le cunoști pe Lady Canonbury și pe doamna Peppington, nu-i așa?

— Ne-am cunoscut. Simon le salută pe cele două femei cu o politețe glacială. Acestea însă părură extrem de tulburate.

— De fapt, mă tem că trebuie să plecăm, spuse Lady Canonbury, ridicându-se maiestuos de pe divan.

— Da, am și alte angajamente în după-amiaza asta, îi ținu isonul doamna Peppington.

— Înțeleg. Emily se încruntă la soțul ei în timp ce cele două femei se grăbiră să iasă pe hol.

Când ușa se închise în urma lor, îi turnă o ceașcă de ceai lui Simon și i-o înmână.

— Nu aveai de ce să le sperii așa.

Araminta Merryweather chicoti.

— Simon se pricepe la astfel de lucruri.

Contele își ignoră mătușa și o privi cât se poate de intimidant pe soția lui.

— Aș vrea să știu ce-ai găsit de cuviință să vorbești cu cele două doamne.

— Hm, da, mă gândeam eu c-o să vrei. Emily zâmbi larg. Ei bine, milord, adevărul este că am discutat despre afaceri.

— Serios? Cu coada ochiului, Simon o văzu pe mătușa lui înfiorându-se, dar Emily nu păru să-i fi remarcat asprimea tonului. Ce fel de afaceri?

— Afaceri miniere. Se pare că atât lordul Canonbury, cât și domnul Peppington au investit sume considerabile într-un proiect minier. Acum vor să aducă minereul pe piață, însă canalul pe care plănuiau să-l folosească e proprietate privată. Proprietarul nu le dă acordul ferm de tranzit. Îi ține în aer de luni de zile.

— Înțeleg.

— Tu deții canalul respectiv, milord, rosti Emily apăsător. Nu se mișcă nimic pe canalul ăla fără permisiunea ta. Ai puterea de a transforma

întregul proiect minier într-un dezastru financiar pentru Canonbury și Peppington. Ambii sunt foarte neliniștiți, evident. O astfel de pierdere i-ar putea distruge. Au investit o grămadă de bani.

Simon ridică din umeri, fără să-și ascundă satisfacția.

— Și?

— Și tocmai le spuneam lui Lady Canonbury și doamnei Peppington că mai mult ca sigur vei decide să le vinzi canalul respectiv soților lor.

Ceaiul lui Simon se revărsă violent din ceașca delicată. Câteva picături îi căzură pe pantalonii imaculați de nuanța muștarului.

— La naiba.

Emily se uită îngrijorată la petele de ceai.

— Să-l chem pe Greaves?

— Nu, nu-l vei chema pe Greaves sau pe oricine altcineva. Simon își trânti ceașca și farfurioara pe cea mai apropiată masă. Ce naiba crezi că faci promițându-le astfel de lucruri lui Lady Canonbury și doamnei Peppington? Cum naiba te aștepti să te ții de cuvânt?

— Nu se așteaptă să se țină de nicio promisiune, pentru că n-a făcut niciuna, interveni Araminta privind când la unul, când la celălalt. Emily se așteaptă să o faci tu, Simon.

Simon îi azvârli o căutătură furioasă, după care se răsuci să-și înfrunte soția. Aceasta părea tot mai senină și mai sigură pe sine, observă el. Evident fusese mult prea indulgent cu ea în ultima vreme.

— Ei bine, doamnă? Explică-te.

Emily își drese glasul.

— Sunt la curent cu motivul pentru care vrei să te răzbuni pe Canonbury și Peppington. Mătușa ta mi-a explicat cum stau lucrurile și ai tot dreptul să vrei să-i pedepsești.

— Mă bucur că ești de acord cu asta.

— Problema e, milord, că în timp ce vorbeam cu Lady Canonbury și doamna Peppington mi-am dat seama că au suferit deja foarte mult și că n-are sens să le răsucești cuțitul în rană.

— Serios? Și cum anume au suferit? Întrebă Simon printre dinți.

— Lordul Canonbury e bolnav de inimă. Doctorii i-au spus că s-ar putea să nu mai prindă anul viitor. De asemenea, a trecut prin câteva pierderi financiare grave în ultimii ani. Singura lui bucurie în viață e nepoata lui. Îți amintești de ea? Cea care a leșinat când ai intrat în sala de bal?

— Îmi amintesc de ea.

— Sărăcuța s-a temut îngrozitor că Blade avea să-i ceară mâna ca să se răzbune pe bunicul ei, zise Araminta.

— Prostii, exclamă Emily. Cum i-am spus și lui Celeste, Blade nu s-ar căsători niciodată cu o tânără slabă de înger. Ca să revenim, nepoata e cea mai mare bucurie din viața lui Canonbury. Vrea să folosească profiturile din proiectul minier ca să-i ofere o zestre potrivită. Va rămâne fără niciun ban dacă-l distrugi, Simon. Știu că n-ai vrea ca biata copilă să fie forțată să se mărite fără o zestre decentă.

— Dumnezeuule mare, murmură Simon.

— Cât despre Peppington, m-a întristat mult să aud că și-a pierdut singurul fiu cu trei ani în urmă, într-un accident de călărie. Soția lui spune că n-a mai fost la fel de atunci. Se pare că tot ce-l ține în viață e faptul că nepotul lui se dovedește a fi un tânăr bun și inteligent, dornic să administreze o proprietate funciară. Peppington vrea doar să-i lase băiatului o moștenire decentă.

— Nu văd de ce m-ar interesa viitorul nepoatei lui Canonbury sau al nepotului lui Peppington.

Emily zâmbi melancolic.

— Știu, milord. La început nu m-a interesat prea tare nici pe mine, dar apoi am început să mă gândesc la importanța copiilor și nepoților, în general, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Simon o țintui cu privirea.

— Nu, nu înțeleg ce vrei să spui. La ce naiba te referi?

— La copiii noștri, milord. Emily sorbi sfios din ceai.

Simon rămase fără cuvinte.

— Copiii noștri? reuși el să îngaimă într-un final. Apoi îl trecu cel mai ciudat fior de bucurie. Vrei să spui că ești însărcinată, doamnă?

— Ei bine, nu mă pot pronunța în legătură cu asta. Nu cred. Cel puțin nu acum. Dar presupun că voi fi curând, nu crezi? La ritmul nostru, nu mai avem mult de așteptat. Emily se înroși, dar continuă să zâmbească.

Araminta, cuprinsă de un acces de tuse, împrășcă o gură de ceai.

— Îmi cer iertare, bâigui ea cu respirația întretăiată.

Simon nu o băgă în seamă. În momentul acela se gândea doar la posibilitatea ca în pântecul lui Emily să crească copilul lui. Până atunci nu se prea gândise la viitor. Toate uneltirile, planurile și gândurile lui se focalizaseră pe trecut. Iar acum Emily vorbea despre copii. Copiii lui.

— Fir-ar să fie, murmură el.

— Da, știu ce vrei să spui, milord. Este puțin șocant să te gândești la astfel de lucruri, nu-i așa? Dar trebuie să o facem, bineînțeles. Tocmai gândul acesta, că ne vom iubi și prețui propriii copii, m-a făcut să-mi dau seama că n-ai vrea să-i rănești pe nepoata lui Canonbury și pe nepotul lui Peppington. Cruzimea nu-ți stă în fire, milord. Ești un bărbat nobil și generos, cum bine o știu.

Simon rămase înlemnit, holbându-se la tânăra lui soție. Știa că ar fi trebuit să-i spună demult să nu se bage în treburile lui, dar cu ochii minții o vedea ținându-i fiul în brațe.

— Crezi că fiul nostru va avea ochii tăi? Întrebă Emily, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mi-l imaginez fugind de colo, colo. Plin de energie și zburdalnic. Îl poți învăța tehnicile alea de luptă pe care le exersezi cu frații mei. Băieților le plac astfel de lucruri.

— Cred c-ar trebui să plec, spuse Araminta, ridicându-se în picioare. Mă scuzați.

Simon abia de-o observă pe mătușa lui luându-și la revedere. Când ușa se închise în urma ei, constată că încă se holba la Emily, imaginându-și-o cu un bebeluș cu părul negru și ochii aurii. Sau poate o fetiță roșcată cu ochii verzi.

— Simon? Emily clipi întrebătoare.

— Iartă-mă, dar cred că trebuie să rezolv câteva lucruri în bibliotecă, spuse el absent, ridicându-se în picioare.

Se agățase de trecut timp de douăzeci și trei de ani. Îi dăduse putere, voință și forță. Abia acum înțelegea că în ziua căsătoriei cu Emily dobândise o frântură de viitor, indiferent că voia sau nu.

În seara aceea se simțea la fel de năucit și nesigur de propriile intenții, neputând să-și scoată din minte imaginea lui Emily înconjurată de copiii lui, când intră într-unul din cluburile pe care le frecventa.

Printr-o coincidență, primii doi bărbați pe care îi văzu fură Canonbury și Peppington.

În fața ochilor minții îi apărură nepoata prostituată a lui Canonbury leșinând în timpul unui bal și nepotul serios al lui Peppington studiind tehnicile de gestiune funciară. Oftând adânc, se îndreptă spre cei doi vechi dușmani ai lui.

Se oferă să le vândă canalul lui Canonbury și Peppington înainte să se răzgândească. Fu extrem de satisfăcut de expresiile șocate de pe

chipurile bărbaților mai în vârstă.

Canonbury se ridică în picioare dureros de încet.

— Îți sunt recunoscător, domnule. Sunt conștient că aveai cu totul alte intenții nu cu multă vreme în urmă. Intenții care ne-ar fi ruinat pe mine și pe Peppington. Aș putea întreba ce anume te-a făcut să te răzgândești?

— Nu e cumva un alt șiretlic de-al tău, Blade? Întrebă Peppington bănuitor. Ne-ai ținut pe marginea prăpastiei în ultimele șase luni. De ce ne-ai elibera acum?

— Soția mea îmi spune că am o fire nobilă și generoasă, rosti Simon cu un zâmbet rece.

Canonbury se așează brusc și se întinse după sticla de porto.

— Înțeleg.

Peppington își reveni suficient de mult din uimire ca să-l măsoare din priviri pe conte.

— Soțiile sunt niște creaturi extrem de ciudate, nu ești de aceeași părere?

— Categorie au tendința de a complica viața unui bărbat, fu de acord Simon.

Peppington încuviință din cap gânditor.

— Îți mulțumim pentru generozitate. Eu și Canonbury suntem pe deplin conștienți că nu o merităm. Ce s-a întâmplat acum douăzeci și trei de ani a fost... greșit din partea ambilor.

— Îți suntem datori, Blade, murmură Canonbury.

— Nu, spuse Simon. Îi sunteți datori soției mele. Să nu uitați asta. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de cei doi bărbați pe care îi urâse timp de douăzeci și trei de ani.

Când păși în noapte, își dădu vag seama că se simțea mai liber. Era ca și cum ar fi desfăcut un lanț vechi, ruginit, și își eliberase o parte din el care fusese închisă multă vreme.

Mesajul frenetic de la Broderick Faringdon sosi în ziua următoare, când Emily se afla în toiul unei discuții aprinse cu bucătarul lui Simon.

— Nu m-ar deranja să avem la bufet câteva dintre specialitățile tale exotice din Indiile de Est, îi spuse ea ferm omulețului ciudat, cu un cercel de aur într-o ureche. Dar trebuie să nu uităm că majoritatea oaspeților nu sunt obișnuiți cu asemenea delicatese străine. Englezii țin prea mult la tradițiile lor culinare.

Smoke își îndreptă mândru spatele.

— Domnia Sa nu s-a plâns absolut niciodată de bucatele mele.

— Bineînțeles că nu, îl liniști Emily. Gătești minunat, Smoke. Dar mă tem că palatul Domniei Sale e mult mai rafinat ca al multora dintre cei pe care-i vei servi la serată. Vorbim despre oameni în opinia cărora felul ideal e compus dintr-o grămadă de cartofi fierți și o bucată mare de carne de vită.

— Doamna are dreptate, Smoke, interveni menajera. Să servim poate niște calcan în aspic. Și cârnați, poate și niște limbă.

— Cârnați! Limbă! Smoke era scandalizat. Nu voi mai permite să se servească limbă sau cârnați unsuroși în casa asta.

— Ei bine, atunci, poate niște șuncă rece, propuse Emily plină de speranță.

Cearta fu întreruptă de o bătaie puternică în ușa bucătăriei. Harry, servitorul, se duse să deschidă și, după o scurtă convorbire cu persoana de afară, se apropie de stăpâna lui.

— Mă scuzați, doamnă. Mi s-a spus că ați primit un mesaj.

Emily se întrerupse din ciondăneală cu un sentiment de ușurare.

— Pentru mine? Unde?

— E un băiat la ușă, doamnă. Spune că vă poate da mesajul numai dumneavoastră. Harry își ridică brațul terminat printr-un cârlig. Să-i zic s-o șteargă?

— Nu, nu, mă duc la el.

Emily traversă bucătăria și-l văzu pe băiețelul soios așteptând-o în prag.

— Ei bine, băiete, spune: ce e?

Puștiul se uită la părul roșcat și la ochelarii lui Emily și dădu din cap, satisfăcut că ajunsese la cine trebuia.

— Tatăl dumneavoastră vrea să vă vadă cât de repede, doamnă. Mi-a zis să vă dau bilețelul ăsta. Îi înmână supus o bucățică de hârtie pătată de cât o strânsese în pumnul lui murdar.

— Prea bine, îți mulțumesc.

Băiatul examinează îndeaproape moneda primită, o testă cu dinții și apoi rânji.

— Cu plăcere, doamnă.

Harry veni să închidă ușa de la bucătărie. Băiatul îi privi cu uimire și admirație cârligul, după care o luă la fugă.

— O să ne ocupăm mai târziu de planificarea meniului, le spuse

Emily lui Smoke și menajerei. Ieși degrabă din bucătărie și se repezi pe scări. Biletul îi sfredelea mâna ca un fier încins. Se temea de ce era mai rău. Când ajunsese în intimitatea dormitorului ei, închise ușa după ea și o încuie.

Tremurând de groază, se așează și citi misiva de la tatăl ei.

Scumpa, ascultătoarea mea fiică,

Ne-a lovit dezastrul. Soarta mi-a fost potrivnică în ultimele câteva săptămâni. Am pierdut o sumă destul de mare de bani la cărți și trebuie să-mi vând acum acțiunile și titlurile care mi-au mai rămas ca să-mi plătesc ultimele datorii. Din păcate, nu le pot acoperi în întregime. Trebuie să mă ajuți, scumpa mea fiică. Sper ca acum, când am nevoie de tine, să-ți amintești legăturile de sânge și de dragoste care ne leagă pentru totdeauna. Știi că draga ta mamă ar vrea să-mi vii în ajutor. Te voi căuta foarte curând.

Tatăl tău iubitor

P.S. Ținând cont de împrejurări, nu-i menționa această mică problemă de familie soțului tău. Știi prea bine că îmi poartă o ură profundă, nefirească.

Lui Emily i se făcu greață în timp ce împături foaia la loc. Îi fusese limpede că avea să se întâmple ceva de genul ăsta mai devreme sau mai târziu. Încercase să se amăgească singur cu iluzia că tatăl său avea să dea dovadă de bun-simț în jocurile sale de noroc, dar știuse în adâncul ei că pasiunea lui era prea puternică. Mama ei îi spusese deseori că nu avea să se schimbe.

Și acum îi cerea ajutorul, știind că o forța astfel să aleagă între loialitatea față de soțul ei și obligațiile de fiică.

Era prea mult. Realitatea dăduse din nou năvală în lumea ei, sfărtecând perdeaua romantică cu care încercase să se protejeze.

Își puse capul pe brațe și izbucni în plâns.

capitolul 18

Emily se îmbrăca pentru spectacolul de teatru din seara aceea, când

Simon intră în dormitorul ei prin ușa de legătură. Se sperie când îl văzu, însă reuși să-i zâmbească șters.

— Mulțumesc, Lizzie. Asta e tot deocamdată.

— Prea bine, doamnă. Lizzie își înclină scurt capul și plecă.

Emily îl privi pe Simon în oglindă. Era atât de puternic și de fascinant în hainele lui austere de seară!

— Ieși în oraș, milord?

— Seara asta cinez la club, cât timp ești tu la teatru cu Lady Northcote și fiica ei. Dar te voi găsi mai târziu la familia Bridgeton.

Emily încuviință rapid, făcând să-i salte penele din păr. Era agitată și știa că, dacă nu avea grijă, Simon avea să-și dea seama că se întâmplase ceva.

— Ne vedem acolo. Ți-am arătat noul binoclu pentru operă pe care l-am cumpărat ieri? Se întinse după săculețul de mână și începu să scormonească asiduu prin el. Orice, numai să nu-i mai vadă privirea străpungătoare.

— Foarte frumos. Simon se uită apreciativ la obiectul delicat.

— Văd excelent cu el. L-am folosit azi ca să mă uit la o pasăre, de la fereastră, și am observat cele mai mici detalii de pe aripi, spuse Emily, încercând din răspuț să pară entuziasmată.

— Sunt sigur că e un binoclu de foarte bună calitate, draga mea.

Lui Emily nu-i plăcea insinuarea pe care o citea în ochii lui Simon.

— Celeste și mama ei mi-au spus că reprezentația piesei *Othello* pe care o vom vedea în seara asta e una dintre cele mai bune puse în scenă vreodată.

— Ar trebui să fie foarte interesant.

— Da, sunt convinsă. Ți-am spus că am avut o discuție lungă cu Smoke despre meniul pentru serată?

— Nu, nu mi-ai spus. Emily, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, bineînțeles că nu, milord. Zâmbi larg și preț de o clipă reuși să-i susțină privirea în oglindă. Sunt doar bucuroasă că mă duc la teatru.

— Emily...

— Cum spuneam, Smoke nu prea vrea să pregătească meniul standard pentru oaspeții noștri. Zice că tu preferi stilul lui oriental, despre care știu că e foarte gustos, dar mă tem că oaspeții noștri îl vor considera ciudat.

— Smoke va pregăti orice-i spui tu; altfel, își va căuta altă slujbă,

spuse Simon dezinvolt. Înaintă și, punându-și mâinile puternice pe umerii lui Emily, o făcu să-l privească din nou în ochi. Nu te agita cu meniul, draga mea. Spune-mi ce anume te neliniștește în seara asta.

Ea rămase nemișcată și se holbă în oglindă cu o expresie chinuită.

— Simon, nu pot să-ți spun.

— Mă tem că trebuie să insist. Comunicăm pe un plan superior, așa că știu deja că ceva nu-i în regulă, draga mea. Dacă nu-mi mărturisești adevărul, o să mă chinui toată seara. Vrei să sufăr în halul ăsta?

Emily simți un junghi de vinovăție.

— Bineînțeles că nu, milord. Doar că e o... chestiune personală și nu vreau să te deranjez cu ea. Oftă și adăugă: Oricum, nu se poate face nimic. Soarta și-a jucat ultima mână.

Chiar pe când rostea tragica afirmație, în ochi îi răsări o licărire de speranță pe care Simon o remarcă imediat. Degetele lui o strânseseră mai tare de umeri.

— Se pare că discutăm despre un joc de cărți, rosti el cu blândețe. Așa e?

— Mă tem că la mijloc sunt mai multe jocuri, mărturisi Emily. Și ultimul a fost un dezastru. Of, Simon, e îngrozitor, și n-am idee cum să procedez. Știu că nu-ți pot cere ajutorul în privința asta.

Simon se încruntă.

— Ai dat de necazuri, spiridușule? Știu că doamnele joacă uneori mai dur între ele, dar nu îmi imaginam că ești genul care ar face datorii.

— Nu eu am dat de belea, izbucni Emily, ci tatăl meu. Mi-a trimis azi un bilețel ca să-mi spună că a pierdut totul, ba chiar mai mult.

Contele nu se mișcă, dar ochii i se aprinseră brusc. Mâinile lui mari se strânseseră în jurul umerilor goi ai lui Emily.

— Serios? Trebuia să-mi dau seama. Era doar o chestiune de timp, evident, dar mă așteptam să reziste mai mult.

Emily îi văzu satisfacția sălbatică de pe chip și ceva din adâncul sufletului ei se cutremură și muri. O parte din ea sperase în zadar că atunci când avea să se producă inevitabilul, Simon avea să se înmoaie față de tatăl ei, așa cum cedase și în legătură cu gemenii, Northcote, Canonbury și Peppington.

— Simon? șopti ea plină de speranță.

— Ai dreptate, draga mea, murmură el. De data asta nu-mi poți cere să te ajut. Am așteptat prea mult această clipă. Își luă mâinile de pe

umerii ei. Privi în jos la urmele roșii pe care le lăsase pe pielea ei albă și moale. Atinse blând una dintre ele și apoi se îndreptă spre ușă. Ne vedem mai târziu la familia Bridgeton. Se opri în prag. Emily?

— Da, milord?

— Nu uita că nu mai ești o Faringdon.

Ușa se închise încet în urma lui.

Emily rămase cu mâinile în poală, spunându-și că nu avea voie să izbucnească din nou în plâns.

Dar adevărul era că nu se mai simțise așa de neajutorată și prinsă în capcană din ziua în care-i murise mama, lăsând-o pe ea să-și asume responsabilitatea financiară pentru tatăl și frații ei.

*

Covent Garden era plină cu spectatori zgomotoși din diverse pături ale societății. Cei bogați străluceau în loji și se plimbau prin foaier. Muritorii de rând ocupau galeriile și parterul. Toți erau exuberanți și pe deplin pregătiți să le comunice actorilor exact ce credeau despre reprezentația lor. Mulți aduseseră cu ei coji de legume, clopoței și alte zornăitoare ca să-i ajute să-și exprime părerile.

— Ți-ai adus binoclul pentru operă? întrebă Celeste în timp ce micul grup se îndrepta spre foaierul aglomerat. Lady Northcote se opri pentru o clipă să discute cu o prietenă.

— Da, îl am la mine. Emily se uită orbește în jur, deoarece își ascunsese ochelarii în săculețul de mână. Vedea doar o pată mișcătoare și colorată.

Ea și Celeste erau îmbrâncite din toate părțile și Emily era pe punctul de a-și pune ochelarii pe nas ca să se apere mai bine, când simți mâna unui bărbat pe brațul ei.

— Ce naiba? Se răsuși și văzu o aură vagă de păr blond încărunțit. Se întristă pe loc. Tată! Ce cauți aici?

— Eram la spectacol și te-am văzut intrând în hol, spuse Broderick Faringdon cu o jovialitate falsă. Ce mai faci, scumpo?

— Sunt bine, tată. Permite-mi să ți-o prezint pe prietena mea. Emily făcu rapid prezentările, rugându-se ca Lady Northcote să se întoarcă și să le conducă spre loja lor.

Broderick salută cu obișnuitul șarm al Faringdonilor, apoi o trase ferm pe Emily de braț.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să vorbim între patru ochi, draga

mea. Nu ne-am văzut de-un secol.

— N-o pot lăsa singură pe Celeste, protestă Emily cu disperare.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Celeste vioaie. Mă duc la mama. Tatăl tău te poate aduce la loja noastră.

— Da, bineînțeles, admise Emily, știind că nu avea cum să scape. Încercă să se adune urmărind-o pe Celeste cum se îndepărta prin mulțime. Ei bine, tată?

— Ai primit bilețelul meu? Întrebă Broderick direct, lăsând imediat la o parte orice pretenție de amabilitate, în mod evident era foarte stresat.

— Da. Îmi pare rău, știi că nu pot face nimic. Of, tată, cum de-ai fost atât de nesăbuit?

— N-a fost nesăbuiță. Doar un șir de ghinioane. Se întâmplă. Bărbatul se aplecă spre ea și-i murmură la ureche: Uite ce-i, Em, știi că îmi pot reveni cu un mic ajutor financiar din partea ta.

— Poate, cu timpul, Blade se va mai îmblânzi în legătură cu asta. Dar e mult prea devreme să aștepti ceva de la el. Trebuie să știi asta, tată.

— Pe toți dracii, Em, n-am timp. Trebuie să-mi plătesc datoriile.

— Chiar ai vândut tot?

— Tot, confirmă Broderick grav. Problema e că nu-mi prea acoperă obligațiile.

Emily fu șocată, chiar dacă știa cât de nesăbuit era tatăl ei.

— Tată, cum ai putut să pierzi totul? Am lucrat ani de zile să mă asigur că tu și gemenii veți avea o situație financiară sigură. E îngrozitor. Absolut îngrozitor. Ce vom face?

— N-ai de ce să intri în panică, draga mea. Mai întâi trebuie să-l convingi pe Blade să-mi acopere datoriile.

Emily își ridică privirea spre el, încercând să-i descifreze expresia.

— Dar știi că n-o va face niciodată.

— Trebuie s-o faci, Em. Nu înțelegi? Este o urgență. Emily, scumpo, am făcut o greșală oribilă. Am băut prea mult acum câteva nopți. Știi cum e când i se urcă omului la cap. Mă tem c-am fost cam slobod la gură.

— În legătură cu cine? Față de cine? Emily, iritată la culme, încercă să descifreze tonul tensionat al tatălui ei. Părea încă și mai grav decât o pierdere catastrofală la masa de joc.

O umbră apăru lângă cotul lui Broderick Faringdon.

— Tatăl dumneavoastră a făcut greșeala de a vorbi cu mine, Lady

Blade, rosti o voce familiară, sardonică.

— Domnule Crofton? Emily privi vag spre silueta întunecată. O trecu un fior de groază în timp ce încerca din răsputeri să-și vină în fire. Mă tem că nu înțeleg. Ce se întâmplă aici?

Crofton se apropie de ea vorbind pe un ton confidențial, dezgustător.

— Eu și tatăl dumneavoastră ne-am împrietenit de curând. A fost foarte necăjit după pierderea de la masa de joc, Lady Blade. Precis vă cuprinde mila gândindu-vă cum trebuie să se fi simțit pe când căuta o modalitate de a-și plăti datoriile de onoare. Mă tem că a băut câteva sticle, iar în cele din urmă a menționat fără să vrea scandalul teribil din trecutul dumneavoastră.

Lui Emily i se uscă gura. Se holbă la tatăl ei.

— Tată?

— E adevărat, fetițo, recunosc Faringdon mohorât. Să mă ierte Dumnezeu, dar i-am spus despre Incidentul nefericit. Eram beat criță, să știi. Și puțin cam supărat din cauza pierderilor mele. Știu că mă înțelegi. Dar problema e că m-a amenințat că dă sfoară-n țară dacă nu-i plătesc.

— Mă tem că bârfa neplăcută despre trecutul soției lui îl va ruina social pe Blade, murmură Crofton. Va fi respins efectiv de toată lumea și fără îndoială că va fi obligat să fugă din oraș și să se retragă la țară. Și nu cred că-ți va fi prea recunoscător pentru asta, draga mea.

— Mai mult ca sigur că vă va distruge, domnule Crofton, zise Emily cu înverșunare.

— Dar răul va fi făcut. Oamenii vor bârfi. Gândește-te ce scandal o să iasă, imaginează-ți pata de pe titlul lui Blade, umilința pe care o va îndura. Soțul tău s-a luptat din răsputeri pentru puterea și poziția pe care le deține în prezent, dar și-a făcut mulți dușmani. Sunt oameni care-l urăsc și nu vor ezita să folosească scandalul ca să-l doboare. Iar vina îți va aparține în exclusivitate, Lady Blade.

Lui Emily i se făcu greață, dar rămase cât putea de inexpressivă în timp ce scruta chipul odios al lui Crofton.

— Nu vă prețuiți prea mult viața, domnule Crofton? Întrebă ea rece.

— Nu mă amenințați cu temperamentul soțului dumneavoastră, doamnă. E o cacealma. Nu cred că veți permite ca lucrurile să ajungă acolo. Ar însemna să le lăsați să meargă prea departe și răul va fi făcut, nu-i așa?

— Domnule Crofton...

— Veți face în așa fel încât datoriile tatălui dumneavoastră să fie achitate în întregime, Lady Blade. Toată lumea știe cât vă adorați soțul. Ca să pun punctul pe i, aveți obiceiul încântător de a vă pierde complet mințile când vine vorba de Blade. Cred că veți face orice ca să-l protejați de scandal.

Emily inspiră adânc, să se calmeze.

— Și cum vă așteptați să plătesc datoriile tatălui meu? Primesc o alocație trimestrială, dar probabil că nu va fi nici pe departe suficientă.

Crofton chicoti.

— Se spune că Blade e extrem de indulgent cu tine, dragă. Dumnezeu știe de ce, dar așa e. E un secret cunoscut de toată lumea. Se pare că te consideră distractivă. Nu cred că-ți va fi prea greu să-i spui că sunt pierderile tale și să-l implori cu drăgălășenie să ți le plătească. Ai putea spune c-ai pierdut în fața lui Lady Malcolm sau a soției lui Bridgeton. Sunt renumite amândouă că joacă pe bani grei.

— Ați înnebunit? șuieră Emily. Și-ar da ușor seama că e o minciună.

— Dacă nu-ți convine ideea de a-l îndupleca pe soțul tău, încearcă o abordare mai feminină. Cum am spus, se pare că Blade e foarte indulgent cu tine. S-ar putea să reușești mai degrabă să scoți un colier cu diamante sau un șirag de perle de la el. Poți să faci o copie și să vinzi originalul unui bijutier discret.

— Nu va merge. Blade și-ar da seama că-i un fals din prima clipă. Are un ochi excelent pentru astfel de lucruri.

— Atunci trebuie să fii și mai creativă, doamnă, dacă vrei să-ți salvezi bărbatul de la umilire și scandal. Să vedem. Poate că cel mai potrivit ar fi un furțișag.

— Furțișag?

— Da, de ce nu? Am auzit povești despre colecția fabuloasă de dragoni bătuți cu giuvaiere pe care i-a adus Blade din Indiile de Est. Se spune că are statuete cu fiarele alea prin bibliotecă și că fiecare dintre ele valorează o avere. Cine-ar observa că lipsește una? Și chiar dacă s-ar afla, ai putea foarte simplu să dai vina pe un servitor.

— Doamne sfinte. Tată, oprește-l. Emily se întoarce cu disperare spre Faringdon, dar știa că n-avea să primească niciun ajutor de la el.

— Îmi pare cumplit de rău, Em, zise acesta, vădit tulburat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar aparent gata să nu-și asume responsabilitatea pentru ele, așa cum făcuse mereu în trecut. Nu s-ar fi

ajuns aici dacă nu te-ai fi îndrăgostit prostește de Blade. Te-am avertizat, dar ți-a trebuit să te măriți cu el.

— Trist, dar adevărat, fu de acord Crofton. Bun, deci, Lady Blade, am o idee cum să furi statueta fără să fii prinsă. Vei aștepta până în ziua seratei și vei aranja să iei unul dintre dragoni atunci. Tot orașul va fi acolo. Casa va fi plină ochi cu musafiri și servitori aduși din afară. Când se va descoperi că lipsește un dragon, poți da vina pe aceștia din urmă.

— Dar n-ai putea vinde niciodată un obiect atât de exotic, spuse Emily rapid. Orice bijutier ar intra la bănuieli.

— Nu trebuie să vând toată statueta. Voi lua doar pietrele prețioase de pe ea și voi scăpa de ele pe rând. Crofton chicoti. Da, e un plan excelent, nu crezi?

— La naiba, șopti Emily simțindu-se prinsă în cursă.

— Ce limbaj colorat, draga mea, spuse Crofton sarcastic. Nu-i de mirare că Blade te consideră distractivă. Întotdeauna i-au plăcut lucrurile neobișnuite. Se înclină ironic spre Emily și tatăl ei. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi găsesc loja. *Othello* e o piesă atât de interesantă, nu-i așa? Partea de la sfârșit, când soțul furios își sufocă soția nevinovată, e preferata mea. Bineînțeles, în cazul tău, Lady Blade, situația e puțin diferită. La urma urmei, nu ești chiar atât de inocentă.

Emily privi neajutorată silueta greoaie care se pierdu în mulțime. După ce Crofton dispăru, se răsuci spre tatăl ei.

— Cum îndrăznești, tată? Cum îndrăznești să-i faci asta soțului meu?

— Haide, fetițo, nu poți da vina pe mine. Broderick Faringdon era sincer infuriat de acuzația ei. Blade e de vină că te-a smuls din sânul familiei.

— Nu m-a smuls de nicăieri, tată, și-o știi.

— Aiurelile alea romantice te-au făcut să crezi că-l iubești. Nicio femeie întreagă la minte nu s-ar fi făcut de râs așa. Ești singura vinovată pentru toată situația asta, Em. Știam că n-are cum să țină secret trecutul tău pătat. Ar fi trebuit s-o știe și el. Sincer să fiu, îl socotesc la fel de vinovat ca tine. Ar trebui să plătească pentru asta.

— La naiba. Emily se răsuci pe călcâiul noului ei pantof verde crud și plecă de lângă tatăl ei.

Câteva ore mai târziu, Emily stătea întinsă în pat, holbându-se la baldachin. Nu reușise să adoarmă deloc după ce se întorsese de la

familia Bridgeton.

Îl auzise pe Simon mișcându-se prin dormitorul lui cu o oră în urmă și așteptase încordată să vină la ea, cum o făcea aproape în fiecare noapte. Dar el nu deschisese ușa de legătură. Era liniște în cealaltă încăpere acum. Probabil că soțul ei se culcase.

Emily se întoarse pe o parte și bătu perna frustrată și mânioasă. În mintea ei era o harababură. Încă nu știa cum rezistase în timpul reprezentației fără să se dea de gol în fața lui Lady Northcote și a lui Celeste. La un moment dat, Celeste trebuise să-i aducă aminte să-și folosească binoclul de operă.

Când piesa ajunsese la scena oribilă în care Othello se răzbună pe soția lui nevinovată, Emily privise înlemnită de groază, cuvintele lui Crofton sfredelindu-i mintea. „Nu ești chiar așa de nevinovată.”

Dar nu era vorba de nevinovăție. Era vorba de scandal. Blade se căsătorise cu ea presupunând că scandalul acela îngrozitor va rămâne în Little Dippington.

Iar acum amenința să o urmărească și la Londra.

Emily se ridică și lovi din nou perna, apoi dădu la o parte cuverturile și coborî din pat. Trebuia să găsească o modalitate de a-l salva pe Simon de umilința și dezonoarea care îl așteptau dacă i se descoperea trecutul.

Broderick Faringdon avea dreptate. Era doar vina ei. Emily începu să se plimbe-n lungul și-n latul camerei. Ea îl convinsese pe Simon să o ceară în căsătorie. Ea îi explicase ce soție excelentă putea fi. Un adăpost sigur împotriva dezastrului financiar.

Îi venea să plângă. Simon nu avea nevoie să fie asigurat față de o posibilă scădere a propriei averi; pericolul major îl constituia ieșirea la iveală a scandalului din trecutul ei.

Emily se încruntă și se opri când îi veni o idee. Exact de asta avea nevoie: de o asigurare. Că individul ăla, Crofton, avea să-și țină gura.

Își reluă plimbarea, concentrându-se asupra celui dintâi gând rațional, util, pe care îl avusese în seara aceea. Cu cât chibzuia mai mult, cu atât răspunsul i se părea mai evident.

Dacă voia să-l protejeze pe Simon de scandal, trebuia să se asigure de tăcerea lui Crofton. Avea nevoie de un plan ca să scape de Crofton. Pentru totdeauna.

Se așază brusc în scaunul de lângă fereastră. „Pentru totdeauna” suna atât de decisiv! Problema nu se rezolva dacă reușea să plătească

datoriile tatălui ei. Crofton avea să fie mereu acolo, amenințând-o că va distruge puterea și poziția pe care și le construise cu greu Simon.

Reflectă vreme îndelungată și ajunsese la concluzia că avea de fapt numai două opțiuni dacă voia să-l protejeze pe Simon de trecutul ei.

Prima era să aranjeze să dispară pentru totdeauna din viața lui Simon și să-i lase pe toți să creadă că murise în chip tragic. Problema era că îl cunoștea pe Simon destul de bine ca să știe că avea s-o caute până o găsea, vie sau moartă.

Cealaltă opțiune era să-l facă pe Crofton să dispară pentru totdeauna.

Acest ultim gând îi tăie o clipă răsuflarea. Să-l facă pe Crofton să dispară.

Când reuși să respire din nou, își puse ordine în idei. La urma urmei, știa ce avea de făcut.

Se ridică și se duse spre ușa de legătură, deschizând cu degete tremurătoare.

În camera lui Simon era întuneric beznă. Fără ochelari, abia de reuși să vadă forma patului. Preț de o clipă rămase acolo, umplându-se de un sentiment de ocrotire, dorință și dragoste.

— Te voi proteja, dragonule, șopti ea.

— Emily? Vocea lui Simon se auzi ca un mârâit aspru în întuneric, făcând-o să tresară.

— Iartă-mă, milord. N-am vrut să te trezesc. Nu-i vorbise de la scurta lui apariție la familia Bridgeton. Nu o invitasese la dans – de fapt, abia de-i adresase un cuvânt. Văzuse că era acolo, după care dispăruse.

— Ai venit să mă implori, spiridușule? Întrebă Simon inexpressiv. În acest caz, să știi că-ți pierzi vremea. Nu-ți voi salva tatăl, așa acum am făcut cu fratele tău. Nici nu-l voi ierta ca pe Northcote, Canonbury și Peppington. E vorba de cu totul altceva aici.

Emily auzi răceala implacabilă din vocea lui și își dădu seama că spunea adevărul.

— Nu-ți voi cere să-i plătești datoriile tatei, Simon. Știu că ar fi prea mult.

— Ai putea la fel de bine să vrei stelele de pe cer. Am așteptat prea mult să mă răzbun.

— Sunt conștientă de asta, milord.

Nu se auzi nimic din dreptul patului. După o clipă, Simon vorbi din nou, pe un ton mai sever ca niciodată.

— Ei bine? O să stai în pragul ușii toată noaptea? Pari o fantomă mică și sumbră în veșmântul ăla.

Emily se uită instinctiv la cămașa delicată de muselină care plutea în jurul corpului ei.

— Chiar crezi asta, milord? N-am văzut niciodată o fantomă.

— Eu, da. A tatălui meu. Jur că spectrul ăla nenorocit mă bântuie de când aveam doisprezece ani. Dar până la urmă îl voi izgoni. Du-te la culcare, Emily.

— Prea bine, milord. Ascultătoare, se întoarse în dormitorul ei și trase încet ușa după ea.

— Așteaptă, o opri Simon.

— Ce e, milord?

— De ce-ai venit în camera mea, dacă nu voiai să mă implori?

— Nu știu dacă pot explica, murmură ea. Simțeam numai... dorința de a vedea ce faci.

— Ești sigură că n-ai venit să mă implori să renunț la răzbunare?

— Știi c-ar fi în zadar, milord. Ești îndreptățit să te răzbuni. Sper doar să-ți aducă pacea pe care o cauți.

— Fir-ar să fie, femeie. În momentul de față, tu-mi ameninți cel mai tare pacea launtrică. Ai făcut-o toată seara. În umbra ce învăluia patul se simți o mișcare când Simon dădu la o parte păturile și se ridică. Începu să se îndrepte spre ea.

— Simon? Emily se dădu un pas în spate, confuză. Ești furios pe mine?

— Nu, nu sunt furios. Ajunse la ea și o luă pe brațe, apoi se răsuci către pat. Nu știu exact ce simt, nici nu-mi pasă. Ești în dormitorul meu și te vreau în patul meu. Îmi ajunge deocamdată.

Emily nu se împotrivi. După ce o așeză încet în mijlocul patului și se puse peste ea cu o pasiune încinsă, își desfăcu brațele și-l trase mai aproape.

Gura lui Simon o acoperi pe-a ei, neînduplecată și sfredelitoare. Emily se agăță de el când o pătrunse și jură în taină că va face orice ca să-l protejeze.

Mult mai târziu, se trezi când Simon o ducea în brațe spre patul ei. Se foi ușor, bucurându-se de puterea și forța lui.

— Rămâi cu mine? Întrebă ea somnoroasă când o puse jos printre cearceafurile răvășite.

— Nu. Simon se îndreptă de spate și o privi gânditor. Nu mă

încumet, spiridușule. Nu în noaptea asta. Încep să mă întreb dacă Faringdonii nu mi-au jucat cumva un ultim renghii când m-au convins să mă însor cu cea mai mare slăbiciune a mea.

— Nu eu sunt cea mai mare slăbiciune a ta, milord, îl contrazise Emily. Nu ai nicio slăbiciune.

— Nu? Sper doar să ai dreptate. Oricum, intenționez să fiu prudent. Nu-ți voi permite să strici tot ce-am uneltit în acești douăzeci și trei de ani.

— N-o voi face, Simon.

— Mai vedem dacă vei mai veni la fel de dornică în patul meu ca în seara asta după ce tatăl tău va trebui să plece din oraș dezonorat. Noapte bună.

Simon se întoarse în dormitorul lui, închizând ușa după el.

Emily rămase trează, cu privirea uscată și mintea limpede, până în zori. Detaliile planului ei începeau să prindă contur. Noaptea cu serata era perfectă ca să-l pună în aplicare.

Mai întâi trebuia să obțină un pistol potrivit, un model mic pe care să-l poată ascunde într-un săculeț de mână sau sub o manta. Poate ar fi fost înțelept să facă rost de două, pentru orice eventualitate.

Și apoi trebuia să scape de cadavru.

O străbătu un fior necontrolabil. Palmele îi erau umede, lipicioase și reci și inima îi bătea nebunește. Se simți amețită când își dădu seama de gravitatea situației.

Eroina din *Doamna misterioasă* n-ar fi fost atât de slabă de înger, se îmbărbătă ea. Și nu-i plăcuse întotdeauna să se pună în pielea femeii curajoase care pornise să-și salveze iubitul? Uciderea lui Crofton nu era cu mult mai groaznică decât lupta cu o fantomă sau cu un monstru.

Se rugă să-și păstreze calmul în noaptea fatidică. Știa că dacă planul ei dădea greș, nu avea să i se ofere o a doua șansă.

Reputația lui Simon ar fi avut de suferit în egală măsură dacă s-ar fi aflat despre Incidentul nefericit din trecutul soției sale sau dacă aceasta ar fi fost arestată pentru crimă.

capitolul 19

Simon așteaptă ca Emily să-și facă apariția în bibliotecă. Trimisese după ea mai devreme. Era foarte curios să vadă dacă avea să răspundă chemării lui politicoase cu vioiciunea obișnuită. În mod normal intra în zbor pe ușa bibliotecii la câteva secunde după ce vreun angajat o informa că Înălțimea Sa îi solicitase prezența.

Emily nu învățase încă arta delicată de a-și lăsa soțul să o aștepte.

În dimineața aceea însă, Simon nu știa sigur cum urmau să se desfășoare lucrurile. Noaptea trecută, după ce o dusesse pe Emily înapoi în dormitorul ei, rămase treaz ore întregi încercând să găsească satisfacție în victoria contra lui Faringdon, însă nu reușise decât să se mire cât de rece și gol părea patul enorm când n-o avea pe soția lui alături.

Se auzi o bătaie rapidă în ușa bibliotecii și în clipa următoare Emily, într-o rochie cu dragoni negri și aurii, se năpusti înăuntru. Părea cu sufletul la gură și ușor ciufulită. Avea o pată pe nas, iar boneta de muselină îi stătea strâmb pe buclele roșcate.

— Ai trimis după mine, milord? Se opri în fața biroului, împingându-și ochelarii mai sus pe nas și privindu-l întrebătoare.

— N-am vrut să te întrerup în cazul în care aveai ceva de făcut. Simon, care se ridicase politicos când ea intrase în cameră, se așeză la loc și-i făcu semn spre un scaun.

— Supravegheam dereticarea salonului, explică Emily. Mai sunt numai două zile până la serată, și s-au adunat o sumedenie de lucruri de făcut în ultimul moment.

— A, da. Tot cu pregătirile pentru nenorocita aia de serată. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Vreau ca totul să fie perfect, milord. Sunt pe deplin conștientă că tot ce fac, inclusiv prestația mea în calitate de gazdă, se reflectă asupra ta.

— Nu te agita prea mult, draga mea. Poziția mea în societate e destul de solidă ca să reziste la descoperirea câtorva pete pe covoarele din salon sau pe draperie. Spre surprinderea lui, Emily păli și se prăbuși adânc în fotoliu.

— Unele pete sunt foarte greu de ascuns, milord. Uneori ești obligat să iei măsuri drastice.

Contele se încruntă la auzul tonului ei ciudat.

— Emily, te-ai muncit cumva prea mult pentru serata asta? Am un număr decent de angajați și mă aștept să te folosești de fiecare dintre ei. Dacă vreunul nu-și îndeplinește sarcinile, aș vrea să știu numaidecât. Greaves se va ocupa de problemă.

Ea își veni rapid în fire la sugestia că vreun servitor nu și-ar fi făcut treaba.

— Oamenii tăi sunt de un real ajutor, cum sunt sigură că bine știi, Simon. Toți muncesc din greu.

El dădu din cap, nefiind pe deplin satisfăcut de răspuns. Pe Emily o supăra ceva, iar cauza era evidentă: se îngrijora pentru nenorocitul de taică-său.

— Excelent. Mă bucur să aud asta. Bun, am cerut să te văd ca să-ți returnez manuscrisul.

— Manuscrisul? Emily se uită pentru prima dată la pachetul din colțul biroului. Îl privi din nou pe Simon. Nu înțeleg, milord. Cum de ai manuscrisul meu? L-a returnat Richard?

— Eu i-am cerut să-l înapoieze. Voi fi direct cu tine, Emily. Nu avusese încă posibilitatea să-l citească, iar eu nu am considerat că era adecvat s-o facă. Nu vreau să-i ceri părerea.

— Dar e un autor care a publicat, milord. Am crezut că îmi va putea spune dacă există speranțe ca manuscrisul meu să vadă lumina tiparului.

— Nu cred că opinia lui ar fi nepărtinitoare, spuse Simon inexpressiv. Vei afla că acum și el vede lucrurile în această lumină.

Emily îl privi rapid, plină de speranță.

— Ești gelos pe el, Simon? Ți-am mai spus că nu ai de ce. Relația mea cu Richard e strict profesională, te asigur.

— Nu sunt gelos pe Ashbrook. Simon rosti răspicat și atent fiecare cuvânt. Și mă aștept să ai destulă minte să nu încerci să mă faci gelos.

— Da, milord. Adică nu. N-aș face asta. Emily își mușcă buza de jos și se uită câteva secunde la manuscris, apoi sări în picioare și înșfăcă pachetul. Dacă asta-i tot ce-ai vrut de la mine, mai bine mă întorc la treabă. După ce salonul e curățat cum vreau, trebuie să mai discut încă o dată meniul cu Smoke. După aceea vreau să verific camera cu Greaves să mă asigur că au sosit toate proviziile.

— O clipă, te rog, doamnă.

La jumătatea drumului spre ușă, Emily se răsuci să-l privească,

strângând la piept manuscrisul.

— Da, milord?

— Dacă vrei să-mi lași *Doamna misterioasă*, pot aranja să ajungă la Whittenstall sau Pound sau la un alt editor, spuse Simon blând.

În ochii ei se ivi o licărire de amuzament.

— Nici nu mă gândesc să te las să-mi duci manuscrisul la un editor, Simon.

— Ai mai multă încredere în Ashbrook decât în mine? întrebă el suav.

— Nu-i vorba de asta, chicoti ea. Adevărul este că te cunosc prea bine. Probabil că i-ai speria pe Whittenstall sau Pound ca să accepte să-mi publice manuscrisul, sau l-ai plăti pe unul din ei. Oricum, nu voi ști sigur dacă poemul meu poate fi acceptat pe merite proprii. Prefer să încerc asemenea oricărui autor debutant.

Simon bătu ușor cu degetele în birou.

— Înțeleg.

— Oricum, chiar dacă ai obține publicarea *Doamnei misterioase*, nu poți garanta că se va vinde. Până și puterea ta enormă are anumite limite, milord. Dar îți mulțumesc pentru ofertă. Emily se răsuci și o zbughi din cameră.

Simon privi ușa închizându-se în urma ei și apoi expiră profund.

— La naiba.

Evident, ea avea dreptate. N-ar fi fost prea greu să obțină publicarea. Whittenstall sau Pound ar fi fost fericiți s-o facă în schimbul unui preț sau al unei amenințări. Dar ca publicul să cumpere romanța epică a lui Emily ar fi fost o cu totul altă problemă.

Se gândea la această chestiune, când ușa se deschise din nou și Araminta Merryweather fu condusă în bibliotecă. Simon se ridică.

— Bună dimineața, mătușă. Bănuiesc c-ai venit să-ți oferi ajutorul și îndrumările gazdei în devenire?

— Am promis o analiză de ultimă oră a planului de bătălie. Araminta zâmbi în timp ce-și scoase grațios mânușile și se așeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Emily. Doamna ta e hotărâtă ca serata să decurgă perfect, ca să nu fii umilit de *le beau monde*.

Simon mârâi.

— Știu. I-am spus să nu se agite.

— Probabil că n-o să te ia în seamă. Sărăcuța e atât de îndrăgostită, că ar face orice pentru tine, Blade. Și se simte enorm de presată să nu

te faci de rușine în public. Ai o mare responsabilitate. Sper că ești conștient de ea.

Simon îi aruncă o privire tăioasă.

— Te asigur că sunt pe deplin conștient de responsabilitățile mele față de soția mea.

— Hm. Da. Și ea crede asta. Crede că nu poți greși.

— S-ar putea ca părerea ei să se fi schimbat în ultimele douăzeci și patru de ore, spuse contele cu înverșunare. Cheltuiitorul de taică-său a rămas deja fără bani. Cu câteva luni mai devreme decât mă așteptam. A avut tupeul să-i ceară ajutorul.

Araminta ridică o sprânceană.

— Înțeleg. Și ea a venit la tine?

— A spus că probabil n-avea niciun sens să mă roage să-l scap de necaz și i-am dat dreptate. Simon își pocni palma de birou și privi botul căscat al unui dragon acoperit cu nestemate din colțul bibliotecii. N-o voi face, Araminta. Am așteptat prea mult acest moment. Să-l salvez pe fratele ei de la duelul ăla prostesc și să-i las în pace pe Northcote, Canonbury și Peppington a fost una. Să-l salvez pe Broderick Faringdon e cu totul altceva. Emily știa asta de la bun început.

— Da, însă e foarte atrasă de poveștile romantice cu finaluri fericite. Și până acum i-ai făcut în general pe plac.

— Dacă nutrește speranțe deșarte, este problema ei. N-are nicio scuză pentru ele.

— Ai dreptate, bineînțeles. Nu are absolut nicio scuză pentru ele, cu excepția faptului că te consideră incredibil de eroic și cel mai minunat soț de pe fața pământului.

Simon miji ochii.

— Ți se pare amuzant?

— Mai degrabă naiv, spuse Araminta fără menajamente. Dar mă aștept să-i distrugi în cele din urmă aceste iluzii. Emily e prea inteligentă ca să rămână naivă pentru totdeauna.

Contele își înăbuși fiorul de mânie.

— Nu mă tachina, mătușă. Nu e treaba ta.

— Poate că nu. Araminta se gândi scurt la afirmația lui și ridică din umeri. Emily e furioasă pe tine?

Simon se ridică și se duse la masa de serviciu. Apucă ceainicul smălțuit, în nuanțe de auriu și verde, și turnă două cești de Eap Seng.

— Sincer să fiu, nu prea-mi dau seama cum se simte Emily azi. E

într-o dispoziție ciudată.

— Adică?

Simon îi înmână o ceașcă și o farfurioară Aramintei și apoi rămase în picioare, sorbind din băutura delicată.

— Distrasă. Chinuită. Aleargă de colo, colo de parcă ar avea chestiuni mult mai grele pe cap decât faptul că tatăl ei e pe cale să fie ruinat. Dar nu pare furioasă.

— Ei bine, mă aștept să-ți dai seama cât de curând dacă e mânioasă pe tine.

— Și cum anume voi descoperi această informație fascinantă? murmură Simon.

— Din felul în care reacționează în pat, evident. Araminta zâmbi cunoscătoare peste gura ceștii de ceai. A început să-ți refuze favoruri?

Simon descoperi cu uimire că se înroșise.

— La naiba, Araminta, nu intenționez să discut viața mea privată cu tine.

— Bineînțeles că nu.

El îi aruncă o privire nimicitoare.

— Emily nici măcar n-ar ști cum să se folosească de sex ca să obțină ce vrea sau ca să mă pedepsească.

— Probabil că ai dreptate. Araminta dădu din cap. Contesa ta e de fapt mult prea naivă ca să utilizeze astfel de șiretlicuri femeiești.

— Vrei să nu mai spui asta, te rog? se răsti el. Dacă nu are trusa obișnuită de șiretlicuri femeiești nu înseamnă că e naivă.

— Cum rămâne cu faptul că te consideră un soț model? Nu e o dovadă de naivitate?

— Fir-ar al naibii să fie. Simon deschise gura să mai spună ceva, dar în clipa aceea se deschise ușa din nou și soția lui intră în cameră.

— Scuză-mă, milord. Araminta, slavă Domnului că ai venit, izbucni Emily. Tocmai am auzit că muzicienii ar dori o listă cu piesele pe care aș vrea să le cânte la serată. Încerc să mă hotărâsc. Ai vreo sugestie?

— Mergi pe Mozart, draga mea, spuse Araminta lăsând din mână ceașca de ceai și ridicându-se în picioare. N-ai cum să greșești cu Mozart. Un compozitor atât de sofisticat!

— Da, da, ai dreptate, încuviință Emily imediat. Vreau categoric ca piesele muzicale să sune sofisticat. La urma urmei, toată lumea știe că Blade e un bărbat versat. Se vor aștepta ca muzica să se ridice la standardele lui.

— Absolut, n-am vrea ca imaginea lui să aibă de suferit, nu-i așa? Araminta îi zâmbea viaaie lui Simon și o urmă pe Emily afară din cameră.

Contele rămase singur în biblioteca goală și se întrebă iarăși de ce nu simțea fiorul de triumf și satisfacție care ar fi trebuit să-l învâluie în ziua aceea.

Era prea mult pentru o femeie să se ocupe de un șantajist și să planifice o serată în același timp, hotărî Emily în ziua următoare, când plecă fără chef spre salonul literar al lui Lady Turnbull.

În timp ce trăsura se zdruncina și se legăna pe străzi, căută febril o alternativă la planul ei de a-l neutraliza pe Crofton, dar în adâncul inimii știa că exista o singură cale de a trata cu un șantajist, un singur mod de a-l proteja pe Blade. În clipa în care fu condusă în salonul aglomerat și întâlni privirea depravată, batjocoritoare a lui Crofton, luă decizia definitivă. Dacă nu-l putea convinge să renunțe la planul lui, trebuia să ia măsuri drastice. Avea să găsească o modalitate de a-l înspăimânta atât de tare, încât să nu se mai întoarcă.

Înghiți în sec și răspunse privirii bărbatului cât mai calm posibil. Acesta așteptă până se însufleși conversația înainte să o ia la o parte. Se duseră lângă fereastră. Nimeni nu era atent la ei.

— Ei bine, Lady Blade? Ți-ai făcut planurile? Crofton sorbi din vin și o scrută pe sub pleoape. Gura lui aspră se curbă în expectativă.

— Să fiți pe aleea de după zidul grădinii lui Blade mâine la miezul nopții, domnule Crofton. Vă voi aduce dragonul.

— Aleea e cam aproape, iar străzile vor fi pline de trăsurile invitaților dumneavoastră.

Emily își înclină bărbia.

— Faptul că va fi aglomerație mare în casă și pe străzile din jur ar trebui să fie în avantajul dumneavoastră. Nimeni nu va observa un bărbat trecând pe acolo. Am făcut aranjamentele, domnule Crofton, și intenționez să le respect. Vreau să terminăm o dată cu afacerea asta.

Crofton ridică din umeri.

— Prea bine, doamnă. Pe alee, atunci. Nu prea contează unde ne întâlnim. Voi veghea dintr-un loc sigur. Dacă încercați să veniți cu cineva – să zicem, unul din frații dumneavoastră – nu voi mai apărea. Iar data viitoare, cererile mele vor fi considerabil mai mari.

— Voi fi singură. Dar vreau să-mi jurați că aici se încheie lucrurile.

Nu vreau să vă mai văd vreodată, domnule Crofton. S-a înțeles?

— Desigur. Unul dintre dragonii lui Blade ar trebui să fie mai mult decât suficient ca să acopere partea neplătită din datoriile tatălui dumneavoastră. Apoi voi dispărea din viața dumneavoastră, doamnă dragă. Emily îl privi direct în ochii aceia îngrozitori și știu că mințise. Crofton intenționa să se întoarcă din nou și din nou. Intenționa să o sece de bani și amenințarea la adresa lui Simon avea să planeze mereu deasupra capului ei. Blade nu avea să fie niciodată în siguranță. Pe mai târziu, doamnă. Crofton înclină din cap cu o galanterie zeflemitoare și traversă din nou camera să li se alăture lui Ashbrook și altor oaspeți.

Emily rămase lângă fereastră un minut sau două, inspirând adânc ca să-și vină în fire. Apoi, ridicându-și hotărât bărbia, se îndreptă spre un grup în care se discutau ultimele bârfe despre Byron.

În noaptea aceea, imediat după ora unsprezece, Simon se muștra pentru slăbiciunea de care dădea dovadă căutându-l pe Broderick Faringdon prin tripourile din St. James. Nu-i venea să creadă ce hotărâre luase.

În după-amiaza aceea, când se gândise prima dată la asta, își spusese că Emily îl hipnotizase, îi luase mințile cu iluziile ei prostești și credința naivă în trăsăturile sale eroice inexistente.

Se certase cu sine însuși în ultimele câteva ore, îndoindu-se de sănătatea lui mintală, precum și de inteligența sa. Aproape că obținuse tot ce-și dorise. Faringdon era pe punctul de a se distruge singur. Nu era momentul să se înmoaie.

Dar fusese înmuiat.

Îl găsi pe Broderick la o masă din colțul încăperii aglomerate, zgomotoase. Era singur, după ce se părea că terminase de curând o sticlă de Bordeaux și o partidă de cărți. Rânjetul de nestăpânit prinse numaidecât viața când își ridică privirea și-și văzu dușmanul cel mai de temut în fața lui.

— Te bucuri puțin prea repede, Blade. Încă mai curge viață prin venele astea bătrâne.

Simon își cercetă dușmanul, uimit fără să vrea. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ar fi trebuit să fie disperat până acum.

— Te felicit, Faringdon. Categorie nu ai aerul unui gentleman care nu-și poate onora datoriile.

— Intenționez să-mi onorez pe deplin datoriile, domnule. Nu te

teme.

Simon se așează încet, întrebându-se cum naiba putea să fie atât de încrezător când era evident că se confrunta cu un dezastru.

— Sper că nu te aștepți să te ajute fiica ta.

— Emily este o fiică bună. Întotdeauna m-am putut baza pe ea. Faringdon își apucă paharul și luă o dușcă zdravănă.

— Nu de data asta, Faringdon.

— Mai vedem. Broderick se uită prin încăpere căutând parcă alți jucători dornici de o partidă.

— Asta înseamnă că n-ai fi interesat de o înțelegere? se interesă contele.

Broderick își întoarse rapid capul spre el, cu o nerăbdare vădită în ochii albaștri.

— Despre ce vorbești?

— Sunt dispus să-ți achit datoriile cu anumite condiții.

Socrul lui avea expresia unui ogar care luase urma unui iepure.

— Dumnezeule mare. Te-a convins, atunci? Te-a înduplecat să faci ce trebuie pentru mine? Știam c-o să izbutească. E fată bună, știam eu, cum am spus mereu. Este foarte dulce, nu-i așa? Ca mama ei.

— N-are nicio legătură cu Emily. E între mine și tine, Faringdon. Te interesează?

Broderick rânji.

— Bineînțeles că da. Sunt mereu interesat de propuneri financiare. Ce oferi, Blade?

— Eu îți plătesc datoriile, iar tu accepți o poziție de administrator al moșiilor mele din Yorkshire.

— Yorkshire. Broderick se înecă.

— Cresc cai acolo, și mi-am dat seama că singura ta aptitudine incontestabilă este faptul că ai ochiul format pentru armăsarii pursânge de cea mai bună calitate. Va trebui să-mi promiți că nu te vei întoarce la Londra sau la obiceiurile tale de cartofor. E vorba de o slujbă, Faringdon, și mă aștept să muncești cu aceeași asiduitate pe care ai manifestat-o la jocurile de noroc.

— Cred că ți-ai ieșit din minți, șuieră Broderick. Să mă trimiți în Yorkshire să mă ocup de-o nenorocită de fermă? Nici gând, Blade. Sunt om de lume, nu un țărănoi. Pleacă de-aici. N-am nevoie de slujba ta. Mă pot ocupa de propriile datorii.

— Fără ajutorul fiicei tale?

— Cine spune că fiică-mea nu mă va ajuta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Eu. Simon se ridică, dezgustat de sine pentru că-i făcuse măcar oferta. Asta nu se va schimba, Faringdon. Niciodată. Nu-ți voi permite să te mai folosești vreodată de Emily.

— Blestemat să fii. Mai vedem noi.

Simon ridică din umeri, își luă pălăria și se îndreptă spre ușă.

Nu înțelegea cum putea să apară impulsul de a fi iertător. Era evident că lumea nu aprecia astfel de calități naive, iar dacă le puneai în practică arătai ca un idiot.

Totuși, se bucura că-i făcuse această ofertă nebunească lui Broderick. Își notă în minte să-i menționeze lui Emily actul lui mărinimos, după serată. Avea să-l contemple cu expresia ei obișnuită de adorație și să-i laude iarăși generozitatea și eroismul. Faptul că tatăl ei nu-i acceptase oferta din Yorkshire avea să fie problema lui Broderick, nu a lui Simon.

În sfârșit, nu mai trebuia să suporte junghiul de vină ori de câte ori își privea soția în ochi.

Da, hotărî el pe când ieșea din tripou, deja se simțea mult mai bine. Ar fi vrut să-i povestească lui Emily chiar atunci despre fapta lui cea bună, dar era înnebunită cu pregătirile pentru serată. Nu avea să-i mulțumească și să-l venereze cum trebuia. Era de preferat să aștepte până gospodăria lui revenea la un oarecare calm.

— Emily se poate liniști, îi murmură Araminta lui Simon a doua zi. Serata ei are un succes răsunător. Casa este plină de oaspeți, strada e blocată de trăsurile, bufetul e o combinație perfectă de preparate exotice și feluri englezești, iar muzica e excelentă. Măine-dimineață, toată lumea va spune că balul ei a fost principala atracție a sezonului monden.

Simon încuviință și privi prin încăperile ticsite de invitați. Casa răsună de râsete, muzică și conversație. Serata lui Emily era într-adevăr un succes răsunător.

— Ai văzut-o pe Emily de curând?

— Nu demult stătea de vorbă cu Lady Linton. Araminta cercetă mulțimea. N-o zăresc acum. Poate s-a dus cu Greaves să se asigure că angajații nu întâmpină nicio problemă. S-a agitat pentru fiecare detaliu din seara asta. E o minune că n-a leșinat din cauza extenuării.

Simon se încruntă, măcinat de un sentiment de neliniște care apăruse cu câteva minute în urmă și se amplifică rapid.

— Dacă-mi permiți, voi încerca s-o găesc.

— Succes. Ai putea să-l întrebi pe majordom. El este cel care supraveghează întregul eveniment.

— Așa voi face. Simon își croi drum prin grupurile de oameni îmbrăcați elegant, oprindu-se ocazional să schimbe politicos câteva replici și să primească numeroase complimente pentru șarmul gazdei.

În cele din urmă ajunse pe hol, la fel de aglomerat ca salonul. Îl găsi rapid pe Greaves.

— Ai văzut-o pe Lady Blade de curând?

— Acum câteva minute, milord. Greaves privi în jur. Acum n-o mai văd. Să-l pun pe unul dintre servitori s-o caute?

Senzația de neliniște se întetea.

— Da, spuse Simon. Imediat. Eu verific în bucătărie.

— Mă îndoiesc că va fi acolo, domnule. Greaves se încruntă dezaprobat. Am sfătuit-o c-ar fi mai bine să stea cu oaspeții și să-i lase pe angajați să se ocupe de servirea gustărilor.

— Poate se odihnește puțin în bibliotecă. Încerc mai întâi acolo.

Neliniștea se transformă în iritare. Simon intră în bibliotecă, unde invitații nu aveau acces, și închise ușa după el.

Se simți oarecum ușurat să intre în sanctuarul acela tăcut, însă gândul că Emily nu era de găsit nu-i dădea pace.

Se duse la fereastră și privi la grădină. Dinspre casă se revărsa destulă lumină cât să vadă o umbră mișcătoare lângă unul dintre gardurile vii.

Simon înlemni când observă tivul unei mantale negre.

Își spuse că fără îndoială era un oaspete care ieșise la aer; oricât ar fi încercat să se liniștească însă, știu că ceva nu era în regulă.

Acționând din instinct, deschise fereastra, își trecu un picior peste pervaz și coborî ușor în iarba umedă.

O clipă mai târziu aluneca silențios de-a lungul umbrei lăsate de cel mai înalt gard viu. Își văzu curând prada.

Era Emily, constată el mirat. Fără îndoială. Purta mantia ei neagră de catifea.

Sub privirea contelui, aceasta deschise poarta și pași prudent pe alea întunecoasă. Simon o urmă tiptil, dar se opri imediat când auzi din beznă o voce masculină cunoscută.

— Măi, măi, măi, spuse Crofton disprețuitor. Deci ai reușit să-ți duci planul la capăt. Sper c-ai avut bunul-simț să-mi aduci sub manta unul dintre speciemenle mai bune ale lui Blade, draga mea. N-aș vrea să te trimit atât de curând după altul.

— Nu vor mai fi altele, domnule Crofton, replică Emily aprig.

— O, eu cred că da, Lady Blade. Se speculează mult pe seama averii soțului tău, dar nimeni nu se îndoieste că e considerabilă. Nu cred că va simți lipsa câtorva dintre statuetele lui ciudate.

— Sunteți un nenorocit, domnule Crofton.

Crofton chicoti răutăcios.

— Amintește-ți ce se va întâmpla dacă nu cooperezi, draga mea. Soțul pe care evident îl adori va fi ridiculizat în public din pricina scandalului care ți-a pătat trecutul. Va fi umilit pentru totdeauna din cauza ta. Dar știm amândoi că vei face orice să-l aperi pe Blade, nu-i așa? Ce soție iubitoare!

Simon găsi o crăpătură cu vârful cizmei și se urcă ușor pe zidul lat de piatră. Ghemuindu-se pe suprafața dură, privi în jos și văzu două siluete slab luminate de razele palide ale lunii. Cu mâna încleștată în pumn, făcu eforturi supraomenești de a-și stăpâni furia.

Emily avea gluga mantiei trasă peste față și mâinile îngropate în faldurile de catifea. Crofton se afla la câțiva centimetri de ea, îmbrăcat într-o manta voluminoasă, cu pălăria trasă bine peste ochi, ca să-i ascundă chipul.

— Sunteți sigur că nu vreți să renunțați la acest plan îngrozitor? Întrebă Emily încet. Trebuie să aveți un dram de bunătate.

— Nicidecum, draga mea. Nicidecum. Știi ce, am devenit foarte curios. Aș fi interesat să aflu exact de ce Blade te consideră atât de distractivă. Cred că voi aranja o altă întâlnire foarte curând, doamnă. Într-un loc privat, aș zice eu, unde-mi poți arăta cât de isteasă și talentată ești – în pat.

— Ești un monstru, Crofton.

— Țț, țț, țț, draga mea. Nu uita ce se va întâmpla dacă nu cooperezi cu mine. Știu că probabil ești prea excentrică să-ți pese de reputația ta, dar vei face orice ca să-l protejezi de umilință pe Blade, corect? Și îmi va plăcea să mă culc cu tine, doamnă. Sunt sigur că va fi ceva nou. Te-a învățat vreun șiretlic interesant din Orient?

— Ai dreptate într-o privință, Crofton. Voi face orice să-mi protejez soțul.

Tânăra contesă își scoase mâinile de sub manta. Simon văzu lumina lunii reflectându-se pe țeava micului pistol și înțelese șocat ce avea de gând să facă.

Emily era pe punctul de a-l împușca pe Crofton ca să-l apere pe el de scandal.

Crofton rămase cu gura căscată când văzu arma. Uluit, făcu ochii cât cepele.

— La naiba, femeie, ai înnebunit? Lasă pistolul jos.

— Ți-am dat o șansă, domnule Crofton. Și-am sperat în zadar că nu va trebui să apelez la măsuri extreme ca să te fac să dispari. Dar nu vrei să pleci. Există un singur mod în care-mi pot proteja soțul de dumneata. Ținti, încheștă dinții și începu să apese pe trăgaci.

— Fir-ar să fie, murmură Simon. Era un gest înduioșător, bineînțeles, pe care avea să-l prețuiască până în ziua morții lui, dar nu-i putea permite lui Emily să-l împuște pe Crofton pentru el.

Sări de pe zid, ciocnindu-se de Emily cu o fracțiune de secundă înainte ca aceasta să tragă.

capitolul 20

Lui Emily i se păru că zidul grădinii se prăvălise peste ea.

— Eu sunt, la naiba, îi mârâi Simon în ureche când căzură amândoi pe pavajul umed. Nu trage.

— Simon! Ce naiba...? Pistolul îi căzu din mână. Îl auzi alunecând pe aleea îngustă. Straturile mantiei o protejară de murdăria și pietrișul de pe trotuar, dar o și orbiră în același timp. Preț de o clipă nu mai văzu nimic.

— Blade! Deci cățeaua ți-a dezvăluit tot, nu-i așa? Am avertizat-o să nu spună nimic, ți-pă Crofton. Ce proastă! Vă omor pe amândoi!

Emily nu mai simți greutatea lui Simon când acesta sări în picioare. Se ridică rapid în șezut, dându-și catifeaua neagră la o parte. Reuși să se elibereze din mantie, doar ca să-și dea seama că nu vedea nimic în afară de două siluete neclare. Ochelarii îi căzuseră în timp ce se zbătuse. Bâjbâi înnebunită în jur până atinse ramele metalice delicate. Erau intacti, constată ea ușurată.

Își puse ochelarii la timp să-l zărească pe Crofton scoțând pistolul din buzunarul hainei și ținând spre Simon.

— Nu, strigă ea, chinându-se să se ridice, însă chiar în acel moment, Simon îl lovi cu atâta putere cu piciorul pe Crofton peste mână, încât se auzi un pârâit și arma zbură cât colo.

Crofton făcu ochii mari, îngrozit la culme, când Simon se apropie de el. Se trase speriat în spate, dar nu avea timp să fugă. Apucă o piatră de pe trotuar și o aruncă spre capul adversarului, dar rată și nimeri zidul aleii. Atunci plonjă după pistolul pe care îl scăpase Emily.

Contele străbătu distanța mică dintre ei doi într-o clipită. Îl lovi pe Crofton în gât cu latul palmei chiar când dădea să apuce arma.

Șantajistul se chirci pe trotuar și rămase nemișcat.

Emily îl privi pe bărbatul căzut și apoi își ridică ochii spre chipul ca o mască de foc al lui Simon. Privirea lui aurie ardea în lumina palidă a lunii.

— I-am spus că voi aduce un dragon cu mine, șopti Emily.

— Du-te în casă, o îndemnă el. Găsește-l pe Greaves. Spune-i să-i trimită imediat pe George sau Harry. Apoi întoarce-te la oaspeții tăi.

Emily reuși să scape de paralizia ciudată care părea să fi pus stăpânire pe ea.

— Simon, așteaptă, aveam un plan foarte iscusit.

— Serios? Contele veni spre ea, cu ochii încă strălucindu-i ciudat.

Tânăra femeie se dădu instinctiv în spate.

— Da, milord. La final avea să pară că fusese atacat de un hoț pe alee. Am petrecut mult timp punând la cale toate detaliile.

— Mă ocup eu de detalii.

— E mort?

— Nu. Nu cred că va fi necesar să-l omor. Sunt și alte moduri de a scăpa de un asemenea individ. O prinse de braț și o trase înspre poarta grădinii. Te vei întoarce imediat în casă și vei face exact cum ți-am spus. Ai înțeles, doamnă?

— Da, Simon.

Emily privi peste umăr și se înfioră ușor când îl văzu pe Crofton întins pe pavajul umed. Apoi se întoarse în siguranța grădinii, grăbindu-se înspre luminile calde și râsetele care se revărsau din casă.

Ultimul oaspete plecă abia în zori. Chiar înainte să urce în trăsură, Lady Merryweather o luă pe Emily deoparte și o asigură că serata fusese un succes enorm și că tot orașul avea să vorbească despre ea

până la prânz.

Dacă ar fi știut cât de incitantă fusese de fapt petrecerea, se gândi Emily când Lizzie, care nu se mai oprea din căscat, termină să-și pregătească stăpâna de culcare și ieși din dormitor.

Sunetul ușii din dormitorul lui Simon deschizându-se și închizându-se îi dădu de știre că Higson își terminase și el sarcinile. Emily sări din pat, își apucă halatul și se îndreptă grăbită spre ușa de legătură. Murea de nerăbdare încă de când soțul ei se întorsese tăcut la serată, alăturându-se mulțimii de oaspeți.

Tot restul serii se purtase de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit și, evident, ea fusese obligată să se comporte la fel. Jucaseră împreună rolul de gazde în următoarele câteva ore chinuitor de lungi. Măcar acum puteau vorbi.

Emily împinse ușa și-l văzu pe Simon stând în picioare lângă o măsuță din colț. Era îmbrăcat în cămașa de noapte și tocmai își turna un pahar de coniac dintr-o carafă. Privi peste umăr când Emily năvăli în dormitorul lui.

— Intră, doamnă, spuse el blând. Te așteptam.

— Simon, am crezut că înnebunesc. E totul în regulă? Ai scăpat de Crofton? Ce-ai făcut cu el?

— Te rog frumos să vorbești încet, doamnă. Nu vrem să-i îngrijorăm pe servitori.

— Da, bineînțeles. Spășită, Emily se așeză pe marginea patului. Simon, te rog, imploră ea în șoaptă, trebuie să-mi spui totul.

— Nu, Emily, cred că tu ești cea care ar trebui să dea explicații. Simon se trânti pe cealaltă jumătate a patului, proptindu-se în perne și întinzându-și picioarele. O privi în timp ce rotea coniacul din pahar. De la început, te rog.

— E destul de greu de explicat, oftă ea.

— Încearcă.

— Mda, păi, mai ții minte când ți-am zis că tata are datorii?

— Sigur că da. Îi era dator lui Crofton, bănuiesc.

— Într-adevăr. I-am întâlnit pe amândoi la teatru, acum câteva seri.

— Unde fără îndoială că așteptau să apară.

— Foarte probabil, recunosc Emily. Oricum, tata spune că s-a mâhnit foarte tare când și-a dat seama că își pierduse și ultimul bănuț. Se pare că într-o noapte a băut prea mult. Beat fiind, i-a povestit lui Crofton despre Incidentul nefericit din trecutul meu.

— Te referi la Incidentul inexistent, presupun.

Emily se încruntă.

— Ei bine, da, dar vezi tu, Crofton știa de el.

— Șantajist nenorocit. Simon sorbi din coniac.

— Crofton mi-a spus că dacă nu-l ajut pe tata cu datoriile lui de la jocurile de noroc, avea să răspândească zvonuri despre Incident în toată lumea bună.

— Înțeleg.

— Nu mi-a părut de amenințarea la adresa mea. Am învățat cu mult timp în urmă ce înseamnă să ai reputația distrusă. Și, oricum, în Little Dippington nimănui nu părea să-i pese. Dar dacă se afla adevărul aici, în capitală, s-ar fi iscat un scandal teribil. Ar fi fost o pată îngrozitoare pe titlul tău. Ai fi fost umilit și-ar fi fost numai vina mea. N-am putut suporta acest gând, Simon. Știu că te-ai însurat cu mine considerând că vei putea face uitată povestea asta.

— Așa că ai plănuit să-l omori pe Crofton?

— Ei bine, da. Vezi tu, nu mi-a venit în minte nicio altă posibilitate. Auzise despre frumoșii tăi dragoni. A spus că doar unul dintre ei avea să acopere negreșit datoriile tatei. Prin urmare, i-am promis să-i aduc o statueta în seara asta. Am mințit. Plănuiam să-l rănesc grav. Voiam să-l sperii ca să plece.

— Erai dispusă să-l ucizi ca să mă aperi de umilire. Simon dădu neîncrezător din cap. Doamne sfinte. Nu încetezi să mă uimești, femeie.

O trecu un fior de teamă când pricepu tonul pe care rostise afirmația. Se dădu puțin înapoi, împreunându-și mâinile în poală, și îl observă cu atenție.

— Te-am șocat, Simon? șopti ea.

— Da, Emily, m-ai șocat.

În sfârșit începu să-și dea seama cum trebuie să fi perceput Blade incidentul. Nu era de mirare că se purta ciudat. Fără îndoială că simțea greață și repulsie față de ea. Stricase totul. Emily se ridică încet, cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău, milord. Până acum nu am analizat situația din punctul tău de vedere. Îmi imaginez ce dezgust îți stârnește gândul că te-ai căsătorit cu o femeie capabilă să împruște pe cineva.

— Nu c-ar conta prea mult, dar n-ai împrușcat pe nimeni, Emily.

— Nu pentru că n-aș fi încercat.

Gura lui se curbă vag.

— Nu, nu pentru că mai fi încercat. Ești o tigroaică atunci când vine vorba să protejezi ce-i al tău, nu-i așa, draga mea?

Emily se holbă la el derutată.

— Nu puteam să-l las să te umilească, Simon.

— Nu, bineînțeles că nu. Mă iubești. Mă adori. Crezi că sunt nobil și generos și viteaz, un soț model. Simon sorbi din coniac. Ai face orice pentru mine.

— Simon? murmură ea șovăitor.

— Te rog să mă ierți dacă acum sunt puțin amețit. De fapt, sunt așa de câteva ore. Nimeni, în toată viața mea, n-a încercat să mă protejeze, spiridușule. Emily continuă să se holbeze la el, incapabilă să vorbească. Mi-am purtat singur de grijă de când mă știu, continuă Simon. Și când te-am cunoscut, mi-am dat seama că vreau să te ocrotesc. Dar ideea că un om ar fi dispus să-și riște viața pentru mine, că ar fi gata să împuște pe cineva ca să mă protejeze, m-a făcut să-mi pierd temporar mințile.

— Simon, încerci să-mi spui că până la urmă nu simți repulsie pentru acțiunile mele?

— Încerc să-ți spun că probabil nu te merit, spiridușule, dar voi uide pe oricine încearcă să te ia de lângă mine. Ochii lui aurii străluciră în flacăra lumânării. În sensul ăsta, suntem la fel.

— O, Simon.

— Cu mult timp în urmă, am scris trei scrisori prin care ceream ajutor.

— Le-ai scris lui Northcote, Canonbury și Peppington. Da, știu, spuse ea blând.

— Când au refuzat să mă ajute, am jurat că nu voi mai cere nimic nimănui, nici în viața asta, nici în cea viitoare. Dar îmi dau seama că trebuie să-mi încalc jurământul. Te rog, nu înceta niciodată să mă iubești, spiridușule. Aș fi distrus dacă ți-aș pierde dragostea.

— O, Simon. Degetele lui Emily se răsuciră în pliurile halatului ei, gata să explodeze de fericire.

— Te iubesc, Emily, șopti el fixând-o cu privirea. Probabil că te-am iubit tot timpul. Dumnezeu știe că nu există altă explicație pentru comportamentul meu recent. Dar am știut-o sigur când te-am văzut pe punctul de a-l împușca pe Crofton ca să mă protejezi. Am știut și că va trebui să ți-o spun.

— Simon! Emily nu mai suportă. Se aruncă în brațele soțului ei.

El o trase aproape. Paharul gol căzu pe covor când Simon își strivi

soția la piept și-și îngropă buzele în părul ei. O ținu atât de strâns, că Emily nu mai putea să respire, dar n-o deranja deloc.

— Spune-mi că-mi vei da ce ți-am cerut, șopti el. Spune-mi că mă vei iubi pentru totdeauna, spiridușule. Îi ridică bărbia ca s-o privească în ochi.

— Pentru totdeauna, Simon.

— Bine. Acum mai trebuie să spun ceva.

— Da?

— Trebuie să-mi dai cuvântul că nu vei mai face niciodată un demers atât de periculos cum a fost întâlnirea secretă cu Crofton, rosti contele cu asprime.

— Dar, Simon, n-am avut de ales. Scandalul...

El își puse vârfurile degetelor peste gura ei.

— Scandalul nu există, Emily. De câte ori să-ți spun?

— Dar Crofton știa despre el. Le-ar fi spus tuturor.

— Nu, draga mea, n-ar fi îndrăznit să spună nimănui. Ar fi știut că prețul pentru o astfel de bârfă ar fi fost chiar viața lui. Și n-avea de ce să-și asume riscul. Și-ar fi dat seama că puteam să distrug bârfa la fel de ușor precum aș fi putut să-l distrug pe el.

— Simon, chiar ești atât de puternic?

— Da, Emily, sunt. Singura speranță a lui Crofton de a folosi informația a fost să te amenințe pe tine cu ea. Și exact asta a și făcut.

— Oh! Și eu m-am lăsat păcălită.

— Pentru că mă iubești. Însă pe viitor, dacă mai apar asemenea probleme, vei avea destulă încredere în mine încât să mi te adresezi direct. Ne-am înțeles?

— Da, Simon. Zâmbi tremurător.

El îi dădu jos ochelarii, cu grijă, și apoi o sărută cu o pasiune care o făcu să se cutremure.

Gemu sub gura lui și i se pierdu bucuroasă în brațe. Se agăță de el într-un abandon deplin.

— O, Doamne, spiridușule, am atâta nevoie de tine, murmură contele răgușit în curbura gâtului ei. Iubește-mă. Iubește-mă.

— N-aș putea decât să te iubesc, Simon.

Încet, o împinse pe spate. În timp ce o dezbrăcă, o mângâie peste tot, delicat și totodată posesiv, peste sâni și pe interiorul coapselor. Nevoia lui tumultuoasă aprinse în trupul tinerei femei vâlvătaia dorinței. Emily se cutremură din nou în strânsoarea dragonului.

Când îi desfăcu picioarele și o pătrunse împingându-se cu toată forța, Emily țipă și își înfipse unghiile în spatele lui. Simon îi apucă șoldurile și o ținu aproape de el.

Apoi se pierdură amândoi în lumea minunată pe care și-o creaseră.

Mult mai târziu, Emily se foi somnoroasă în brațele soțului ei.

— Ei bine, milord?

Simon căscă de-i trosniră fălcile. Părea un dragon leneș, sătul.

— Ei bine, ce?

— Ești de acord în sfârșit că există un singur mod de a descrie punctul culminant când facem dragoste?

— Probabil te referi la versul acela nemuritor din poemul tău epic. Suntem într-adevăr aruncați pe țărmul auriu și transcendental al dragostei.

— De fapt, spuse Emily meditativ, mișcându-și degetele de la picioare în sus și-n jos pe gamba lui Simon, cred că e și mai bine de-atât. Cred că versul nu surprinde prea bine însemnătatea evenimentului.

— Ai dreptate. Nu o face.

— Va trebui să scriu niște versuri noi pentru poemul meu.

— Poate c-ar trebui să-ți mai amplifici puțin experiența senzuală, poetesa mea. Degetele lui Simon o mângâiară cu căldură pe coapsă.

Emily se răsuci spre el. Era pe punctul să-l sărute când îi veni o idee.

— Simon?

— Hmm? Era ocupat să o sărute mărunț pe gât.

— Cum de-ai știut că eram cu Crofton pe alee?

Simon ridică neglijent din umeri. Îi ținui piciorul cu coapsa lui puternică.

— Am avut doar o prevestire sumbră. M-am uitat după tine prin mulțime și nu te-am găsit, așa că m-am dus să te caut.

— Ha! Știam eu.

— Ce anume? Simon își trecu vârful limbii peste un sfârc.

— Chiar comunicăm la nivel metafizic, spuse ea entuziasmată. Evenimentele din seara asta o dovedesc. N-ai fi știut că aveam de gând să comit o faptă îngrozitoare dacă n-ai fi primit un mesaj mistic pe planul transcendental.

Simon își înalță capul și o privi. La început păru consternat, după care colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet deopotrivă șiret și senzual.

— Ai dreptate, dragostea mea. Dar pe viitor aş prefera să nu te bazezi pe comunicarea metafizică. Data următoare când mai pui la cale o aventură de orice fel, vreau să-mi juri că o vei discuta şi verbal cu mine, nu numai pe tărâmul metafizic. De acord?

— Cum doreşti tu, Simon. Ştii, mă tot răzgândesc în legătură cu poemul meu epic.

— Serious?

— Da. Mă gândesc să-i schimb titlul din *Doamna misterioasă* în *Contele misterios*. Simon mormăi nemulţumit. Gândeşte-te numai, Simon. Aşa se creează noi posibilităţi de aventuri incitante şi scene încântătoare.

— Treci aici şi încântă-mă, Emily, porunci el, trăgând-o mai aproape.

— Prea bine, milord.

*

Simon se afla la biroul lui lăcuit şi privea încăperea plină de Faringdoni. Broderick Faringdon stătea pe scaunul cel mai apropiat de carafa cu coniac. Devlin şi Charles aşteptau de-o parte şi de alta a şemineului de marmură neagră, ca nişte sfeşnice frumoase poleite cu aur.

Emily, într-o rochie cu dragoni, stătea sfioasă lângă birou pe un scaun tapiţat cu catifea roşie. Simon era conştient de importanţa poziţiei pe care şi-o alesese. Era de partea lui.

— V-am chemat aici pentru c-a venit vremea să încheiem nişte socoteli, spuse contele.

— Măi să fie! Broderick Faringdon încuviinţă din cap. Era şi timpul să-ţi preiei sarcinile faţă de neamurile tale. Îţi pot spune imediat la cât se ridică pierderile mele curente şi de câţi alţi bani voi avea nevoie ca să mă descurc, până Emily ne reîntregeşte finanţele.

Simon bătu cu degetele pe birou, conştient că Emily îşi rodea buza de jos.

— Vom discuta mai întâi viitorul lui Devlin şi al lui Charles. Simon îi privi pe tineri. Mi-aţi acceptat amândoi oferta?

— Mai degrabă am dat năvală pe ea, spuse Devlin vioi.

— Abia aştept să plec în India, mărturisi Charles. Bine că n-am apucat să-i cer mâna lui Maryann Mathews. Prefer să mă duc peste ocean să câştig bani. India e tărâmul aventurii şi al şansei. N-ai cum să

nu te-ntorci bogat.

— Excelent, murmură Simon, amuzat de surpriza de pe chipul lui Emily. Am vorbit cu administratorul meu și v-a aranjat niște funcții potrivite la Bombay. Am rezervat locuri pe o navă la care dețin majoritatea acțiunilor. Pleacă mâine, la fluxul de dimineață. Căpitanul Adams vă așteaptă la bord.

— Ne-am făcut bagajele și suntem gata, domnule, îl asigură Devlin fericit.

Broderick Faringdon se încruntă mai întâi la fiii lui, apoi la Simon.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? Dev și Charles pleacă în India?

— Au hotărât să facă singuri avere, fără să se bazeze pe sora lor, explică Simon. În calitate de tată al lor, sunt convins că vei dori să procedezi la fel. Știi ce important e să fii un exemplu bun.

Broderick era scandalizat.

— Auzi tu, dacă e o altă ofertă de-a mă trimite ca rânđaș la un știu ce fermă de cai de-a ta din Yorkshire, poți să te duci naibii.

— Despre ce ofertă e vorba? interveni Emily.

— Zgârcitul ăsta a venit zilele trecute la mine cu ideea năstrușnică de a-mi plăti datoriile dacă primeam să mă duc în Yorkshire să mă ocup de-o nenorocită de herghelie, spuse Broderick mâhnit. Îți vine să crezi? Eu? Să lucrez la o herghelie?

Emily clipi și se întoarse către soțul ei.

— Te-ai oferit să faci asta pentru tata? Simon, mă uimești ca întotdeauna cu generozitatea ta!

Contele ridică din umeri.

— Oferta mea a fost respinsă imediat.

— Ba bine că nu, la naiba. Broderick nu mai putea de indignare. Nu te poți aștepta ca un om de lume să se îngroape în Yorkshire.

— Mie mi se pare o sugestie excelentă, zise Devlin. Ai avut mereu un ochi format pentru cai, tată.

— Aș fi băgat mâna în foc c-o să accepți oferta, opină Charles. Soluția perfectă la problemă.

— Știți ce, lătră Broderick, șocat de cuvintele trădătoare ale fiilor săi. Nici gând.

— Tatăl vostru se gândea la o altă soluție, spuse Simon încet. Dar s-a întâmplat să nu funcționeze. Dintr-un motiv oarecare, nu voia să le dezvăluie lui Charles și Devlin ticăloșia până la care se coborâse Broderick. Emily avusese dreptate. Gemenii erau diferiți de părintele

lor. Le lipsise modelul potrivit, dar fuseseră nerăbdători să se maturizeze când li se arătase calea.

— N-a funcționat? Broderick îi aruncă o privire speriată fiicei sale, după care se încruntă la Simon. Acum despre ce mai vorbești?

— Am făcut niște aranjamente pentru tine, îl informă contele.

Broderick dădu din cap, părând oarecum împlănit.

— Eram sigur c-o să te dai pe brazdă. I-am spus lui Emily că te putea convinge. Nu așa ți-am spus, fetițo?

— Da, tată. Așa ai spus, murmură ea.

— Toată lumea știe că Blade îți face voia. Și nu mai vrea scandal, bineînțeles. Broderick zâmbi cu satisfacție. Deci, Blade. În ceea ce privește reîntregirea capitalului meu...

— Da, bineînțeles. Simon își împreună mâinile pe birou și își privi socrul. Vei dori să începi imediat, din moment ce ai rămas aproape fără niciun ban.

— Corect.

— Prin urmare, mi-am permis să-ți rezerv o călătorie numai dus pe o altă corabie a mea. Nu se îndreaptă spre India, deoarece consider că fii tăi ar trebui să se descurce pe cont propriu. Vei naviga în schimb spre o insuliță din Indiile de Est, unde am câteva afaceri.

Broderick se holbă la el.

— Ți-ai pierdut mințile, domnule.

Simon îl ignoră.

— Pe insulă te așteaptă un post la una dintre companiile mele. Odată ajuns acolo, poți alege dacă să accepți sau să respingi funcția respectivă. Sincer, nu-mi prea pasă. Dar, oricum, te vei duce pe insulă și te vei întoarce în Anglia doar dacă îți câștigi biletul. E destul de scump.

— La ascultă aici, răcni Broderick ridicându-se în picioare, nu mă duc în Yorkshire, cu atât mai puțin în vreo insuliță din Indiile de Est.

— Ai dreptate când spui că nu te vei duce la Yorkshire. Oferta aceea nu va fi reiterată. Vreau să pleci de tot din Anglia și, ascultă-mă bine, vei fi la bordul navei *Sea Demon* mâine-dimineață, când ridică ancora. Ai doar două opțiuni. Poți merge de bunăvoie sau pot pune să fii legat și dus cu forța. Alege.

— Nu poți face una ca asta, la naiba, tună Broderick.

— Eu dețin *Sea Demon*, iar toți cei de la bord, inclusiv căpitanul, sunt oamenii mei. L-am informat pe căpitanul Conway că vei fi

pasagerul său în drumul spre Indiile de Est. Doi marinari te aşteaptă chiar acum în faţa casei. Te vor însoţi înapoi la locuinţa ta şi te vor ajuta să-ţi împachetezi lucrurile. Vei petrece noaptea la bordul navei, ca să nu ne facem griji c-ai fugi la ţară.

Broderick îşi privi disperat fiica.

— Nu-l poţi lăsa să-mi facă asta, Em.

— Soţul meu a fost, ca de obicei, extrem de generos în circumstanţele date, replică ea. Dar, la o adică, e predispus din fire spre lucruri nobile. E în natura lui. Îţi doresc drum bun, tată. Să-mi scrii când ajungi acolo.

— Emily!

— Am nevoie de un corespondent bun în partea aceea a lumii. Întotdeauna am suferit de lipsa informaţiilor din Indiile de Est pentru diversele mele decizii de investiţie din zona respectivă. Ai putea să-mi fii foarte util, tată.

— Doamne sfinte, îngăimă Broderick, evident năucit. Propria mea fiică s-a răzvrătit împotriva tatălui ei iubitor. Nu pot să cred.

— Nici mie nu mi-a prea venit să cred ce aranjamente ai făcut cu privire la plata datoriilor tale, interveni Simon, înfuriindu-se din nou când îşi aminti scena de pe alee.

— Ştii... despre asta? Întrebă Broderick neliniştit.

— Ştiu tot. Eu şi Emily ne bucurăm de o formă de comunicare destul de neobişnuită, explică Simon.

— Dumnezeu! N-am vrut niciodată... de fapt, n-am crezut că se va ajunge până acolo. Credeam că Emily te-ar putea convinge să-mi plăteşti datoriile. Crofton a sugerat să folosim nişte stimulente, nu eu. Era de părere că Emily ar fi avut nevoie de un imbold.

— Eu n-aş mai spune nimic, în locul tău, îl avertiză Simon. Dacă te interesează, află că nu vei fi singur în călătoria spre Orient. Bunul tău prieten Crofton te va însoţi. De fapt, te aşteaptă deja la bord.

Broderick căscă uluit gura şi apoi o închise la loc, când deveni conştient de furia rece a lui Simon. Abia atunci îşi dădu seama că adversarul lui era la curent cu toate amănuntele, iar privirea contelui îl lămurise că nu mai exista nicio speranţă. Se răsuci spre Emily, implorând-o din ochi, însă ea rămase impasibilă.

— La revedere, tată.

— Izgonit spre Indiile de Est. Ce soartă nedreaptă! Aş vrea ca mama ta să fi fost aici. Ea ar fi ştiut ce să facă. Broderick se ridică, o luă spre

ușă și ieși pe hol.

În bibliotecă se lăsă o tăcere adâncă. Devlin își privi geamănul. Ambii se îndreptară de spate, părând brusc mult mai în vârstă și mai maturi decât cu câteva săptămâni în urmă.

— E timpul să plecăm, anunță Charles. Avem multe de făcut înainte de plecare. Se aplecă să-și sărute afectuos sora pe obraz. Vii la docuri să ne conduci, Em?

— Bineînțeles, surâse ea.

— O să-ți scriem, Em. Devlin o sărută la rândul lui. Și-ți trimitem toate profiturile noastre să le investești.

— Aveți grijă de voi. Emily sări în picioare să-i îmbrățișeze pe gemeni.

— Sigur că da. Charles îi zâmbi în stilul fermecător caracteristic Faringdonilor. Și data viitoare când ne vedem, o să fim niște bogătani. Se întoarse spre Simon. La revedere, domnule. Și mulțumim pentru toate.

— Da, întări Devlin. Mulțumim. Știm că o lăsăm pe sora noastră pe mâini bune. Ai grijă de ea.

— Așa voi face, spuse Simon.

Așteptă până când ușa se închise în urma gemenilor, după care se ridică și luă carafa de coniac. Umplu două pahare și-i aduse unul lui Emily.

— Un toast, milady.

— Pentru ce toastăm, milord? se interesă ea cu o privire surâzătoare.

— Pentru o Anglie fără Faringdoni flustratici și neisprăviți. Simon sorbi cu satisfacție din coniac.

— Cum rămâne cu mine?

— Tu, o informă el lăsând din mână paharul, nu ești o Faringdon. Traversă camera și închise ușa. Nu mai aparții clanului de când m-am însurat cu tine.

— Înțeleg. Îi urmări fiecare mișcare cu ochi strălucitori. Simon, trebuie să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru familia mea. Ai fost extrem de generos. Nu i-am mai văzut niciodată pe Charles și Devlin atât de entuziaști cum sunt acum, la plecarea în India. Cât despre tatăl meu...

— Ce-i cu el?

— Cum am spus, ai fost cât se poate de generos. Nu o merita.

— Așa-i, nu o merita.

— Ești atât de bun, Simon! exclamă ea impulsiv. Atât de generos și nobil și...

El ridică o mână s-o reducă la tăcere.

— Tot ce-am făcut a fost ca să scap de Faringdoni. A fost un gest absolut egoist din partea mea.

— Nu, tot ce-ai făcut ai făcut pentru mine. Toată lumea știe că-mi faci cu nerușinare pe plac, spuse ea cu un râset jucăuș.

— Și toată lumea știe că ești îndrăgostită fără scăpare de mine și mi te supui în totalitate. Își desfăcu lavaliera și înaintă spre Emily.

— Mi se pare un aranjament destul de corect.

— Ceea ce vor afla toți cât de curând, spuse contele în timp ce-și dădea jos panglica de mătase de la gât, e că și eu sunt la fel de îndrăgostit de tine.

— Te îngrijorează această posibilitate, milord?

Se opri în fața ei, cu lavaliera albă în mână.

— Chiar deloc.

— Simon? Ce-o să faci cu lavaliera? se interesă ea.

El i-o puse senzual în jurul gâtului.

— Același lucru ca ultima dată când am făcut dragoste în bibliotecă.

— Serios? Emily făcu ochii mari. Este miezul zilei, milord.

— Nu este niciodată prea devreme să fii aruncat pe țărnul aurit și transcendental al dragostei, scumpa mea. O luă în brațe și-o duse spre una dintre pernele de satin enorme.

O așeză pe perna aurie și se lungi lângă ea. Emily îi zâmbi, ochii ei frumoși strălucindu-i plini de iubire. Iar când singurul ei accesoriu fu bucata de mătase albă, se pierdu în brațele lui așa cum o făcea mereu – cu o pasiune plină de bucurie și dragoste, destul de puternică să dureze o viață.

Cu coada ochiului, Simon văzu unul dintre dragonii incrustați cu pietre rânjind la el. Izbucni în râs și râsul lui se transformă într-o muzică a dragonilor care umplu casa.